

คำสอนอาจารย์สังศกดิถี

เล่ม 5

ห้ามจำหน่าย

เรื่อง...ความรู้สึกก่อนที่จะออกจากร่าง

การที่จิตออกจากร่างเมื่อตาย หรือความรู้สึกที่ตายแล้วจิตออกจากร่าง จิตที่ออกจากร่างมันมีความรู้สึกอย่างไรในขณะนั้น ที่มาบอกก็เพราะว่าทุกคนต้องตายอยู่แล้ว ก่อนที่เราจะตายหรือรู้สึกที่เรากำลังจะตาย ตอนนั้นที่จิตกำลังจะออกจากร่าง ถ้าคนไหนที่อาจารย์ได้เปิดจุดให้(จุดกลางระหว่างคิ้ว) ให้เอาจิตไปอยู่ที่จุดกลางระหว่างคิ้วเลย ห้ามนึกถึงเรื่องอื่นทุกเรื่อง ลูกเมียก็ห้ามนึกถึงการทำงานหรืออะไรที่ค้างอยู่ก็ห้ามนึกถึง เพราะตอนนั้นสังขารมันไม่ไหวแล้ว ถ้าเริ่มนึกถึงจิตจะออกไปทางจุดกลางระหว่างคิ้วไม่ได้เลย เพราะในขณะนั้นต้องใช้กำลังใจมากๆ เพื่อที่จะออกจากจุดกลางระหว่างคิ้วให้ได้ (ก่อนตายต้องมีบุญ) ให้ใช้พลังทุกอย่าง มันจะแยกความคิด ทุกอย่างต้องทิ้งให้หมดในขณะนั้นเลย ห้ามนึกอะไรทุกอย่าง จะมีหนี้สินเยอะ หรือมีลูกหลานที่ยังเล็กภาระต่างๆ พวกนี้คิดไม่ได้ เพราะสังขารมันรับไม่ได้แล้ว...ต้องทิ้งเลย นี่คือการรู้สึกก่อนที่จะออกจากร่าง(ต้องฝึกไว้) เพราะฉะนั้นที่อาจารย์บอกให้พยายามฝึกนั่งสมาธิกำหนดจุดกลางระหว่างคิ้ว และคิดว่าไม่มีสังขาร ก็คือแบบเดียวกัน นี่คือการพยายามฝึกเราก่อน เพราะเมื่อเราฝึกชำนาญ ถึงตอนนั้นพวกเราก็สบาย เพราะตอนนั้นเราจะไม่มีสังขารหรือไม่มีสังขารมันไม่ใช่เรื่องใหญ่ นี่คือการนั่งจุดกลางระหว่างคิ้วจะนำมาใช้ตอนนี้อย่างไร เพราะถ้าเราฝึกชำนาญแล้ว กายสังขารจะมีหรือไม่มีก็มีค่าเท่ากัน ความรู้สึกตอนนั้นมันไม่มีแล้ว เพราะพวกเรานั่งไม่มีกายสังขารอีกแล้ว ดังนั้นก่อนที่จะตายขึ้นมาจริงๆ มันก็ไม่มีกายสังขาร จะออกจากจุดกลางระหว่างคิ้วก็สบายเลย...นี่คือการพูดถึงเฉพาะพวกเรานะ เวลาฝึกห้ามกังวลทุกอย่าง ห้ามกังวลในสิ่งที่ยังค้างค้างอยู่ทุกอย่าง เพราะถ้าสังขารมันไม่ไหวแล้ว พวกเราต้องเตรียมตัวนี้ไว้ เพราะฉะนั้นการฝึกจุดกลางระหว่างคิ้ว ฝึกแล้วไม่มีสังขาร ยิ่งสบายใหญ่เลย ดังนั้นตัวนี้เราจะไม่กังวลแล้ว ต่อไปคือเมื่อออกไปแล้ว ไปเจออะไร ที่องค์

จวงซิมเอี้ย เจอมาคือ การเก็บวิญญาณ มีการเก็บแบบกระซาก็มี กระที่บก็มี ที่กระซาก็คือจะออกจากร่างอยู่แล้ว แล้วถูกกระซาคดึงออกมา(แล้วเจ็บ) ที่เรียกว่าธาตุแตก บางคนหน้าตาบวม(สภาพศพ) ก็คือถูกกระซาคดึงออกมา พวกนี้มีกรรม แต่ถ้าพวกมีบุญ เจ้าจะเรียกให้ออกมาธรรมดา อีกประเภทหนึ่งคือพวกที่มีบุญแต่กลัวตาย ไม่ยอมออกจากร่างพวกนี้จะต้องช่วยดึงหน่อยแต่ไม่กระซาค ทำไม่ต้องดึง ที่ต้องดึงเพราะว่าพวกนี้ยังติดสังขารอยู่ รู้ว่าแยแล้วแต่ยังขอยู่เอาบุญ อ้างขอยู่ต่ออีก ก็ต้องดึงบ้าง ก็มีเจ็บหน่อยแต่ไม่เยอะ นี่คือพวกมีบุญ พวกมีบุญนี้เวลาออกมาแล้วบุญคุ้มครองเลยนะ จะเป็นลักษณะของวิญญาณ เมื่อยมทูตเก็บไปแล้ว ของทางปู่ใหญ่ มีปู่เงินปู่ทอง ซึ่งมีรูปร่างใหญ่และสูงกว่าพวกขมทูตอีกศอกหนึ่ง ซึ่งปู่เงินปู่ทองจะถืออาวุธเป็นง้าว ซึ่งเวลาวิญญาณเห็นแล้วก็จะกลัวทันที จะรู้เลยว่าเราทำบุญทำกรรมมาแค่ไหน...หลอกไม่ได้...โกหกไม่ได้ เมื่อเป็นวิญญาณแล้วยังจะไปหลอกอะไรอีก บางพวกยังติดนิสัยข้างล่างอยู่ พวกที่ตายๆไป ยังติดนิสัยชอบโกหกอยู่ แต่พวกมีบุญจะถูกเชิญเข้าไปเลย มันต่างกับพวกที่ทำกรรม พวกนั้นจะถูกกระซาค ล่ามโซ่ โซ่อันนี้ใหญ่พอที่จะเข้าหัวได้ แล้วเวลามาถึงคอจะรัดเองทันที สำหรับโซ่คนชั่วมันจะรัดเอง แล้วก็จะถูกลากไป ดังนั้นจะพูดให้ฟังว่า ระหว่างคนมีบุญกับไม่มีบุญ เวลาตายมันต่างกัน เองง่ายๆคือ การต้อนรับนี่ต่างกัน พวกที่มีบุญ อยู่น้อยพวกเทพที่เป็นพรรคพวกเขาก็จะมารับ พวกขมทูตก็ไม่ทำอะไร แต่โดยหน้าที่ก็ต้องมา แต่ก็ต้องไปที่ของปู่ใหญ่ นะ เพื่อไปตรวจดูอีกทีนะ ว่าเรามีบุญจริงๆนะ โทกหไม่ได้ นะ นี่คือการรู้สึกก่อนตาย และสิ่งที่ไปเห็นมา ส่วนวิญญาณทั่วไปที่เห็นมา พวกนี้ไม่อยาก จะขอของกินกันเยอะเยอะเลยตามวัด พวกนี้จะไปแย่งกินตามพวกเศษอาหารเหลือๆเน่าๆ ไปนั่งกินเงาของอาหารถามว่ากินพวกนี้ทำไม คำตอบคือก็ยิ่งดีกว่าปล่อยให้หิว ดังนั้นให้ทำบุญด้วยอย่างน้อยถ้าพวกเรายังไม่มั่นใจว่าจะได้จุดกลางระหว่างคิ้วให้ทำบุญไว้ก่อน แต่จุดกลางระหว่างคิ้วห้ามทิ้งนะ ส่วนคนที่ได้จุดกลางระหว่างคิ้วแล้ว เปรียบ

เหมือนกับได้รางวัลที่หนึ่งไม่รู้ก็หมั่นใบ พรงี้จะเล่าต่อว่าเข้าไปในที่ของปู่
ใหญ่แล้ว ไปเห็นอะไรมาบ้าง ที่เรียกว่าเป็นที่ตัดสินโทษ ไม่ใช่ลงโทษนะ
ตัดสินโทษว่าเราจะไปที่ไหน เพราะที่นั่นจะโกหกไม่ได้

เรื่อง...สภาพวิญญานที่ไปตัดสินโทษ

เมื่อจิตออกจากร่างแล้ว สถานที่ที่ได้ไปเห็นนั้น ไม่ใช่เป็นประตุนะ แต่เป็นที่แห่งหนึ่ง ตรงทางเข้าจะมีลูกน้องปุใหญ่ ยืนเฝ้าประตูอยู่ด้านละ 3 องค์ บ้าง 4 องค์บ้าง สถานที่นี้เป็นสถานที่ที่ใช้ตัดสินโทษ ไม่ใช่ลงโทษนะ ใครที่ทำกรรมอะไรไว้ ก็ต้องรอกการตัดสินโทษผลของกรรมนั้น พอเดินเข้าไปก็รู้ว่าสถานนั้นได้รับแจ้งมาก่อนแล้วว่าองค์จวงซิมเอี้ยจะเข้าไป องค์จวงซิมเอี้ยมาก็เพื่ออยากรู้ว่าจากที่เคยอ่านหนังสือมา ว่าการตัดสินลงโทษที่ปุใหญ่เคยบอกตัดสินจากผลบุญและกรรมที่ทำมานั้นจะเป็นอย่างไร สักพักหนึ่งก็มีคนมารับซึ่งชุดที่มารับนี้จะมีพื้นคล้ายๆกับพื้นไม้ให้ยืนโดยเฉพาะ ไม่ให้องค์จวงซิมเอี้ยเดินเหยียบบนพื้นทางเดินปกติ ก็เกิดคำถามว่า “ทำไมถึงเดินบนพื้นทางเดินปกติไม่ได้” ก็ได้รับคำตอบว่า “อย่าไปเดินเลย เพราะว่าคนที่ถูกตัดสินโทษคือพวกที่มีบุญน้อย มีกรรมทั้งนั้น และไม่อยากให้ไปปะปนกับพวกนั้น” องค์จวงซิมเอี้ยก็สงสัยต่อว่า “ไม่น่าเกี่ยวเลย แต่ตอนนั้นยังไม่รู้ว่าจะได้ตำแหน่งนี้คิดแต่เพียงว่า อยากรู้ว่าที่ที่ไปนั้นจะเป็นอย่างไร” อยากรู้ว่าจะเป็นไปตามหนังสือที่เคยอ่านหรือไม่ เพราะตั้งใจตั้งแต่แรกแล้วว่า เมื่อจากโลกไปแล้ว ถ้ารู้ถ้าเห็นอะไรก็จะขอท่านเจ้าให้กลับมาบอกพวกเรา จากนั้นพื้นที่ยืนอยู่ก็ค่อยๆ ลอยไปเรื่อยๆ แล้วก็มาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง มีที่นั่งจัดไว้ให้ นั่ง ในใจก็คิดว่าอยากที่จะเข้าไปเคารพปุใหญ่ เพราะท่านได้เคยเสียสละเวลามาสอนพวกเรา ก็ตั้งใจว่าอยากจะทำไปเคารพ ตอนที่นั่งอยู่ก็เห็นพวกที่ถูกตัดสินโทษเดินเข้ามาเหมือนปลากระป๋องเลย เดินเบียดกัน แออัดมาก มีทั้งไทย จีน แขก ไม่มีฝรั่งนะ เป็นพวกในเอเชียนี้แหละ ก็ถามว่าทำไมพวกนี้ถึงเยอะมาก ก็ได้รับคำตอบว่า ยกตัวอย่างประเทศจีน มีประชากรเป็นพันล้าน วันๆหนึ่งมีคนตายไม่รู้เท่าไร ประเทศอินเดียก็เหมือนกัน มันเยอะ มันเยอะมากจริงๆ แออัดกันเข้าไป ถามว่าทำไมไม่ขยายล่ะ ได้คำตอบว่า ไม่ต้อง เพราะเวลาคิดบัญชี ดู

ที่เดียวก็รู้แล้วว่า คนนี้ต้องไปรับโทษอะไร มีพวกลูกน้องปู่ใหญ่ที่มาจากนรก มายื่นรับเลย พวกนี้จะมีรูปร่างเป็นโครงร่างมีไฟและไอร้อนรอบๆตัว คุณ่ากลัวมาก พวกนี้ไม่เหมือนพวกยมทูตที่บ้านเรานะ พวกนี้น่ากลัวกว่ามาก นรกนี้น่ากลัวมาก เวลาลงไปมันทรมาณตั้งแต่ด่านแรกเลย ในหนังสือที่เคยอ่านไม่ได้บอกเลยนะว่า ทำไมข้างล่างที่มารับมีรูปร่างอย่างนี้ ก็พวกที่ตกนรกที่ไหนดจะมาเล่าให้ฟังละจริงไหม มีแต่พวกที่ขึ้นสวรรค์ถึงจะมาบอกมาเล่าให้ฟัง เวลาอ่านหนังสือก็มีแต่พระโพธิสัตว์ที่จะพาไปเที่ยวนรก สังเกตดูคูลีว่าในนรกมีไฟเกือบทุกที่เลย มันร้อนไปหมด ร้อนทุกที่เลย มันน่ากลัวมาก...

อีกสักพัก ปู่ใหญ่ก็ออกมา คุณ่ากลัว น่าเกรงขามมาก ไม่เหมือนกับตอนมาลงร่างดูเหมือนคนแก่ ผอม คุยดี คุยเรียบร้อย แต่จริงๆแล้วไม่เลย คุณ่าเกรงขามมาก เหมือนพวกผู้คุมนักโทษ มีการออกคำสั่ง ลักษณะเดียวกันเลย ท่านใส่ชุดคล้ายชุดเกราะสีม่วงคล้ำ องค์กรงวมอึ้งอยู่ห่างๆ ไม่ได้เข้าไปใกล้ๆ ภาษาที่ใช้พูดข้างบนเป็นภาษาเทพ คือใช้จิตสื่อ ไม่ต้องสงสัยว่าเป็นอย่างไร มันจะเป็นไปเอง ยกตัวอย่างง่ายๆว่า สมมุติว่าเราตายไปแล้วเกิดเป็นไก่ ก็จจะรู้ว่าไก่มันพูดอย่างไร ไม่ต้องห่วง มันคุยกันรู้เรื่อง... สิ่งที่มาบอกในวันนี้คือ อย่าทำกรรม นี่คือของจริง สถานที่ตัดสินโทษ มันเป็นอย่างนี้

นิทานสอนใจ จากอาจารย์สังข์ศักดิ์สิทธิ์ (ตอนที่1)

ณ ชายป่าแห่งหนึ่งได้มีหญิงชราท่านหนึ่งต้องการหาที่สงบเพื่อจะปฏิบัติธรรมโดยลำพัง ขณะที่ได้เดินทางมาได้ระยะหนึ่ง ก็พบบ้านร้างหลังใหญ่ ก็ได้พิจารณาว่าเหมาะสำหรับที่จะหาความสงบได้หรือไม่ แต่ก็คิดไปว่าถ้านางอยู่บ้านใหญ่หลังนี้ ก็ต้องเก็บกวาดรักษาความสะอาดเป็นการใหญ่ ถึงจะเข้ามาอยู่ได้ และก็ไม่เหมาะสมกับนางซึ่งจะอยู่เพียงลำพังคนเดียว บ้านก็ใหญ่เกินความจำเป็น จึงได้เดินทางต่อไป

ก็มาพบบ้านหลังที่สอง ซึ่งเป็นบ้านที่มีขนาดปานกลางไม่เล็กไม่ใหญ่จนเกินไป พอที่จะอยู่อาศัยได้ แต่นางก็คิดอีกว่าเมื่อต้องการจะตัดทางโลกแล้ว โฉนดเลยยังจะยึดติดกับความสะอาดสบายอีกเล่า นางจึงตั้งใจเดินทางต่อไปอีกเพื่อหาสถานที่เหมาะสมกับตัวเอง

จึงได้มาพบกับบ้านหลังที่สาม ซึ่งเป็นกระท่อมหลังเล็กๆหลังหนึ่ง จึงเข้าไปสำรวจภายในว่าเป็นอย่างไร เมื่อดูแล้วก็คิดว่าพออยู่ได้ และเหมาะสมกับผู้ที่อยู่ลำพังเพียงคนเดียว ต้องทำความสะอาดใหม่ ซ่อมแซมอีกเล็กน้อยก็สามารถเข้ามาอยู่ได้ทันที แต่แล้วก็คิดว่าทำไมเราจะต้องมาวุ่นวายกับสิ่งเหล่านี้อีกเล่า ในเมื่อต้องการหาที่ปฏิบัติธรรม จะต้องมาลำบากในการดูแลรักษาความสะอาดอยู่อีกหรือ จึงได้เดินทางผ่านบ้านหลังนี้ไป

จนได้มาพบถ้ำแห่งหนึ่ง จึงได้เข้าไปสำรวจข้างใน พบว่าเป็นถ้ำที่เงียบสงบ เย็นสบาย และสะอาดพอที่จะอยู่อาศัยได้ ไม่ต้องวุ่นวายในการรักษามากมาย เหมาะสำหรับนั่งปฏิบัติธรรมกรรมฐานจึงตัดสินใจอาศัยในถ้ำแห่งนี้

ทันใดนั้นเองก็ได้มีเทพองค์หนึ่ง ทำหน้าที่ดูแลรักษาถ้ำแห่งนี้ได้ออกมาปรากฏตัว และกล่าวต้อนรับนางว่า ยินดีที่จะให้ท่านได้อยู่อาศัยในถ้ำนี้ เพราะถ้ำแห่งนี้ข้าเป็นผู้ดูแลรักษาอยู่ รอว่าเมื่อไรจะมีผู้ใดเหมาะสมพอที่มาอยู่เพื่อปฏิบัติธรรมภายในถ้ำแห่งนี้ และขอให้ท่านอยู่ปฏิบัติธรรมจนบรรลุเป้าหมาย

คั้งที่ท่านตั้งใจเอาไว้ด้วยเทอญ เมื่อกล่าวจบเทพองค์นี้ก็จากไป ปล่อยให้หญิง
ชราผู้นี้ได้อาศัยอยู่ในถ้ำแห่งนี้ต่อไป

(ตอนที่ 2)

อยู่มาไม่นาน ก็มีชายชราคนหนึ่ง ก็ได้ตั้งปณิธานเช่นเดียวกับหญิงชรา
คนก่อน จึงได้เดินทางแสวงหาที่ปฏิบัติธรรม โดยได้เดินทางมาในเส้นทาง
เดียวกับหญิงชรา และได้พบกับบ้านทั้ง 3 หลังเหมือนกับหญิงชรา และก็มี
ความคิดเช่นเดียวกับหญิงชรา คือไม่อยากยึดติดกับความสะดวกสบาย จึงได้
เดินทางต่อไป จนได้มาพบถ้ำซึ่งเป็นที่เดียวกันกับที่หญิงชราอาศัยอยู่ และก็เกิด
พอใจถ้ำแห่งนี้มาก เพราะทั้งเงียบ สงบ เย็น เหมาะสำหรับตัวเอง จึงได้เดิน
ทางเข้าไปในถ้ำ และได้พบกับหญิงชรา จึงได้เอ่ยปากขออนุญาตว่า “ขอพัก
อาศัยอยู่ด้วยคนจะได้มั๊ย” หญิงชรา ก็ตอบออกไปว่า “คงจะไม่ได้หรอกท่าน
เพราะข้าอยู่ที่นี้เพียงลำพังผู้เดียว ท่านเป็นผู้ชายส่วนข้าเป็นผู้หญิง มันไม่เหมาะ
ไม่ควร ผู้คนจะติฉินนินทาได้” ชายชราเมื่อได้ยินก็พูดกับนางว่า “ ถ้าย่างนั้น
ข้าก็ขออยู่นอกถ้ำก็ได้ จะไม่เข้าไปวุ่นวายกับท่าน ไม่ทำให้ท่านต้องมัวหมอง
หรือลำบากใจ” แต่หญิงชรา ก็ไม่ยอมอยู่ดี และก็ตอบไปว่า “ ถึงยังไงก็ได้ชื่อว่า
อยู่ด้วยกันอยู่ดี ไม่ว่าจะอยู่ด้านนอกหรือด้านใน ขอให้ท่านจงโปรดเห็นใจ
ข้าด้วยเถอะ ข้าก็อยู่จนชราปานนี้ก็ไม่ว่าจะเสียชื่อเสียงเอาตอนแก่นี้”

คั้งนั้นชายชราจึงได้พูดอ่อนนวยทรวงว่า “ขณะนี้เวลาก็ค่ำมืดแล้ว ข้า
ขอความเห็นใจจากท่าน ขอข้าพักอาศัยสัก 1 คืน พรุ่งเช้าข้าก็จะเดินทางออก
จากที่นี่ทันที ข้าขอรับรองด้วยเกียรติของข้าว่าจะไม่คิด และทำในสิ่งที่ไม่ดีต่อ
ท่าน เพราะเราอายุก็ปุ่นนี้แล้ว แลผมยังเป็นผู้ใฝ่ทางธรรม คงจะอนุญาตให้ข้าได้
พักเถอะนะ”

หญิงชรา ก็ไม่ยอมอนุญาตให้ชายชราเข้ามาพักอยู่ดี เพราะเป็นห่วง
ชื่อเสียงตัวเอง เลยลืมนึกถึงหลักธรรมไปข้อหนึ่งเรื่องความกรุณาปราณี เมตตา

สงสารแก่สรรพสัตว์โลกทั้งหลาย จึงยื่นกรานให้ชายชราคนนั้น เดินทางออกไป จากบริเวณถ้ำที่นางอาศัยอยู่ เมื่อขอร้องไม่สำเร็จชายชราผู้นั้นก็เดินออกจากถ้ำ นั้นไป ทั้ง ๆ ที่ข้างนอกนั้นเริ่มจะมีดแล้ว เมื่อชายชราผู้นั้นจากไปทันใดนั่นเอง เทพองค์เดิมก็ได้ปรากฏกายออกมาพบกับหญิงชรา และได้กล่าวไล่หญิงชราให้ ออกจากถ้ำนี้ไป เพราะว่าท่านได้ขาดคุณสมบัติที่จะอยู่ในถ้ำแห่งนี้ ทั้ง ๆ ที่ท่าน เป็นผู้ปฏิบัติธรรม แต่กลับขาดความเมตตา ขับไล่ชายชราผู้นั้นออกไป ทั้ง ๆ ที่ ชายชราผู้นั้นก็เป็นนักปฏิบัติธรรมเช่นเดียวกับท่าน และที่กำลังมีความทุกข์อยู่ ท่านกลับนิ่งดูตาย เสือกใส่ไล่ส่งให้เขาออกไปทั้งๆที่ข้างนอกนั้นอากาศเริ่มเย็น และก็มีด ในเมื่อท่านขาดความเมตตาเช่นนี้สมควรแล้วหรือที่ท่านจะอยู่ที่นี้อีก ต่อไป ท่านควรพิจารณาว่าสิ่งที่ท่านทำลงไปนั้น ถูกต้องหรือไม่ ขอให้ตรึก ตรองดูว่าท่านสมควรจะอยู่ที่นี้ได้หรือไม่

เมื่อหญิงชราได้ฟังดังนั้น ก็สำนึกได้ถึงความผิด ที่ทำลงไปโดยมิได้คิด เพราะเป็นห่วงแต่เรื่องเสียชื่อเสียง กลัวคำติฉินนินทาจากชาวบ้านเลยขาด คุณธรรม และความเมตตาไป และนึกเสียใจว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปฏิบัติมา ต้อง มาเริ่มต้นใหม่ และคิดได้ว่าการปฏิบัติธรรมอย่างเดียวนั้นคงไม่เพียงพอ จะต้อง มีความมั่นคงศรัทธา และมีความเมตตาปราณีต่อสรรพสิ่งรอบข้างตัวเราด้วย ไม่ ยึดติดกับสิ่งที่ไม่แน่นอน ขอให้เรามีจิตใจมั่นคงในสิ่งที่เราศรัทธาแล้วเราก็จะ ผ่านพ้นไปด้วยดี นางจึงก้มลงกราบลาแล้วก็เดินทางออกจากถ้ำไปเช่นเดียวกับ ชายชราผู้นั้น

เรื่องความสงบ เพื่อปัญญา ที่ออกจากจิตเดิมแท้

พูดบ่อย ๆ เรื่องอรหัตต์ นั้นเป็นเรื่องแนวทางเช่น ตอนแรกนั้นจะสงบ ต้องละโลก โกรธ หลงให้ได้ เมื่อละได้แล้วเราสงบได้มากขึ้น ต้องไม่มีความคิด เข้าข้างตัวเอง เพราะการสงบมากขึ้น ถ้ายังมีความคิดเข้าข้างตัวเอง ว่าต้องเป็น อย่างนั้นอย่างนี้ มันเป็นตัวกั้นความสงบ ทำให้เราสงบเย็นมากขึ้นไม่ได้เลย ฉะนั้นอยากสงบมากขึ้นเรื่อย ๆ ความคิดเข้าข้างตัวต้องไม่มีเลย ต่อมาเมื่อสงบ มากขึ้นเรื่อย ๆ อยากรู้ของละเอียดก็ต้องมีปัญญา แต่เป็นปัญญาที่ต้องมีเหตุมีผล เพราะเราได้ผ่านการไม่คิดเข้าข้างตัวเองแล้ว สิ่งที่ถามเป็นปัญญานั้น ก็จะไม่มีความคิดเข้าข้างตัวด้วย มันเป็นเหตุเป็นผลว่าทำไมเกิดอย่างนี้ ทำไมผลเป็น อย่างนี้ มาจากเหตุอันใด ถามในจิตของเรา สร้างปัญญาขึ้นมาถาม เมื่อเกิดความ สงบเย็นที่จิตแล้ว จิตเดิมแท้เราใสบริสุทธิ์จะตอบเราขึ้นมาเอง นั่นก็คือว่า ในจิต ของเรานั้นจะตอบเราขึ้นมาว่า เหตุที่เป็นอย่างนี้ เพราะเราได้ทำอย่างไรมา นั่นก็คือว่า ในจิตเดิมแท้ ที่ตอบตัวเราเองขึ้นมา เราได้เปิดจิตเดิมแท้ที่อยู่เบื้องบน มาตอบตัวเราเอง เมื่อเข้าใจมากขึ้น ถามมากขึ้น มีปัญญามากขึ้นก็นั่นแหละ หมายความว่า เราได้เปิดจิตเดิมแท้เราให้กว้างมากขึ้น ทุกวันนี้ที่เราถามในจิต เดิมแท้ ก็เพราะว่าเรากำลังเปิดจิตเดิมแท้เราออก ไม่ใช่ที่เราถามแล้ว ถามเบื้อง บนแล้วเบื้องบนตอบ เบื้องบนนี้ตอบผ่านมาจากจิตเดิมแท้ของตัวเรานั้นเอง เพื่อให้จิตเดิมแท้เราค่อย ๆ สว่างใสขึ้น ดังนั้นยังมีบางคนนั่งแล้ว บางครั้งก็ตอบ มีเหตุมีผล บางครั้งถามขึ้นไป ก็ไม่มีอะไรตอบมา นั่นก็คือว่า ความสงบที่เราเกิด นั้น ยังมีไม่มากขึ้น ยังมีหยุด ๆ หาย ๆ อยากจะรู้มากขึ้น เราต้องสงบ อาจจะยาก หน่อย แต่ถ้าเป็นไปได้ ต้องให้สงบทุกขณะจิต ฝึกความสงบทุกขณะจิตให้ได้ ปัญญาจะแทงตลอดทุกขณะจิตออกมาเอง เพราะบางทีสิ่งที่เราถามเข้าไปแล้ว ตอบได้ แต่วันต่อมาเราจะถามเรื่องนั้นต่อ กลับตอบไม่ได้ เพราะว่าความสงบ เราขาด ๆ หาย ๆ นั้นเอง เราอยากจะทำให้ตอบรู้มากขึ้น รู้ละเอียดมากขึ้น เราต้องมีความสงบทุกขณะจิตให้ได้ แล้วสิ่งที่เราถามจะต่อเนื่องกัน อาจารย์หลายองค์ได้

สอนว่า ที่เรายังไม่ก้าวหน้าเพราะว่า เรื่องของความสงบจริง ๆ เรายังมีไม่มากนักเอง ทำให้บางทีถามในตัวเองแล้ว ตอบได้เข้าใจบางส่วน แต่พอถามต่อไปอีกก็เงียบเฉย วิธีแก้คือให้มีความสงบทุกขณะจิตให้ได้ แล้วสิ่งที่เราอยากจะรู้ก็จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามที่เราใช้ปัญญาถามอย่างมีเหตุมีผลต่อไป จิตเดิมแท้เป็นจิตที่บริสุทธิ์ มันไม่มีอะไรเข้าไป ที่เรายังค้นพบไม่เจอเพราะเรายังมีอะไรเข้าไปในจิต ที่อาจารย์มาสอนวันนี้ ให้ใช้ปัญญาพิจารณาอย่างมีเหตุมีผล แล้วจะไปในไกลมากขึ้น อาจารย์อยู่ข้างบนก็ไม่มีเวลาลงมาสอนพวกเรา แต่ก็ยังมีอาจารย์อีกหลายองค์ที่จะมาสอน ถ้าเราวาง เราพร้อม ปัญญาเราพร้อม อาจารย์ก็จะลงมาทุกเมื่อ ข้างบนไม่มีองค์ไหนใหญ่ ข้างบนมีแต่เท่ากัน ไม่มีใหญ่ ไม่มีเล็ก เขาวัดกันที่ปัญญา เพราะฉะนั้นถ้าเราสร้างปัญญาอย่างมีเหตุมีผลแล้ว ก็กลับไปสู่เบื้องบนได้โดยง่าย อาจารย์มาก็ง่าย ๆ เวลาไปก็ง่าย ๆ

เรื่อง ต้องก้าวหน้า และรู้ละเอียดมากขึ้น เพื่อช่วยคน

เวลาฝึก เมื่อรับรู้บางอย่างชัดเจน หรือรู้จริง พยายามให้รู้ซึ่ง เพราะบางทีเมื่อเรารู้จริง ในคำว่า “รู้จริง” เราอาจจะด้านใดด้านหนึ่ง แต่ถ้า “รู้ซึ่ง” มันจะรู้ในทุกด้าน ถ้าเกิดรู้ซึ่งเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือทุกด้านแล้ว ต่อให้มันจะมาด้านไหนก็ตามเราก็รู้หมด แต่ถ้ารู้จริงบางทีเรารู้จริงด้านเดียว แต่อีกหลายด้านเกิดเราไม่รู้ มันจะกลายเป็นว่าไอ้สิ่งที่รู้เพียงด้านหนึ่ง เป็นการรู้เพียงบางส่วน มันจะต่างกับการรู้ซึ่ง ที่อาจารย์ยกตัวอย่าง อย่างอาหารที่เราทำ เราพิสูจน์ เราทดลอง เราทำหลายครั้งว่าของเราอร่อย แล้วอยู่ๆเราไปเจออีกที่หนึ่ง เราไปกินแล้วอร่อยกว่าเขาเรา ไอ้ที่อร่อยกว่า มันจะแปลกใจว่าของเราที่คิดว่าดีแล้ว มันไปเจออีกที่หนึ่งที่เขาคิดว่า เขาร่อยกว่านั่นก็คือไอ้ที่ว่าเรารู้แค่นั้น มันยังมีส่วนลึกอยู่ข้างในอีกมาก เมื่อเราไปศึกษาต่อ แล้วก็ไปพิสูจน์ และลองเอาไปทำดู เออ!จริง...ในรายละเอียดอื่น ๆ เมื่อเราเปลี่ยนยี่ห้อของที่เรารู้แล้วอร่อยขึ้น นั่นคือ ความเชื่อมั่น มันจะมากขึ้นแล้ว มันใกล้ ๆจะรู้ซึ่งแล้ว เพราะเราทดสอบมาเกือบหมดแล้ว เวลาใครถามอะไรเราก็ตอบได้ เพราะฉะนั้นคำว่ารู้ซึ่ง ที่อาจารย์บอกว่ามันจะมาด้านไหนก็ตาม เราจะเฉย ๆ เพราะเรารู้ทุกด้าน ถามว่าบางทีเรารู้จริงบางส่วน ต้องฝึกรู้ซึ่งให้มากขึ้น ไอ้ที่ฝึกรู้ซึ่งคืออะไร มันก็ค่อย “เย็น” กับอีกวิธีหนึ่ง ไอ้คำว่า “ว่าง” นั่นก็คือว่ามันมีอยู่ในจิตแล้วเราค่อย ๆวาง ก็คือว่า เราวางตั้งแต่ที่มันยังไม่เข้ามาในจิตเลย การวาง ก็คือไม่มี เพราะเราไม่ได้เอาเข้ามาในจิตแล้ว(นี่สูงขึ้นอีกขั้น) ที่อาจารย์หลายองค์สอนให้พวกเราหัดวาง ถ้าลองคิดดูว่า เออ!ไอ้ที่หัดวางก็คือ มันเข้ามาในจิตได้อย่างไร เราก็พิจารณาว่ามันเข้ามาในจิตได้อย่างไร แสดงว่าไอ้ที่เข้ามามันรวดเร็วมาก พุดง่าย ๆก็คือเรายังไม่ได้ตั้งตัวเลย เพราะฉะนั้นฝึกไม่ให้เข้า มันก็เหมือนกับว่า “รู้ตัว” เริ่มรู้ตัวแต่ไม่ให้เข้ามาในจิต รู้แต่ไม่เข้า มันก็เหมือนกับว่า อาจารย์โกหกไม่เป็น ไม่รู้จักคำว่าโกหก ต้องให้ได้ওয়ั้น เมื่อสิ่งที่ไม่รู้จักแล้วมันก็แสดงอาการออกมาไม่ได้ เพราะมันไม่ได้อยู่ในจิตเรา อาจารย์บอกว่าให้วางก็แสดงว่า มันเข้ามาในจิตแล้วก็วาง

แต่ถ้าต้องการให้สงบตลอดเวลาทุกขณะจิต นั่นคือไม่ให้มีอะไรเข้ามาในจิต เพราะเราสงบตลอด ถามว่ารู้ไหม... ตอบว่า...รู้ แต่ไม่เข้ามาในจิตนี่คือ ขั้นสูงไป อีก

แต่ถ้าพวกเราทำได้แบบนี้พูดง่ายๆ คือพวกเราสงบตลอด จะรู้สึกสงบสุขสบาย เพราะความทุกข์แทบไม่มี ไม่ว่าจะไรมากระทบ มันก็ไม่ทุกข์ เพราะมันไม่ได้เข้ามาในจิต จิตรับรู้ แต่เฉย ๆ ไม่ได้เข้ามาในจิต นี่คือ ละเอียดขึ้น สูงขึ้น เพราะเราฝึกรู้ซึ่งแล้ว ความสงบมันจะมีตลอด เพราะไม่มีอะไรเข้ามาในจิต ที่ข้างล่างเรียกว่า “กิเลส” มันจะไม่เกิดขึ้นเลย เพราะเริ่มรู้จริง และรู้ซึ่งแล้ว มันจะไม่เข้ามาในจิต ถ้าเกิดทั้งสามอย่างนี้ได้ เราจะทำอะไรเราจะสงบ และยิ้มได้ แม้แต่คนที่คิดว่าเรา เราก็ยังยิ้มได้ ก็เหมือนกับอาจารย์จ๊ก อาจารย์จ๊กก็ฝึกแบบนี้ นั่นคือรู้ซึ่งหมด ไม่มีความคิดเข้าข้างตัวเอง ที่บางคนยังไม่ได้เพราะยังมีความคิดเข้าข้างตัวเองสูง(ไว้วันหลังจะสอน) อันไหนที่ง่ายก็จะสอนก่อน ต้องแยกแยะให้ออกด้วย อาจารย์จ๊กไม่ได้ทิ้ง แต่คนบางคนมันเข้าใจยาก วางไว้ก่อน เอาคนที่สอนง่าย และจำเป็นก่อน ก็เหมือนเรา เวลาเราจะช่วยคน คนไหนที่สอนไปแล้วไม่เข้าใจ เราก็เฉย ๆ ไว้ก่อน เราจะเอาชนะคนนั้นเลยไม่ได้ ต้องค่อย ๆ คุย เราไปเจอคนที่คุยง่าย เข้าใจง่าย ก็สอนคนนั้นก่อน ก็เพราะว่าคนที่เข้าใจง่ายมันจะไปได้เร็วกว่า นี่คือ “ปัญญา” เราจะเริ่มแยกแยะออก คือเรากำลังดูตัวเราเองในสมัยก่อน ว่าสมัยก่อนเราก็เคยคิด และเป็นอย่างนี้ นั่นก็แสดงว่าเราละเอียดกว่าเขาแล้ว เพราะเรามองเห็นสิ่งที่ไม่ดีในตัวเราเองในสมัยก่อน เมื่อละเอียดกว่าเขา หรือรู้มากกว่าเขา ก็หาวิธีแก้ทุกข์ให้กับเขาด้วย การสอนคนให้เข้าใจ มันไม่่ง่ายอย่างที่คิด เพราะพื้นฐานของแต่ละคนไม่เหมือนกัน เพราะความเข้าใจของแต่ละคนก็ไม่เท่ากันด้วย นี่ก็คือทำไมอาจารย์ถึงบอกว่าต้องเย็นที่จิต เพราะถ้าเขารู้แค่นี้สอนได้แค่นี้...ก็แค่นี้ แต่ถ้ามีคนต้องการรู้ละเอียด เราก็สอนละเอียดเขาไป เพราะฉะนั้นเวลาฝึกละเอียดมาก ๆ ก็ยิ่งรู้กว้าง เริ่มแรกเรายังไม่ละเอียด เราไปเจอคนละเอียด เราไม่กล้าสอน เพราะเขารู้มากกว่าเรา แต่

อย่าลืมที่เขาู้แก่นั้มนั้ไม่ไ้ทางหลุดพ้น เราอาจตอบเขาไม่ไ้ เพราะเขาอาจ
สงบมากกว่าเรา แต่ที่เขาฝึกม้านั้ไม่ไ้ทางหลุดพ้นเราก็บอกเขาไ้
เพราะฉะนั้นเราต้องฝึกละเอียดยิ่งขึ้ สงบมากยิ่งขึ้น ฉะนั้นเราต้องฝึกตัวนี้ด้วย
อย่าลืม เพราะการดึงคนมา อย่าลืมพื้นฐานของแต่ละคนมาไม่เหมือนกัน ยิ่งไป
เจอคนที่รู้มากจากการอ่านหนังสือธรรมะของข้างล่าง เราต้องตอบเขาให้ไ้ ฉะนั้น
ว่าที่เขานั่งแบบของเขานั้นดีไม่ไ้ไม่ดี แต่สงบช้า ลองมานั่งแบบนี้ คือนั่งในจุด
กลางระหว่างกั้วดู เสร้จแล้วพอเขาลองนั่งดูแล้ว เขาถามว่าเกิดแบบนี้มันคือ
อะไร เราจะตอบเขาไม่ไ้ เพราะเรายังไม่รู้ ฉะนั้นเราต้องฝึกให้ก้าวหน้า ก็คือตัว
นี้ เพื่อสอนคน ยิ่งรู้ละเอียดมากเท่าไรยิ่งสบายใจ บางที่เขาอาจ จะอ้างตาม
หนังสือว่าคำนี้ ที่พระพุทธรเจ้าสอนไว้มันหมายถึงอะไร เราก็รู้ และอธิบายไ้
เพราะเรารู้สูงกว่าเขา อย่าลืม สิบคนมาก็ถามไม่เหมือนกัน ฉะนั้นในสิบคนมา
ถามเราก็ต้องตอบทั้งสิบคนให้ชัดเจนด้วย ตัวนี้เป็นตัวฝึกเราด้วย ฉะนั้นเราไป
ดึงคนมาแล้ว อย่างน้อยเขาต้องถาม จะมากหรือน้อย เขาก็ต้องถาม ฉะนั้นที่
อาจารย์ไปสอน และดึงคนมา โดยเริ่มจากการทายใจ รู้ความคิดคนอื่นก่อน บาง
คนก็รู้ว่ามันมีนห้ว แต่ทำไมไม่ตอบ เขาู้ว่าเขามีนห้ว แต่ไม่ยอมบอก มันก็
แปลกใจว่าทำไม อาจารย์ถึงรู้ว่าเขามีนห้ว แต่ไม่ไ้เรื่องแปลก แต่ทำให้เขาู้
ว่า อาจารย์ู้ ฉะนั้น เขาก็จะแปลกใจ และสนใจ เราก็จะดึงเขามา และสอนไ้

องค์อวงชิมเอีย เรื่อง หนทางแก้ทุกข์ซ้ำซาก

สาเหตุที่มาสอนเรื่องนี้เพราะ ธรรมะที่อาจารย์มาสอนได้ 2 ปีกว่า ถึงแม้จะมีความก้าวหน้าแต่ยังไม่มากพอ เมื่อเทียบกับเวลาที่เหลืออยู่ มันมีอย่างหนึ่งคือ ภัยพิบัติจะเกิดเมื่อไร เราอย่าไปสนใจ แต่สิ่งที่เรารู้ในธรรมะของอาจารย์คือ ต้องรู้ละเอียดมากขึ้น เหตุที่ต้องรู้ละเอียดมากขึ้นเพื่อพิสูจน์ เช่น เรื่องอดีตชาติที่เรา นั่งในจุดนี้ (จุดกลางระหว่างคิ้ว) สามารถรู้ในอดีตชาติได้ ซึ่งจะรู้ในอดีตชาติได้เราต้องละเอียดจริง ๆ เหมือนกับว่า ตัวตนในชาตินี้แทบไม่มีเลย มีแต่จุดกึ่งกลางระหว่างคิ้วแค่นั้น เมื่อนึกถึงตรงนี้ตัวตนในชาตินี้แทบจะไม่มี ความหมายเลย เพราะเรากำลังไปคู่อิตชาติเรา ถ้าพูดง่าย ๆ เหมือนกับเรา ย้อนคู่อิต สิ่งที่เป็นปัจจุบันต้องลืมหมดเลย ไม่ใช่เราไปเกิดเราแค่ย้อนคู่อิตตัวเราในอดีตชาติ เหตุถ้าใครนั่งได้ละเอียดรู้ในอดีต

1.อาจารย์กำลังสอนเราเรื่องการทำกรรม ว่าที่เราต้องมาเจอกันชาตินี้ทำกรรมอะไรมา เพื่อไปคู่อิต มากหรือน้อย เราสามารถย้อนคู่อิตได้

2.เมื่อเรารู้อดีต ทำให้เราเข้าใจว่ามันมีการเวียนว่ายตายเกิดจริงนั่นคือว่า เราไม่ได้เกิดมาในชาตินี้เป็นชาติแรก มิใช่ชาตินี้ นับหนึ่ง ขึ้นหนึ่งไม่ใช่ แต่หมายความว่าเราได้เกิดตาย เกิดตายมานับไม่ถ้วนแล้ว แล้วที่เกิดตาย เกิดตายมานับไม่ถ้วนทั้งพ่อ แม่ พี่ น้อง อะไรเยอะแยะเป็นพัน ๆ คน ไม่ใช่ 2 คนนะเป็นพัน ๆ คน หรือว่าจะแค่ 100 คนถ้า 100 คนก็หมายความว่า เวียนว่ายตายเกิด หมุนเวียนอยู่ใน 100 กว่าคนเหมือนที่อาจารย์สอนว่า พ่อแม่เราในอดีตชาติ ก็คือชาตินี้ มันก็พ่อ แม่เราในอดีตชาติ ที่เกิดมากรรมของเขาอาจจะเป็นอะไรซักอย่าง เช่นเป็นขอทาน ถ้าเรารู้ขึ้นมา แล้วเราจะช่วยเขาหรือไม่

3.เมื่อเรารู้ว่า มีการเวียนว่ายตายเกิดจริง นั่นคือ นอกจากที่เราอยู่ข้างล่าง ต้องมีข้างบนใช่หรือไม่ เพราะฉะนั้นมันจะตรงกับที่อาจารย์สอนว่า ที่เราอยู่ข้างล่าง มันแค่ชั่วคราวช่วยยาม ในคำว่าชั่วคราวช่วยยาม คือ มันประเดี๋ยวเดียว คือ ถ้า

เราลองหาคมหายใจ ก็หมดไปแล้ว ถ้าเราหายใจไม่ได้ซัก 5 นาที เราก็ตายแล้ว
นี่คือ ประเดี้ยว ลองไม่หายใจ 5 นาที เราก็ตายแล้วจากที่อยู่ข้างล่าง ไม่รู้ไปไหน
นั่นคือ ชั่วครู่ชั่วยามต่อมลมหายใจแค่นี้จริงหรือไม่ เพราะฉะนั้นถ้าพูดถึงอายุ
ของคนเราอย่างมากที่สุดก็ 60 -70 ปี ถ้าเรียน 20 กว่าปี ทำงาน 40 ปี ถามว่ามันเร็ว
หรือช้า ไม่ช้านะเพราะปีหนึ่ง ปีหนึ่ง ผ่านไปมันเร็วเพราะฉะนั้นในคำว่า 40
กว่าปี มันคือชั่วครู่ชั่วยาม แล้วยิ่งสมัยนี้แทบพูดได้ว่า ตายแบบไม่รู้เรื่อง
เยอะเยอะทั้งภัยพิบัติ ทั้งอุบัติเหตุ ทั้งกรรม มันจึงตรงกับที่อาจารย์สอนว่า ชั่วครู่
ชั่วยาม คืออะไร จริงหรือไม่ ที่เราไม่ค่อยก้าวหน้า เพราะเรามักคิดว่าเราจะแก่
ตายเราชอบบอกตัวเองว่ายังไม่แก่ ถ้าเราคิดเข้าข้างตัวเองคิดว่าเราแก่ตายมันถึง
ไม่ก้าวหน้า ฉะนั้นคำว่าชั่วครู่ชั่วยาม พวกเราจึงนึกไม่ถึงใจมันแย่ง ดังนั้นที่
อาจารย์สอนมาว่า ถ้าเราสู้ในอดีตชาติ 3 ข้อ เราจะเข้าใจแล้วไม่ทำกรรมแล้ว มี
การเวียนว่ายตายเกิดจริง แล้วที่ว่าเราอยู่ข้างล่างไม่ใช่ เราเคยอยู่ข้างบนเห็น
หรือไม่ ในธรรมะของอาจารย์ แต่ละองค์ที่สอนมันเชื่อมได้ แต่พวกเราเชื่อมกัน
ไม่เป็น เราไม่รู้ตัวนี้เชื่อมตัวนี้ เมื่อไม่รู้ ก็ตีความไม่ออก จึงงง และสับสน นี่
คือมาเสริมให้เข้าใจ เพราะฉะนั้นในการรู้อดีตชาติ ถามว่าเป็นหนทางแก้ทุกข์
ได้หรือไม่ (ได้) ทำไมแก้ทุกข์ตรงไหน

1.มีการเวียนว่ายตายเกิดจริงเราไม่สร้างกรรม เมื่อทุกอย่างไม่สร้างกรรม
การก่อเวรกรรมที่จะให้ทุกข์แก่เขาไม่มีแล้ว ทุกข์แก่เราก็ไม่มีแล้ว นี่คือการแก้
ทุกข์ทางหนึ่งด้วย ถ้าเราไม่ทำเขา เราเกิดมา เราก็ต้องโดนเขาทำ หนีไม่พ้น
เพราะเรานั่งในอดีตชาติเย็นแล้ว นี่ก็สามารรถแก้ทุกข์ได้ 1 อันแล้ว ที่จะก่อ
กรรมกับเราไม่ทำ เมื่อไม่ก่อกรรมกับใครแล้ว ความคิดที่เห็นแก่ตัว คิดเข้าข้าง
ตัวที่อาจารย์สอน เราก็สว่าง สมัยก่อนพวกเรานั่งชอบคิดเข้าข้างตัวเอง ว่าทำไม
มันไม่น่าจะเป็นอย่างนี้ ทำไมมันต้องเป็นอย่างนี้ มันอยากจะให้เป็นอย่างที่เรา
ต้องการทุกอย่างมันจะตรงกับหนังสือธรรมะที่เราอ่าน เหตุที่ทุกข์คือ ใจ อยาก
ให้เป็นอย่างนี้ แต่ไม่สมดังใจก็ทุกข์ ใจอยากไม่ให้เกิดแต่มันก็เกิด ไม่อย่างเจ็บ

ไข่ได้ป่วยแต่มันก็เกิด มันก็ทุกข์มัน 2 ข้อแล้ว เราก็รู้แจ้งว่าตัวนี้เอง ตัวนี้มันเป็น
สิ่งที่บังคับไม่ได้ มันขึ้นอยู่กับเหตุและปัจจัยในขณะนั้น อาจารย์จึงสอนให้พวก
เราอย่าคิดเข้าข้างตัว เพราะถ้าเราคิดว่าเข้าข้างตัวเมื่อไร ความทุกข์มันจะเกิดขึ้น
ทันที เพราะเรายึดตัวเองแล้ว เราไม่ดูเหตุดูผล ว่าเขาทำอย่างนี้เพราะอะไร
ฉะนั้นอย่างที่สอนว่า ถ้าเราเห็นคนเขาตกปลา ถ้าเราคิดเข้าข้างตัวเอง ว่าคนนี้ไม่
ดีทำกรรมผิดศีลข้อ 1 เพราะตาเรามองเห็น แต่ถ้าเราไปถามเขา ที่ว่าเราเคยคิดว่า
ผิดศีลข้อ 1 แต่เขาจำเป็นต้องทำ เพราะแม่ลูกอีก 2 คนถ้าไม่ได้กินอาหารก็แย่
แล้วเกิดตายขึ้นมาจะทำอย่างไร หมายความว่าในคุณค่าของการมีชีวิตอยู่รอด
เป็นมนุษย์มันมีค่ามากกว่าปลาอีกด้วย เพราะฉะนั้นจากตาที่เราเห็น มันก็
จินตนาการไปเรื่อย ดังนั้นการคิดเข้าข้างตัวเองมันก็เกิดจินตนาการ โดยการยึด
กิเลสตัวเองหรือไม่ ถ้ายึดก็ยิ่งไปกันใหญ่ จึงทำให้ทุกข์ยิ่งขึ้นว่า ทำไมลูกคนนี้
คือ สอนดี ๆ ก็คือ ทำไมแม่คนนี้ไม่ฟังผม ไม่ฟังหนู ไม่ฟังลูกเลย อธิบายเหตุผล
ก็ไม่ยอมเข้าใจ ทุกข์มากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะคิดเข้าข้างตัวเองมันน่าจะเป็นอย่าง
ที่เราคิดอย่างนั้น อย่างนี้ แล้วไม่เป็นตามนั้น จินตนาการไปเรื่อย ๆ จึงเป็นสาเหตุ
ให้ก่อนนี้เวรกรรมไม่สิ้นสุด นี่คือสิ่งที่เราต้องเข้าใจให้ลึกซึ้ง เมื่อเราไม่เข้าใจให้
ลึกซึ้ง ในทุกวันนี้พวกเราจึงยังทุกข์อยู่ เพราะยังคิดเข้าข้างตัวเองมันน่าจะเป็น
อย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่ดูเหตุและปัจจัยอีกมากมาย ถ้าเราเข้าใจก็จะเป็นหนทาง
แก้ทุกข์อย่างหนึ่ง ในหนังสือชุด หนทางแก้ทุกข์นี้มีหลายข้อที่จะสอน ที่พวก
เรามองคนละอย่าง นี่เป็นส่วนหนึ่งที่ว่าทำไมทุกวันนี้พวกเรานั่งสมาธิมา 2 ปี
กว่า ทุกวันนี้พวกเรายังมีทุกข์ทางใจอีก เพราะมันติดอะไรอยู่ สักอย่างอาจารย์
สอนให้พวกเราวาง ในคำว่าวาง คืออะไร วางคือ ไม่สนใจ ไม่ใช่อันไหนที่มี
ประโยชน์ ที่จำเป็นทำ ทำเสร็จแล้วก็วางเฉย เพราะฉะนั้นพวกเราจำ 2 ห้องได้
หรือไม่ นั่นคือที่แรก ๆ อาจารย์ชาวสอนพวกเรา 2 ห้อง ห้องแรกคือ อะไร ที่
พวกเราุ่นวาย ห้องสองความวุ่นวายให้วางไว้ มีแต่ตัวเรากับจุดกลางระหว่างคิ้ว
อาจารย์สอน นั่นคือ พวกเราอย่างเอางานเอาการเข้ามาเกี่ยวข้องกับที่

พวกเรากำลังนั่งอยู่นี้ เลิกคิดถึงงาน งานที่ทำปล่อยไว้เป็นเรื่องของพรุ่งนี้ ช่างมัน นั่นคือ 2 ห้อง คืออย่างนี้ แต่เรานั่งมา 2 ปี พวกเราชอบเอา 2 ห้องมารวมกันในห้องที่วุ่นวาย อันไหนที่ไม่มีประโยชน์ให้เราทิ้ง ทิ้ง ทิ้ง เหลือจำเป็น เพราะฉะนั้นถ้าเราเหลือจำเป็น เราจะดูออกแล้ว อันไหนต้องทำก่อน ก็หยิบขึ้นมาทำ ทำเสร็จก็แขวนไว้ แล้วก็นั่งสมาธิต่อ เห็นหรือไม่ พวกเราชอบปล่อยให้ 2 ห้องรวมกันแล้วก็เฉย แต่อาจารย์กำลังสอนให้พวกเราต้องแยกให้ออก ว่าอันไหนจำเป็นก็ทำต่อ อันไหนไม่จำเป็นก็ไม่ต้องทำ แล้วสิ่งที่เคยทำเสร็จแล้วแขวน ๆ ไว้ก็ให้ทิ้งเสียได้แล้ว เพราะไม่มีประโยชน์ นั่นคือ อาจารย์สอนให้รู้จักแยกแยะให้ออก แบ่งเวลาให้เป็น สำหรับชีวิตเรา แต่ละคน ถ้าชีวิตเรายังวุ่นวายอยู่ เราก็จะเหมือนคนที่อยู่ข้างนอกทั่วไป คืออยากเด่น อยากดัง อยากรวย สุดท้ายก็นอนหมกดินเอาไปไม่ได้ นี่คือการเพิ่มความเพิ่ม เพราะฉะนั้นอาจารย์สอนให้พวกเรา มีความสุขในชีวิต ในสิ่งที่จำเป็นอาจารย์สอนว่าก็ให้ทำพอสมควร แค่นั้น ที่แขวน ๆ คือทำพอสมควรแล้วแต่ในขณะนั้นที่แขวน ๆ งานบางอย่างอาจารย์ยังแยกย่อยให้พวกเราอีกว่า อันไหนจำเป็นก่อน ให้ทำก่อน อันไหนจำเป็นทีหลังก็ทำทีหลัง พวกเราชอบหมกหมก อาจารย์สอนอะไรเราต้องเอาความสงบเย็นคิดตามด้วย

การแยกย่อยเพื่อให้พวกเรามีเวลามากขึ้น ที่จะมานั่งเพื่อหนทางพ้นทุกข์ แต่พวกเราบ้่างาน บ้่าของ บ้่าสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่จำเป็น อาจารย์จึงสอนให้พวกเราพอสมควร จะไปไหนก็มีบ้่างไม่เป็นไรแต่อย่าบ่อย เพราะมันไม่มีประโยชน์ ถ้าจะซื้อของ วันนี้ลุยเลยซื้อให้หมดแล้วจบ กับการที่ซื้อ ซื้อ ซื้อ ไปเรื่อย แทนที่จะมานั่งสมาธิ อะไรดีกว่า อย่างที่พวกเราเคยสบาย แต่มาพวกเรามาช่วยคน มาแจกหนังสือธรรมะ เมื่อเปรียบเทียบกันอย่างไรหนอดีกว่า ที่พวกเราแจกหนังสือตามวัด และสิ่งที่จะทำต่อไปข้างหน้าให้เขา รู้ ให้เขาได้เห็น อย่างที่เราเคยแจกที่ไหนก็ได้ อาจจะเป็นวัดที่ไหน ๆ พอแจกมีคนเห็นหนังสือเล่มนี้ต่อเนื่อง อย่างน้อย 1 คนแล้ว หลังจากคนที่ได้รับหนังสือเล่มนั้น ถ้าเป็นครูด้วย พวกเราก็สด

ซื้อแล้ว เพราะครูก็จะนั่งสมาธิมาสอนลูกศิษย์ต่อเนื่องต่อไปอีกยาวเลย เราก็จะรู้สึกสดชื่น ภูมิใจนึกแล้วก็สบายใจ กับที่เราไปพักผ่อนดูหนัง นั่งดูหนังสนุกก็แค่นั้น นอนหลับง่วงพักผ่อนหรือไม่ (พักผ่อนได้) แต่อย่าคิดมากไป นาน ๆ ที่ไม่เป็นไร เพราะเรายังหาความสุข ความสบาย อยู่ข้างล่าง โดยใช้วิธีแบบนี้เป็นการผ่านคลาย เหตุและผล ก็แล้วแต่พวกเรา มันจึงตรงกับคำว่า “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่บังคับ” อย่างพวกเรมานั่งสมาธิที่นี้ ก็ไม่บังคับ พวกเรามากันเอง แต่ถ้าพวกเรา มาเสียเวลา แล้วมีความก้าวหน้าหรือไม่ หรือยังทุกข์อยู่ต้องถามตัวเอง

บางที่ยังทุกข์ซ้ำซาก ในขณะที่นั่งมา 2 ปีกว่าแล้วแสดงว่ายังนั่งไม่ได้ก้าวหน้า ยังแก้ทุกข์ตัวเองไม่ได้ ต้องใช้ปัญญาแล้ว แบบที่หลากหลาย ๆ คนเจอแล้ว เจออีก ถึงเกิดความเบื่อหน่าย เมื่อไรจะหาวิธีได้ ทั้งทุกอย่าง เพื่อไปหาวิธีสงบก้าวหน้านี้เป็นตัวอย่าง บางทีเจอเจ้านายค่า ค่าเช่า ค่าเย็น เอาใจไม่ถูก ทุกข์ซ้ำซาก พวกเรายังดีไม่ออก ก็ต้องปล่อยวาง ถ้าเจ้านายค่า ค่าอย่างไร ให้ปล่อยวาง เหมือนบางคนจะหนีแม่ หนีน้องก็ไม่ได้ โคนค่า ก็เป็นทุกข์ซ้ำซาก ซักวันหนึ่งพวกเราก็ต้องเจอ จะไม่เจอไม่ได้ เพราะว่าเวรกรรมแต่ละคนก็เปลี่ยนไปไม่เหมือนกัน เช่นเราทำงานกับบริษัทนี้ ทำนานหลายปี สงสัยคิดหนีหลายปีจึงยังต้องอยู่แต่พอถึงเวลาจะไป เมื่อทุกข์ซ้ำซากเกิดความเบื่อหน่าย อย่างบางคนสอนลูกให้ดีอย่างไรก็ไม่ได้ดี ทุกวันนี้ก็ยังหนีออกจากบ้านไปเที่ยวอีกสงสัย แม่คนนี้คิดหนีลูกคนนี้ คิดไม่รู้ที่ชาติ นี้คืออะไร มันมาให้เราทุกข์ แปลว่าเราเคยทำ ให้เขาคลุ้มใจมาก่อนในอดีต เพราะฉะนั้นเมื่อเราดูอดีตชาติ พวกเราก็จะเข้าใจทันที จะตรงกับคำสอนของอาจารย์ที่ว่า พวกเราเกิดมา 2 อย่าง คือ “เกิดมาชดใช้กับทวงหนี้” อย่างอื่นไม่มี อันนี้เป็นความจริง เมื่อเราเคยทำอะไรมาก่อนไว้ในอดีตชาติ ก็หนีไม่รอด เช่นถ้าเราคิดหนีเขา 100 บาท เราจะจ่ายเขาแค่ 50 บาท จะหมดหนี้แล้วหรือเป็นไปไม่ได้ ปัญญาที่จะเกิด เมื่อเราคิดหนีเขา 100 บาท ก็ต้องจ่ายเขา 100 บาท คิดไปคิดมาแล้วจะรู้ได้อย่างไร คือที่อาจารย์สอนให้พวกเรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว รู้ในอดีตชาติ เมื่อรู้ก็เข้าใจ (จบ) นี่คือตัวพิสูจน์ ถ้าเรา

มองไม่เป็น อาจารย์ก็ช่วยไม่ได้ ถ้าอยากพิสูจน์ ก็ต้องพยายามนั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว เพื่อให้รู้ในอดีตชาติให้ได้ ว่าทำไมต้องมาเจอคนนี้ เมื่อรู้ก็เข้าใจ บางทีแม่คนที่ถูกหนีไปเที่ยวคิดคลุ้มใจว่าเมื่อลูกโตขึ้น จะเป็นอย่างไร จะเป็นโจรหรือไม่ ก็คิดอย่างนี้ไม่ได้อีก บางทีมันถึงเวลามันดีขึ้นเอง คือถ้าบุญมี ชะตาชีวิตก็เปลี่ยนแปลงได้ ให้ทำบุญอุทิศไปให้ลูก พาลูกมานั่งสมาธิ ถ้าเขาไม่ยอม ก็ต้องปล่อยวาง เพราะถ้าเราได้พยายามสุดความสามารถแล้ว แต่เขาไม่ช่วยตัวเอง เราก็ต้องปล่อยวาง คือตัววาง ที่เราต้องเห็นจริง ๆ แล้วไม่คิดเข้าข้างตัวเอง ว่าลูกเราต้องดีทุกคน ไม่ใช่ มันยังมีหนี้เวรกรรมของแต่ละคนที่ติดตัวเขามาอยู่ แต่หนี้เวรกรรมที่ติดตัวเขามาดีหรือไม่ดี พวกเราไม่รู้ เพราะว่าบางคนไม่ได้อยู่ ต่อมาดีขึ้นมา ก็มี ให้พวกเราหาเหตุผลในขณะนั้น นั่นคือ หนทางแก้ทุกข์ทางใจให้พวกเราส่วนหนึ่ง ซึ่งมันมีอยู่ ให้พวกเรานั่งพิจารณาไป นั่งไป นั่งไป ก็เห็นความจริง อาจารย์บอกอยู่ข้างล่างก็ชั่วครูชั่วยาม เจอกันชั่วประเดี๋ยว จะอะไรมากมาย เจอกันก็ทวงหนี้ ชดใช้หนี้ จบก็จบ ต่างคนก็ต่างไป จริงหรือไม่จริง เพราะองค์เจ้าจวงซิมเอี้ยก็ไป ไม่มีใครตามไป พวกเราก็ต้องนั่งต่อไป ไม่มีการผูกพัน ไม่ใช่คิดเพื่อเชื่อว่าสวรรค์เป็นอย่างไร อากาศสดชื่น มีความสุขไม่ทรมาณ บางคนนั่งๆไปอยากเป็นเจ้าแม่ อาจารย์ก็สอน เจ้าแม่ค่าคนไม่เป็นนะ เจ้าแม่บ่นคนไม่เป็นนะ เจ้าแม่อิจฉาคนไม่เป็นนะ ใครจะเป็นเจ้าแม่ต้องเฉย ๆ ห้ามนินทา ฝึกพวกผู้หญิงไม่ให้ชอบนินทา นี่คือนหนทาง บางเรื่องไม่จำเป็นก็ให้ทิ้ง บางไม่ดีเรื่องรู้แล้วก็เฉยๆ พอจบ เวลาดูหนังชอบ สนุก แต่อย่าดูบ่อย แต่หนังสี่ธรรมะกลับไม่ดู จึงยังทุกข์กันอยู่ เพราะยังไม่เข้าใจ ทุกข์ซ้ำซาก เพราะฉะนั้นต้องหนีทุกข์ซ้ำซาก มิฉะนั้นจะเกิดความเบื่อหน่ายและคิดเข้าข้างตัวเอง

อาจารย์ถือไม้เท้าทอง

(วันพุธที่ 5 มกราคม 2548)

เมื่อวานสอนนั่งสมาธิแล้วพุ่งออกไปให้รับรู้ว่าพุ่งนี้จะเจออะไร อาจารย์ก็จะยกตัวอย่างเวลาที่พุ่งออกไปนั้น อาจเจอสามล้อชนกับมอเตอร์ไซค์ ในตอนที่พุ่งออกไปนั้นจิตเราละเอียด อาจเจอเลขทะเบียนรถแล้วให้จำไว้ หลังจากนั้นให้สังเกตว่าเรานั่งสมาธิเมื่อวาน วันนี้เจอตามที่เรานั่งให้ดูว่าเลขทะเบียนตรงหรือไม่ นี่เป็นการฝึกรู้ล่วงหน้าในวันพรุ่งนี้ เมื่อวานสอนมีคนมาน้อย วันนี้คนมาเยอะ เมื่อวานอาจารย์สอนว่ามีสามล้อชนกับมอเตอร์ไซค์ ชนคือชน ไอ้ที่ชนอาจไม่เป็นไร อาจเฉี่ยวชน เดินชน หรือบางทีชนเฉยๆ ก็ให้คุยกัน ไม่ใช่ภาพที่ชนนั้น ถ้าเกิดเรารู้ว่าชนแบบนี้ แล้ววันนี้เราเจอเป็นแบบนี้หรือไม่ นั่นคือเราฝึกด้วยสติ เมื่อวานอาจารย์สอนว่าการรู้ล่วงหน้าก็คือ ของเรารู้ล่วงหน้าของเรา หรือว่าเราฝึกรู้ล่วงหน้าว่าพรุ่งนี้ ว่าจะมีคนมาหาโดยที่ไม่รู้ตัว อยู่ดีดีมาหาเรา เราก็นั่งรู้ว่าพรุ่งนี้มีคนคนนี้มาหาเรา อาจจะเป็นลูกค้าใหม่ โดยที่เราไม่ได้คิดอะไรไว้ก่อน นั่นคือการฝึกรู้ล่วงหน้า

ดูพรุ่งนี้ ดูสามวัน หลายๆ ครั้งเมื่อซัดแล้วก็ให้รู้ว่าธรรมชาติที่อาจารย์สอนนั้นสามารถรู้ล่วงหน้าได้แต่อาจารย์จะสอนต่อว่าการรู้ดีตชาติ อาจพูดถึงว่าบางทีในอดีตชาติ เราอาจอธิฐานว่า ตอนนั้นเราอาจจะเป็นคนดี คนชอบทำบุญ ในอดีตชาติอาจจะนานก็ได้ ก็อาจอธิฐานว่าขอให้เจอธรรมชาติที่ทำให้หลุดพ้น อาจารย์ก็สอนว่า ในเมื่อเราเจอตามที่ขอแล้วตามที่อธิฐานแล้ว ทำไมไม่ทำตาม สิ่งที่เราขอ เป็นไปตามที่เราได้อธิฐานไว้แล้ว เมื่อเจอแล้วทำไมจึงเกียจทำไมไม่ฝึกให้มีการหลุดพ้นตามที่ตัวเราเคยอธิฐานไว้แล้ว ถ้าเจอธรรมะนี้แล้วไม่ทำให้ตัวเองหลุดพ้น แล้วจะอธิฐานอีกก็ همینปี ก็ همینชาติ ก็เราเคยอธิฐานอดีตชาติว่าถ้าเจอธรรมะที่ทำให้เราหลุดพ้น นี่ก็เจอแล้ว แล้วทำไมไม่ฝึกตัวเองให้หลุดพ้นละ เชื่อกันหรือไม่เชื่อต้องให้พิสูจน์ ไม่เช่นนั้นอาจารย์ที่สอนก็แค่พูดเปล่าๆ ฉะนั้นเบื้องบนเขาถึงว่า เมื่อเจอในสิ่งที่ดีแล้ว ทำไมไม่เข้าเอาใส่ตัว

ไว้ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ เป็นสิ่งที่มีค่า ทำไม่ถึงซำกัน ก็แปลก แล้วเราจะเจอ
ธรรมะนี้อีกกี่ครั้ง กว่าเจอธรรมะนี้ต้องเกิด เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด ตามที่
ธรรมะนี้เคยบอกว่าเรา หมุนเวียนมาเป็นหมื่นๆ ปี ฉะนั้นกว่าจะเจอธรรมะแบบ
นี้ มันใช้เวลานาน ใช้เวลานานไม่ว่า แต่โอกาสที่จะเจอธรรมะนี้ไม่มีทาง
ฉะนั้นต้องฝึกรู้ล่วงหน้า ฝึกรู้อดีตชาติ ก็มีอาจารย์มาสอนว่าวิธีฝึกทำอะไร วิธี
ฝึกรู้ล่วงหน้าทำอะไร นี่คือผลที่จะรู้ในอดีตชาติ และรู้ล่วงหน้า

ตอนนี้ที่เรานั่งได้ นั่งได้แล้วก็คือจะไม่พูดถึงว่าการวาง วางอย่างไร
เพราะมีหลายอาจารย์ที่สอนไปแล้ว เรามานั่งที่นี้เหลือแต่จุดกลาง และอาจารย์
ได้สอนว่าเหลือแต่จุดกลางระหว่างคิ้วคือหนทางสู่ความสงบ และรู้ทุกอย่าง
ฉะนั้นเมื่อเรานั่งแล้ว จุดกลางที่เราปักอยู่ มันจะเข้ามาเอง มันจะรวมมันไปเอง
ไม่ต้องไปพะวงว่ามันคือจุดกลางระหว่างคิ้วหรือไม่ จุดกลางนี้ใช่หรือไม่ใช่ ชัด
หรือไม่ เพราะมีหลายอาจารย์ได้สอนไปแล้ว ที่เราเรียกกันนักหนาว่า มันยังมี
กายสังขารที่ติดมาตั้งแต่ในอดีตชาติ ความรู้สึกที่ติดกายสังขารมันก็ติดตัวมา
ตลอด แต่เรานั่งด้วยธรรมะนี้แล้ว เรานั่งในจุดกลางความสงบเราก็เกิดขึ้น ณ.
จุดกลางมันจะว่างเปล่า มันจะเป็นไปเอง ไม่ต้องไปนั่งพะวงว่า ในจุดกลางนี้
มันจะมีกายสังขารเข้ามาเกี่ยวข้องหรือไม่ แรกๆอาจจะมี แต่ไม่นานนั่งต่อไป
ความสงบละเอียดนี้ เพราะความสงบละเอียดนี้มันจะเย็น กายสังขารที่เคยรู้สึก
มันจะหายไปเลย เหตุที่หายเพราะว่า ความสงบในจุดกลางนี้ คือจุดที่มีเหตุมีผล
อยู่ในตัวของมันเอง ไม่ใช่รู้จากข้างนอก แต่รู้จากจุดกลางระหว่างคิ้ว ฉะนั้นเมื่อ
นั่งฝึกไปมาก ๆ แล้ว ลงลึก ที่อาจารย์หลายองค์ได้สอน ลงลึก ลงลึกนี้ให้มีสติ
ตามไปด้วย เพราะกลัวว่าเราจะตกใจ เราลงลึก ลงลึก เย็นเข้าไป เย็นเข้าไป เย็น
แบบว่างเปล่า เย็นแบบว่างเปล่า เพราะความสงบที่เย็นแบบว่างเปล่านี้ สงบแบบ
ความรู้สึกที่มีอยู่ข้างล่างไม่มี พร้อมทั้งจะกลับไปสู่เบื้องบน โดยผ่านในจุดกลาง
ระหว่างคิ้ว

ถ้าทำได้แล้ว ก็เหมือนอาจารย์จิ้ง ก็อบเหมือนอาจารย์จิ้งตลอด อาจารย์จิ้ง ก็ใช้จุดนี้ไป อยู่ในเอ็นที่จิตตลอด เมื่อเอ็นที่จิตตลอดนั้น ความโลภ โกรธ หลง ก็ไม่ต้องไปห่วงเลยว่าจะเกิด เพราะมันไม่เกิดขึ้น เพราะในเอ็นที่จิต นี้ มีแต่จุดกลาง นอกจุดกลางแล้วไม่มีความหมาย เมื่อมีสังขารก็จะบอกตัวเอง ว่าเพียงแต่มาใช้ มาใช้สอนคน มาใช้งานสังขารที่จำเป็นอยู่ แต่เพื่อธรรมะ เพื่อ หลายๆคน เพื่อช่วยเหลือคน เพื่อให้คนมีปัญญา ตัวเราจะบอกเลยว่าจะทำ อย่างไร ความเหนื่อยยากจะไม่มี เพราะเราจะเอ็นสบายในจุดกลาง ถ้าได้แบบนี้ จะเหมือนอาจารย์จิ้งแล้ว เพราะฉะนั้นอาจารย์จิ้ง หรือหลายๆ องค์ที่เรา เรียกว่าอรหันต์นั้น จะเป็นอย่างนี้ทุกองค์ มีความสุขตลอดทุกขณะจิต สังขารจะเป็นอะไรก็ไม่ใส่ใจ ไม่ยึดติดสังขารก็เป็นสังขาร เมื่อรู้สึกเจ็บก็เจ็บ มันเจ็บ สังขาร แต่เราก็ลงในจุดกลาง สังขารปวดก็กินยาไป รักษาไป ตามสังขาร ไม่ใช่ เมื่อทุกข์กายสังขาร ก็ปล่อยมันไป ไม่ใช่เพราะเรายังมีชีวิตอยู่ เราต้องอาศัย สังขารใช้อยู่ ในจุดกลางเราจะรู้ว่ามันยังไม่ถึงเวลา ยังไม่ถึงเวลาไป ฉะนั้นในจุด กลางจะรู้ทุกอย่าง ความเป็นเหตุและผลในนั้นจะรู้ทุกอย่างแล้ว จะตอบได้ทุก อย่างที่เราสงสัย และต้องการถาม แม้นในอดีตและอนาคต

ณ. ขณะนี้ฝึกลงในจุดกลางอย่างเดียว อาจารย์หลายองค์ได้สอนว่า ไอ้ที่ ข้างล่างก็คือของข้างล่าง มันเอาไปไม่ได้ แม้แต่สังขารเราก็เอาไปไม่ได้ ให้ พอสสมควร ถ้านั่งละเอียดแล้วกับหลายอาจารย์หลายองค์ที่สอนให้มีปัญญา ให้มี คำว่าพอสสมควร การที่เราเหนื่อยยากกับสิ่งเหล่านี้ มันก็จะบอกกับตัวเองว่ามัน ไม่มีความหมาย เพียงแต่เอามาใช้แค่นั้น สุดท้ายก็ต้องวางไว้ เมื่อเริ่มเข้าใจ ก็จะ เริ่มมีปัญญา

หากใครจะนั่งฟุ้งไปข้างหน้า ก็ฟุ้งออกจากจุดกลาง ถ้าใครอยากจะรู้อดีต ที่ผ่านมา ก็ลงในจิตสัมผัสที่อาจารย์สอน ให้ละเอียดมากขึ้น ของละเอียด สามารถค้นหาได้ทุกอย่าง เอาไปละ

อาจารย์ถือไม้เท้ามังกรทององค์ที่ 1

(วันพฤหัสบดีที่ 6 มกราคม 2548)

การนั่งจุดกลางไม่มีสังขาร พอเรานั่งเหลือแต่จุดกลางแล้ว ความรู้สึกที่มันเป็นสังขารฝึกให้มันหายไป นั่งเหลือแต่จุดกลาง อยากจะรู้อะไรก็นั่งในจุดกลาง ไม่เช่นนั้นเราก็จะติดสังขารกัน ถ้าคิดแล้วว่าจะนั่งสงบมันก็เสียเวลาเข้าไปอีก ฉะนั้นเรานั่งจุดกลาง ที่อาจารย์ว่าพุ่งไปหรือดูอดีตยังไม่ได้ ก็เอาจุดกลางสงบก่อน คือเราลงในจุดกลางแล้วสงบ นอกกายสังขารไม่มี อาจารย์หลายองค์ก็บอกว่าเมื่อสงบแล้ว มันก็จะเย็นสบาย แต่คำว่าเย็นสบายเย็นที่จิต จิตมันก็ลงในจุดกลางนั่นแหละ เอาความรู้สึกในจิตลงในจุดกลาง จิตในที่นี้มันไม่ใช่หัวใจนะ อย่าไปสับสน หัวใจมันก็คือสังขารที่ว่าต้องเลี้ยงสังขารของเราไว้ อย่างจิตคือความรู้สึกก็ลงในจุดกลาง จุดกลางนี้รวมหมดเลย รวมหมดแล้วนอกกายสังขารก็ไม่มี หูเคยได้ยิน ไอ้ตาที่ไม่ดูเพราะปิดอยู่ จมูกได้กลิ่นก็ให้มันผ่านไปผ่านแบบรู้ว่ามันกลิ่นแต่เฉยๆ ถ้าสงบแล้วพวกนี้มันจะไม่ติด เคยมีกลิ่นรู้ว่ากลิ่นนี้ไม่ติด ก็รู้ว่ามันกลิ่นแต่ไม่ติด เพราะลงในจุดกลางทุกอย่างก็พิจารณาไป ฝึกให้ดูตรงนี้ ว่าถ้าเราไปนึกมีกายสังขารขึ้นมาเวลาลงเข้าไปนี่ความรู้สึกกายสังขารมันก็เข้าไปด้วย มันติดเข้าไปด้วย ติดความเมื่อย ความอะไรด้วย แต่อาจารย์ที่นี้บอกว่าถ้ามันเมื่อยนี้ ถ้ามันเมื่อยก็ไม่ใช่อะไรทั้งนั้น มันเมื่อยจนทนไม่ไหวก็ออกจากจุดกลาง อย่าไปเอาชนะ ชนะสังขารเพื่อความเจ็บปวดมันไม่ได้อะไร มันเป็นการทรมานสังขารอีกอย่างหนึ่ง และจุดกลางที่เรานั่งไปนี้ อยากจะรู้อะไรรู้ได้หมด อยากจะรู้อะไรมีสภาพเป็นอย่างไรรู้ได้หมด แต่อย่ามีความคิดเข้าข้างตัวเองเข้าไป เดี่ยวมันจะเอนเอียงเข้าข้างตัวเอง ตัวนี้ต้องระวัง เพราะถ้ามันเอนเอียงเข้าข้างตัวเอง เวลานั่งสงบแล้วนี่มันตรงดิ่ง เราคิดเข้าข้างตัวเองแล้วว่ามันคงจะเป็นอรหันต์แล้ว...ไม่ได้ อาจารย์ไม่ได้พูดถึง เมื่อเรานั่งแล้วเข้าไปเป็นอรหันต์ไม่ได้บอก บอกแต่ว่าเมื่อเราดิ่งเข้าไปนี่ อันไหนที่เราอยากจะรู้ว่าเหตุและผลคืออะไรให้ชัดเจน ไม่ใช่ว่านั่งเข้าไปแล้วพุ่งออกมา รู้อะไรเยอะแยะแล้วจะเป็น

อรหันต์แล้วยกตัวเองลอย อย่างนี้ก็หลง หลงในละเอียดก็มี เอาให้อ่องเห็นว่าเหตุ และผลคืออะไร ใ้ผลตัวนี้ไม่ชัดเจนก็ลงละเอียดเข้าไป ยิ่งละเอียดก็ยิ่งสบาย ยิ่งสงบ ถ้าเย็นสบายยิ่งสงบเรานั่งไปนี้ ก็จะเหมือนกับที่อาจารย์หลายองค์ได้ บอกว่า นั่งทั้งวันก็ได้ จะนั่งเป็นวันเป็นปีก็นั่งได้หมด บางที่นั่งกันเดือนหนึ่ง แต่เดือนหนึ่งบางที่มันไม่ไหว เพราะสังขารเรามันไม่อยู่กับที่ใช่ไหม เพราะ บางที่มันมีอะไรเข้าไปแล้วสังขารมันจะแย่นี้ก็คือเกินพอดี ฉะนั้นอะไรที่ สังขารมันได้สองสามวัน ก็สองสามวัน ในขณะที่สองสามวันถ้าเราสงบนิ่งเข้าไปก็รู้อะไรเยอะแล้ว ไม่ใช่ว่ามันนานแล้วรู้เยอะนะ เพราะฉะนั้นที่อาจารย์สอน แรกๆ ความสงบมันไม่เกี่ยวกับเวลา เรานั่งทันทีที่สงบได้ทันที สงบเราก็ พิจารณาเลย ขณะที่พิจารณาเราก็รู้เหตุและผล เคยได้ยินไหมแค่จิตใจเดียว รู้ เกือบได้ทุกอย่าง ฉะนั้นมันไม่เกี่ยวกับนั่งนานแล้วมันจะรู้เยอะ รู้เพิ่มมันไม่ใช่ ถ้าสงบนี้มันแค่จิตใจเดียวมันรู้แทบทุกอย่าง เพราะฉะนั้นที่นิ่งให้เย็นที่จิตก็คือ ตรงนี้ เราต้องเอาละเอียด เพราะถ้าไม่ละเอียดแล้วสิ่งที่ไปเจอข้างหน้ามันเป็น ของละเอียด มันไม่ได้เป็นของหยาบ มันเป็นของละเอียดแล้วมันมีพลังมาก ถ้าใจเราไม่ละเอียด ไม่มีพลังในตัวที่จะสู้ตัวนั้นนะ มันจะแพ้ภัย เหมือนที่ว่าภัย พิบัติที่เริ่มๆ มาเนี่ย ถ้าเรารู้ละเอียดว่าถ้าไปที่นี่มันต้องมีภัย ถ้าเรารู้ก่อนเราก็ เตือนคนอื่น แต่การเตือนคนอื่นต้องบอกคนที่มันยังไม่ถึงเวลา แต่คนที่มันถึง เวลาแล้วเราก็ต้องปล่อยไป ตัวเรารู้ก่อนว่ามันเป็นสภาพที่เขาต้องรับ จริงอยู่ใจ อยากรจะช่วย แต่มันเป็นสภาพที่เขาต้องรับ แม้แต่อาจารย์ก็งี้ก็ไม่ได้ช่วยทุกคน เพราะถึงเวลาต้องรับก็รับ แต่รับแล้วไปในสิ่งที่ดี คือรับแล้ว แล้วช่วยไปในสิ่งที่ดี อย่างนี้ได้ เหมือนที่อาจารย์มานี้ อยากรจะอาบน้ำมนต์ให้หายเร็วขึ้นก็ให้อาบ คือช่วยหมด แต่ไม่ใช่ไปขัดแย้งข้างล่าง เพราะว่าเรามาที่นี่เราทำดีแบบนี้ ผลดีก็ ตอบแทน แต่ผลดีตอบแทนมันก็ขึ้นอยู่ข้างบน เพราะที่เราทำนั้น ข้างบนเขามอง ว่าอีกยาวไกลที่เราต้องใช้เวลา อีกยาวไกลต้องใช้พวกเรา ถ้าพวกเราเป็นแบบนี้ ก็จะแย ก็เหมือนกับว่าที่เราทำๆ แล้วมันไม่ได้ช่วยเลย มันก็เลยกลายเป็นความ

ข้อแก้ตัวหนึ่งเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นข้างบนเขาถึงบอกว่าให้มีบ้าง จะไม่มีเลยก็ไม่ได้ มันก็เหมือนกับทางฟอลต์ (สถานธรรม) ทุกฟอลต์ คนที่ปฏิบัติดี คนที่ช่วยเต็มที่ดี ก็มีปัญญาหาเหตุผล อาจารย์ และเจ้าแม่กวนอิมก็ไปสอน ไปสั่งไปสอน เราคิดว่าอย่างนี้เองจริงๆที่เขาฝึกมาตั้งนาน ที่ใครๆ อยากจะรู้ อยากจะใกล้ชิดเพื่อฟังธรรมะนี้ หาโอกาสยากที่องค์แบบนี้มาเจอเราแล้วมาสอน ฉะนั้นนั่นเป็นโอกาสความโชคดี ได้เจอองค์จริง ได้ฟังธรรมะจริงที่เขาปฏิบัติขึ้นไป ก่อนที่เขาจะสำเร็จ ที่เขาปฏิบัติอย่างไร เขาก็สอนตามนั้น ฉะนั้นที่อาจารย์บอกว่าอย่าไปชักช้า ช้าไปไม่ได้เวลามันไม่คอยใคร ก็เหมือนกับสังขารเราแก่ลง แก่ลง เราก็ห้ามไม่ได้ ที่ข้างล่างเขาเรียกกันว่ามันเป็นเรื่องของธรรมชาติ ธรรมชาติมันเป็นแบบนี้ แก่ลงเราห้ามความแก่ไม่ได้ ถึงจะทำให้มันดีขึ้น ลักวันมันก็ต้องแก่อยู่ดี และดีไม่ดีเราไปฝืนธรรมชาติมันกลับเป็นทุกข์กับสังขารเราอีก สู้ปล่อยไปตามธรรมดา แต่ธรรมดาไม่ใช่เราใช้สังขารเราหลายๆ อาจารย์ถึงได้บอกว่าเราเหนื่อยกับสิ่งที่เราเอาไปไม่ได้เราเหนื่อยไปทำไม สู้เราเหนื่อยในสิ่งที่มันคุ้มค่าช่วยเหลือคน ไม่เช่นนั้นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรืออาจารย์ที่มาสอนก็มีเงินมหาศาลหรือเปล่า ก็เปล่า แทบจะไม่มีอะไรเลย เพราะเขารู้ว่ามากแค่ไหนมันก็ทุกข์เท่านั้น อาจารย์ถึงได้บอกว่าพอสมควร พอสมควรในสิ่งที่ใช้ในตอนนั้น ฉะนั้นเมื่อใช้ในตอนนั้นถ้ามีมาก ก็เผื่อแผ่ให้คนอื่น เพราะรู้แล้วว่ามันเอาไปก็ไม่ได้ ก็เผื่อแผ่ให้คนอื่น บางทีคนที่ทุกข์ยากเราก็เผื่อแผ่ให้เขา คลายทุกข์มีความสุข ถ้าเราเงินไม่มากเท่าไร เราก็เผื่อแผ่ทางปัญญา ก็จากที่เรานั่ง นั่งพิจารณาว่าธรรมะนี้มีจริงหรือไม่ ถ้าจริงแล้วหมายความว่าความศรัทธาของเราก็มากขึ้น มากขึ้นต่อธรรมะนี้ ฉะนั้นเราจะสอนใคร เราเชื่อมั่นตรงนี้ เราไม่กลัวว่าถ้าใครมาถามอะไรมากขึ้น มีถามละเอียดมากขึ้น เรายังไม่รู้มาก เราก็บอกว่าขอเวลาฝึกก่อน บางทีเราไปเจอคนที่ถามละเอียดมากขึ้น แต่เรายังตอบคำถามไม่ได้ เราก็บอกว่าเรายังไม่ละเอียดพอ ถ้าละเอียดพอต้องตอบหมดนะ ถ้าละเอียดไม่พอ เราตอบไม่ได้ก็บอกว่าให้เวลาเราฝึกก่อน เพราะเราพิสูจน์มา

หลายๆ ครั้งแล้วเราเชื่อมั่นธรรมะนี้ เราศรัทธาธรรมะนี้ ฉะนั้นเวลาเจออุปสรรคอะไรมากมาย ความกลัวมันไม่มี เพราะเราเชื่อมั่นธรรมะนี้แล้ว ความกลัวก็จะมีไม่มี ฉะนั้นเวลาเรานั่งจำไว้อย่างคือ เวลาเรานั่งต้องมีเหตุมีผล แต่เหตุผลบางอย่างมันมีผลมาบอกว่า เหตุตัวนี้อาจจะไม่ชัดเจน มันก็ต้องละเอียดมากขึ้นนะ เวลาเราเจ็บป่วยเรารู้ว่า สังขารมันเจ็บป่วย เราจะห้ามสังขารไม่ให้เจ็บป่วยก็ไม่ได้ เรื่องแบบนี้มันเป็นเรื่องของธรรมชาติ แต่เราอย่าไปทุกข์สังขาร เมื่อสังขารมันเจ็บป่วยแล้ว เรายังไปทุกข์กับสังขารมันก็ทุกข์ใจเข้าไปอีก แทนที่จะหายเร็วก็หายช้าเข้าไปอีก ฉะนั้นเวลาเรานั่งใจจุดกลางเราก็บอกว่าถึงเวลาหายมันก็หาย ไม่ต้องไปอะไรมากเกินไป ถ้ามากเกินไปแล้วบางทีมันทนไม่ไหว แต่ไม่ใช่ไม่รักษา เรารักษาแต่เรานั่งจุดกลาง เมื่อสังขารเราปวดที่อาจารย์หลายองค์ที่สอนเวลาเรานั่งจุดกลางพุ่งออกไปรักษาสังขารก็ได้ ไม่ใช่รักษาไม่ได้ รักษาได้แต่ในที่รักษาได้ การที่พุ่งจากจุดกลางออกไปนี่มันเหมือนรัศมี อะไรที่มันเจ็บป่วยแต่ไม่มาก ก็ให้ใช้พลังในจุดกลางแผ่ แผ่ไปทางที่มีมือก็ค่อยๆ ไล่ลงไป ที่อาจารย์องค์แรกๆ ก็บอกว่าถ้าได้จุดกลางแล้วไปช่วยรักษาคน ไม่ใช่ไม่ได้...ได้ เพราะพลังนี้เป็นพลังละเอียด และเป็นพลังใส และมันมีมากสามารถจับทุกสิ่งทุกอย่างออกไป แต่ที่จับนี่มันเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นนะ แต่เราสัมผัสได้ เพราะไอ้ที่มันไม่ใส มันจะเป็นอะไรที่มันตัน เราก็ใช้พลังของเราพยายามผลัก ผลัก... ผลัก ความรู้สึกตัวนี้มันจะเกิด เมื่อผลักออกไปแล้วความเจ็บปวดก็จะน้อยลง เมื่อน้อยลงแล้วอีกไม่เท่าไรก็หาย นี่คือการละเอียดและเข้าใจรักษาสังขาร ถ้าสังเกตและพิจารณาว่า เทพสูงๆ โรคพวกนี้แทบจะไม่มีเลย น้อยมาก นอกจากสังขารที่มันเสื่อมมากๆ นี่มันเป็นตามสังขารที่เสื่อม แต่ที่โรคร้ายแรงมากๆ แทบจะไม่มี เพราะเขารู้หลัก หรืออย่างน้อยพวกนี้มันไม่มีสิ่งเข้ามาใกล้ เหมือนกับเรามีอะไรป้องกันไว้ บางอย่างเข้าใกล้ไม่ได้ นี่ก็ผลจากความละเอียดเราจะรู้ ฉะนั้นโรคบางอย่างที่เราไม่เข้าใจว่าทำไมมันเป็นแบบนี้ ทำไมอยู่ดีๆ เป็น ถ้าเราละเอียดตรงนี้เราจะสัมผัสได้หมดเลย รู้ด้วยว่ามันมี

แบบนี้มาก็รักษาต่อไป แต่ที่รักษาหายเร็วนี้เราอย่าลืมนะ ว่าก่อนที่เราได้
ละเอียดนี้ พุดง่าย ๆ ก็คือเราไม่มีกายสังขารแล้ว และไอ้ที่เป็นไม่ใช่อะไรหรอก
เพื่อไปสั่งสอนคน เพื่อไปช่วยเหลือคน เพื่อไปทำในสิ่งต่างๆ ในธรรมะนี้
ไม่ใช่เรารักษาเพื่ออยู่ต่อมานานๆ ให้มีชีวิต...ไม่ใช่ ไอ้ความคิดถึงแบบนี้มันไม่มี
แล้ว แต่มีความเป็นเหตุเป็นผลว่า ที่อยู่ต่อนี้มันยังมีคนอีกมากมายที่ต้อง
ช่วยเหลือ นี่ข้างบนเขาให้ทำ เอาไปละ

อาจารย์ถ้อยไม้เท้ามังกรทององค์ที่ 1

(วันพุธที่ 12 มกราคม 2548)

อาจารย์ให้ศิษย์สี่คน อ่านนิทานสอนตนเองจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คนละหนึ่งเรื่อง จากหนังสือธรรมะเล่มที่หนึ่งมีชื่อว่าทางกลับไปสู่เบื้องบน คำสอนตนเองจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เรื่องที่อาจารย์ให้ศิษย์ทั้งสี่คนอ่านก็คือ บ้านสามหลัง, ต้นไม้เพื่อแม่, เหมยฮัว-บาร์อาโกโก้, ทางสองแพร่ง ตอนที่1 และตอนที่2 หลังจากศิษย์ทั้งสี่คนอ่านจบ อาจารย์ก็ถามว่าเรื่องที่1 สอนเรื่องอะไร (สอนเรื่องกรรม... ศิษย์ตอบ) รู้ว่ามันเป็นกรรมแต่ไม่เข้าใจกรรม ผลที่รับรู้ว่าเป็นกรรมแต่ก็ไม่เข้าใจกรรม ถ้าเข้าใจกรรมมันก็ไม่ทำ และเรื่องที่2 สอนเรื่องอะไร (ความเมตตาและความเพื่อแม่...ศิษย์ตอบ) ความเมตตา เรื่องที่3 สอนเรื่องอะไร (ความกตัญญู และศักดิ์ศรี...ศิษย์ตอบ) และเรื่องที่4 ละ (ความเชื่อมั่น...ศิษย์ตอบ) ความเชื่อมั่นพอดีครบเลย ตกกลางที่เขาสอนๆ นี้ผ่านก็ซ้อ ทุกวันนี้ผ่านก็ซ้อ เมตตาก็ได้ครึ่งๆ กลางๆ รู้ว่าเป็นผลของกรรมก็ยังก่อกรรม นั่งที่นี้จะเป็นสิ่งศักดิ์ก็ต้องมีศักดิ์ศรี...ไม่มีเลย ส่วนศรัทธาก็เดียวดีเดียวร้าย เดียวเชื่อเดียวไม่เชื่อ มันยังงิดละ เรื่องที่5 ชื่อเรื่องอะไร (ชะตากรรมของหญิงม่าย...ศิษย์ตอบ) เรื่องที่5 สอนอะไร (สอนให้มีสติ...ศิษย์ตอบ) เรื่องที่6 สอนอะไร (ดับที่ใจนั้นแหละ คือความสงบ...ศิษย์ตอบ) เรื่องที่ 7 สอนอะไร (การฝึกให้มีสติทุกขณะจิต เพื่อการหลุดพ้น...ศิษย์ตอบ) เรื่องที่8 ละ (ไม่มีแล้วเป็นภาคปฏิบัติ...ศิษย์ตอบ) เรื่องที่8 ก็คือพวกเราไม่ได้อะไรซักอย่าง ไซ้หรือเปล่า เออ... ก็พอดี 8 สูตร สูตรที่ 8 เราไปคิดเอาเอง ไม่ได้อะไรซักอย่างเลย แล้วพอดีใหม่ 7 สูตร และสูตรที่ 8 พอดีหรือเปล่า เออ... อาจารย์จึงงเล้าแค่ 7 เรื่องไม่บอกเรื่องที่ 8 หนังสือเขาเขียนมาข้างบนแล้วว่า เขียนแบบนี้ แบบนี้ อาจารย์ถึงได้บอกว่า ที่อาจารย์สอนมันต่อกันนะ เล่มนี้ต่อเล่มนี้ สูตรที่1 ถึงสูตรที่8 เราอ่านไม่รู้เรื่อง เราต้องไปอ่านที่อาจารย์สอน อ่านให้หมดเลยแล้วก็จะรู้ว่าสูตรที่1 อาจารย์อะไรสอน เห็นไหมอาจารย์สอนเรื่องนี้มันตรงกับเรื่องนี้ อ่าน8 สูตรไม่รู้เรื่อง

เลข9 เลข6, 9 ก็กลิ้งไปกลิ้งมา กลิ้งไปกลิ้งมาก็คือไม่มีความศรัทธา ถ้าศรัทธา มันต้องตั้งมั่น มันก็ไม่กลิ้ง อาจารย์สอนเรื่องศรัทธากี่บท อย่าไปคิดว่าอาจารย์ สอนบทนี้บทเดียว...ไม่ใช่ สอนเรื่องกรรมนี้หลายบท สอนๆ ก็แถมเรื่อยเลย ว่า ใ้ทุกวันนี้ที่เราับมันมีกรรมบางส่วนเข้ามาเกี่ยวข้อง ทางนี้เขาสอนว่าภัยได้ก็ ภัยไปซะ เราวันนี้ยังมีค่าเขาอีก เห็นไหมมีคนสงสัยอาจารย์ที่ถือไม้เท้ามังกร ทอง จะเก่งกว่าองค์ที่ถือมังกรเล็กหรือเปล่า อาจารย์เดินให้เราดู เดินไปคุยไปก็ บอกได้หมด ถูกหมดหรือเปล่า... ถูกหมด อาจารย์มังกรใหญ่ไม่อยากจะทาย เราต้องนั่งจุดแล้ว นั่งจุดรู้จุดรู้ว่าอาจารย์คืออะไร แล้วก็ไปพุ่งออกไปรู้ล่วงหน้า ตอนนี่ต้องสอนเรื่องรู้ล่วงหน้า ว่าภัยพิบัติภาพมันเป็นแบบนี้ เราต้องช่วยคน ตั้งแต่ตอนนี้นะ เราต้องช่วยแบบนี้นะ แล้วมันจะได้แบบนี้ตามมา ถ้าเราช่วย แบบนี้เราก็รู้ล่วงหน้าว่า ถ้าเราช่วยแบบนี้ช่วยอย่างไร เราก็ฝึกของเราล่วงหน้า ไปเลยช่วยแบบนี้ เราช่วยทุกวันทุกคนก็ช่วยไป รู้ล่วงหน้าก็ช่วยได้เยอะขึ้น ว่า มันนี้ช่วยได้ 15 คน เอ๊ะ..ทำไมช่วยได้ตั้ง 15 คนมันมาจากไหน อ้อ..วันนั้นเรา ไปช่วยที่นั่น เขาศรัทธาตั้งแต่คนที่1 สะสม... สะสมจนถึง 15 คน จาก 15 คน ก็รู้ล่วงหน้านั่งต่ออีก ช่วยไปอีก 30 คน มากขึ้น ใช้เวลาเท่าเดิม แต่ได้คนมาก ขึ้น นั่นคือในความสงบไม่เกี่ยวกับเวลา ความสงบอยู่ในจุดกลาง คือคุยได้หมด 10 คน 20 คนคุยมาแบบไหน คุย ง่ายๆ เรารู้เรื่องหมดเลย ฉะนั้นการนั่งจุดกลาง ก็นั่งไป รู้ล่วงหน้า อาจารย์ที่นี้ก็สอนรู้ล่วงหน้า เอาไปใช้ตอนที่ว่า ภัยพิบัติมา ต้องช่วยคน 1,000 คนนะ คนเขาตามเรามา เขาเชื่อมั่นเราส่วนหนึ่งแล้วนะ เราก็ ทึ่งไม่ได้ เรากล้าทึ่งหรือ คนเขาเดือดร้อน ร้องโวยวาย จะเป็นจะตาย หาที่ไป ไม่ได้เราจะทึ่งเขาหรือ ใจเราก็บอกทึ่งไม่ได้ เราทึ่งไม่ได้แล้วเราพาเขาไปไม่ รอด มันกล้าถึงนะ สุดท้ายทำอะไรละ แก้ปัญหาให้ตัวเองไม่ได้ ฉะนั้นที่ อาจารย์บอกให้ฝึกรู้ล่วงหน้า เพื่อใช้ว่าใ้ที่รู้ล่วงหน้าคือทางนี้มันรอด ไข้หรือ เปล่า อาจารย์ที่นี้เขาสอนว่าเหตุ และผลมันคืออย่างนี้ แต่อาจารย์ไม่บอกเรา หมดหรือ บอกหมดแล้วพวกเราก็รับรู้อย่างเดียว คิดเองไม่เป็น เราลองนึกว่า

ตอนนั้นภักขิบัติมามีคนให้ช่วยเหลือเยอะแยะ หรือไม่ต้อง ที่เขาตายๆกันไปนี่ ถ้าเรารู้ล่วงหน้าเราไปที่นั่นรู้ว่าจะมีแบบนี้มา อย่างน้อยเราก็ช่วยตั้งก็คน ใครไม่เชื่อ...ถือว่าเป็นเวรกรรม ไอ้ที่เชื่อแล้วเราก็ต้องหาวิธี เพราะเรารู้แล้ว มาแค่ไหนไม่เป็นไร แต่เรารู้มีแน่ๆ เราก็หาวิธีล่อให้เขาขึ้นมาเยอะแยะก็ได้ นั่นคือปัญญา เพราะเรารู้ว่ามันต้องมียังไง นี่คือปัญญา แล้วเวลาภักขิบัติเราตั้งก็ไม่ได้ แต่จะนำไปก็ไม่ได้ ไหม มันกล้ากึ่งนะ เพราะอย่างน้อยเขามาหาเราแล้ว ตอนนั้นไอ้รู้ล่วงหน้า อาจารย์บอกให้ฝึกรู้ล่วงหน้าตั้งนาน ก็ไม่ฝึกซักที เวลามันไม่มีแล้วนะ เวลามันจะมีที่ไหน มันเริ่มภักขิบัติทีละอย่างขึ้นมา มันมาทีละอย่าง เราเคยเจอไหมภูเขาไฟระเบิดหลายที่ มันเริ่มไหลหลายๆที่ ข้างในมันจะแตก ข้างในมันจะร้อนมันก็ไหลหลายๆที่ ดูอย่างน้ำที่มันท่วม เดียวนี้ไม่ท่วมที่เดียว ไอ้กลมๆ นะเขาจะให้ท่วมไปหมด ลือต้องถามตัวเองเรารอดไหม ก่อนจะนำคนเราเอาตัวเองรอดหรือเปล่า นี่อาจารย์ใหญ่ถามเราต้องตอบตัวเอง ก่อนจะนำคนตัวเองรอดหรือยัง นั่งจุดกลางฟังอาจารย์ที่เดียวไปแล้ว ก่อนนำคนตัวเองรอดหรือยัง ฉะนั้นอาจารย์ถึงเอาเล่ม 1 ให้เราอ่าน ตอนนี่เราเล่มไหนก็ไม่รู้ เล่ม 1 เรายังอ่านไม่รู้เรื่อง เราจะไปเอาเล่มนั้น เล่มนี้ ที่ข้างบนเขาให้แจกเพราะมันยังมี ยังได้เห็น เวลาถือไปด้วยเออ...มันนี่ก็ได้ เจอคนมีบุญเก่าเยอะๆ เขาถึงให้แจกแจกให้มากก็เหมือนกับฟอင့် (สถานธรรม) จากจุดหนึ่งก็แผ่ขยาย ฟอင့်ยังอยู่แต่คนแต่ไม่มีประทับทรงก็ถอยหลังกลับ ถึงเดินไปแล้วนะก็ถอยหลังกลับ นำสงสารพวกนี้ เราเดินมาแล้วนะ แต่เราถอยหลังกลับ บางคนเดินๆ ตอนแรกๆ ก็เดินเร็วศรัทธา แต่พอหลังๆ มันภักขิบัติไม่มี ก็หยุดอยู่กับที่ก็มี เดินนิคหน้อยทีละหน้อย ไอ้ศรัทธาแรกๆ ไปไหนหมดละ ตอนแรกมีเจ้าแม่กวนอิมฯ และอาจารย์จี้กงมาก็ดีใจๆ พอเจ้าแม่กวนอิมฯไป อาจารย์จี้กงไป หายหมดเลย นี่เขาถึงเรียกว่าไม่มีปัญญา อย่าติครูปลักษณ์ แม้อาจารย์มาสอน คิดอย่างเดียรรูปลักษณ์ไม่มี มันเป็นของข้างล่าง เสื่อมไป แยกไป มันก็ใหม่ พวกเรามีอยู่แค่นี้

เสื่อมไปแตกไปแล้วก็มาใหม่ ก็หาวิธีตามศาสนาที่เขาสอน หาวิธีไม่ต้อง
กลับมาใหม่ เอาไปละ

อาจารย์ถือไม้เท้าดำ

(วันพุธที่ 12 มกราคม 2548)

อาจารย์ถามว่าเวลาอุทิศส่วนกุศลเสร็จแล้ว เราเอาคืนได้ไหม (ไม่น่าได้ครับ...ศิษย์ตอบ) แล้วเราให้เงินเขา เราเอาคืนได้ไหม เออ... ฉะนั้นเวลาเราให้เขาแล้ว ใจที่เรามองไม่เห็นเรายังให้ แต่ใจที่เราเห็นๆ เขาลำบากเราก็ให้เขาไปเถอะ...อย่างก ไข่ไหม...อาจารย์สอนเวลาเราเมตตา เมตตาไม่เลือก ไม่ว่าจะเลือกรวย เลือกอะไรไม่มี ดูว่าเขาทุกข์อะไรก็ช่วยแบบนั้นไป เขาเรียกเมตตาเมตตาแบบไม่เลือก บางคนรวยแต่ก็ยังทุกข์ก็มีเยอะแยะไป เวลานั่งกับอาจารย์แล้วอาจารย์ดำนี่คือเตือน เรามีผู้ใหญ่มาเตือนเรานี้คือโชคดีแล้ว นี่คือผู้ใหญ่ที่ใจดีเขาเตือน ฝึกเอาไว้ อาจารย์ไหนสอน เราก็ต้องเข้าใจคิดอย่างมีเหตุผล เวลามีโอกาสไม่ขยันทำ แต่เวลาไม่มีโอกาสพวกเรากลับเร่งรีบ และไขว่คว้ามากเลย

อาจารย์ถ้อยไม้เท้ามังกรทององค์ที่ 1

(วันพฤหัสบดีที่ 13 มกราคม 2548)

เมื่อนั่งสมาธิได้จุดกลางแล้วนี่ ความรู้สึกที่เป็นกายสังขารมันจะหายไปทันที ลงในจุดกลาง เมื่อลงจุดกลาง จะเข้าไปรู้ข้างใน ในจุดกลางก็ให้อยู่ในจุดกลาง อยากจะรู้ภายนอกจุดกลางก็ออกจากจุดกลาง เมื่อเหลือแต่จุดกลางแล้วตัวตนไม่มี อะไรที่มันเป็นเรื่องที่มากระทบกับตัวตนนั้นมันก็จะลู่ผ่านไป ไม่เก็บมาคิด ให้รู้ซึ่งว่ามันผ่านไป ตาเห็นก็ผ่านไป หูได้ยินก็ผ่านไป ปากจะกินอะไรก็ผ่านไปไม่ติดยึดรสชาติ ไม่ติดยึดเสียงดี เสียงดำ เสียงไม่ดี ไม่ติดยึดภาพที่สวยงามไม่สวย น่าเกลียดให้ดูเห็นว่าเป็นแบบนี้แล้วก็ผ่านไป ให้ลงในจุดกลางอย่างเดียว ในความรู้สึกนั่ง ให้รู้ว่ามันนิ่งแต่ไม่นิ่งที่กายสังขาร เพราะอาจารย์ที่สอนแรกๆ ว่าเรายังไม่มีกำลังพอที่ว่า นอกจุดกลางนั้นมีแต่ความว่างเปล่าที่ไม่มีที่สิ้นสุด กำลังเรายังไม่พอในด้านนี้ ก็ให้นึกเป็นโครงร่างเท่านั้น แต่โครงร่างที่นึกนั้นมันทะลุหมด เหตุที่ให้นึกโครงร่างก็เพราะโครงร่างเรายังอยู่ แต่เฉพาะโครงร่างไม่มีกายสังขาร เปรียบเหมือนเราเขียนจุดจุดหนึ่ง แล้ววาดเส้นล้อมรอบจุดนั้น แต่ระหว่างจุดกลางกับเส้นรอบโครงร่างนั้นมันว่างเปล่า ถ้าทำได้เช่นนี้แล้วนี้มันก็จะไปไกล จนเรามีพลังพอเราลงจุดกลาง นอกจุดกลางมันว่างเปล่าไปหมด ไม่มีที่สิ้นสุด เราก็อะไรๆ เข้าใจว่าที่ว่างเปล่านั้นมันเป็นว่างเปล่าในสิ่งจริง แต่สิ่งที่สมมุติมันยังมีโครงร่าง มีการสัมผัสได้ ฉะนั้นที่อาจารย์มาสอนก็คือว่า อาจารย์มาสอนนี้สอนลงจุดกลางอย่างเดียว พิจารณาในจุดกลาง อยากจะรู้อะไรมากก็ในจุดกลาง ฝึกรู้ล่องหน้าก็ออกจากจุดกลาง พังจากจุดกลางออกไปมันจะเป็นยังไงอย่าเพิ่งสนใจ ให้รู้ลักษณะว่ามันออกจากจุดกลาง ออกไปแล้วมันจะรู้ผลเป็นอย่างไรก็อย่าไปสนใจ รู้ล่องหน้าพรุ่งนี้เป็นอย่างไร ดูการพุ่งออกไปว่าเป็นอย่างไร สิ่งของมันออกไปนั้นนะแค่อยากจะรู้ว่าพรุ่งนี้เจออะไรมันเป็นในลักษณะนั้น ก็ให้เป็นลักษณะนั้น อย่าเพิ่งไปกำหนดว่าต้องนึกภาพอย่าเพิ่งไปกำหนดว่ามันเป็นความรู้สึกนึกคิด ให้รู้ว่าแค่พุ่งออกไปอย่างเดียว

เมื่อพุ่งออกไปอย่างเดียว มันเป็นอย่างไรมันเข้ามา มันจะบอกกล่าวอย่างไร มันจะเป็นภาพอย่างไร มันจะเป็นเสียงอย่างไร ก็เหตุและเหตุผล เพราะการกำหนดว่าต้องเป็นภาพที่เราเห็นนั้น เดี่ยวเวลามันพุ่งออกไปมันได้อย่างอื่นแล้ว มันจะสงสัย มันจะเริ่มกังวล ฉะนั้นอาจารย์ถึงบอกว่ไอ้ที่พุ่งออกไปนี้ให้รู้ว่ามันพุ่งออกไปจากจุดกลางระหว่างนิ้ว ผลจะเป็นอะไรอย่าเพิ่งสนใจ แล้วให้รู้ว่าพุ่งนี้จะเจออะไรเป็นอย่างไรรู้ข้างใน ในอดีตชาติก็ลงลึกเข้าไป อย่างนี้ก็เป็นภาพ อย่างนี้ก็เป็นอะไรขึ้นมา ให้รู้ว่ามันลงลึกแก่นั่น แต่ขณะที่ลงลึกต้องตามไปด้วย เพราะเวลาดังนั้นนะ มันเหมือนกับตกแหว มันไม่มีที่ยึดเกาะ ลึกลงไปตลอดๆ ไม่มีที่สิ้นสุด ความกลัวมันจะมี เหมือนเวลาเรากำลังลงไปนั้นแรกๆ อาจารย์สอนว่าเวลาเรากำลังลงไป ให้เอาความรู้สึกรู้ลงไปด้วย อย่าเพิ่งปล่อยไปเฉย แต่ว่ามันมีแค่นั้นไปเรื่อยๆ ไม่ได้เพราะว่าพลังเรายังไม่พอ เดี่ยวลงลึก ง่ายๆ มาก ง่ายๆ ความกลัวมันจะเข้ามาว่ากลัวมันจะถอนไม่ขึ้น เมื่อไปถึงตรงนั้นแล้วความกลัวขึ้นมาเดี่ยวนั้นจะวุ่นวายกันใหญ่ เอาตั้งแต่แรกๆ แรกๆ มันเป็นอย่างไรรู้ตัวเวลาลงคั้งแล้วมันเย็นที่จิตเป็นอย่างไรรู้ อาการตามดู อ้อ! ที่เย็นที่จิตมันสบายอย่างนี้นะ พอตามดูแล้วแรกๆ อย่าเพิ่งลงลึกมาก แล้วก็ค่อยๆ ถอนๆ ออกมาให้รู้ว่าไอ้เวลาดังเย็นที่จิตนั้นนะ ที่อาจารย์หลายองค์ที่สอน มันเป็นอย่างนี้นะ ก็ลงลึกต่อ จากที่เคยเป็นแบบนี้ก็ลงลึกต่อ ลึกลงไปอีกหน่อย ตามไปดู มันเย็นสบายมากไหม เมื่อเย็นสบายมากขึ้น มากขึ้น อย่าคิดความเย็นสบาย ที่เย็นสบายก็คือเราได้ปล่อยวางเต็มที่แล้ว พุดง่ายๆ ว่าเราวางทุกสิ่งทุกอย่างที่เราอยู่บนโลกเราได้ เราจะทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ความสงบจากเย็นที่จิตก็ไหลขึ้น ไหลขึ้น เราไม่มีความกังวลอะไร เราพร้อมที่จะทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนโลก ไม่กังวล ไม่มีความอยาก ไม่มีความเสียดาย ไม่มีอะไรต่างๆ จากเย็นที่จิตที่มากขึ้น ความเย็นสบายที่มากขึ้น มากขึ้น ก็พิจารณา อย่าลืมต้องพิจารณา อย่าติดความเย็นสบาย ติดแล้วมันก็ติดสบายใจแค่นี้ แต่ในปัญญาจากความละเอียดมันไม่เกิดขึ้น อาจารย์ถึงบอกว่าถ้าเราเริ่มเย็นแบบนี้ตลอดๆ ก็ให้

พิจารณาว่าเราสงสัยธรรมะข้อไหนก็ถามในจุดกลาง ว่าธรรมะที่อาจารย์สอนนี้มันเป็นอย่างไรมันยังสอนไม่หมด พูดย่างๆ ว่ามันยังอธิบายได้ไม่ชัดเจน เราก็ถามธรรมะนั้นลงในจุดกลางที่เย็น แต่อย่าคิดเข้าข้างตัวเองนะ ไอ้การคิดเข้าข้างตัวเองในความละเอียดๆ มันก็คิดเข้าข้างตัวเองก็มี คิดเข้าข้างตัวเองอย่างละเอียดๆ ฉะนั้นเราต้องเอาความสงบเย็นที่จิต ยิ่งเย็นเท่าไร นั่นก็คือเราวางละเอียดมากเท่านั้น เมื่อวางละเอียดมากเท่านั้นได้แล้ว เราก็พิจารณาไป สิ่งที่อยู่จากจุดกลางมันจะเป็นอย่างไรมาก็ให้มันเป็นไป อย่าไปกำหนดว่าต้องเป็นอย่างนี้ ให้รู้ว่าธรรมะจากจุดกลางนี้บอกอะไรเราได้ จะบอกอย่างไรก็ไม่เป็นไร แต่บอกอะไรสอนอะไรเราได้บ้าง เปรียบเหมือนกับที่เราคิดค้นเอง ฉะนั้นอาจารย์แรกๆ ที่สอนอาจารย์ชาวครึ่ง อาจารย์ชาวที่มาเป็นอาจารย์ เราเคยอ่านธรรมะที่อยู่ข้างล่างมากมายมหาศาลนั้น อย่ามาใส่ใจ เพราะถ้าใส่ใจขึ้นมาหนังสือข้างล่างที่เขาเขียนมาก็เป็นของจริง กลับกลายเป็นสิ่งที่เรารู้เป็นของปลอม นั่นคืออาจารย์บอกแรกๆ ให้ทั้งหมด เพราะการเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องคิดค้นด้วยตัวเอง หาเหตุและผลด้วยตัวเอง ก็ไม่ไกลจากธรรมะที่เราเคยผ่าน แต่อย่าเอาผลอย่าเอาผลจากที่เขาเขียนมาแล้วมันคือของจริง อย่างเช่น ช่วงหลังๆ อาจารย์ก็บอกว่าเราเรียกค่านิพพานนั้น เป็นความละเอียดเบาที่สุดแล้ว จะเขียนเป็นอักษรไม่ได้ เพราะเบาที่สุดในข้างล่าง มันไปเปรียบข้างบนไม่ได้ ถ้าไปเปรียบข้างบนแล้วนี่ก็คือว่าไอ้ที่เราสบายมากๆ ก็คือเราใกล้เป็นอรหันต์ ไอ้อย่างนี้อาจจะหลงได้ บางทีที่เบาสบายมันก็แคว่างเท่านั้นเอง แต่ปัญญาในจุดกลางไม่ได้คิดไม่ได้ค้น ที่จะรู้เหตุรู้ผลด้วยตัวเอง เพื่อเป็นการฝึกู้ซึ่งที่อาจารย์หลายอาจารย์ได้สอนแล้วว่า ให้รู้ตัว ให้รู้จริง ให้รู้ซึ่ง ฉะนั้นในจิตละเอียดนั้นก็คือเรากำลังรู้ซึ่งเข้าไปมากๆ ธรรมะข้อไหนก็รู้ซึ่งธรรมะในข้อนั้น ธรรมะในข้อนั้นที่ยากก็รู้ซึ่งในสิ่งที่ยาก ฉะนั้นที่อาจารย์หลายองค์ได้สอน คำว่ารู้ซึ่งคือชัดเจนทุกด้าน อาจารย์ที่นี้เคยยกตัวอย่างว่า เวลาส่องกระจกเรามักส่องด้านเดียว เราคิดว่าส่องด้านเดียวนี้คือดีที่สุดแล้ว... เป่าเลย อาจารย์ที่นี้เคยสอนว่า

ลองส่องอีกหลายๆ ด้านรอบตัวเรา เราจะรู้ว่าสิ่งที่เราว่าสวยที่สุดนั้น มันหลอกตาเราเฉพาะด้านนั้น ถ้าเราดูทุกด้านเราก็รู้ว่า โอ...ข้างหลังเราแปลเป็นเยอะเยอะข้างหลังเราเป็นกราก เป็นเกลื่อนเยอะเยอะ ไอ้ที่เคยบอกว่าสวย หรือหล่อก็ไม่ใช่เสียแล้ว นั่นคือรู้อจริง คำว่ารู้อจริงนี่คือเหมือนกระจกมาล้อมตัวเราให้รู้อจริง ส่วนรู้อซึ่ง สิ่งที่สวยงามที่เราเรียกว่าสวย หรือหล่อนั้นมันไม่เที่ยง วันนี้เรามาส่อง แต่อีกสิบปีเรามาส่อง เราเปลี่ยนไป แต่ขณะที่สิบปีนั้นมันมันใกล้เคียงกว่าที่เราจะนึกได้เราก้ถือว่ามันไม่เปลี่ยนแปลง แต่ถ้าเรารู้ล่วงหน้า รู้อตัวเราในสิบปีข้างหน้าเราก้จะรู้อว่าเออ...ทุกอย่างไม่เที่ยง เมื่อไม่เที่ยงเช่นนั้นมันเริ่มรู้อซึ่งแล้ว สังขารที่ว่าเคยยึดติด มันไม่ใช่ของเรา มันแปรเปลี่ยนไปตามสังขารที่คงอยู่ห้ามไม่ได้ เพราะฉะนั้นในสังขารนั้นเราแค่เพียงอาศัยชั่วคราว เมื่อมันแตกดับ ที่ข้างล่างเรียกกันว่าวิญญูณมันก็ไปของมัน ไปด้วยเหตุที่ทำให้ทำกรรมดีก็ไปด้วยกรรมดี ทำกรรมชั่วก็ไปตามกรรมชั่ว ไปตามสภาพที่เราทำก็คือไปตามสภาพกรรม ที่พระพุทธเจ้าสั่งสอนว่า ทำกรรมใดก็ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น เร็วหรือช้าลึกลับไม่พ้น นี่คือนานตรัสคือรู้อซึ่ง เอาความรู้ซึ่งมาสอนเรา แต่ถ้าข้างล่างก็เพียงคำพูด แต่เรายังไม่รู้ซึ่งในคำพูดที่สั่งสอน มันถึงมีการก่อกวนเวรกรรมไปตลอดรู้อตัวก็น้อย รู้อจริงก็น้อย แต่รู้อซึ่งยังน้อยมาก มันถึงมีการก่อกวนเวรกรรมไม่มีที่สิ้นสุด เหมือนเราที่อาจารย์บอกว่าเราคงไม่ใช่เกิดชาตินี้ชาติแรก เราได้มีการเกิดแล้วก็ตายหมุนเวียนมาไม่รู้เท่าไรๆ เพราะฉะนั้นก็มีการเกิดการตายเป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะเราได้เกิด แล้วก็ตายมาไม่รู้เท่าไรๆ แล้ว แต่เรายังไม่รู้ว่าจะในอดีตชาติที่เราเกิดที่เราตายนั้นจะรู้อได้อย่างไร อยากรู้อก็ธรรมะนี้ อาจารย์ถึงได้บอกว่า ลงลึกลงดิ่งเข้าไป ลงดิ่งเข้าไป ให้เย็นที่จิตไปเรื่อยๆ กรรมตัวนี้ที่เราทำนั้น ถ้ามองในความสงบเย็นที่จิตว่า กรรมที่เราทำอยู่นั้น เราับอยู่นั้นมาจากเหตุอันใด นั่นคือเรากำลังคิด เรากำลังค้นเอง อ้อ..มาจากเหตุตัวนี้ แล้วก็ถามต่อ อยากรู้อมากขึ้นก็ถามต่อว่า ทำกรรมอย่างนี้แล้วนี้ มาจากเหตุอันใดอีก นั่งสงบเย็นที่จิตละเอียดไปเรื่อย ก็จะมาบอกเหตุที่เราทำผลที่เราับ เราับด้วย

ความยินดีที่สงบ เป็นเหตุเป็นผลจริงว่าสิ่งที่เราจับนั้น มีส่วนจากอดีตชาติเข้ามา เกี่ยว รับเต็มๆ ก็มี รับบางส่วนก็มี รับน้อยๆ ก็มี มันก็ตรงกับที่อาจารย์สอนว่า อย่าสร้างหนี้เวรกรรมกันเลย อาจารย์ก็ยกตัวอย่างถ้าเราตีหัวคน แคตีหัวคน กรรมตัวนี้ก็ต้องติด สำเร็จก็ไม่ได้ เราต้องมารอเกิด รอเกิดเพื่อรับกรรมให้เขาตี กลับ อาจารย์ที่นี้เคยสอนว่ามันรอนานนะ แคตีทีเดียวนะแต่ต้องรอเวลาชดใช้ที่ มันนานมากๆ นั่นแหละมันไม่มีประโยชน์ มันก็ตรงกับอาจารย์ที่สอนว่า อย่าสร้างหนี้เวรกรรมกันเลย เพราะมันไม่มีประโยชน์ ไม่มีสาระ เมื่อฟังอาจารย์นั่ง ในจุดกลางลึกๆ เข้าไป ฟังแล้วละเอียดขึ้นก็จะรู้ว่า เหตุและผลนี้ใช่หรือไม่ แม้แต่กรรมเรื่องเล็กๆ ก็หนีไม่พ้น ก็เปรียบพระพุทธรูปเจ้าที่เล่าว่าแม้แต่กรรม เล็กน้อยที่พระพุทธรูปเจ้า ที่เป็นห่อเลือดที่ขาที่ต้องได้รับ นั่นคือพระพุทธรูปเจ้า นั่นคือผู้ยังรู้ฟ้าดินมากมายแล้ว แต่ก็หลีกเลี่ยงกรรมเล็กน้อยไม่พ้น เห็นหรือยัง ถึงจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเวลารับกรรมก็ต้องได้รับ กรรมนี้มันยิ่งใหญ่ นัก เพราะฉะนั้นอาจารย์หลายองค์ถึงได้สอนว่าอะไรที่ภัยได้ ก็ให้ภัยซะ ไม่มีอะไรติดตัวขึ้นไปได้ มีแต่ในจุดกลางเท่านั้นแหละ ของนอกจิตมันเป็นของ ข้างล่าง อาจารย์ถึงบอกว่าเราทำมาใช้พอสมควร ไม่ทำเลยก็ไม่ได้ สังขารมัน บังคับ มากไปก็ไม่ดี น้อยไปก็ไม่ดี เพราะสังขารมันก็ทุกข์ อาจารย์ถึงได้สอนว่า ให้ใช้แค่พอสมควร เหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สอนก็คือ ทางสายกลาง ไป พอดีๆ ใจก็สบายๆ ย่อมรู้ว่ากรรมที่จะตรัสรู้ต่อไปก็ไม่พ้นแบบนี้ อาจเปลี่ยน คำพูดหน่อย แต่ก็ไม่พ้นอย่างนี้ อย่าไปรอเกิด ไปรอพระศรีอารยะเมตไตรย์ ใน เมื่อเราไม่รู้ล่วงหน้า จุดกลางเราก็ไม่ได้ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าจะได้เจอกับพระศรี อารยะเมตไตรย์ นั่นคือเป็นการคิดเข้าข้างตัวเองตัวหนึ่ง เพราะไอ้จุดกลางนั้นถึง กระนั้นก็ต้องออกจากจุดนี้อยู่ดี ไม่แตกต่างกันเลย แล้วทำไมต้องไปรอ รอเพื่อ อะไร และที่รอๆ นี้เป็นพันๆ ปีนะ จะรอถึงพันๆ ปีเชียวนะหรอ มันมีประโยชน์ที่ จะรอหรือ ในเมื่อถึงตอนนั้นองค์ที่มาสอนก็ต้องสอนเหมือนอาจารย์แบบนี้ แต่ อาจสอนคนละอย่าง กว่าจะได้จุดเราต้องทุกข์ทรมานสุดๆ ไอ้ที่ทุกข์สุดๆ

แล้วจุดกลางก็มาเปิดให้ มันต่างตรงที่ว่าที่นี่เขาเปิดให้ ไม่ต้องไปฝึกสุดๆ เราฝึก
ตอนนี้กับฝึกตอนนั้นก็ไม่ได้ต่างกันเลย ก็ต้องใช้จุดกลางสงบเย็นที่จิต พิจารณา
อย่างละเอียด ฉะนั้นอาจารย์ถึงว่า เจอแล้ว ใครบางคนอาจจะเคยอธิษฐานตอนที่
ยังเป็นมนุษย์ ไม่รู้ชาติไหนบอกว่า เบื่อหน่ายแล้ว เบื่อต่อการเกิด ขอให้เกิด
เมื่อไรที่เจอธรรมะที่หลุดพ้นนั้น ขอให้เจอและจะปฏิบัติตาม แล้วตอนนี้ก็เจอ
แล้วไง เคยอธิษฐานมาแล้ว แต่คำอธิษฐานมันลืมนไปแล้ว ถ้าอยากจะรู้ว่าอธิษฐาน
หรือไม่ ก็นั่งในจุดกลาง แล้วดูอดีตชาติ พิสูจน์ได้หมด ฉะนั้นเจอแล้วอย่ารอช้า
อย่าไปรอข้างหน้า ข้างหน้าเรายังไม่รู้ล่วงหน้าที่ชัดเจน เดี่ยวจะคิดเข้าข้างตัวเอง
เป็นสิ่งที่ดีไปหมด มันจะเสียเวลาเปล่าที่ได้ฝึกมานาน ให้ก้าวหน้าเรื่อยๆ ก้าว
ต่อไปเรื่อยๆ เวลามันไม่มีมันเหลือน้อยลงแล้ว อาจารย์ฟ้าก็บอกว่าลูกตาเราไม่มี
แล้วนะ ถ้าลูกตาไม่มีคือค้ำทางไม่ถูก ทางที่เดินก็คิดว่าเป็นของจริง ต้องใช้ตา
ที่สาม เพ่งตรงจุดกลางให้ได้ ตาที่สามไม่ใช่องค์สามตา องค์สามตาเขาตาทิพย์
มองไกล เขาฝึกมองไกล ที่ฝึกมองไกลก็คืออะไร ก็คือว่าต่อไปมนุษย์มันจะ
เลวร้ายแค่ไหน เขาฝึกมองไกลก็มีตาที่สามเกิดขึ้น แต่ในจุดกลางนี้เป็นตาที่กลับ
ไปสู่เบื้องบน มันถึงเรื่อยๆ กันอยู่ เอาไปละ

อาจารย์ถ้อยไม้เท้าทอง

(วันศุกร์ที่ 14 มกราคม 2548)

เมื่อกี้ไครนั่งแล้วในจุดเห็นอะไรบ้าง ที่ข้างล่างสมัยพระพุทธเจ้า เขาสงสัยว่ามีพระไปนั่งฟังแล้วเขาสำเร็จได้ แบบเดียวกับแบบนี้ จะสอน สอนและรู้ด้วยนะคนนั้นตัดขาดเรื่องอะไรก็จะสอนแบบนี้ไป มันแค่ตัดขาดอย่างเดียวชนิด หน้อยก็สอน...สอน ก็สำเร็จเหมือนที่ฟังอาจารย์เมื่อกี้ เห็นไหมอาจารย์ลูกพี นิ่งละเอียดแล้วจุดสว่างได้ รับๆ นะอาจารย์ลูกพีสอนสององค์แล้วนะ องค์เมื่อกี้ กับองค์ก่อนๆ ไม่ใช่ นะ มาสององค์แล้วรับๆ นิ่ง อยากรู้จุดกลางก็รับๆ นิ่งเราละเอียดอย่างเดียวก็สบายไปแล้ว ธรรมะไม่ต้องไปละเอียดมากหรือที่ละเอียดมากๆ ไว้มีปัญญาก่อน ประเภทสงสัย ฉะนั้นถ้าละเอียดมากๆ อะไรคือวางก็วาง อะไรคือละก็ละ วางให้ได้ละให้ได้ โลกโกรทหลงมันก็ไม่มา ใ้ยังมีอยู่มันก็คือว่า มันวางไม่ได้จริง ละไม่ได้จริง มันถึงมีอยู่

อาจารย์ไม้เท้ามังกรทององค์ที่2 (วันศุกร์ที่ 14 มกราคม 2548)

อาจารย์ไม้เท้ามังกรทองสอนว่า ณ.ขณะนี้เหลือแต่จิตลงจุดกลางไว้ เมื่อจิตลงจุดกลางแล้วความสงบก็ตามมา เรื่องนอกจุดกลางไม่มีอะไรทั้งสิ้น จิตลงในจุดกลางอย่างเดียว เมื่อจุดลงในจุดกลางอย่างเดียว ความสงบก็เริ่มมาทันที ให้จิตลงในจุดกลางนั้น ให้มันดิ่งเข้าไป เมื่อมันดิ่งเข้าไปแล้วความสงบก็ละเอียดทันที ความสงบละเอียดทันทีมันก็เย็นสบายตามมาด้วย ที่เย็นสบายนั้นเย็นสบายมาจากจุดกลาง แผ่ทั่วกายสังขารออกไป เราลงลึกดิ่งเข้าไปในจุดกลาง มันก็ยิ่งแผ่ขยายกว้าง จิตที่ลงจุดกลางนั้นจะเบาสบาย ไม่มีอะไรที่มาเกี่ยวข้อง ถ้ามีอะไรมาเกี่ยวข้องนั้นก็ถือว่าเรายังมีความกังวล เรื่องเล็กๆ เราก็ยังมีความกังวลอยู่ พวกนี้จะเป็นอุปสรรคที่เราจะมีความสงบ บางทีเรานั่งตั้งใจนั่ง ขณะที่ว่าเราตั้งใจนั่ง ก็มีสิ่งต่างๆ ที่จะขัดขวางเรา เพราะที่เรากำลังปฏิบัตินี้ ทำได้ครั้งเดียวแล้วก็กลับไปสู่เบื้องบน ไม่มีการเวียนวายตายเกิดอีก ฉะนั้นเราทำบุญมากๆ ตามที่ข้างล่างเขาสอน ใจก็ต้องสะอาดมากขึ้นไปด้วยถึงจะได้บุญเต็มที่ ทำสิ่งที่ดีนั้น ห้ามมีกิเลสเข้าไปในใจ ถ้าสิ่งที่ดีมีกิเลสเข้าไปในใจนั้น มันก็จะมี การยึดมั่นถือมั่น กลายเป็นว่าตัวเองวิเศษกว่าคนอื่น แต่กลับปรากฏว่ากิเลสนั้น ยังไม่ได้หายไปซะที อาจารย์มังกรนั้นก็ได้อสอนไว้ว่า อยากสงบเร็ว นอกจุดกลางนั้นไม่มีอะไรทั้งสิ้น ถ้านอกจุดกลางนั้นเรายังมีความรู้สึกว่ามีตัวตนอยู่ มัน เป็นอุปสรรคต่อการนั่ง เพราะมาเที่ยวพะวงในนอกจุดกลางระหว่างคิ้ว พะวงมากเข้าไปเท่าไร มันก็เป็นอุปสรรคในการนั่งเรามากเท่านั้น อาจารย์มังกรก็ได้สอนไว้ว่า นั่ง ณ.ขณะนี้ให้เหลือแต่จุดกลาง จะดิ่งเข้าไปลึกแค่ไหนก็ให้ตามรู้เข้าไป ในขั้นแรกเรานั่งในจุดกลางนั่งไปเรื่อยๆ นั่งแล้วความกังวลต่างๆ ในสังขารนั้นไม่มี ฝึกเป็นแต่โครงร่างไว้ เหตุที่เขาให้ฝึกเป็นโครงร่างไว้ ก็เพราะว่าเรายังไม่แตกดับ ฝึกลงเข้าไปในจุดกลาง จะดิ่งเข้าไปเท่าไรจะรู้ อดีตชาติก็ออกจากจุดนี้ จะรู้อนาคตก็จากจุดนี้ เมื่อจิตลงดิ่งในจุดกลางแล้ว ความรู้สึกที่ยังมีกายสังขารก็จะเบาบางลง ยิ่งเรานั่งละเอียดมากเท่าไร

ความสุขสบายจากสงบที่เรานั่งละเอียดยุคนั้น มันก็เย็นสบายมากเท่านั้น อย่างเช่น ในกายสังขารที่เราติดข้างล่างมากมายนั้นจริงๆ แล้วก็มันมีความรู้สึกเข้าไปในจิตของเรา จิตของเรามันผ่านมาเป็นพันๆ ครั้ง หมื่นๆ ครั้ง ก็มักจะบอกเองว่า เรามีกายสังขารที่ต้องดูแลอยู่ กายสังขารที่เรามีนั้นเป็นเพียงแต่นำมาใช้เท่านั้น คำว่าดูแลอยู่นั้นก็เพียงที่จะนำมาใช้เท่านั้น ถึงสังขารนั้น ณ.วันใดวันหนึ่งไม่มีขึ้นมา การที่เราฝึกปฏิบัติมานั้นเราก็ยอมรับสภาพได้ ขอเพียงแต่ว่าสิ่งที่เอาไปนั้นเป็นสิ่งที่ดีจริงๆ เป็นสิ่งที่ถูกทางจริงๆ อย่าลืมเมื่อเรามีศรัทธายังมีความเชื่อมั่นเข้าไปด้วย คำว่าเชื่อมั่นนั้น ที่อาจารย์มังกรได้สอนไว้ว่า เราเกิดความเชื่อมั่นได้ก็ต่อเมื่อต้องมีการพิสูจน์ เป็นสิ่งเช่นนั้นจริง เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงตามนั้น โดยให้พิสูจน์หลายๆ ครั้ง จนเราแน่ใจแล้ว นั่นแหละความเชื่อมั่นว่าธรรมะนี้เป็นสิ่งที่ดีจริงๆ เรายิ่งจะเสียสละเวลาเพื่อมาช่วยธรรมะนี้ ให้คนที่ไม่รู้จักอีกมากมาย ได้อ่านมันได้ดูมัน เพราะสิ่งที่เราทำนั้นเราแค่ตั้งใจนั้น ผลที่กลับมาให้เราก็เร็วขึ้นมาก และดีกว่าเก่าอีก นอกจุดกลางแล้วไม่มีอะไรทั้งสิ้น ให้ชนะความรู้สึกนี้ให้ได้ จะนั่งดิ่งเข้าไป หรือนั่งฝึกรู้ลวงหน้าตามที่อาจารย์มังกรได้สอนไว้เอาไปละ

“รูปลักษณะไม่มี มีแต่จุดอย่างเดียว จุดนั้นรวมพลังทุกอย่าง”

อาจารย์ถ้อยไม้เท้าทอง

(วันพุธที่ 19 มกราคม 2548)

อาจารย์หลายอาจารย์เขาสอนว่า เรา^{รู้}ซึ่ง เรา^{รู้}ล่วงหน้า^{รู้} ร^{ู้}ือดีด นั่นคือจิต
ละเอียด ขณะที่จิตละเอียดเรา^{รู้}อะไรบางอย่าง ใ[้]ร^{ู้}อะไรบางอย่าง ถ้า^{รู้}อะไร
บางอย่างแล้วมันเป็นของจริง เราจะไม่ทุกข์ข้างล่างเลย จะ^{รู้}เลยว่าเหตุนี้มันมา
จากอะไร ก็เขาสอนแล้วว่าเหตุผลนี้มาจากเหตุอันใด เหตุผลนี้มันจากเหตุอันนี้
มันยังไม่ชัดเจนก็ละเอียดต่อ ฉะนั้น^{รู้}ละเอียดต่อก็...เออ...จริงๆ แล้วมันเป็น
อย่างนี้^{รู้}ก็^{รู้}แล้วสบายใจ อาจารย์ก็บอกเราที่เราย^{ู้}มันอยู่ข้างบนไม่ใช่ข้างล่าง
อาจารย์หลายองค์พูดแล้วพูดอีก ส่วนมากเราชอบรอ รอวันสุดท้ายของเรา รอ
วันสุดท้ายแล้วสังขารก็ไม่ไหว ถึงเวลานั้นถึง^{รู้} มีอีกหลายอาจารย์เขาสอน
อาจารย์องค์นี้^{รู้}ก็สอน แต่ก่อนไปเรารู้ก่อน อะไรเป็นยังงัยก่อน อะไรขึ้นมาก่อน
อะไรเรารู้ก่อน คิดว่าแค่นี้หรือ...ไม่ใช่ ใ[้]ที่เราเจอคิดว่าหนักหรือ...ไม่ใช่ ภัย
พิบัติสิที่หนัก เพราะภัยพิบัติเราไปไหนไม่ได้ เราลองนึกดู ไปไหนได้ไหม ...
ไม่ได้ ต้องอยู่กับที่ กินก็ลำบาก อะไรๆ ก็ลำบาก แต่พวกเรารู้ละเอียดรู้
ล่วงหน้าก็ทำยาก แต่ถ้าเราคิดว่าตัวเองยากก็ยากแบบนี้ไปเรื่อยๆ ยิ่งเกิดก็ยิ่งยาก
เข้าไปอีก เขาสำเร็จมีไหม...มีใช่หรือเปล่า องค์ที่สำเร็จๆ เรา^{รู้}องค์ที่เขาสำเร็จ
เขาทำยังงัย เราไม่ต้องดูอะไร เรา^{รู้}ที่อาจารย์บอกเริ่มปีนี้ เดี่ยวภัยพิบัติ เดี่ยวมี
โน่น เดี่ยวมีนี่อีกเยอะ มีเกือบทุกวันทุกเดือนด้วย เดี่ยวที่นั่นก็เกิด ที่นี้ก็เกิด นั่น
คืออะไร อย่างที่บอกเออ...เวลามันน้อยลงแล้วนะ ถ้าเราเอาแต่อยากจะทำ
กันข้างล่าง อยากจะสุขสบายข้างล่าง อยากจะอะไรข้างล่างอาจารย์ก็เฉยๆ ก็
เหมือนที่อาจารย์บอกว่าเวลาเราดี อะไรเราก็ดี เราก็ติดกับข้างล่างคิดว่าข้างล่าง
สุขสบาย แต่เวลามีเรื่องกลุ่มใจหน่อย เออ...อยากจะไปกับอาจารย์กลับไปสู่
เบื้องบน ก็มีอยู่สองอย่าง เลยตกลงมันยังงัยก็ไม่^{รู้} นั่งละเอียด นั่งในจุดกลางนั่ง
ไปเรื่อยๆ นั่งเ็นที่จิตไป นั่งไป นั่งไป เราลองเ็นที่จิตเราสบายเลย เราเคยมี
อะไรข้างล่างเราหายหมด เพราะอะไร เพราะเ็นที่จิต และเ็นสบายมันหาไม่
มีแล้ว ถ้าทำได้ตลอด เราเคยกลุ่มใจอะไรๆ มันหายหมด เพราะมันเริ่ม^{รู้}เลยว่า

อันนี้มันมีค่ามากกว่า ไม่อย่างนั้นเทพสูงที่อยู่ข้างบนปานนี้เขาก็ลงมาเกิดข้างล่างหมด ถ้าข้างล่างมันสบายเขาก็ลงมาเกิดหมดแล้วใช่ไหม มีแต่เทพสูงเขาอยู่ข้างบน ทำไมไม่คิดขื่อนี้บ้าง เราจะได้นั่งจุดกลางก็รู้ นั่งละเอียดก็รู้ ไม่ต้องรอให้อาจารย์บอกมันรู้ด้วยตัวเอง สัมผัสด้วยตัวเอง ไม่อย่างนั้นเราก็ต้องวุ่นวายตลอด เราต้องถามตัวเองเราวุ่นวายแบบนี้ เราเกิดมาไม่รู้ก็ครั้งเราก็ต้องวุ่นวายตลอด แต่มันขึ้นอยู่กับมันวุ่นวายแบบไหน...ใช่หรือเปล่า อาจารย์หลายอาจารย์ก็สอนว่าเราเกิดมาไม่ใช่ชาตินี้ชาติแรก ใช่หรือเปล่า อาจารย์องค์ถือไม้เท้าคำก็บอก เราคงไม่ได้เกิดชาตินี้ชาติแรกมันเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าเราเกิดแล้วตายไม่รู้เท่าไรแล้ว แล้วมันลืมไป ลืมแล้วที่ลืมเพราะว่ามันนาน เหตุที่ลืมเพราะว่ามันนาน ต่อไปเราก็จะลืมอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ แล้วแต่พวกเราใครทำได้แค่ไหนก็ขึ้นไปแค่นั้นแล้วก็เกิดมาใหม่ ใครไปไกลหน่อยก็รอเกิดซ้ำหน่อย เราก็ต้องไปเจอพวกใหม่ พวกที่มีหนี้เวรกรรมที่กำลังรอทวงเรา นั่งละเอียดแล้วฟังอาจารย์ เราคิดว่าหนี้เวรกรรมมีแค่ชาตินี้หรือ...ไม่ใช่ มันยังมีอีก กับใครก็ไม่รู้ เขาถึงได้บอกเรามีหนี้กับคนนี้ เราก็ชดใช้กับคนนี้นี่ก่อน แต่ยังมีรออีกเยอะแยะที่ต้องชดใช้ เห็นไหมแล้วมันคุ้มหรือเปล่า มันไม่คุ้มหรอก เราแน่ใจหรืออาจารย์ถามว่าเรารู้ล่วงหน้าจนเราแน่ใจว่าเราเกิดมาจะเป็นเศรษฐีหรือ เราคิดว่าที่เราทำบุญเราคงเป็นเศรษฐีมีบาร์มี มีลูกน้องเยอะๆ หรือ เรามันคิดเข้าข้างตัวเอง แต่เราไม่รู้อะไรเลย คิดว่าทำบุญแล้วมันคงสบาย นึกว่าสบายตามบุญอย่างนี้คนรวยๆ มันก็สบายทุกคนสิ แต่ก็ไม่ใช่ เจอลูกหลานไม่ดีก็กลุ้มใจ เจอทำอะไรเจ๊งก็กลุ้มใจ แล้วไหนบอกรวยๆ แล้วมันดีละ ก็มีให้เห็น อาจารย์ก็บอกว่าพอสมควรนะ อะไรที่พอสมควรก็พอ นั่นแหละถ้าเรานั่งแบบนี้ตลอดเรานั่งไปเราหาแบบนี้ไม่มีแล้ว นั่งสบาย เย็นสบาย มีรู้ค่อยๆ ฝึกู้ทีละอย่าง รู้ตามนั้นแบบนี้แหละ ข้างล่างมันชอบมีทั้งสองอย่าง ไม่ทุกข์ก็สุข เห็นไหมเราลองคิดดูมีอยู่แค่สองอย่าง ไอ้เฉยเย็นสบาย ทุกข์ก็ไม่เกี่ยว สุขก็ไม่เกี่ยว มันเย็นสบายตลอดพิจารณา ดูอย่างนี้ทำยาก แต่อาจารย์ถูกพี่เขาบอกว่าอาจารย์ไม่สอนแบบอาจารย์

อื่น เราลงลึกเข้าไปเราพุ่งออกไป เพื่ออะไร เพื่อให้รู้ว่าตัวตนเราไม่มีหรอก มันแค่มาเกี่ยวข้องถึงเวลาที่แตกดับใช่ไหม มีแต่จุดเท่านั้น ฉะนั้นเวลานั่งเรามีแต่จุด ออกจากที่จุด รู้อะไรก็รู้ที่จุด คั่นในจุด ที่อาจารย์สอนแรกๆ ก็คือ ให้ละ โลก โกรธ หลง อย่าไปติดเลย ถึงตายไปมันก็เอาไปไม่ได้ ใจใหม่ใครเอาไปได้ มันก็เอาไปไม่ได้ ใจ โลก โกรธ หลง อย่างไม่ติดเลยเราจะไปทะเลาะกับเขา ทะเลาะไปมันก็แค่นั้น ลือจะไปหลงเขา มันก็แค่นั้น มันเอาไปไม่ได้ ใจใหม่ ใจตัวนี้ก็ไม่หายนะ จะซึ่งตัวนี้ก็ซึ่งยาก เมื่อตัวนี้ซึ่งยากใจตัวอื่นๆ ที่จะรู้ละเอียดมันก็น้อยลง เหมือนกับที่อาจารย์แรกๆ บอกเรื่องทำกับข้าว กินนี้เรารู้ว่ากิน แต่บอกไม่ได้ว่าเราต้องกินกี่ช้อน เราต้องกินห้าช้อน เราต้องกินเจ็ดช้อน เพราะมันไม่เหมือนกัน แต่เวลาอิมคือเหมือนกัน อิมก็คือกินอะไรไม่ลง เราบอกคนกินเจ็ดช้อนอิม แต่คนกินห้าช้อนอิมเราบอกให้มันกินต่อมันกินไม่ลง อันนี้รู้เลยว่ามันอิม ผลของการอิมคือกินไม่ลง แต่คนกินเจ็ดช้อนบอกกินห้าช้อนอิมก็ไม่ใช่อยังกินได้อีก แต่คนกินห้าช้อนบอกอิมแล้วพอแล้ว ฉะนั้นความพอดีของแต่ละคนมันไม่เหมือนกัน มันวัดไม่ได้ จะไปวัดก็คือความอิมเพราะมันกินไม่ลง ฉะนั้นเมื่อเราสงบวิธีวัดก็คือเราเริ่มรู้ความคิดคนอื่น เริ่มรู้เยอะขึ้นๆ เริ่มรู้สงบมากขึ้น อยากรู้ละเอียดก็นั่งละเอียดต่อไปเรื่อยๆ อย่าหยุดแค่นี้ เพราะถ้าเราหยุดแค่นี้เราต้องบอกตัวเองด้วยนะ ถ้าสิ่งศักดิ์ทำแค่นี้แล้วเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ป่านนี้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เต็มบ้านเต็มเมืองไปหมดแล้ว...มันไม่ใช่ สิ่งศักดิ์มันต้องมีอะไรสักอย่าง แต่ต้องค้นด้วยตัวเอง มันต้องค้นด้วยตัวเอง อาจารย์บอกว่าพวกเราต่อไปจะวิ่งหนีกันหมด วิ่งหนีเพราะกลัวตาย (เวลาเกิดภัยพิบัติ) เราไม่ต้องดูอะไรหรอกเราดูข้างล่างของเรา ที่โดนคนโน้น คนนี้ตาย มันก็วิ่งกลัวตาย สุดท้ายก็ไปไม่ได้ เหมือนกัน นั่นนะเหมือนกัน แล้วพวกที่โดนก็ไม่ว่าอะไร ถ้ารู้ว่าไปแล้วตาย ไปที่นั่นแล้วมีคนตายเยอะเยอะมันไม่ไปหรอก ต้องถามว่าทำไมไม่รู้ ใจพวกเราก็จะเป็นแบบนี้เหมือนกัน เคยบอกแล้วอาจารย์แรกๆ ก็สอนมันจะมีคนไม่กลัวตาย ใจคนไม่กลัวตายมันจะทำให้พวกเราลำบาก ใจ

หรือเปล่าก็ไม่มันไม่กลัว แต่มันจะทำให้พวกเราลำบาก ถ้ามันไม่กลัวเราก็ไม่กลัว
ดี เพราะอะไร เพราะเรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว พอถึงเวลานั้นก็กลับไปสู่
เบื้องบนก็จบ เราคิดว่านอนสบายหรือ คิดว่าได้จุดกลางระหว่างคิ้วนอนตาย
แบบนี้มา แล้วไปสบายหรือ อาจารย์ถามว่าเรารู้ล่วงหน้าหรือยัง ตอบว่ายัง
พยายามจะคิดเข้าข้างตัวเองในสิ่งที่ดีไว้ก่อน ทำบุญนะดีไหม... ดี แต่ทำบุญ
แล้วจะตายดีไหม มันตอบไม่ได้ เพราะกรรมบางอย่างที่เราทำในอดีตชาติเรารู้
หรือ เราก็ไม่รู้ใช่หรือเปล่า ก็เหมือนกับที่อาจารย์ถามอย่าง เราก็ตอบอีกอย่าง
เพราะเราคิดเข้าข้างตัวเองมันคือแบบนี้ก่อน มันก็หมุนเวียนแบบนี้ตลอด
อาจารย์หลายอาจารย์ถึงได้บอกเราไม่เมื่อต่อการเกิดหรือ คำสอนก็มีบอก เรา
ไม่เบื่อกันเลยหรือ น่าจะเบื่อได้แล้วข้างล่างจะเป็นอะไรก็ปล่อยๆ บ้าง
พอสมควร ไม่ทำก็ไม่ได้ แต่ทำพอสมควร เริ่มเข้าใจหรือยัง คำว่าพอสมควร
คือพอแล้ว แค่นี้พอ เราพอใจแค่นั้นก็พอจบ เราก็นั่งเอาสิ่งที่สงบก็พอแล้วมัน
คุ้มค่า อย่าไปรอเวลา พวกเราชอบรอเวลารอเวลามันไม่มีทาง เสร็จแล้วก็ต้องมา
หาจุดแบบนี้อีก กว่าถึงตอนนั้นเราก็ไม่ชำนาญแล้ว อาจารย์เขาถามถึงตอน
นั้นเราเอาไปใช้ได้หรือ เราบอกตัวเองไม่ได้ แล้วตอนนั้นจะทำยังไง ตอนนั้น
มันหนักกว่าตรงนี้นะ ถึงตอนนั้นอาจารย์จะสอนแบบนี้ไม่มีหรอก อาจารย์มา
นั่งสอนสบายแบบนี้ไม่มี เราเรียกฟ้า ฟ้าก็ไม่มา นั่นคือคำสอนครั้งแรกมีบอก
ไว้ เราจะเรียกฟ้า เรียกเท่าไรก็ไม่มา มาไม่ได้ ถ้ามาแล้วที่อื่นเขาเรียกก็ต้องไป
เราต้องติดต่อกับเบื้องบนเอง ต้องติดต่อให้ได้แล้วเบื้องบนก็จะบอกเราว่าต้อง
ทำอย่างนี้ๆ ถ้าเราติดต่อไม่ได้ มันไม่ใช่เพราะเบื้องบนนะ เราทำไม่ได้เอง ใช่
หรือเปล่า เหมือนกับคนที่หัวสมองดี เราไปโทษมันเรียนเก่งไม่ได้ เราหัว
สมองไม่ดีเองจะไปโทษเขาได้ยังไง หัวสมองดีเขาฝึกมาในอดีตชาติ นี่คือของ
ใครก็ของมัน แบบเดียวกัน เราคิดว่าออกจากจุดกลางได้แน่ ๆ หรือ พวกเราก็
ตอบไม่ได้ เพราะว่ายังเจออะไรไม่ได้สักอย่าง เสร็จแล้วอาจารย์ก็ถามต่อ หาก
พรุ่งนี้พวกเราตายขึ้นมา เราจะออกจากจุดไหน พรุ่งนี้ตายตายยังไงก็ไม่รู้เพราะ

ไม่รู้ล่วงหน้า เราก็เหมือนกับกระจกที่อาจารย์สอน เราชอบส่องด้านเดียว เห็น
ไหมอาจารย์ที่สอนเคยบอกไปแล้ว เรามองกระจกด้านเดียว แต่เราไม่ได้มอง
รอบด้านเข้าใจหรือยัง อาจารย์บอกไม่ได้มองรอบด้านคืออะไร ก็คือไม่ได้อะไร
สักอย่าง พูดแบบตรงๆ คือเราช่วยตัวเองยังไม่ได้ นับประสาอะไรตอนนั้นเรา
จะช่วยคนพ้นคน เรายังบ่นกลางทาง ทำไม่ไม่รู้...อาจารย์ก็รู้ เรียบกับอาจารย์
ว่าจะช่วยพ้นคนได้ยังไง เรายังช่วยตัวเองไม่ได้เลย ก็โชติเรายังช่วยตัวเอง
ไม่ได้ ขนาดเรายังช่วยตัวเองไม่ได้แล้วเรามีทางไปไหนหรือเปล่า...ไม่มี เรียบ
อาจารย์ก็รู้ แต่นานๆเตือนที อย่าประมาทนะ ในเมื่อเราไม่รู้อะไรเลยก็อย่า
ประมาท อาจารย์แรกๆ ก็บอกถ้าเรารู้อะไรบางอย่าง เรารู้ว่าอะไรเป็นของจริง
เราไม่ต้องมานั่งก็ได้ เพราะเราเอาตัวรอดได้ แต่เมื่อไม่ได้เราไม่ต้องตอบใคร
เราต้องตอบตัวเอง รู้ล่วงหน้าก็ไม่ได้ อดีตชาติก็ไม่ได้ เวรกรรมก็ไม่รู้คืออะไร
เราก็ก่อเวรกรรมตลอดๆ ก็สร้างหนี้เวรกรรม เมื่อมีหนี้เวรกรรมกับใครเราก็ต้อง
รอเกิด เหมือนกับอาจารย์ที่บอกว่าเราตีหัวขามา เราต้องรอเกิดตั้งสิบปีเพื่อให้
เขาตีหัว มันคู้มหรือเปล่า ไม่คู้มเลยนะ คำสอนมีหมคนี่คือเป็นเหตุเป็นผล แต่เรา
อยากจะรู้ไอ้ตีหัวครั้งหนึ่งมันรอตั้งสิบปี เราอยากจะรู้ว่ามันเป็นยังไงเราก็นั่ง
ละเอียดลึ ต้องรู้ด้วยละเอียด เพราะบางทีที่เราเจ็บเพราะเป็นกรรมจากอดีตชาติ
ไปไหนก็ไม่รู้ อยากจะรู้มันไปเรื่อยๆ ก็สอนแล้วถ้าอยากรู้ก็ต้องนั่งรู้ด้วยตัวเอง ถ้า
ไม่ยอมเจอแบบนี้ก็อย่าทำ มีเหตุมีผลหมดเลย แล้วพวกเราทุกวันนี้ยังสร้าง
กรรมสร้างไปทำไม ไม่ใช่อาจารย์ไม่รู้อาจารย์ก็รู้แต่อาจารย์ทำไมไม่เตือน ก็
บอกไปแล้วเราสร้างกรรมเราก็ต้องรอชดใช้กรรมต่อไป เราก็ต้องรอไปเกิด มัน
เป็นเหตุเป็นผล อาจารย์บอกว่าถ้าพวกเราอยากจะเกิดต่อก็ช่วยไม่ได้ ใช่ว่าอยู่ดีๆ
เราต้องเกิดหรือ ก็ไม่ใช่เราทำเอง ถ้าเราได้จุดกลางเราก็ต้องทำเอง อย่าประมาท
นะ ในเมื่อเรานั่งละเอียดไม่ได้เราอย่าประมาทนะ ภัยพิบัติมันแรงจึ้นนะ แรง
จึ้นจนเราคาดไม่ถึง เรานั่งละเอียดไปนะ นั่งสบายๆเรานั่งก็จะรู้ว่าอาจารย์เขา
สอนอะไร เวลาเรานั่งสบายเย็นที่จิต ยิ้มตลอดอะไรข้างล่างก็ไม่เอา นั่นนะเราจะ

รู้ว่าจุดนี้มันคุ้มค่า ถ้าเรานั่งสบายมากขึ้น เราจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องเล็กไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะว่ามันเป็นอยู่ข้างล่าง อะไรที่มันอยู่ข้างล่างก็ปล่อยข้างล่าง เราต้องการไปอยู่ข้างบน เราฟังอาจารย์หลายองค์ ถ้าเราได้จุด เราจะรู้ว่าสิ่งที่คุ้มค่ามันอยู่ตรงนี้ มันสบาย กินน้อยหน่อยด้วย เพราะอะไร... เพราะสบายที่จิต มันไม่เกี่ยวกับสังขาร เพราะมันสบายด้วยจิต เพราะฉะนั้นเราสบายที่จิตแล้วสังขารเป็นเรื่องเล็ก ไอ้ที่อย่างนี้เราสร้างเองได้ทำไม่ไม่สร้าง แต่เวลาอยากจะสวย อยากจะงามก็ยอม ต้องเดินไกลเพราะยอมสวยแปลกใหม่ แปลกนะ เวลามาก็มาวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ มาทำบุญแล้วที่เหลือหายหมด ที่เหลือไปทำอะไรนอนอย่างเดียว ต่อไปภยพิบัติเรานอนทั้งวันทั้งคืนเลยนะ เพราะเราไปไหนไม่ได้ เหมือนภยมันไม่ถึงตัวมันไม่รู้หรอก อีกอย่างเรานั่งจุดกลางเรานั่งสอนเขา เราอย่าคิดว่าเราเป็นผู้วิเศษนะ ผู้วิเศษกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์คนละอย่างกันนะ ผู้วิเศษคือมีของแบบนี้เขาก็เสก แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์คือมันเป็นด้วยตัวเอง เราเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เราไปที่ไหนมันก็ศักดิ์สิทธิ์ แต่ผู้วิเศษเราต้องเสกก่อน เราค่อยเป็นผู้วิเศษมันจึงต่างกันนะ เอาแค่นี้ละ

องค์จวงซิมเอี้ย

(วันพฤหัสบดีที่ 20 มกราคม 2548)

องค์จวงซิมเอี้ยจะสอนพวกเราบ้าง อาจารย์บอกเป็นหนุ่มเป็นแน่น ทำอะไรเรื่องซ้ำเหมือนกับคนแก่ สอนให้มันก้าวหน้าหน่อย ของบางอย่างอย่าไปวุ่นวายเยอะเกินไป ขออาจารย์มาสอนสักพัก สอนสภาพที่ข้างบนที่ไปกับข้างล่างมันต่างกันอย่างไร คือให้พวกเราเข้าใจตัวนี้ก่อน ถ้าไม่เข้าใจก็เหมือนกับว่าพวกเราไปติดข้างล่างบางอย่างมันก็ไปติดข้างล่าง เมื่อมันไปติดข้างล่างมันก็เกาะไม่ออกไปเรื่อย เพราะฉะนั้นให้รู้สภาพข้างบนก่อน ว่าสภาพข้างบนมันเป็นยังไงก่อน ก็จะบอกกลางๆแล้วให้พวกเราไปนั่งพิจารณา ที่อาจารย์บอกว่ามันจุดกลางให้เราไปสัมผัสบางอย่าง จุดหนึ่งเราต้องสัมผัสให้ได้ก่อนว่า ที่อาจารย์บอกว่าความเย็นที่จิตมันเป็นยังไง มันเย็นสบายในลักษณะไหนตรงนี้ต้องเอาให้ได้ก่อน ถ้าตัวนี้เราไม่ได้นะ ก็ไม่รู้ว่าไอ้เย็นที่จิตมันสบายเป็นยังไง ถ้าเราไม่รู้ว่าไอ้เย็นที่จิตมันสบายแบบไหน ความที่เราจะต่อเนื่องมันก็ไม่ มี ตัวนี้มันจะไม่เกิด เหมือนกับที่สมัยก่อนเราทำบุญนะ เราต้องเข้าใจว่าทำบุญนะมันได้บุญแล้ว แต่จะได้บุญแบบไหนไม่เป็นไร คือพูดง่ายๆ เราทำบุญแล้วมันได้บุญมาเราไม่เคียดร้อน ตามที่องค์จวงซิมเอี้ยเคยทำมา เวลาเราทำบุญจะมากหรือน้อยเราจะไม่พะวงว่าทำบุญแล้วมันจะได้ไหม ทำบุญแล้วมันจะสบายไหมตัวนี้มันจะไม่มีแล้ว ความสามารถเราทำบุญได้แค่ไหนก็ทำเต็มที่ของเรา ไม่ต้องไปนั่งย้อนว่าทำบุญแล้วมันจะได้บุญไหม ไอ้บุญอย่างนี้มันเป็นยังไงไม่ต้อง ไม่ต้องไปลงละเอียดมาก ฉะนั้นจุดหนึ่งที่เราคิดก็คือว่าเย็นที่จิตที่อาจารย์สอนมันเป็นยังไง มันเย็นสบายแบบไหน ให้เราเกิดหน่อย เกิดแล้วเราก็จะนั่งสบายไปเรื่อยๆ แล้วเราก็ค่อยๆไปเกาะทีละอย่าง ตัวนี้มันต้องเกิดให้ได้ และอย่างที่สองที่อาจารย์บอกข้างล่างกับข้างบนมันต่างกัน ต่างกันคือสภาพหลายอย่างมันต่างกัน แม้แต่กายสังขาร สภาพกายสังขารข้างบนกับข้างล่างมันก็ไม่เหมือนกันแล้ว เหมือนกับเราตายแล้วเราจะมาห่วงเรื่องงานที่ทำ มันขาดเลยนะ แต่ความรู้สึกมันยังมีอยู่ เพราะความรู้สึกที่ตายใหม่ๆความรู้สึกเป็นคนมันยังมีอยู่ ว่าตื่นเช้า

ต้องไปทำงาน ไปทำอะไรๆ ถ้าเราตายแล้วมันเหมือนกับมันหยุดเลย แต่ความรู้สึกตัวนี้มันยังมีอยู่ ตัวนี้ต้องละให้ได้ ต้องยอมรับว่าเราตายแล้วนะความห่วงตัวนี้ก็ไม่มี ห่วงที่ว่ายังไม่ได้ทำอะไร มันก็อีกสภาพหนึ่ง ฉะนั้นเขาถึงให้เวลา ร้อยวันปรับสภาพ หรือสามเดือนก็คือให้ปรับสภาพว่าเราตายแล้วนะ เราจะคิดเป็นแบบมนุษย์มันไม่มีแล้ว เราก็ต้องยอมรับเป็นวิญญูณไป ฉะนั้นในเรื่องของวิญญูณมันก็เป็นระบบของวิญญูณมันไม่เกี่ยวกับของข้างล่าง ฉะนั้นในวิญญูณเขาเป็นยังไง คือมีบุญ ใ้เรื่องงานอาจจะมีทำนิดๆ หน่อยๆ แต่ไม่ทำมาหากิน ไม่มีเกี่ยวกับการทำงานเหมือนข้างล่างเข้าใจหรือยัง ส่วนข้อที่สามนี้ อาจารย์เขาบอกพวกเรานั้นไม่รู้ซึ่งถึงเรื่องกรรมเข้าใจไหม อาจารย์ก็สอนมีกรรมบางอย่างมันก็ติดตัวเรามา เราเจอใครเราก็ชดใช้เขา แต่มาเริ่มสร้างกรรมต่อ ถ้าเราสร้างกรรมต่อก็หมดสิทธิ์เป็นสังขัตติยธรรมไม่มีทาง ปิดประตูเลย คิดข้อนี้ใหม่เขาปิดประตูเลย เพราะอะไรสังขัตติยธรรมต้องไม่มีกรรมแล้วมันต้องหยุดเลย พวกเราชดใช้เรากรรมก็รับไป แต่อย่าสร้างต่อ ถ้าเราสร้างต่อเราก็ปิดประตู เราต้องบอกกับตัวเองถ้าเราสร้างกรรมต่อจะเป็นสังขัตติยธรรมเราก็ไม่มีทางเพราะเราสร้างกรรมตัวเองต่อ จะมากหรือน้อยก็ห้ามมีเพราะมีไม่ได้ เราอย่าว่าเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ คงไม่เป็นไรไม่ได้ เป็นกรรมหนักกรรมเบาที่มีไม่ได้ เราจำที่อาจารย์บอกร้อยก็ต้องร้อย เก้าสิบกว่าก็ไม่ได้ ยังมีคำสอนอยู่ ฉะนั้นเราต้องทำใจให้สะอาด อาจารย์เขาถึงบอกพวกเราชอบปรุงแต่ง ชอบคิดเข้าข้างตัวเอง ทำบุญไซ้มันได้บุญ แต่มันได้บุญก็คือได้บุญ แต่จิตใจเราต้องแก้ไขด้วยตัวนี้ ต้องแก้ไขตัวเองบุญมันแก้ไม่ได้ ถ้าบุญแก้ได้พระสงฆ์ก็สบาย เป็นอรหันต์หมดเลย ฆ่ากันก็ยังมี มันไม่เกี่ยวกัน เพราะฉะนั้นในสามข้อเราต้องเข้าใจ ไม่เช่นนั้นธรรมะนี้เราก็ไม่ก้าวหน้า เราไม่ก้าวหน้าเราก็กลับขึ้นไปไม่ได้ อีก กลับไม่ได้เราก็เกิดมาอีก นี่สามอย่างกันพวกเรา ไม่ให้ก้าวหน้าไปเบื้องบนก็ไม่ได้แล้วต้องกลับมาเกิดต่ออีก แล้วที่เราทำๆ มาเราทำยังไงละเสียเวลาเปล่า นะ เราต้องคิดย้อน ทำแบบนี้ไม่ได้ องค์จวงซิมเอี้ยก็เคยบอกไม่ได้ยังงี้ก็ต้อง

ก้าวหน้า ต้องก้าวหน้าก็ต้องบอกแบบนี้ ไม่เช่นนั้นที่ทำมาเสียเวลาเปล่าใช่หรือเปล่า เราต้องตอบตัวเองแล้วว่าไอ้ที่สอนนะจริงไหม ไม่เช่นนั้นเรามากทำบุญ อาจารย์มาสอน แต่ตัวเองก็ไม่มีอะไรก้าวหน้าไม่ได้ ยังไงก็ต้องก้าวหน้า ยิ่งรอภัยพิบัติพวกเรตายเลย ถ้าเกิดภัยพิบัติเราจะทำอย่างไรกันนี้ อาจารย์ฟ้าบอกพวกเราว่าอย่างน้อยเราต้องช่วยกันคนหมดเลยนะ ท่านฝากเราช่วยกันคนนะ แล้วเราไม่รับปากหรือเบื่องบนอุตุส่าห์เสียเวลา เพราะฉะนั้นก็เลยขออาจารย์มาสอน แนวการสอนขององค์จวงซิมเอียนะก็คือว่าบางอย่างที่ขึ้นไปแล้วรู้อะไรก็จะมาบอกพวกเรา นี่คือของจริงแล้ว เพราะสมัยก่อนที่เป็นมาเราไม่รู้ ตอนนั้นก็เอาของบางอย่างมาบอกเรา ไอ้คำว่าสวรรค์มันสบายยังไง เพื่อให้พวกเราทำแล้วขึ้นสวรรค์มันต้องสบายแบบนี้ละ ฉะนั้นถ้าเราขึ้นไปเราเข้าสวรรค์ไม่ได้ ก็คือพวกเราลำบาก เราต้องหาหนทางของเราแล้วนะ ฉะนั้นต้องเปลี่ยนนิสัย เราต้องเปลี่ยนบางอย่างของเราแล้วนะ เราต้องบอกกับตัวเองให้ได้ว่าเราต้องเปลี่ยนแล้วนะ มันไม่ใช่อย่างที่เราคิดนะ ถ้าเรายังนิสัยแบบนี้ เรายังทำตัวแบบนี้เขาก็ปิดประตูเราหมดคนะ จุดก็ไม่สว่างกรรมก็สร้างต่อ เราต้องมาเกิดใหม่อีก แล้วคำว่าอาจารย์ฟ้าบอกว่าคุ้มค่ามากๆ เราก็ไม่มีได้สักอย่างเสียเวลาอีกนั่งมาตั้งเกือบสองสามปี แล้วที่อาจารย์ฟ้าให้รับปากช่วยกันคนเราก็หมดอีก แทนที่จะเร่งตัวเองแทนที่จะดีแล้วไปช่วยคนอื่นกันคน มันก็ไม่ได้สักอย่าง หลังๆ บางคนบอกขนาดตัวเองยังช่วยไม่ได้เลยแล้วจะไปช่วยกันคนยังงี้ก็ตายแล้ว งานหนักก็บอกพวกเราแล้วว่างานข้างหน้ามันงานใหญ่นะ เราลองคิดดูสิเรานี้ก็ขึ้นมา เราลองคิดว่าภัยพิบัติมันมีไหม เราต้องถามตัวเองก่อน ถามตัวเองว่ามีไหม... มี แต่เราคิดว่าคงนาน แต่มันไม่นานอย่างนั้นหรอก ถึงเวลาเขาก็บอกเราเอง เราดูอย่างเทพของที่อื่นก็เริ่มลงมาเยอะ ยิ่งมาแสดงให้เราเห็นหลายๆ อย่าง ไม่ใช่เฉพาะที่นี้ะที่อื่นเยอะแยะเลย ถ้าเริ่มมีอะไรหลายๆ ที่มีอิทธิฤทธิ์คือเริ่มเข้าใกล้ (ภัยพิบัติ) เข้าใกล้ มันทั้งหมด คือข้างบนเหมือนกับมีพื้มีน้องมีญาติกับข้างล่างก็มาเตือน นี่คือวิธีคุณนะ วิธีคุณที่สองภัยพิบัติยิ่งแรง

อาจารย์ถือไม้เท้ามังกรถูกทับทิม

(วันพฤหัสบดีที่ 21 มกราคม 2548)

เรื่อง “จิตปรุงแต่งและใจสะอาด”

วันนี้จะสอนเรื่องใจสะอาด ถ้าใจมันขุ่นมัว ถ้ามีอะไรมากระทบ ที่มากระทบทางใจนั้นมาจากการสัมผัส สัมผัสทางตา สัมผัสทางหู สัมผัสทางจมูก ที่ข้างล่างเขาเรียกว่าสัมผัสทั้งหก สาเหตุที่ทำให้ใจเราขุ่นมัวก็มาจากที่เราสัมผัส เมื่อสัมผัสแล้วเราก็ปรุงแต่ง ไอ้ข้างล่างที่เรียกว่าปรุงแต่งเพราะว่าบางอย่างที่เขาพูดแบบนี้เราก็ไปปรุงแต่ง ปรุงแต่งว่าน่าจะเป็นอย่างนี้ เมื่อปรุงแต่งแล้วที่น่าจะเป็นอย่างนี้ แล้วถ้าคิดในสิ่งที่ดีก็ไม่มีอะไร ถ้าเราไปปรุงแต่งในสิ่งที่ไม่ดีก็ปรุงแต่งต่อว่า ที่เราสัมผัสสิ่งนั้นมันมีอะไรที่เกิดขึ้นกับเรา เราก็ต้องมามีการปรุงแต่งว่า เหตุใด หรือสัมผัสที่รับมานั้นทำไมต้องมาเกี่ยวกับเรา หรือเกี่ยวข้องกับเรา เมื่อปรุงแต่งต่อแล้วก็มีการนึกคิด มีการนึกคิดคิดต่ออีกกว่าที่ปรุงแต่งนั้นจะทำอย่างไร ถ้าเป็นการว่ากล่าวจิตที่ปรุงแต่งก็จะบอกว่าเราก็ดีแล้ว ทำไมต้องมีการว่ากล่าวเรา จิตที่ปรุงแต่งก็บอกกับตัวเราว่าต้องมีการว่ากล่าวกลับคืน ถ้าที่อาจารย์เขาสอนกันก็คือ ไอ้อย่างนี้คือคิดเข้าข้างตัวเองอย่างหนึ่งด้วย ฉะนั้นจิตที่ปรุงแต่งต้องว่ากล่าว ต้องว่ากล่าวกลับคืน จิตที่ปรุงแต่งต้องหาคำที่แรงกว่า เพื่อจิตที่ปรุงแต่งเราก็ดีแล้วไม่สมควรที่ต้องมีใครมาว่าปรุงแต่งให้ว่ากลับคืนไป เพื่อให้สิ่งที่ว่านั้นไม่ว่าตอบ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ การที่ว่ากลับคืนไปคนที่เคยว่าเราก็มีจิตปรุงแต่ง ปรุงแต่งว่า ว่าไม่ได้ ก็เลยปรุงแต่งต่อว่า ต้องมีอาจจะมีการบาดเจ็บเพื่อให้เขาอมรับ เห็นไหมจิตปรุงแต่งสองอัน เพราะจิตปรุงแต่งนั้นนะ มันเลยมีการก่อหนี่เวรกรรมไม่มีที่สิ้นสุด ฉะนั้นอาจารย์ที่นี้จึงสอนว่า อย่าคิดเข้าข้างตัวเอง มันก็เกี่ยวกับจิตปรุงแต่งมาด้วย รู้แบบนี้แล้วเราจะทำจิตสะอาดอย่างไร ให้ดูที่ว่าที่เราเรียกกันว่าสัมผัสนั้น มันเป็นสิ่งที่อยู่รอบกายสังขารจะไม่มีเลยก็ไม่ได้ เมื่อสัมผัสเข้ามาในกายสังขารหรือเรียกว่าสัมผัสทั้งหกนั้น ที่อาจารย์ได้สอนว่าถ้าเรามีตัวรู้ รู้ว่ามันไม่มี

ประโยชน์ เราก็ระงับตัวเรือด่วนอยู่ อย่าเข้าไปเอาจิตปรุงแต่งต่อไป ถ้ามีตัวเรือด่วนแล้วเราก็พิจารณาว่าไอ้ที่ไม่มีประโยชน์นั้นนะ อาจารย์เขาสอนไว้ว่าให้วางเฉยนี้แหละก็คือการวาง ถึงว่าเออ...ไอ้ที่ไม่มีประโยชน์มันคือวางก็คือวางอย่างนี้ เมื่อสัมผัสตรงไหนของสัมผัสทั้งหก เราวางนะจุดนั้นไม่เข้าไปสัมผัสทั้งหก สิ่งก็ตามมามันก็ไม่มี นั่นคือเรารู้จริงๆ สิ่งก็ตามมาเข้ามาในจุดไม่มีเพราะเราไม่ปรุงแต่งต่อ เราไม่คิดเข้าข้างตัวเองนั่นเลยจริงๆ เมื่อรู้จริงอย่างนี้ในสัมผัสทั้งหกนั้น ไม่ว่าจะเข้าทางไหนเรารู้ได้ จะมาเข้าทางตา จะเข้าทางหู หรือเข้าทางจมูกตลอดจนเข้ามาทางจิตใจ เมื่อรู้ว่ามันไม่มีประโยชน์แล้วนี้ รู้จริงๆ ไม่มีประโยชน์จริงๆ เมื่อเข้ามาทางใดทางหนึ่งแล้วเราก็หยุด หยุดได้ทันทีจากการรู้จริงหลายๆ อย่างเข้ามา มันก็จะเป็นการรู้ซึ่ง เมื่อรู้ซึ่งได้แน่แท้แล้วนี้ เราก็บอกว่าเออสิ่งเหล่านี้เราเข้าใจแล้ว เพราะฉะนั้นคำว่าจิตเราขุ่นมัวเพราะว่าจิตเราปรุงแต่ง ตาเห็นอะไรก็ปรุงแต่งอยากจะได้ อยากจะได้ อย่างนั้น เข้าใจว่า อ้อ ..ตามันปรุงแต่ง อย่างเช่นเราเห็นของสวยๆ งามๆ เราก็ปรุงแต่งอยากจะได้สวยๆ งามๆ จิตปรุงแต่งมันก็ต้องไปคิดว่าจะทำอย่างไรให้ได้สวยๆ งามๆ แบบนั้น มันก็ปรุงแต่งว่าต้องไปหาเขาใช้สิ่งนี้มีการทำอย่างนี้มาถึงเกิดความสวยงามปรุงแต่งเพื่อไปหา ถ้าเรารู้ซึ่งต่อไปหยุดตรงนั้น สัมผัสทางกายไอ้ของสวยงามนั้นมันไม่เที่ยง มันเพียงแค่ช่วยขณะหนึ่งเอง แต่ชั่วขณะหนึ่งนั้นเรามักนึกไปว่ามันเป็นเวลานาน มันปิดบังตาไป แต่ถ้าเรารู้ซึ่งเราก็รู้ว่าที่ชั่วขณะนั้นนะ ก็คือชั่วขณะหนึ่งที่ตาเราเห็น ถ้าตาเราไม่เห็นนั้นความสวยความงามมันก็ไม่มี ความหมาย เราก็หยุดตรงตาเราไม่ไปปรุงแต่งขึ้นมา เมื่อรู้จริงทุกๆ อย่างมันการเป็นรู้ซึ่งแล้ว ใจอะไรที่มันรู้ซึ่งขึ้นมา มันจะเริ่มใสสะอาด อย่างเช่นที่อาจารย์บอกว่าจิตเดิมแท้เราใสสะอาด แต่ทุกวันนี้ที่มันขุ่นมัวเพราะจิตมันปรุงแต่งเข้าไป ที่อาจารย์สอนอยากมีเหมือนเขา ที่มีคำสอนว่าเห็นเขารวยก็อยากรวยเหมือนเขา เห็นเขาดั่งก็อยากดั่งอย่างเขา แต่ทำไมไม่เห็นเขาตายแล้วไม่อยากจะตายอย่างเขา นี่คือการสอนที่ดับจิตปรุงแต่ง สิ่งที่ยากเหมือนตามเขา นี่สุดท้ายเมื่อ

เขาไม่ดีขึ้นมาทำไมไม่ยอมเป็นตามเขา นั่นก็คือจิตปรุงแต่ง ปรุงแต่งว่าไอ้ที่
เขารวย เขาคง เขามีชื่อเสียงนั้นมันแค่ชั่วขณะหนึ่ง ก็เหมือนกับข้างล่างที่
เขาบอกมันไม่เที่ยง รู้จริงไปเรื่อยๆ รู้จริงให้แน่ชัดมันก็รู้ซึ่ง เมื่อรู้ซึ่งใจใส
สะอาดมันก็ไหลออกมา สัมผัสที่ไม่มีประโยชน์ในสัมผัสทั้งหมดนั้นนะ ที่เรา
กลัวกันนักหนาว่าเราไม่รู้สติไม่ทัน อาจารย์ก็บอกว่าพยายามให้รู้จริงแน่ชัดไป
เรื่อยๆ ให้พิจารณาไปเรื่อยๆ แล้วมันรู้ซึ่งแล้วนี่ถ้าจิตมันใสสะอาดมันรู้ซึ่งขึ้น
แล้วนี่ อย่างนี้เราเอาตัวรอดเราได้ ถ้าเรายังไม่รู้ซึ่งที่อาจารย์บอกมันก็ยังมีโอกาส
ที่จะติดปรุงแต่ง และปรุงแต่งที่ว่าปรุงแต่งมันคิดเข้าข้างตัวเองนะ คิดเข้าข้าง
ตัวเองว่าเราถูกก่อนเราดีก่อน เราปรุงแต่งว่าเราถูกก่อนเราดีก่อน เสร็จแล้วก็ปรุง
แต่งว่าใครจะว่าเราก็ไม่ได้ ก็ปรุงแต่งว่าเราดีที่สุดแล้ว เมื่อเกิดจิตปรุงแต่งนี้
ขึ้นมามันก็มีการตอบกลับคืนไป แล้วที่ตอบกลับคืนไปก็คือแรงกว่า เพราะเราดี
แล้วนี่ไม่มีใครที่จะมาว่าเราได้ แต่เรากลับคืนแรงกว่าเขา มันเป็นคำที่เราพูดกับ
ตัวเองไม่ได้ว่า ไอ้ที่เราดีกว่าเขาแน่ ถ้าเราดีกว่าเขาเราต้องเจียบ เราต้องพูดน้อย
แต่เรากลับแรงกว่าเขา เพราะฉะนั้นไอ้ที่เราดีกว่าเขามันก็ไม่ใช่ ปรุงแต่งตัวเอง
ดีกว่าเขาขึ้นมา อันนี้คือคิดเข้าข้างตัวเอง เพราะฉะนั้นจิตปรุงแต่งที่เราว่า เออ..
ทำไมเรานั่งตั้งนานแล้วนี่ จุดกลางที่เกิดให้มันไม่ใสขึ้นมา เพราะมันมีจิตปรุง
แต่งตัวนี้มันปิดกั้น ลองนึกลองพิจารณาที่อาจารย์สอนว่าจิตที่มันไม่ใสสะอาด
นี้ เรามีขุนม้ามาตลอดเวลาเพราะเรามีจิตปรุงแต่ง จิตปรุงแต่งที่คิดเข้าข้างตัวเอง
อยู่ตลอดเวลา ปรุงแต่งว่าเรายังมีการสังขาร ปรุงแต่งต่อว่าเราไม่มีโรกภัยไข้
เจ็บ ปรุงแต่งต่อว่าเราไม่มีการตายเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้ นั่นคือจิตปรุงแต่ง ปรุง
แต่งต่อว่าเราทำบุญอย่างนี้แล้วนะ มันคงไม่มีอะไรมาก บุญคงจะช่วยให้เรา
ตลอดเวลา คิดว่าบุญเราช่วยเราตลอดเวลา มันเลยเกิดความประมาทขึ้นมา
ข้างล่างก็เคยสอน อาจารย์ที่นี่ก็เคยสอนว่าอย่าประมาท แม้แต่พระพุทธเจ้าที่
เรากราบไหว้กันมากมายนั้น ถึงอายุแปดสิบห้าก็ตาย ทำไมท่านเป็นอย่างนี้
ทำไมไม่ขออยู่เป็นร้อยปีละ อีกทั้งยี่สิบปีจะได้สอนคนเยอะๆ แค่แปดสิบก็ตาย

ไอ้ที่เรากราบไหว้กันเยอะแยะนี่ ยิ่งกว่าบุญใดๆ อีก แต่ก็บอกกับตัวเองว่าแค่แปดสิบ นั่นคือเวลาที่บอกว่า มีเวลาแค่นี้แหละก็กลับไปสู่เบื้องบน แล้วเราจิตปรุงแต่งว่าเราทำบุญเยอะแยะนี่คงมีแต่สิ่งที่ดีๆ มหาเรา สิ่งที่ไม่ดีคงไม่มีมหาเรา เราก็ปรุงแต่งว่าบุญที่เราทำนั้นนะคงกินไว้ได้ตลอด ที่ข้างล่างคือทำบุญมันได้บุญใช้ แต่ทำบุญมันห้ามเรื่องไม่โกรธมันห้ามไม่ได้ ทำบุญห้ามไม่ให้เราหลงก็ไม่ได้ ทำบุญไม่ให้เราโลภก็ไม่ได้ มีอยู่อย่างเดียวคือนั่งสงบ ทำใจให้มันใสสะอาด ตั้งที่อาจารย์บอกให้รู้ตัว รู้จริง และก็รู้ซึ่งนะ จนรู้ซึ่งแน่ชัดแล้วใจสว่าง ใจสะอาดมันก็จะไหลตรงจุดกลาง ไม่มีใครทำให้เราได้หรอก ตัวเราต้องเข้าใจตัวเอง แต่อย่างน้อยถ้าได้ใสสะอาดขึ้นมาแล้วนี้ ตัวเองก็จะรู้ว่าประตุสุดท้ายที่จะกลับไปสู่เบื้องบนนั้นนะ ประตุสุดท้ายมันได้เปิดขึ้นมาแล้ว ฉะนั้นบางทีบางอย่างเรารู้จริง แต่เป็นรู้จริงที่ไม่ตลอดเวลา เมื่อรู้จริงไม่ตลอดเวลาที่ใจก็ยังขุ่นมัวอยู่ จิตปรุงแต่งที่ทำให้ใจขุ่นมัวก็ยังมัวอยู่ เพราะเรารู้จริงไม่ตลอดเวลา เมื่อรู้จริงไม่ตลอดเวลาที่ ไอ้ที่เรายังมีโลภ โกรธ หลงที่ยังค้างคาใจอยู่ตลอด เราก็มักจะถามตัวเองว่า ทำไมมันไม่หายไปซะที เพราะเราขาดการรู้ซึ่ง ถ้าเราไม่รู้ซึ่งอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วนี้ ตัวนั้นมันก็จะหายไปทันทีโดยที่ไม่ต้องไปบอกว่ามันหายไป มันจะหายไปเอง เหมือนกับที่ข้างล่างว่า เราเข้าใจนี้เราคิดเอง รู้เอง แล้วมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ มีเหตุมีผลอย่างนั้นแล้ว นั่นคือเราเข้าใจแล้ว ต่อให้มีสัมผัสอย่างนี้เกิดขึ้นทางไหน จะมาแบบไหน จะมาข้างหลังมาด้านข้างอะไร ที่เขาบอกว่าเอากระจกมาส่องเราก็รู้จริงแล้ว เราก็รู้จริงแล้วว่าเออ...มันไม่มีประโยชน์ เมื่อไม่มีประโยชน์ไอ้สิ่งที่จะทำต่อมันก็ไม่มี มันก็หยุดตรงสัมผัสตรงนี้ นั่นก็คือใจใสสะอาดส่วนหนึ่งแล้ว ส่วนที่มีอยู่ก็ให้มันใสสะอาด ให้มันขุ่นมัวน้อยลง พุดง่ายๆ ไอ้รู้จริงก็คือการชัด ชัดใจให้มันในสะอาดได้จริง ๆ ฉะนั้นเราอย่าเพิ่งหยุดชัด ถ้าเราหยุดชัดแล้ว ไอ้ขุ่นมัวมันยังไม่หายไป ไม่หายไปอย่าลืมนว่ามันอาจจะมาขึ้นอีก เพราะมันสะสมมานาน ฉะนั้นรู้จริงพยายามให้ได้ ไอ้รู้จริงที่อาจารย์สอนว่าให้นั่งละเอียดนั้นนะ

นั่งละเอียดยิ่งเพื่อให้รู้จริงๆตลอดเวลา จนยอมรับว่ามันเป็นเรื่องจริง ใจเรา
ยอมรับว่ามันเป็นเรื่องจริงเพราะเราพิสูจน์มาเยอะแยะแล้ว เมื่อยอมรับแล้วไอ้
ด้านที่เราชัดเจนก็สว่างกลายเป็นรู้ซึ่ง สว่างจนกลายเป็นรู้ซึ่งนี้ เราจะบอกตัวเอง
ว่า เออ.. ไอ้ที่ผ่านๆ มานั้นนะเราเสียเวลามากาน เสียเวลาในสิ่งที่ไม่มีความหมาย
มานาน เราต้องบอกกับตัวเองแล้วนะ เหมือนกับที่เราคิดค้นได้ ที่ข้างล่างเขา
บอกว่าคิดเองค้นเองจนรู้จริง เราถึงคิดว่าเราโง่แบบมานานแล้ว ใจก็จะบอก
ต่อว่าเราเสียเวลาโง่แบบนี้มานานแล้ว นั่งละเอียดยิ่งพิจารณาว่าไอ้ที่โง่มานาน
ไม่ใช่ชาตินี้แน่ มันโง่มาไม่รู้กี่ชาติ เพราะฉะนั้นเราโง่เป็นชาติๆ เราโง่มาก็ปี
นับไป ร้อยปี พันปี เราโง่มานานแล้ว จนมาตอนนี้เราชัดเจนใสสะอาดถึงรู้ว่า
เออ.. มันก็จะเหมือนกับที่พระพุทธเจ้าเขาบอกหยุดแล้ว ทุกอย่างเหตุที่
ก่อให้เกิดได้หยุดสิ้นแล้วหยุดแล้ว ข้างล่างมีพูดถึงนั่นคือรู้ซึ่งทุกอย่างก็จะบอก
เราว่า เหตุที่ทำให้เกิดนั้นนะได้หมดสิ้นแล้วไม่มีที่จะทำให้เกิดต่อไปอีกแล้ว
เหมือนกันจนเรารู้ซึ่งก็จะบอกว่าไอ้โลกตัวนี้ที่เขาบอกกัน โลกกันนักหนา
อยากกันนักหนานะเราหยุดแล้ว โลกที่เหนื่อยเราบอกกันนักหนานะเราหยุด
แล้ว ต่อไปเมื่อนั่งละเอียดยิ่งก็จะทำอย่างพอสมควรอย่างที่อาจารย์สอน นั่น
ตัวเองเราบอกตัวเองได้ ไม่ใช่อาจารย์บอก เราบอกเออ..หมดแล้ว ความโลภที่
เราเหนื่อยมานาน ไม่รู้ก็หมิ่นปี ก็หมิ่นปี ก็พ้นชาติ เราบอกหมดแล้วพอแล้ว มี
แต่คำว่าพอสมควรเข้ามาแทน พอสมควรเราก็ทำเต็มที่ของเรานั้นละ แต่ที่ไม่มี
ประโยชน์เราไม่เอาแล้ว มันก็จะเหมือนกับที่เขาว่าอยู่อย่างสมณะ ไอ้พอสมควร
มันก็ตรงกับข้างล่างคือเราอยู่อย่างสมณะมีพอสมควร เมื่อคิดพิจารณาอย่างนี้ไป
เรื่อยๆ โลกก็บอกพอแล้ว ความโกรธก็บอกทะเลาะกับเขามานานก็ไม่มี
ประโยชน์เปล่าๆ ใครว่าเราเหนื่อยก็รับไม่ได้ แปลว่าเราคิดเข้าข้างตัวเอง ก็คือ
จิตปรุงแต่งว่าเราคืออยู่ตลอดเวลา มาฟังอาจารย์องค์นี้สอนว่า เออ..เราดีกว่าเขา
แล้วทำไมกลับไปว่ากลับเขา แรงกว่าเขา มากกว่านั้นละไอ้จิตปรุงแต่งที่ว่า ที่
แท้เราก็เร็วกว่าเขา มันก็ตรงกับข้างล่างว่า คิดว่าดีกว่าเขานี้เราไปว่าเขา

กลับคืนนี้ คือเราเลกว่าเขา ก็เหมือนที่ข้างล่างที่เขาสอน เราก็รู้ว่าเออ..ไอ้จิต
ปรุงแต่งมาที่ว่อดีๆ นี่ก็ไม่ใช่ แล้วเหตุที่โกรธเราห้ามเขาไม่ให้โกรธเพราะอะไร
เพราะสัมผัสทั้งหก เชื่อที่มีความโกรธมันอยู่ข้างใน ไอ้เชื่อนี้ก็คืออะไร คือ
เชื่อที่ว่าตัวเองถูก เชื่อที่ตัวเองบอกว่าใครว่าก็ไม่ได้ นี่ละคือตัวเชื่อนี้ละ ถ้า
เราบอกว่าใครมาสอนเราเราก็รับฟังหมด เชื่อตัวนี้ก็ไม่มี เรารับหมด เขาจะ
ว่าแบบไหน ถ้าอันนี้ว่าไม่จริง แสดงว่าเขาก็รู้ไม่จริงเราก็หยุด เขาไม่รู้ รู้ไม่
ชัดเจนเราก็หยุดได้ตอบ เพราะถ้าได้ตอบไปคนอย่างนี้เขาไม่เข้าใจเราก็หยุด
ได้ตอบของเรา เรากลับสงสารเขานะ ว่าความโกรธที่เขายังมีต่อเรานะเขายังมี
เชื่อนี้อยู่ เรากลับสว่างเรากลับสงสารคนที่เขาว่าเรา ก็เหมือนกับที่ข้างล่างเขา
บอกว่าคนโกรธนี้มาสงสารใหม่ อะไรก็ห้ามไม่อยู่ มีเชื่อนี้อยู่เราก็บอกต่อว่า
เหตุที่จะมีความรุนแรงนั้นมันก็มีอยู่ต่อไป เพราะความโกรธมันเป็นไฟ ไฟมัน
เผาผลาญได้ทุกอย่าง จากเรื่องเล็กก็เป็นเรื่องใหญ่ จนเรื่องใหญ่เราห้ามไม่ได้
สุดท้ายเราก็มารับกรรม มาจนรู้สึกที่เราไม่น่าทำ แล้วจะไปแก้ไขได้ยังไงก็
แก้ไขไม่ได้ เราก็บอกตัวเองหน่อยนั่นละ เขาเรียกว่าความคิดชั่ววูบก็อยู่ตรงนี้
ความโกรธมันเป็นไฟ ส่วนความหลงก็คือหลงทาง เราหลงทางมาเป็น
เวลานาน มาเป็นพันๆ ปี หมื่นๆ ปีหาทางสว่างกลับไม่ได้ เรามักบอกกับตัวเอง
เสมอว่าอยากพบทางสว่าง อยากหาอาจารย์องค์ใดก็ได้ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์ใด
ก็ได้ช่วยเปิดทางสว่างให้เราหน่อย เพราะหลงทางมานาน หลงทางจนไม่รู้ก็
หมั่น ก็พ้นชาติ แล้วจนทุกวันนี้เราก็ยังจะหลงทางเข้าไปอีก อาจารย์บอกเออ..
นั่งจนละเอียดชะ ถ้านั่งละเอียดแล้วทุกอย่างที่เรา รู้ก็คือเริ่มชัดจิต ที่ชัดๆ ไป
เรื่อยๆ มันก็คือเริ่มสว่าง สว่างก็คือเป็นทางส่องทางให้เรากลับไปสู่เบื้องบน
เพราะฉะนั้นไอ้โลก โกรธ หลงที่เรายังละไม่ได้ก็คือเรายังมีเชื่อนี้ อยู่ ฉะนั้นให้คิด
อยู่เสมอว่าเรามาทางที่ถูกแล้ว ต่อไปให้คิดอยู่เสมอว่า ต้องทำใจให้มันสะอาด
เมื่อใจสะอาดมากขึ้นแล้วที่อาจารย์ฟ้าเคยบอกแล้วว่า เราเกิดมาครั้งหนึ่ง เมื่อใจ

มันสะอาดแล้วสิ่งที่คุ้มค่านั้นก็จะบอกกับตัวเราเอง สอนเรื่องใจสะอาด เอาไป
ละ

เรื่อง...สอนออกจากจุด

เอาจิตลงในจุดกลาง จิตคืออะไรเป็นความรู้สึกอย่างหนึ่งแต่เป็นความรู้สึกที่จับต้องได้ จับต้องนี้คือสัมผัสได้อะไรที่มันสัมผัสได้ก็คือจับต้องได้ แต่มันเป็นจิตที่ละเอียด จิตตัวนั้นมีความรู้สึกเกี่ยวกับ ให้ลงในจุดกลางอย่าไปสนใจว่าในจุดกลางระหว่างนิ้ว มั่นกลางตรงไหนเดี๋ยวมันเข้าไปเอง ให้ลงไปเรื่อยๆ ขณะที่ลงนั้นให้มีความเย็นสบายเข้าไปด้วย เร็วหรือช้าไม่เกี่ยวให้รู้ว่าจะลงลึกในจุดกลางระหว่างนิ้วเร็วหรือช้าไม่ต้องไปสนใจ ลงลึกก็เย็นสบายมากในจุดนั้นๆ จะรู้อะไรหรือไม่รู้อะไรก็เฉยๆ ไว้ รู้ไว้ก็เฉยๆ ไม่ต้องตื่นตื่นให้แค้นลงลึกเข้าไป วิธีวัดที่ลงลึกคือมันเย็นสบาย เบาทบายขึ้นมายังลงลึกยิ่งสบาย ช้าหรือเร็วไม่ต้องไปสนใจ ให้รู้ว่าเรากำลังลงในจุดกลางช้าหรือเร็วก็ไม่ต้องสนใจ ให้รู้อะไรก็วางไว้ ไม่รู้ก็เฉยๆ ให้เพียงแต่เย็นสบายขึ้นเรื่อยๆ ไม่ต้องกลัวจะลึกมากลึกล้น ไม่ต้องกลัวอาจารย์คุมอยู่ พยายามให้มีสติว่าเรากำลังลงลึกอาการสังขารเป็นยังไงก็เฉยๆ มันแสดงอาการสังขารให้รู้ยังงั้นก็เฉยๆ รู้ไว้เป็นเพียงแต่ลงลึกเข้าไปในจุดกลาง นั่นเพื่อให้เรารู้ว่า ถ้าละเอียดแล้วเย็นสบายนี้มันเป็นอย่างไง ละเอียดแล้วก็สบายอย่างน้อยถ้าได้แบบนี้ เย็นสบายแบบนี้ ความสุขแบบนี้จะเป็นความสุขที่ว่าไม่มีอะไร มันจะตรงกับคำที่ว่าออกจากจิตแล้ว...มันไม่มีอะไร แม้ขณะที่เราเย็นสบายสังขารเรายังบอกว่ามันก็เป็นเพียงแต่ใจสบายเป็นเพียงแต่สังขารที่เอามาใช้ ก็ลงลึกเข้าไป เพราะฉะนั้นสังขารมันเป็นอะไร หรืออะไรมันก็ไม่เกี่ยวกับจิต เราคุมตรงจิตมีสติรู้ แต่อย่าลืมนะลงลึกแล้วต้องเย็นละเอียด เบาทบาย ถ้ามันเริ่มไปไกลมากก็หยุด ให้หยุดไว้ก่อน เพราะถ้าไปไกลมากพลังเรายังไม่พอ ให้รู้ว่าตอนนี้ลึกแค่ไหน เรายังรู้ขณะลึกลงนั้นนะความเย็นเรารู้ อ้อ...เย็นอย่างนี้ละเอียดอย่างนี้นั้นละ ให้รู้อย่างนี้เพื่อว่าถ้าเราทำอย่างบ่อยๆ จนชำนาญ ใจความลึกเย็นสบายนี้ละขณะทำรู้ตัวนั้นนะก็จะพิจารณาอะไรก็ได้ สิ่งที่เราอยากจะได้ก็เอาผล เพราะฉะนั้นที่เรานั่งๆ นี้เรามากกว่าเวลาเข้า

ไปนั้น มันมีอะไรที่เกิดขึ้นมันเป็นเรื่องจริง เราเอาตัวสติตัวรู้ไว้ก่อนอะไรที่
เกิดขึ้นเฉยๆ วางมันไว้ ไว้เราสงบเย็นจริงๆ เราชำนาญเราก็เอาสิ่งที่เรารู้จะค่อย
มาพิสูจน์อย่างนั้นจะไม่มีความกลัว ก็ที่เราผ่านๆ มาบางที่เรานั่งเคยได้ยืน
ใหม่ที่มันตกหลุมนะ ตกหลุมนะคือเราเฉยๆ ไม่มีอะไรมันตกหลุมขณะที่เราตก
หลุมนะ พลังเราไม่พอเราเลยกลัวเพราะฉะนั้นที่อาจารย์ให้ฝึกก็คือ ฝึกให้มีพลัง
มีสติที่เรายังเย็นสบายเมื่อเราชำนาญตัวนี้ เมื่อมีสิ่งที่รู้สิ่งที่เห็นหรืออะไรขึ้นมา
เราก็ถามว่านั่นนะจริงไม่จริง เพราะขณะที่ลงลึกไปเรื่อยๆ นี่ตัวตนจะไม่มี
ความคิดเข้าข้างตัวมันไม่มี เมื่อไม่มีแล้วนี่สิ่งที่เรารู้มาเราก็ถามไปนั้นนะ มัน
เป็นเหตุเป็นผลยังไง เอาความสงบพิจารณาโดยที่เรามีสติอยู่ในนั้น อย่าเพิ่งรู้
ลึกจนเกินไปให้รู้ง่ายๆ ก่อนเมื่อรู้ง่ายๆ จนชำนาญแล้วค่อยลงลึกเข้าไป การนั่ง
ไม่ว่าของที่ไหนนั่งทีเดียวแล้วจะรู้ธรรมะทั้งหมดทีเดียวย่อมเป็นไปได้
เพราะเรากำลังไม่พอถึงอย่างนั้นแต่ถ้าฝึกค่อยๆ ฝึกชำนาญรู้สติค่อยๆ ฝึก
ธรรมะอย่างนี้เป็นไปได้ แล้วการรู้ทีละอย่างๆ เป็นไปได้มันก็เป็นเหตุเป็นผล
ก็จะผ่านไปทีละอย่าง ฉะนั้นในความสงบนั้นมันก็จะพิจารณาทีละอย่างนั้น
มันจะเกิดการรู้ซึ่งขึ้นม่ง่าย เพราะในขณะที่ตัวตนไม่มีแล้ว สิ่งที่เราเรียกว่า
กิเลส เพื่อกันตัวเองก็จะไม่มี เพราะใจเรายอมรับว่าตัวตนไม่มี เราพิจารณาเหตุ
และผลที่เกิดขึ้นเพื่อพิจารณาเหตุและผลที่เกิดขึ้นนี้เหตุมันยังไม่ชัด มันย่อมมี
เหตุหลายๆเหตุ เราก็เอาความสงบละเอียดเพิ่ม เพราะบางเหตุนั้นความสงบ
ขนาดนี้มันพิจารณาไม่ได้ก็เอาความสงบละเอียดเพิ่มเข้าไปเพื่อหาเหตุที่เกิดผล
ในละเอียดนั้นก็คือละเอียดเพิ่ม เราสัมผัสเป็นยังไงเราเย็นสบายเราพยายามให้
รู้ไว้ว่าเย็นละเอียดนั้นเย็นสบายนี้มันรู้ตัวแล้วนะ เมื่อรู้ตัวแล้วพิจารณาแล้วสิ่งที่
เราจะพิจารณาต่อมาก็อยู่ในจุดตัวนี้ถามในตัว เอาละค่อยๆ ออกจากสมาธิความ
เย็นสบายค่อยๆออกออกเอาความเย็นสบายค่อยๆ ออกเหมือนกับเรากำลังเดิน
ถอยหลังกลับให้รู้ตัวว่าเราถอยหลังอย่าเร็วเกินไป บางคนข้างล่างที่ฝึกกันมัน
ลงลึกแล้วสะดุ้งตื่นนั่นคือตกใจ มันต้องบอกตัวเองต้องค่อยๆ ถอยเพราะกำลัง

ในตอนนั้นเรายังไม่พอ ไม่รู้ว่ามันจะละเอียดแค่ไหน เพราะฉะนั้นเราจะรู้ว่าที่เขานั่งๆ นะ ไอ้ที่ข้างล่างเรียกสติแตกคือตัวนี้ละ มันไม่ฝึกกำลังในตัวเองก่อน เวลามันจังหวะดีปั๊บมันก็ไปไปก็ไม่รู้ตัวเมื่อรู้ตัวขึ้นมาก็ไม่รู้ งงไปหมด มันถึงเรียกสติแตก เพราะมันที่ฝึก ถึงให้ค่อยๆ ฝึก ให้ฝึกค่อยๆ ถอย เหมือนเรากำลังถอยหลัง ถอยเพื่อกลับเมื่อถอยกลับแล้วความเย็นสบายต้องหาย เรายังเย็นตลอดไม่ได้ ค่อยๆ หาย ก่อนหาย หายจนเออ..เรากำลังนั่งพิจารณาอยู่นะ การมีตัวตนมันจะเกิดขึ้น แรกๆอาจารย์บอกว่าการนั่งมันจะไม่มีตัวตนแต่ เวลาลงลึกขึ้นมา เออ..เรากำลังนั่งพิจารณาเพื่อให้มีความรู้สึกกลับมาก่อน เรายังไม่ชำนาญถึงกับว่าเราไม่มีตัวตน เพราะความรู้สึกจริงกับที่เราได้มันยังไม่ยอมรับเท่าไร นี่คือเหตุนี้คือผล เอาแค่นี้ละ

องค์จวงซิมเอี้ย

(วันศุกร์ที่ 21 มกราคม 2548)

ได้ยินอาจารย์บอกว่า พวกเราพูดว่าขนาดตัวเองยังช่วยไม่ได้ แล้วจะไปช่วยคนพันคนได้อย่างไร อีกอย่างหนึ่งก็คือพวกเราโลก โกรธ หลงยังมีอยู่ ความโลภ โกรธ หลงแทนที่จะเบาบางกลับมีเหมือนเดิมอีก และก็มีมากขึ้นอีก เพราะฉะนั้นมีพวกนี้อยู่มั่นเป็นเหตุทำให้ก่อนนี้เวรกรรม มันสำคัญนะ ถ้าเราก่อนนี้เวรกรรมกับใคร เราก็ต้องชดใช้ ยึดไว้ในใจเลยว่า ถ้าเราก่อนนี้เวรกรรม ยังไงเราก็ต้องใช้ จะชาติหน้าหรือชาติไหนเราก็ต้องใช้ เพราะฉะนั้นอาจารย์ถึงได้บอกว่าถ้าไม่อยากเกิด...การก่อนนี้เวรกรรมต้องไม่มี เมื่อไม่มีแล้วบางทีพวกเราทุกวันนี้บางทีก็เป็นการรับหนี้ชาติก่อนๆ เพราะชาติก่อนที่เราเคยทำมา ก็ต้องใช้ชดใช้เขาไป หรืออาจจะหลายชาติที่ยังมีเศษหนี้เวรกรรมอยู่ก็ต้องชดใช้เขาไป การชดใช้มันก็มาหลายสภาพ มันอาจเป็นเรื่องการเจ็บป่วย อาจเป็นโรคที่รักษาไม่หาย เสียเงินเสียทองอันนี้คือชดใช้ ฉะนั้นถ้าเราก่อนนี้เวรกรรม อาจารย์บอกให้เบาบาง แต่พวกเรายังมีมากอีก มีมากมันไม่ได้ เพราะเรานั่งมาจนถึงนี้แล้วมีมากไม่ได้ ถึงได้บอกให้องค์จวงซิมเอี้ยมาช่วยสอนพวกเราหน่อย จุดที่มาสอนก็คือว่า สภาพข้างบนมันเป็นอย่างนี้ องค์จวงซิมเอี้ยเคยมาสอนพวกเราการทำบุญ ทำกรรม แล้วเวลาที่ตายใหม่ๆ ต้องไปเจอสภาพเป็นอย่างนี้ แล้วเคยมีพูดถึงเรื่องสวรรค์ แต่ที่มาเพิ่มเติมหมายถึงว่า ให้เราเชื่อแน่ว่าไอ้ที่ไปถ้าเราไปอยู่ในสวรรค์อย่าไปคิดว่า เราตายแล้วเราไปที่สูงกว่าที่นี้ไม่กี่เมตร แล้วที่สูงกว่านี้ก็คือเป็นเขตสวรรค์...ไม่ใช่ คือตัวนี้เราเข้าใจผิด มันก็เหมือนกับที่เปรียบง่าย ๆ ก็คือในเขตสวรรค์ก็เหมือนกับอยู่ในวังนอกวังก็คือทุกๆ ไปนี่เปรียบให้ฟังนะ เพราะฉะนั้นโอกาสของคนที่จะได้เข้าไปในวังยากไหม...ยาก เพราะในวังมีในหลวง มีเชื้อพระวงศ์ ฉะนั้นเราจะเข้าไปในวังไม่ใช่เรื่องง่าย ในสวรรค์ก็เปรียบเหมือนในวัง ฉะนั้นให้นึกภาพถ้าเกิดตายข้างบนก็คือสวรรค์หมดใช้ไหม...ไม่ใช่ ความคิดแบบนี้ ไม่ใช่แล้ว จริงอยู่ที่มันไม่ตลกนรก แต่ในเขตสวรรค์ก็

เหมือนเข้าไปในวัง มีแต่สิ่งสวยๆ งามๆ มีแต่อาหารดีๆ ทำอะไรก็สบายมีบริวาร
เปรียบเหมือนกันเลย นี่คือการเข้าสวรรค์ ถ้าเราเข้าได้นั้นก็เปรียบเหมือนแบบนี้
แล้วก็มียศ มีชั้น มีตำแหน่งเหมือนในวัง มันเป็นไปเอง ก็เหมือนกับเราไปอยู่
ข้างนอกก็ไม่มีตำแหน่ง ก็มีแต่ทหาร ทหารก็คือพวกทหารรักษาวัง ทหารที่ข้าง
นอกที่เขารบกัน ฉะนั้นถ้าเราไม่ได้ไปอยู่จุดนี้ จริงอยู่เราไม่ตกนรก แต่มันก็
ทั่วไปเร่ร่อนไปเร่ร่อนมา แล้วก็อาศัยบุญ บุญที่เราเคยทำ ฉะนั้นข้างนอกก็อาศัย
บุญ พวกที่ไม่ทำบุญแต่ทำดีก็มีส่วนหนึ่งให้ ไม่ใช่ไม่ให้นะ ไม่ใช่พวกที่ทำบุญมี
แต่พวกที่ทำดีไม่ใช่ซะ แต่มันต้องดีจริงๆ เข้าใจไหม มันต้องดีจริงๆ ถึงจะมี
เพราะเขามีวิธีวัด ใ่วิธีวัดง่ายๆ ก็คือดูบารมี เพราะฉะนั้นเวลาเราตายมันจะมี
ตรงนี้ บารมีที่เราสร้างมามันจะมีรัศมี แล้วเวลาคนทำบุญ แล้วเวลาเราตาย
ใหม่ๆ บางทีสว่างจ้า นั่นคือบริสุทธิ์ สว่างจ้าใส คือการที่เขาสะสมบารมี สะสม
การนั่งสมาธิ จิตที่ส่งออกไปมันก็แผ่จากร่างเหมือนเรา ฉะนั้นวิธีดูง่ายๆ คนที่ก่อน
ตายก็ดู แล้วสังเกตคนที่ก่อนตายถ้ามีบุญก็จะยิ้ม แล้วดูคนที่ตายทั่วๆ ไปเห็น
ไหม ทั้งทรมานทรมาย ทั้งต่อสู้อะไรเยอะเยอะ ทั้งมีเลือดออกหกทวาร เจ็ดทวาร นั่น
คือยมทูตเขากระซอก แต่ถ้าคนมีบุญตายแบบสงบๆ ยิ้ม ยิ้มแล้วสงบเห็นไหม
ลือคุณลักษณะการตายก็ไม่เหมือนกัน คุณลักษณะการตายเขายิ้มมีสง่ามีราศี อันนี้
คือไปแล้วไม่ทรมาน นี่ดูง่ายๆ นะแต่เราลองดูมีกี่คน มีน้อยคน ไม่ต้องอะไรบาง
ทีเราดูใ้อพวกใหญ่ๆ โตะๆ เวลาเราไปรดน้ำศพ ดูแล้วหน้าเขียวปีเลยเห็นไหม
บางทีพวกที่มียศ รวยๆ หน้าเขียวปีเลย หน้าดำนี่คือไปแล้วมัวหมอง ฉะนั้น
ข้างบนเขาไม่ได้วัดเรื่องเงิน ข้างบนเขาไม่ได้วัดว่าเราอยู่ข้างล่างมีตำแหน่งสูง
มันไม่เกี่ยวกัน มันขึ้นอยู่กับจิตใจนะนี่คือพูดให้ฟัง ฉะนั้นเรื่องหนี้เวรกรรม
พยายามให้ละ อย่างก่อนนี้ นี่เป็นเรื่องใหญ่ นะ ถ้าก่อนนี้ก็คือปิดประตูที่เราจะ
กลับไปทีนั้นนะยากเลยนะ ยิ่งสวรรค์ข้างในถ้ามีหนี้เวรกรรมติด เขาปิดเลย เขา
ไม่ให้เราเข้า เข้าใจไหมเขาไม่ให้เราเข้านะ เขาดูทีเดียวเขาก็รู้แล้วว่าเราอยู่
ข้างล่างยังติดตัวนี้อยู่ คำว่าหนี้เวรกรรมถ้าเราไปฆ่าคน ไปแทงคน หนี้เราก็ต้อง

รับอยู่แล้ว แต่หนีเล็กๆ น้อยๆ อย่างเช่น ไปสาปแช่งเขา ทะเลาะกับเขา หรือ
อะไรต่างๆ หรือโมโหนี้มันก็ธรรมดาๆ อย่างนี้ถ้าเข้าเขตสวรรค์เขาก็ไม่เอา
เพราะอะไร เพราะใจไม่สะอาดเข้าใจไหม แล้วเสียชื่อนะเพราะอะไร เพราะถ้า
เราเข้าใจ วิญญาณทั่วไปก็เข้าใจหมดใช่ไหม เพราะฉะนั้นจุดแรกเลยอย่างก่อนนี้
เวอร์กรรม ไม่ว่าเรื่องอะไรยอมได้ก็ยอมไปซะ อภัยได้ก็อภัยไปซะ เพราะมันไม่มี
ประโยชน์ ฉะนั้นเราอยากจะชนะคนๆ หนึ่ง คนๆ หนึ่งเขาโมโห เขาอาจจะดูถูก
เรา เขาจะด่าเราต่างๆ นานา แต่เราอยากชนะคนๆ หนึ่ง เราต้องนึกดูว่า มันไม่มี
ประโยชน์กับเพียงแค่มองคนเดียว มันจะเอาอะไรก็เอา.. หลีกหนีได้ก็หลีกหนีไป
ซะ เพราะไม่มีประโยชน์ที่จะไปเอาชนะ... ไซ้หรือเปล่า เราลองคิดดู ว่าไอ้คนที่
มันด่าเรา ด่าเสียๆ หายๆ อย่างนี้มันไม่มีประโยชน์ แล้วยิ่งถ้าเราจิตบริสุทธิ์ จิต
เราใส เราก็ยิ่งรู้ว่าพวกนี้มันน่าสงสาร เพราะอะไรเพราะเขาหาทางไม่ได้ เขายัง
หลงอยู่ เขายังวนเวียนๆ อยู่ในโลภ โกรธ หลง ถ้าเกิดเราได้สูงกว่า เราก็กลับ
สงสารเขา เราสงสารเขาแล้วเราจะไปเถียงเขามากกว่าเขาได้ยังไง ที่เมื่อวาน
อาจารย์มาสอน เรากำลังสูงกว่าเขาแต่ไปด่ามากกว่าเขา เสียงดังมากกว่าเขา มัน
ถูกหรือเปล่า ไม่ถูกไซ้หรือเปล่า ถ้าเราใจยิ่งสูงเรารู้ว่าไอ้ที่เขายังวนเวียนอยู่
อย่างนี้น่าสงสาร ไม่ใช่เราไปชนะเขาเพราะว่าเขาไม่เห็นความดีเรา เราก็อธิบาย
ให้เขาฟัง แนะนำเขาให้เข้าใจ ว่าอย่างนี้มันไม่มีประโยชน์ กับคนๆ หนึ่ง กับอีก
สิบคน หรืออีกร้อยคน อย่างนี้คือเรารู้จักต้องปล่อยวาง เพราะฉะนั้นถึงว่า
บางอย่างต้องยอม เราดูประวัติพระพุทธเจ้าบางที่เราเห็นไหม อย่างพระอานนท์
บางทีถามพระพุทธเจ้าทำไมคนนี้ไม่สอน พระพุทธเจ้าบอกสอนไม่ได้ ไม่ใช่
เลือกสอน ก็ลองให้เจ้าไปสอนดู รู้เลยสอนไม่ได้สอนไปก็เสียเวลาเปล่า ก็เคย
ให้พระสาตีบุตรไปสอนผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นก็มองไม่ฟัง ก็หลบหนี
ตลอด เมื่อผู้หญิงคนนั้นไม่มองพระสาตีบุตรก็แสดงอิทธิฤทธิ์ ให้ผู้หญิงคน
ดังกล่าวหันไปทางไหนก็ให้เห็น พยายามที่จะสอนผู้หญิงคนนี้ให้ได้ ไม่ว่า
ผู้หญิงคนนั้นหันไปทางไหนก็เห็นภาพ หันไปข้างบนก็เห็นภาพ หันไปทางขวาก็

เท่านี้ มันต้องเอามารวมกัน รวมกันเพราะอะไร อย่างองค์จวงซิมเอี้ยได้อย่างนี้
อีกคนได้พอๆ กับองค์จวงซิมเอี้ยมันมีกำลังใจ เพราะฉะนั้นที่เราได้กันสามสี่
คน เพื่อให้สามสี่คนขยายๆ จะได้มีกำลังใจ เพราะถ้าเราเป็นคนเดียวเราเหนื่อย
นะ จะบอกให้เราจะเหนื่อยนะ คนที่ได้มากไปไกลหน่อย ก็สอนคนที่ยังได้
น้อย คนที่ได้น้อยก็กำลังไล่ตามมา มันก็มีตัวอย่างว่ามันได้จริง มันก็คิดว่าเออ..
มันได้จริงมันก็มีตัวอย่าง ก็เกิดความพยายามตั้งใจแน่วแน่ ส่วนคนที่ไปไกลก็
ให้มันสูงที่สุดอย่าหยุดอยู่แค่นี้ มันเป็นตัวอย่างด้วย อย่างน้อยก็มีแล้วหลายคน
อาจารย์บอกมีคนเดียวไม่ได้ ถ้าลองมีคนเดียวไม่ค่อยเชื่อกันหรอก เหมือนกับ
คนที่มืองค์ แล้วมืองค์มาแล้วมีนิ้ว เรามีมืองค์เรามีนิ้วคนเดียว แล้วคนที่ไม่เป็น
มันก็พูดยาก แต่เวลาคนที่มืองค์เวลาสัมผัสจะรู้ว่าเป็นลักษณะแบบไหน บางที
มันพูดยาก แต่พวกมืองค์จะรู้ว่ามันมีแบบนี้จริงๆ คุณกันรู้เรื่อง แต่องค์แบบไหน
ระดับไหนน้อยกว่ากัน ฉะนั้นเวลาเรานั่งก็เหมือนกันที่ให้อาจารย์ถึงสี่คน มันก็มาก
ขึ้นอาจจะห้า หกคนมันก็ได้ เราลองอาจจะมือนั่งคนหนึ่งนั่งได้ เราก็คิดว่า
อาซิมทำไมยังนั่งได้ เราก็เริ่มแปลกใจเขาทำไมได้ จุดนี้ไม่ได้หมายความว่าต้อง
เรียนสูง จะเรียนสูงหรือไม่สูง เก่งหรือไม่เก่งไม่เกี่ยว ให้เราทำตามอาจารย์ เรา
วางให้ได้เดี่ยวมันก็เป็นของมันเอง มันก็เริ่มแปลกใจ คนในกลุ่มผู้หญิงก็เริ่ม
แปลกใจ ก็จะเริ่มดึงคนในกลุ่มนั้นมา คนที่ก้าวหน้าก็ให้ก้าวหน้า คนที่ตามก็
พยายามตาม เวลาไปถึงตอนนั้นเราก็สบาย... ไซหรือเปล่า เพราะเวลาถึงภัยพิบัติ
เวลาถึงตอนนั้นเราก็ยังมีอีกสองสามคนเราก็สบาย ถ้าลองเราเป็นอยู่คนเดียวเรา
ก็เหนื่อยตาย เพราะสังขารเราเป็นตัวบังคับอยู่ ถึงเราจะช่วยคนได้มากสังขารเรา
ก็เป็นตัวกำหนดอยู่... ไซหรือเปล่า มันก็ต้องมี เขาถึงเรียกว่ามีตัวตายตัวแทน
ไม่ใช่แล้วๆ ไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้อที่หนึ่งอย่าสร้างหนี้เวรกรรมยึดอยู่ในใจ
เลย เพราะถ้าสร้างหนี้เวรกรรมก็ปิดประตูสวรรค์ด้วย แล้วไอ้ที่จะสำเร็จก็ปิด
ประตูด้วย ถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังมีหนี้เวรกรรมเขาก็ไม่ให้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรอก ยึด
อยู่ในใจเลย อะไรที่ยอมได้คือยอม อะไรที่ให้อภัยได้ก็ให้อภัยไปซะ บางคนบาง

ที่ไม่ต้องไปเอาชนะเขาหรอก ปล่อยเขาไม่ต้องไปชนะเขาหรอก มันไม่มีประโยชน์ และอันที่สองต้องฝึกพร้อมกัน คือบอกตัวเองว่ายังอยู่กับที่ไม่ได้ ถ้าอยู่กับที่ภัยพิบัติเขาไม่รอเรานะ แล้วไอ้ภัยพิบัติมันแรงมาก แรงจนถ้าหากเราไม่มีกำลังใจพอเราไม่มีพลังพอ เราอาจจะซ็อกเพราะมันแรงจนเราประมาณไม่ได้ เราลองเอานิวเคลียร์ลง เราลองถามคนที่โดนปรมาณูที่ญี่ปุ่น เราลองถามคุณสว่างจนเราไม่เชื่อว่ามันจะโดนแบบนี้ แล้วก็มีการสังหาร แล้วก็เห็นสภาพคนที่ตาย มันจะกลัวอยู่ในจิต เพราะฉะนั้นที่มันเกิดเหตุถึงตอนนั้นฟ้ามีดก็วัน ก็วันเราต้องมีกำลังใจนะ เราอ่อนแอไม่ได้นะ ถึงตอนนั้นเราอ่อนแอก็ช่วยอะไรไม่ได้นะ ฉะนั้นเราต้องฝึกก้าวหน้า แล้วเราต้องฝึกกำลังใจเพื่อต่อสู้พวกนั้น ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เรื่องใหญ่...ใหญ่มากๆ ด้วยไม่ใช่ใหญ่ธรรมดาใหญ่มากๆ กับเหตุการณ์ที่ต้องเจอสงครามโลก มันยิ่งกัน ปาระเบิดเรายังหลบได้ แต่ไอ้ที่เราหนีไม่ได้เลยนะ ไม่รู้มันยิงตรงไหนมันแผ่รังสีก็ราบไปหมด ก็เขาบอกมันจะหนีไปไหนมันหนีไม่ได้ แล้วรอนึกสภาพถ้าเกิดมันแผ่มา ไอ้รังสีที่มันปกคลุมอยู่อีกกี่ปี กว่ารังสีจะค่อย ๆ ย่อยสลาย ดีไม่ดีเป็นสิบๆปี เป็นสิบไม่ว่า แต่ถ้าตอนนั้นเรายังไม่ตาย ประเทศเราอาจจะไม่โดนระเบิด แต่รังสีที่มาเราลองคิดดูแค่ปลายๆ มา พวกพืชผลเราเสีย หาย อะไรเราก็เสีย พืชต่างๆ อะไรเราก็กินไม่ได้ นี่ที่สอนเราให้เราพยายามนึกภาพมันร้ายแรงมากๆ มันร้อนจนเผาเราหมดเลย มันไม่เหลือเลย ความรุนแรงมันมีมาก ฉะนั้นมันน่ากลัว บอกพวกเราเลยมันน่ากลัว มันน่ากลัวมากๆ ฉะนั้นตอนนี้เราต้องพยายามมากๆ ต้องบอกตัวเองเราต้องก้าวหน้า แล้วช่วยๆ กัน เราจะไปคนเดียวไม่ได้ เพราะตอนนั้นเราคนเดียวเราเหนือคนเดียวนะ เราต้องสอนคนรอบๆข้าง แล้วคนรอบๆข้างยังงี้ก็ต้องมา มันต้องไปพร้อมกัน แล้วตอนนั้นมันก็ยังมียุทธวิธีที่จะช่วยเหลือกันมันก็จะมีพลังเสริม ดีกว่าเราอยู่คนเดียวมีพลังอยู่แค่นี้ เหมือนเป็นหิ้งห้อยตัวเดียว เราลองเอาหิ้งห้อยมาหลายๆตัวมันก็สว่างเหมือนกับดวงไฟมันก็ลักษณะเดียวกัน ฉะนั้นบอกกับตัวเองว่ายังงี้ก็ต้องสอน ก็เหมือนกับที่อาจารย์บอกเรารู้ยังงี้ก็ต้องสอน

อันนี้คือข้อที่สอง พวกเรามันประเภทต้องกระตุ้นเรื่อยๆ พุดง่ายๆ ก็คือต้องจี ถ้าไม่จีก็ช้าเรื่อยๆ อาจารย์เขามาถึงสอนประเภทมองจากจุด เฟ่งออกจากจุดแล้ว ละเอียดทั้งนั้นมิแต่เฟ่งออกจากจุด อาจารย์ที่มาก่อนอาจารย์องค์นี้มาก็บอกว่า ต่อไปละเอียดคนนะ ไอ้กายสังขารที่เรานั่งแล้วคิดว่าเรื่องใหญ่ อาจารย์เขาไม่พุดถึง สังขาร พุดแต่จุดเลย เราอยากจะได้รู้ก็รู้จากจุด เราออกก็ออกจากจุดไม่พุดถึง สังขารเลยนะ นี่คือข้างบนเขานั่ง เพราะไม่มีความหมายสังขารมันเน่าเปื่อย แล้วคำว่าสังขารมันไม่มีคืออะไร มันย่อยสลายไปตามสภาพ มันก็แก่ตามสภาพ ไม่ใหม่ มันไม่ใช่ของเรา ไอ้สังขารนี้มันไม่ใช่ของเรานะแต่เรามองไม่เห็น ที่ มองไม่เห็นเพราะอะไร เพราะเรากว่าจะแก่มันใช้เวลานาน วิธีดูง่ายๆ อย่างเรา เวลาเจอเพื่อน แล้วอีกสิบปีเรามาดูใหม่เปลี่ยนเลย แต่ทำไมตอนนี้เราพุดได้ เพราะมันใช้เวลานาน แต่สังขารมันไม่ใช่ของเรา มันเสื่อมสภาพ นั่นคือมันไม่เที่ยง ฉะนั้นต้องบอกกับตัวเองคือก้าวหน้า แล้วรวมกันอย่าทิ้งกัน เราทิ้งไม่ได้ เพราะตอนนั้นภัยพิบัติเกิดยังไงเราก็ต้องรวมกัน เราจะหนีไปไหน ไอ้จุดฟุ้งฟุ้ง มันอยู่ในฝอถ้ง เราก็ต้องไปฝอถ้งเราจะรอเวลานั้นรวมหรือ แล้วรวมตอนนี้ได้ ทำไม่ไม่ทำก่อน แต่ถ้าฝอถ้งมีแต่ตะเกียงไม่สามารถติดต่อบี้องบนได้มันก็ เรียบร้อยเหมือนกัน ก็คิดว่าจุดตะเกียงแล้วส่องสว่างมาแล้วเขาก็ช่วยมันก็ไม่ใช่ เราไปบอกฝอถ้งเลยไม่ใช่ พวกเราคือตัวตะเกียงที่เฟ่งออกไปติดต่อบี้องบน ตัว เราเป็นตัวสร้าง แล้วเอาตะเกียงหลายๆดวงเป็นพลังแผ่ ไอ้ตัวนี้ที่เราไม่เป็น ไอ้ ตัวที่พลังแผ่มันเป็นยังไง เวลาที่เราฝึกจิตรู้ล่วงหน้า มันก็เป็นพลังเพราะฉะนั้น อาจารย์หลายๆ ถึง ได้บอกว่าเราต้องฝึกว่าไอ้พลังที่มันพุ่งไปข้างหน้ามันเป็น ยังไง พลังที่พุ่งไปข้างหน้าแล้วเย็นด้วยมันเป็นยังไง เพราะอะไร เพราะตอนนั้น เราต้องใช้จุดตรงนี้ เพราะถ้าถึงตอนนั้นมันมีรังสีมาตรงนี้ละเอียดก็คือละเอียด มันจะต่อสู้อัน เริ่มเข้าใจหรือยัง เพราะเราฝึกละเอียดก็คือละเอียดมันจะต่อสู้อัน สิ่งนั้นคือละเอียดอย่างหยาบ แต่เราละเอียดอย่างไสมันเลยต่อสู้อันเข้าใจหรือยัง ฉะนั้นที่อาจารย์ให้ฝึกละเอียดก็คือตัวนี้ตัวหนึ่งด้วย พลังตัวนี้ที่แผ่ออกไปพลัง

คลื่นมันเป็นยังไง แล้วต้องพยายามเราอยู่กับที่ไม่ได้ ยังไงก็อยู่กับที่ไม่ได้ เพราะว่ามันขีดเส้นแล้ว เหมือนกับเรานั่งรถแล้วมันกำลังจะตกเหวแล้ว ฉะนั้น ถ้าเราชักช้าก็จะช่วยไม่ได้ เราหยุดไม่ได้นะเพราะเวลามันวิ่งไป เราหยุดเวลาได้ไหม มันหยุดไม่ได้ เราจะหยุดโลกไม่ให้หมุนได้ไหม เราก็หยุดไม่ได้ เมื่อเราหยุดไม่ได้เวลามันก็เคลื่อนไปๆ เหมือนกัน ฉะนั้นอย่าประมาทและอีกอย่างหนึ่ง อย่าบอกกับตัวเองว่าไม่ใช่หน้าที่ ถ้าเราบอกกับตัวเองว่าไม่ใช่หน้าที่ ก็เหมือนกับที่บอก ถ้าพ่อแม่ ญาติพี่น้องเราอยู่ข้างหน้ากำลังจะตายอยู่ข้างหน้าเรา จะไม่ช่วยเชียวหรือ ยังไงเราก็ต้องช่วย แล้วตอนนั้นก็ถามเราจะช่วยยังไง เราคงไม่หนีไปคนเดียวหรอก เราจะไม่ต้องญาติพี่น้องเราไปหรือ จะต่างคนต่างตายหรือ ไม่ใช่หรอก เวลาหนีภัยมันก็ต้องช่วยกัน แล้วตอนนั้นจะทำยังไง ตอนนั้นเราต้องตอบตัวเองเราจะทำยังไง เราเอาตัวเองไม่รอด แล้วเราก็ยังทำให้ญาติพี่น้องเราไปไม่รอดอีก เห็นหรือยังมันเข้าใจนะ จำได้ไหมที่อาจารย์บอก เคยเตือนแล้ว เราคงคิดว่าไอ้ที่พ้นคนคงเป็นญาติคนอื่นๆ มันไม่ใช่ แต่ไอ้พ้นคนมันมีญาติพี่น้องเราเกี่ยว นั่นละ ถึงตอนนั้นถ้าเกิดขึ้นมาจริงๆ แล้วมันก็สายไปแล้วนะ สายไปแล้วเราก็ไม่มีหลัก ฉะนั้นพวกเราพยายามสร้างให้จุดกลางมีแสงสว่างมีพลัง สร้างหลักของเรา แล้วหลักของเราก็จะแผ่อื่นๆ อย่าไปรอคนอื่นหลักคนอื่น ตัวเองสร้างหลักของเราแล้วช่วยเหลือคนอื่น อย่าไปรอพึ่งพาคนอื่นตลอด ไม่ได้คิดอย่างนี้ไม่ได้ อย่างน้อยของคัจวงชิมเอี้ยทำก็เป็นตัวอย่างให้เห็น ฉะนั้นเหมือนกันเราสืบทอดเราสานต่อต้องทำให้เขาเห็น ไม่เช่นนั้นเราก็เสียเวลาเปล่า เรามาทั้งทีก็เสียเวลาเปล่านะ เหมือนกับที่อาจารย์บอกว่า เราเคยอธิษฐานชาติใดชาติหนึ่ง อยากจะเจอหนทางหลุดพ้น แต่เราเจอแล้วกลับไม่สนใจ แล้วเราจะอธิษฐานหาอะไรต่ออีกละ ตอนนั้นอธิษฐานก่อนตายขอให้เจอหนทางหลุดพ้น เบื่อต่อการเกิด แต่เมื่อเราเจอเรากลับไม่สนใจ อาจารย์ถึงได้บอกว่า พวกเราแปลก เจอแล้วกลับไม่สนใจ หรือคิดว่าทางหลุดพ้น ไม่ใช่ตัวนี้ เป็นทางที่เขานั่งสมาธิทั่วไปก็ไม่ว่า แล้วของจริงก็คือของจริง ที่นี้เคยบอกแล้วของ

จริงก็คือของจริงไม่มีของปลอม และข้อที่สามพูดถึงสวรรค์ เราต้องเข้าใจว่าข้างบนที่เข้าพูดกันว่าสวรรค์นะ ไม่พูดถึงนอกสวรรค์นะพูดถึงสวรรค์อย่างเดียว สภาพมันต่างกัน ตั้งแต่ความสะดวกสบาย เปรียบเหมือนเราเข้าไปคนรับใช้ก็มี เราไม่ต้องสร้างคนรับใช้คนรับใช้ก็มี เหมือนที่อาจารย์แรกๆ เเล่ให้พวกเราฟัง เราทำบุญ อาจารย์ถึงได้บอกเราอย่ามัวเอาแต่ทำบุญเลย เวลาเราเข้าไปบ้าน เศรษฐีเราจะกินอะไรมันก็มีให้หมดของกินเยอะแยะ ไข่มุข ทำบุญได้แต่อย่ามัวแต่ทำบุญแล้วจิตใจยังไม่ไปถึงไหน อย่างนี้ข้างบนเขาไม่เอาด้วย ทำบุญแล้วจิตใจก็ต้องพัฒนาด้วย ข้างบนบอกเออ..แบบนี้ได้ แต่ถ้าเราทำบุญแล้วจิตใจยังไม่พัฒนา ยังโมโห ยังมีความอยาก เวลาเขาลำบากไม่ช่วยเหลือเขายังมีความเห็นแก่ตัว มันก็ขัดแย้งกับการทำบุญไข่มุข มันก็ขัดแย้งกัน เหมือนกับเวลาเราอุทิศใจที่มองไม่เห็นเราก็อุทิศเอา อุทิศเอา แต่เห็นต่อหน้ามันลำบากเรากับไม่ช่วยเหลือ ถึงเวลาพี่น้องกัน อย่างพี่น้ององค์จวงชิมเอี้ยเวลาลำบาก เขายังอุทิศส่าห้มาขอเรื่องที่นี่ก็ให้ๆ เขาไป เราพอมีแบ่งก็แบ่งกันไป อุทิศส่าห้เขาลำบากมา มาถึงนี่ก็ช่วยกันไป มันจะจริงเท็จยังไง เขาจะเอาไปใช้หรือไม่ใช้ก็อย่าไปใส่ใจ เราช่วยคนอย่าไปใส่ใจว่ามันจะเอาไปโน่นไปนี่ก็อย่าไปใส่ใจ ฝึกไว้เวลาเขาลำบากมา เวลาเขาขอมาเรามีมากเราก็แบ่ง ก็เราเหลือกินเหลือใช้เยอะแยะแล้ว ชาวบ้านเขาก็มองเราว่าพี่น้องเขาลำบากมาเราไม่ช่วยแต่เรากลับไปช่วยคนอื่น พี่น้องเราก็บอกเราทำบุญเลี้ยงพระเยอะแยะ แต่เวลาพี่น้องลำบากเรากลับไม่ช่วย เห็นหรือยังมันโดนทั้งขึ้นทั้งรุ่ง อย่าไปเปรียบเทียบ มันจะจริงไม่จริงอย่าไปสนใจ เขามาให้ช่วยก็ช่วย ฝึกไว้ เวลาเราช่วยเรื่องใหญ่ๆ ก็ไม่ต้องมีชื่อแม่ ไม่ใช่เราช่วยเรื่องนิดหนึ่งเราก็มีชื่อแม่ เราช่วยหน่อยหนึ่งก็ต้องมีชื่อแม่ เวลาเราช่วยใหญ่ๆเราก็ต้องมีชื่อแม่ยาวเยอะแยะ เหมือนกับเราให้เขากินจานหนึ่ง พออีกคนหนึ่งมาขอเราก็ไม่ให้ เขาก็ถามแล้วทำไมที่คนนั้นเราให้ได้ละเราตอบเออ..ถูกชอบมัน มันก็เกิดการเปรียบเทียบ นี่คือตัววัด เขาก็ทดสอบเรา เวลามีคนลำบากมาเราจะช่วยไหม คนนั้นลำบากมาเราจะช่วยไหม เราอย่าคิดว่า

เราช่วยคนหนึ่งแล้วเราเป็นเทพสูงสุดนะ เราช่วยคนเราก็ได้เป็นเทพสูงสุดนะ ไม่ใช่ มันมีตัวทดสอบหมายความว่าเราช่วยแค่ไหน เราดูอย่างสมัยองค์จวงซิมเอี้ยบางที่เขาตั้งคนข้างนอกมาไม่รู้มาจากไหนเขาก็ช่วยหมด ดึงมาทดสอบเข้ามากี่มี บางทีทางนี้เขาคงใครมาก็ไม่รู้บ้านอื่นไม่ไปก็มาบ้านนี้ เพราะบ้านนี้ช่วยเหลือคน พอมีคนลำบากมาเราจะช่วยเหลือไหมถ้าเราช่วยเหลือไปก็จบไม่ต้องไปซักมาก แต่มีข้อแม้คือเขาต้องใช้จริงๆ นะ ใช้จริงเออ..ช่วยไปแค่นี้จบบางทีโดนหลอกก็มี ก็ให้มันผ่านไป

ต่อจะพูดเรื่องสวรรค์ข้างบน ให้เป็นเรื่องเป็นราว เวลานั้นยังเฝ้าองค์จวงซิมเอี้ยก็มีรับรองให้ องค์จวงซิมเอี้ยเป็นคนพิสูจน์ให้เราแล้ว ยังเฝ้าองค์จวงซิมเอี้ยก็ยังไม่มาโกหกเราแล้วหลอกเราขึ้นไป แต่ให้พวกเรามีกำลังใจ ทำให้ไม่เสียเที่ยวทำแล้วก็ต้องทำจริงอย่าไปเสียเที่ยว จึงขออาจารย์มาสอนเพราะยังเฝ้าเราก็ต้องเชื่อองค์จวงซิมเอี้ยอยู่แล้วเพราะองค์จวงซิมเอี้ยเคยเป็นตัวอย่าง ไม่มาโกหกพวกเราหรอก จะโกหกไปทำอะไร ไม่ได้เงินสักสลึง แต่เราต้องขยันนะ ไม่ใช่ว่าปัญญาอ่อนแล้วเรานั่งไม่ได้มันไม่เกี่ยว ฉะนั้นต้องนั่งให้ได้เมื่อทางนี้เขานั่งได้เราก็ต้องนั่งให้ได้ เด็กไม่ก็ขวยยังมีเกิดจุด ถ้าเขานั่งได้จุดสว่างเรายังนั่งไม่ได้เราไม่อายเขาหรือคิดข้อนี้ดู เพราะฉะนั้นไม่มีตัววัดนะ เด็กที่เปิดจุดเขาได้จุดสว่างบางที่เขาอาจรอมมาจากชาติก่อน เขามารอเปิดจุดก็สำเร็จมันมี อย่าคิดว่าเห็นเป็นเด็กมันคงไม่รู้เรื่อง...ไม่ใช่ เรายังมีสิ่งที่ไม่เข้าใจอย่างนี้อีกเยอะ มันไม่ใช่เด็กอย่างที่เราคิดนะ เขารอเวลาเปิดพออาจารย์เปิดเขาก็สว่าง อาจจะมีอยู่ได้อีกเดือนก็กลับไปแล้วจบเข้าใจหรือยัง เราต้องคิดนะ องค์จวงซิมเอี้ยอุตสาหามาสอนพวกเรา เราต้องขยันนะ เหมือนพวกที่มีองค์มาคุมนะต้องบอกกับตัวเองนะเขาอุตสาหั้เสียสละมาคุมเรานะ เขาอุตสาหั้เสียสละลงมา ข้างบนเขาสบายเขายังลงมาเพราะฉะนั้นเราก็ต้องฝึกด้วย เวลาเรากลับขึ้นไป เราเห็นญาติพี่น้องเรายังอยู่ ถ้าเราไปอยู่ข้างบนแล้วเราไม่ลงมาข้างล่างไม่มีหรอก ยังไงก็ต้องมาช่วยเหมือนกันเราก็ต้องฝึกไว้ บางทีเรามามีหน้าที่เราก็ต้องช่วย บางทีเพื่อนฝูง

ญาติพี่น้องอยู่ข้างบน ไอ้คำว่าญาติพี่น้องจะบอกให้ข้างบนสมัยก่อนคำว่าดีชาติ
ทั้งบ้าน เวลาตายก็คือญาติพี่น้อง เหมือนกับเพื่อนกับเราขึ้นไปข้างบนก็เป็น
เพื่อนกัน ก็ยังนับถือกันอยู่เข้าใจหรือยัง แต่อีกคนหนึ่งทำชั่วมากๆ อีกคนหนึ่ง
ได้ขึ้นข้างบนก็ช่วยไม่ได้ มันก็แย่เป็นไปตามสภาพบุญ และกรรมอย่างนี้ก็ช่วย
ไม่ได้ แต่อยู่ข้างบนบางทีเราอยู่ในเขตนี้ ถ้าเราสูงกว่าเรามีบุญมากกว่าเราก็ไป
เยี่ยมได้ ไม่ใช่เยี่ยมไม่ได้นะเยี่ยมได้ ถึงเรามีบุญหรือมีบุญน้อยแต่ก็ยังมีการเผื่อ
แผ่อยู่เข้าใจหรือยัง ถึงจะอยู่ต่างยศฐาบรรดาศักดิ์เราก็ยังเยี่ยมกันได้ ถ้าเราไปอีก
สภาพหนึ่งคนหนึ่งตกรกยังไ้เราก็เยี่ยมไม่ได้ มันไม่มีพลังที่จะไปเยี่ยมได้เกิน
ความสามารถ เราจำไว้ยังไ้ของค์จวงซิมเอี้ยก็ไม่ต้องทวงเราหรอก องค์จวงซิมเอี้ย
เคยบอกว่าไปก่อน ยังไ้ของค์จวงซิมเอี้ยก็มาเล่าให้พวกเราฟัง ให้ของค์จวงซิมเอี้ย
ไปคนเดียวไม่เอาหรอก นี่ไม่ใช่นิสัยของค์จวงซิมเอี้ยยังไ้ก็ต้องดึง บางทีเรา
อยากมาช่วยบางที่จังหวะไม่มี บางที่ข้างบนมีงาน เราสงสัยไหมคำว่างาน
ข้างบนมันคืออะไร บางทีเขาก็ให้ไปดูหลายๆ ที่บางที่สภาพแยกว่าเราก็มี ดีกว่า
เราก็มี นั่นคือบุญกรรมมันแยกออกมา ธรรมมะอาจารย์ไม่ได้มาง่ายๆ เราต้อง
เข้าใจนะ บางทีเราคิดว่าทำไมของค์จวงซิมเอี้ยไม่มา...มาแต่บางที่ที่อยู่ข้างนอก
เพราะว่าอาจารย์สอนเป็นเรื่องใหญ่ อาจารย์สอนเป็นเรื่องสำคัญกว่าจะนั่นอัน
ไหนเราไม่เข้าใจ ของค์จวงซิมเอี้ยก็จะเสริมให้ เปิดให้รู้หมดแต่ก็ต้องบางอย่าง
นะ

องค์จวงชิมเอี้ย

(วันเสาร์ที่ 22 มกราคม 2548)

ฝึกเขียนที่จิตฝึกให้มันตลอดๆ ฝึกให้ได้ก่อนว่าเขียนที่จิตมันเขียนแบบนี้นะ เออ..เป็นลักษณะนี้นะ แล้วรู้แบบที่อาจารย์สอนว่ามันรู้ความคิดคนอื่นเพิ่มมากขึ้น เมื่อรู้มากขึ้นแล้วผลจากละเอียดมีอะไรต่อ ไอ้ประเภทแสบเดียวมีอะไร... อย่างเพิ่ง เพราะของแบบนี้มันจะแสบเดียวแล้วต่อไปมันไม่มีแสบเดียวมันจะสงสัย อย่าเพิ่งไปใส่ใจมาก เอาเรื่องที่ละขั้นๆก่อน เหมือนกับเวลาถ้าเรานั่งแล้วสว่างแสบเดียวแล้วพรุ่งนี้ไม่ได้มันก็ไม่ใช่ ไซ้หรือเปล่าเพราะไอ้ที่สว่างบางที่จิตมันคงไปถึงอาจเป็นไปได้ แต่ถ้ารู้แสบเดียวแต่ต่อไปหาไม่ได้ สู้อย่ารู้ดีกว่า ไว้ฝึกให้จนชำนาญ เมื่อนึกขึ้นมาให้มันใสสว่างตลอด นึกเมื่อไรมีตลอดแบบนี้ ค่อยเอามา ให้ฝึกแบบนี้ไปก่อน อย่างเวลาฝึกคิดต่อกับข้างบนก็ต้องฝึกว่าเวลาเราส่งไปนะสมมุติว่าเราส่งไปในใจแล้วเขาส่งกลับยังงี้ คือส่งในใจไปแล้วเราต้องรอผล อย่าเพิ่งคิดว่าเขาน่าจะส่งแบบนี้ไม่ได้ คือรอผลว่าเขาส่งมาเป็นยังงี้ แล้วรับที่เขาส่งมาว่ามันเป็นแบบนี้ใหม่ ถ้ารับมาแล้วมันเป็นแบบนี้จริง ก็แสดงว่าไอ้ที่เรารับมานั้นถูกต้อง นี่คือสมัยองค์จวงชิมเอี้ยเวลาฝึกคิดต่อกับปู่ อย่างบางที่ส่งว่าช่วยรายงานท่านเจ้าหน้อยเขาก็ส่งต่อ ส่งต่อ แล้วบางที่เขาก็ส่งมาว่าท่านเจ้าจะมาก็อีก อย่างเช่นจะมาก็อีกสองวัน แต่ในกรณีที่มีทรงปู่มาบอกว่าพรุ่งนี้ท่านเจ้าจะมาก็ไม่เป็นไร ถ้าแบบนี้เราก็ไม่ต้องส่ง แต่ในกรณีร่างมันไม่อยู่เราก็ต้องส่ง หรือบางที่เราขอส่งไปตอนเช้าขอให้ตอนเย็นมาหน้อยมีเรื่องที่ต้องคุย ก็จะมีการรายงานไปตลอด เราจะไปส่งตรงไม่ได้ ก็ส่งจากองค์ที่รับรู้แล้วส่งต่อ ส่งต่อ แล้วก็เวลาส่งแล้วรับรู้มันเป็นอย่างนี้ เป็นสิ่งที่เขาแจ้งมาจริง แปลว่าไอ้ที่รับรู้จะได้ เพราะฉะนั้นเราส่งแล้วเขาติดต่อมาตรงก็ได้ หรือบางที่เรายู่เฉยๆ เขามีอะไรส่งมา เอ๊ะ! ส่งมาเรื่องอะไร อ้อ..เรื่องนี้ เรื่องนี้โดยที่บางที่ เราไม่ได้ไปส่งเลยนะ เขาบอกมาเองคือฝึกตรงนี้ให้ชำนาญแล้วต่อไปก็มาช่วยเหลือคนอื่นเวลาเขาส่งมาต่อไป เออ..มีอย่างนี้มาเออ..จริงก็ทำตาม

เหมือนกับเวลาเรานั่งในจุดกลางบางที่นั่งแล้วสงบมันเห็นนิมิตก็มี คำว่านิมิตมันต้องเข้าใจด้วยว่ามันนิมิตจากไหน จากจิตใต้สำนึกหรือเปล่า หรือจากอะไร อย่างเจ้าองค์แม่กวนอิมฯเรามองภาพองค์เจ้าแม่กวนอิมฯคือองค์แบบนี้ แต่จริงๆ อาจจะไม่ใช่แบบนี้ แต่เราเห็นภาพเจ้าองค์แม่กวนอิมฯแบบนี้เราก็จินตนาการนึกภาพ มันก็ออกจากจิตเป็นภาพแบบนี้ออกมาอย่างพลังของอาจารย์ไม่ใช่อยู่ไกลๆแล้วค่อยรับรู้พลังของอาจารย์ จริงๆแล้วอาจารย์อยู่ก่อนที่อาจารย์จะลงทรง อย่างข้างบนเขาก็รู้แล้ว แต่กรณีอาจารย์ลงก็เหมือนกับพลังเรายังอ่อน ก็เข้ามาใกล้อาจารย์หน่อยว่าพลังอาจารย์เป็นยังไงแค่เรารับรู้ชนิดหน่อยนะ เราก็จะรู้สึกแปลกว่าทำไมอาจารย์แต่ละองค์ แต่ละองค์ทำไมเย็นแปลก ๆ แค่อายุอยู่เฉยๆนะ ไม่ต้องคิดอะไรอยู่เฉย ๆเราก็รู้เออะ..ทำไมมันเย็นแปลก ๆนี่คือพลังเขาแผ่ไม่ว่าจะอยู่ตรงไหนก็แผ่ได้หมด ขึ้นอยู่กับว่าเราวางได้หรือเปล่าถ้าวางได้มันก็สัมผัสได้ ถ้าไม่วางก็สัมผัสไม่ได้ เหมือนคนหงุดหงิดใจร้อนมา แล้วมาฝึกเย็นที่จิตนั่งเป็นชั่วโมงก็ไม่ได้ ก็มันยังวนวายอยู่ในใจแล้วมันจะมาวัดเย็นที่จิต มันยาก คือมันเป็นเหตุเป็นผลกัน ฉะนั้นอาจารย์ถึงสอนบอกมาก่อนมานั่งให้ละทิ้งทุกอย่าง บางคนเอาเรื่องงาน บางคนเอาเรื่องปัญหาเข้ามาเกี่ยวข้องคือยังวางไม่เป็นแล้วเวลานั่งมันก็ไม่เย็นที่จิตมันก็หากัน ยิ่งบางที่บางคนทิ้งลูกทิ้งหลานอะไร เยอะแยะภาระหน้าที่เยอะก็ยิ่งไปกันใหญ่ เวลานั่งสมาธิสงบ อาจารย์ก็บอกแล้ววิธีของแต่ละคนสงบไม่เหมือนกัน บางคนเขาสงบอย่างนี้ บางที่เราฝึกสงบแบบนี้ไม่ได้ แต่เราฝึกสงบแบบอื่นได้ แต่ผลจากความสงบต้องรู้ความคิดคนอื่นได้ เรียบอกสงบ ๆแล้วเห็นสวรรค์แต่เราแก้ทุกข์ให้คนอื่นไม่ได้ก็ผิด เราไม่รู้ว่าเขาทุกข์อะไร แต่เราไปเห็นสวรรค์เห็นแล้วมันได้อะไร ก็ไม่ได้อะไร ไอ้คนที่ทุกข์อยู่ข้างหน้าให้เราสอน เราก็แก้ทุกข์เขาไม่ได้ นี่คือหลักอันแรก ถ้าเราเข้าใจต่อไป เราก็ละเอียดมากขึ้นเราก็ไม่ติด ไม่ใช่ นั่งได้ไม่เท่าไรก็เห็นสวรรค์เข้า ๆ ออกๆเป็นเดินเล่น ทำบุญไม่เท่าไรก็เข้าสวรรค์ ทำดีไม่เท่าไรก็เข้าสวรรค์มันก็ผิดหมด มันทำให้หลง เราต้องรู้ทัน

องค์อวงชิมเอี้ย

(วันอังคารที่ 25 มกราคม 2548)

จะสอนว่าสภาพข้างบนเขาเป็นยังไงบ้างเวลาขึ้นไปมันจะเย็นสบาย คล้ายๆกับเวลาเราไปชายทะเลความสบายแบบนั้น แต่ไม่ใช่มีน้ำเย็นแต่เย็นสบายคล้าย ๆกับเราไปทะเลนี่คือขึ้นข้างบนคือไม่ต้องกังวลแล้วว่าต้องไหน ไม่ต้องกังวลว่าจะไปยังไงนี่คือพวกมีบุญส่วนหนึ่ง ขณะที่บุญไม่ใช่ว่าจะเข้าไปในเขตสวรรค์ได้นั้นคือบุญนี้มันตอบแทนตอนที่เรายู่ข้างล่างก็คือให้เราสบาย นั่นคือส่วนหนึ่ง ส่วนทำบุญมากหรือน้อยขณะที่เราทำบุญก็ขึ้นอยู่กับว่าเราตั้งใจมากหรือน้อย ขณะที่เราตั้งใจใจเรานึกถึงแต่บุญกุศลอย่างเดียวของมันก็ได้เต็มที ตอนนั้นเคยบอกของที่ได้เต็มทีก็คือเป็นเงาขึ้นไป ส่วนเงาที่เอาขึ้นไปมันก็จะมิเป็นชื่อ แต่ชื่อนี้ไม่ใช่ชื่อแบบข้างล่างเรานะ มันก็จะคล้ายกับเวลาพวกเราเข้าไปในเขตนักโทษมันจะมีชื่อเลย นักโทษชายเอ นักโทษชายอะโรอย่างนี้ คือไม่มีชื่อนามสกุลอะไรแบบนี้ไม่มี หรือแล้วแต่ที่เขาจะเรียกก็ลักษณะเดียวกัน แต่ชื่อไม่ใช่เป็นชื่อแบบยาว ๆนะชื่อจะเป็นลักษณะสั้นๆนะ สั้นๆตามภาษาเทพ แล้วของที่เราทำ เวลาที่บอกพวกเราข้างล่างเวลาทำบุญกุศลนี้ให้ตั้งใจ แต่ก็เหมือนกับว่าข้างล่างมันเป็นหมายเลข มันเป็นหมายเลขก่อนก็ไปส่งว่าหมายเลขนี้ทำบุญแค่ไหน ก็มีหน่วยรับ หน่วยรับก็คือทางนี้ส่งไปให้ถ้าเราตั้งใจก็ได้แค่ไหนก็ส่งไปให้แค่นั้น ส่วนบุญกุศลที่เขาทำตามวัดก็มีหน่วยรับตามวัด นั่นคือพระสงฆ์รับมามันก็จะมีหน่วยจดบัญชี องค์จดบัญชีที่วัดก็คือพระประธานของแต่ละวัด แล้วอย่างว่าพระไปบิณฑบาตจะไปจดยังไงก็ขณะที่พระรับบิณฑบาตตัวนี้เป็นสื่อ อย่างพระรูปนี้เขาอยู่วัดนี้ ถ้าเกิดเป็นพระดีๆพระรูปนี้ก็จะไปยังพระประธาน ฉะนั้นพระประธานในวัดก็จะรู้เลยว่ามีรูปไปไหนบ้าง และดีแค่ไหน ฉะนั้นพระสงฆ์บางรูปที่ไม่ดี พระประธานก็จะปิดไปเขาไม่ให้พระรูปนั้นอยู่ ก็เหมือนกับเรามีบ้านที่ดีแล้วมีคนนิสัยไม่ดีเขาอยากให้อยู่ไหม เขาก็ไม่

อยากให้อยู่ ก็พยายามปิดให้ไปอยู่ข้างนอกหรือให้มีเรื่องราวไปเลย ฉะนั้นบางที
พระที่มีเรื่องมีราวในวัดนี้ก็คือส่วนหนึ่งนะ

องค์จวงชิมเอี้ย

(วันพุธที่ 26 มกราคม 2548)

เวลาทำบุญมันต้องเพื่อแผ่ด้วยมีเมตตาด้วย เวลาทำบุญแล้วเอาตัวเองรอด มันก็ได้แค่ส่วนหนึ่ง มันก็เข้าเขตในสวรรค์ไม่ได้ เพราะว่าจิตใจเขามีความเมตตา เพราะฉะนั้นเวลาเราทำบุญต้องมีตัวนี้ไปเสมอ ถ้าไปประเภทว่าทำคนเดียวจะได้บุญคนเดียวหรือแบบจะไปสวรรค์คนเดียวนั้นนะไม่ได้เห็นแก่ตัว ไม่ได้ นี่เขตสวรรค์เขาไม่ยอมรับ นอกสวรรค์ก็มีสุขสบายก็คือบุญเรานะ แต่เป็นบุญที่อยากจะได้ของตัวเองก็คือของตัวเอง มันก็ลักษณะว่าไปชายทะเล ความเย็นสบายก็เหมือนไปชายทะเล แต่สวรรค์ก็เหมือนอยู่บนภูเขามันก็คือความสุขเย็นสบายอีกแบบหนึ่ง นี่ก็คือเปรียบเทียบให้ฟัง ที่เราติดอยู่ข้างล่างก็ เพราะว่าขณะที่เรายังมีความคิดด้านหนึ่งว่า ความคิดเล็กๆว่าเราทำอะไรเพื่อตัวเองก่อน ความคิดตัวนี้ยังมีอยู่ คิดแบบง่าย ๆ ก็คืออย่างน้อยก่อนที่คนอื่นจะสุขสบายเราก็ต้องสุขสบายก่อน แล้วคนอื่นค่อยสุขสบายตามอันนี้คือความคิดแบบคนทั่วไป แต่คนที่ฝึกแล้วนี้ให้ดูเทพที่สูง ๆ หรือดูเทพที่กลับขึ้นไป บางที่ตัวเองเหนื่อยมากทุกข์แค่นี้ไหนแต่เขาจะไม่บ่น พุดง่าย ๆ ก็คือพยายามทำเพื่อคนอื่นก่อน มันจะกลับกันนะว่าถึงเราเหนื่อยยังไงก็สบายก่อนคนอื่นค่อยมาทีหลัง มันก็มีส่วนคือยังคิดเข้าข้างตัวเองเพื่อตัวเองก่อน มันก็เข้าไปหน่อยเพราะเวลาเราทำอะไรเต็มที่มีตัวนี้ ตัวเองสบายก่อนมาเป็นอันดับแรก แล้วอันดับต่อมาก็คือคนอื่นตามมา เราลองคิดกลับกันถ้าทำได้นะ ต้องบอกว่าถ้าทำได้นะ เราทำเพื่อส่วนรวม เหนื่อยเพื่อส่วนรวมเขาจะตอบโต้มาอย่างไรก็เฉยๆแต่เรามีความตั้งใจแน่วแน่ ช่วยเขาพ้นทุกข์ก็คือช่วยเขาพ้นทุกข์ เราจะเหนื่อยยังไงเขาจะมาดูถูกเขาจะมาว่าร้ายเรายังไงเราก็เฉยๆเพราะเราตั้งใจแน่วแน่ ถ้าผ่านตัวนี้ได้เราจะเริ่มรู้แล้วว่าเออ.. ไอ้การที่เราจะช่วยเหลือคนอื่นจริงๆนะที่อาจารย์บอกพ้นคนนะมันไม่ใช่ง่ายอย่างที่คิดแล้ว เพราะมันมีปัญหาเยอะแยะ แต่ละคนแต่ละความคิดแต่ละความอยาก คนหนึ่งต้องการอย่างนี้อีกคนหนึ่งต้องการอย่างนั้น เราก็ต้องช่วยเขา อย่างบางที่บางคนต้องการจนเอาตัวเองสบายมันก็ฝืน

ความรู้สึกเรา บางคนเอาของไว้ก่อนเห็นเราให้ก็เอาของตัวเองไว้ก่อน โดยเจตนาเราเพื่อให้เขามีความสุขพอสมควร แต่ก็ไปเจอคนประเภทที่เราเผื่อแผ่ไป ใ้ก็เอาเยอะๆเพื่อตัวเอง เราเจออย่างนี้เราทนได้ไหม นี่คือคนแบบนี้ กับอีกบางคนเขาเห็นเราเหนื่อยเขาก็มาช่วยเหลือเห็นไหมมันเริ่มมีประเภทแบบนี้มา โดยที่เราไม่คิดเข้าข้างตัวเอง เรายอมเหนื่อยเพื่อช่วยเขามันจะมีคนประเภทแบบนี้มา เราจะเหมาหมดก็ไม่ได้ก็มีคนประเภทนี้มา หรือบางคนเออ..เราทำให้เขา สุขสบายพอสมควร เขาก็อยากดูว่าเราช่วยเขาสุขสบายจริงไหม เออ..เขาบอกจริง รอเขาสุขสบายเขาก็มาช่วยเราตอนหลังก็มี บางคนก็ไม่รับก็คือว่าเราทำแบบนี้ก็เพื่อหวังผล ไม่รับยังงี้ก็ไม่รับ คืออาจจะบอกว่าตัวเองก็มีความสามารถพอที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากคนอื่น โดยจุดประสงค์เราไม่ใช่แบบนั้น แต่เรามีจุดประสงค์ที่ดี แต่ก็ไปเจอคนมีทิฐิเห็นไหมสี่คนก็สี่อย่าง ถ้าห้าคนสิบคนสิบคนก็สิบอย่าง ร้อยคนอย่างน้อยก็อาจจะเจอคนที่มีความคิดคล้ายกันก็ช่วยเหลือกัน ฉะนั้นเราจะช่วยเขาพ้นคนนะหนัคนะ ที่จะให้เขารอด ให้เขาเข้าใจเรามันไม่ใช่ง่ายอย่างที่ พ้นคนก็เปิดจุดแล้วก็แล้วกัน...ไม่ใช่ เราต้องสอนเขาคนที่เข้าใจยาก คนที่ปัญญาไม่ถึงเราก็ต้องสอนมากขึ้น สอนถี่มากขึ้น ส่วนคนที่เริ่มมีปัญญาเราก็สอนเขาแบบมีปัญญาให้ฝึกตัวเองเพราะคนที่มีความปัญญาแล้วนะเขาจะช่วยแก้ไขตัวเองได้ ใ้อย่างนี้เราก็สอนเขาน้อยหน่อย ใ้ที่อยากก็ไม่ต้องสอนถี่สอนมาก ยิ่งปัญหาน้อยเราก็ยิ่งสอนมาก คนที่มีความปัญญาพอช่วยตัวเองได้เราก็เบาบางลงเหมือนกัน เพราะฉะนั้นใ้ที่เรานั่งนี้ ถ้าเรายังเข้าใจมากขึ้นตามที่อาจารย์สอนก็คืออะไรเราก็ช่วยอาจารย์มากขึ้นหน่อย อาจารย์ไม่ต้องมาเหนื่อยกับเราแล้ว เรากำลังจะรับหน้าที่แทนส่วนหนึ่ง เห็นไหมแทนส่วนหนึ่งเพราะเราเริ่มเข้าใจที่อาจารย์สอนละเอียด เออ..เริ่มเข้าใจ เพราะเราเริ่มเข้าใจแล้วเริ่มมีปัญญา เมื่อเริ่มมีปัญญาแล้วเราก็ไปประสพเองเริ่มไปพิสูจน์ด้วย แปลว่าการช่วยเหลือคนนี่มันไม่ง่ายอย่างที่เราคิดแล้ว ไม่ใช่กับว่าใ้พ้นคนก็คือการเปิดจุดแล้วก็แล้วกัน ไปไม่ใช่เหมือนกัน เหมือนกันเหมือนกับตอนเราเจอภัย

พิบัติเขาคงไม่ต้องมาหาเราครั้งเดียว เขาคงไม่มาหาเราครั้งเดียวเหมือนกับที่เรา
สอนเขาดี เขาคงต้องมาหาเราอีกอยากรู้อยากถามอะไรอีกมากมาย มันขึ้นอยู่กับ
กับว่าเราทนไหวไหมทนสภาพอย่างนั้นไหวไหม ใจใหม่ นี่มันคือทั้งอดทนทั้ง
ปัญญา มันทั้งต้องฝึกตัวเองทุกอย่าง ทุกอย่างมันรวมหมดเลยเหนือจริง ๆ ถ้า
ในสภาพนั้นมาเกิดขึ้น มันเหนื่อยมาก ๆ แล้วเราก็พักผ่อนไม่ได้ เพราะอะไร
เพราะเรารู้มากกว่าเขา เสร็จแล้วเราก็ทิ้งเขาไม่ได้อีก เห็นใหม่มันคล้ายจะทิ้งก็
ไม่ได้ จะปล่อยก็ไม่ได้ มันฝืนความรู้สึกที่จะกลับไปสู่เบื้องบน ใจตัวนี้มันจะ
ยุ่งยาก ถ้าเราฝึกตัวนี้ก่อนเรารู้ก่อนพอถึงตอนนั้นเราก็จะสบายละ สบายส่วน
หนึ่งสบายตรงไหน เออ..เราเหนื่อยกายจริงแต่เราก็ใช้จุดกลางที่อาจารย์เปิดให้
ให้มีพลังเร็ว พุดง่าย ๆ ก็คือพักผ่อนน้อยแต่เพิ่มพลังเร็วก็คือใช้จุดกลางนี้ ถ้าเรา
พักผ่อนน้อยแล้วเราใช้กายสังขารมากเราก็เปลี่ยอีก เปลี่ยไม่ว่า แต่เปลี่ยก็ใช้
ปัญญามันก็ไม่ไหวเพราะสังขารมันล้ามากแล้ว นี่คือสภาพที่เราต้องไปเจอใน
ลักษณะแบบนี้ เพราะฉะนั้นยังงั้นเราเอาละเอียดก่อน เพื่อตอนนั้นจะช่วยกาย
สังขาร อาจจะบอกว่าเมื่อเราเย็นที่จิตแล้วแผ่ทั่วกายสังขารนั่นคือแผ่ให้กับกาย
สังขารให้มีพลังเร็ว ฟื้นตัวเร็วเหนือแต่ว่าตัวนี้ช่วยได้ถ้าเรารู้หลัก ไม่ต้องอะไร
เหมือนกับที่พระสงฆ์ที่เขานั่งสมาบัติ นิโรธสมาบัติเห็นใหม่เจ็ดวันไม่กินข้าวก็
ยังอยู่ได้ เพราะกายสังขารแทบไม่เคลื่อนไหวแต่มีการหายใจ นั่นก็คือกินน้อย
หน่อยพอเข้าสมาธิถึงจะออกจากสมาธิปกติ นั่นคือพลังที่สงบมันช่วยในการ
สังขารให้มีพลังอยู่ในตัวมันเอง ฉะนั้นที่ฝึกละเอียดก็คือตัวนี้เราฝึกไว้ฝึก
ละเอียดแล้วตอนนั้นมันจะได้ใช้เต็มที่ แล้วอีกอย่างหนึ่งถ้าไม่ฝึกไว้ไปรอถึง
ตอนนั้นมันจะเหนื่อยยาก เหนื่อยยากยังงั้นเพราะเราต้องมาเริ่มแบบนี้คือ
ขอบเขตมันจำกัด ขอบเขตสถานที่มันจำกัดมันไม่นั่งก็ไม่ได้ คือก็ต้องฝึกตัวเอง
ด้วยเพราะมันไม่มีเวลาไปทำอย่างอื่นแล้วนะมันต้องแบบนี้อย่างเดียว
เพราะฉะนั้นเมื่อถึงตอนนั้นนะ เราถึงรู้ว่าเออ..มันต้องใช้ความพยายามมากกว่า
ตอนนี้เพราะขอบเขตมันจำกัด แล้วเวลานั่งในจุดกลางอย่าลืมมันต้องเบาสบาย

เบาสบายลักษณะคล้าย ๆ กับว่าสังขารไม่มี อาจารย์ที่ถือมังกรทงก็บอกว่า เหลือแต่จุดอย่างเดียว นั่งเหลือแต่จุดอย่างเดียว ทุกวันนี้ที่ลื้อนั่งให้รู้แต่จุดอย่างเดียวกายสังขารอาจจะมีความรู้สึกแต่ไม่สนใจ เพราะถึงขนาดนั้นเราก็ต้องปล่อยวาง ในการที่เราต้องละสังขารก็คือ ณ.ขณะนั้นสังขารมันไปตามสภาพ มันจิตต้องไม่เกี่ยวข้อง จำไว้ด้วยนะจิตจะไม่เกี่ยวข้อง เพราะถ้าเกิดเราเกี่ยวข้องก็เหมือนกับว่าเราก็คิดกายสังขารตรงนี้ ตอนนั้นสังขารมันจะแตกดับมันไม่ไหวแล้ว มันต้องหลุดแล้วนั่นคือเราต้องปล่อยสังขาร เราจะหวังใยอะไรก็ได้ เรา จะหวังครอบข้างก็ไม่ได้เพราะขนาดสังขารเราก็ต้องปล่อยเราต้องชนะตอน นั้น ที่ให้หมดแล้วออกจากจุดกลาง เพราะฉะนั้นตัวนี้เราต้องฝึกไว้ก่อน ถ้าฝึก จนชำนาญแล้วถึงตอนนั้นเราต้องไปจริงเราก็ไม่ต้องมีพะวงไม่มีความห่วง เพราะได้ละมานานแล้ว แต่ละนี้เราไม่ใช่ไม่ทำงานนะแต่ทำด้วย แต่ทำแบบ เข้าใจไม่ติดไม่ยึด ไม่ใช่มีมากแล้วดี ถ้าเรามีมากเราก็ต้องดูแลรักษามาก ต้อง กลัวของหายมั่ง ถ้ามันเก่ามากก็ต้องมาทำความสะอาดใหม่ เห็นไหมถ้าเรามี น้อยขึ้นพอสมควรกับมีมากเราก็เออ.. สิ่งของบางอย่างมันไม่จำเป็น บางทีก็ ยุ่งยาก แทนที่เราจะสบายก็เปล่า ต้องมาพะวงไ้กับพวกนี้อีก ฉะนั้นเขาถึงว่า ให้มีความพอดีพอสมควร นี่คือที่อาจารย์สอนนะจะย้าให้พวกเราฟัง

ส่วนการปล่อยวางนี้ อย่าเพิ่งวางทีเดียว อันไหนที่เราวางก่อน อันไหนที่เราวาง ได้ก่อนจริงๆ อันที่จริงๆเราแน่ใจว่าเราว่าอันนี้ได้ก่อน เออ..ฝึกตัวนี้แน่ คือ วางตัวนี้ก่อนเวลามีอะไรมาตัวนี้เราก็ไม่สนใจ คือเราวางตัวนี้ได้จริง ๆ ก็ฝึก วางตัวต่อไป เพราะอะไรเพราะตัวนี้มันจะเป็นพื้นฐานว่าในการฝึกครั้งต่อไป ใ้ตัวนี้เรายังปล่อยได้เรายังทิ้งได้ ทำไมตัวนี้เรายังทิ้งไม่ได้ เราปล่อยไม่ได้ใ้ ตัวนี้เรายังติดตรงไหน พยายามดูให้ชัด ถ้าเรายังติดตัวนี้เราก็ดูต่อว่าใ้ที่เราติด ตัวนี้มันยังจำเป็นไหม ต้องบอกกับตัวเองมันจำเป็นไหม เออ..ถ้าจำเป็นก็ทำ อย่างพอสมควร อันไหนไม่จำเป็นก็ปล่อย อย่าไปยุ่งยากกับมันมาก ถ้าไปยุ่งยาก กับมันมากก็เหนื่อยกับใครก็เหนื่อยกับตัวเรานั้นละ คือดูให้ชัด ก็เหมือนที่

อาจารย์บอกผู้ตัว รู้จริง แล้วยังรู้ซึ่ง ไอ้ที่ดูให้ชัดก็คือรู้ซึ่งแล้วแค่นี้ เวลาเมื่อไรมา
มากเราบอกแค่นี้ก็พอสมควรแล้ว เมื่อวางตัวนี้ได้ก็ตัวอื่นเราก็ดูให้ชัด ไอ้ที่วาง
ได้ใหม่ เออ...วางได้ เมื่อเราเริ่มวางได้ วางได้เรารู้หลักเราเริ่มมีปัญญา ณ.
สุดท้ายเขาถ้าอย่างนี้เรามีสังขารเราก็ตอบตัวเองเราพร้อมไปใหม่ ต้องบอก
ตัวเองนะ เราไม่รู้พຽງนี้เราจะเป็นอะไรเราไม่รู้ แต่เราบอกกับตัวเองถ้าพຽງนี้เรา
เป็นอะไรเราพร้อมไปได้ใหม่ ต้องเตือนตัวเองนะ ไอ้พร้อมนี้ไม่ใช่หลอกตัวเอง
นะพร้อมที่จะไปทันที ถ้ามีอะไรเกิดเราก็บอกเราพร้อมที่จะขึ้นไปจริง ๆ ไม่มี
ความห่วงใยเพราะเราพอสมควรแล้ว ไอ้พอสมควรก็คือเราทำอย่างนี้ถ้าไม่มีก็
ไม่เสียหาย เราพร้อมในสิ่งที่เราจะไปกลับไปสู่เบื้องบนนะจุดกลาง
เพราะฉะนั้นมันต้องมาทีละอย่างทีละอย่างมันไม่ได้หรอก เพราะทีละอย่างมาเดี่ยวไอ้
ตัวนี้ก็ได้ ตัวนั้นก็ไม่ได้ ไอ้ที่ไม่ได้ก็เหมือนที่อาจารย์บอกว่าเรามองกระจกแต่
ด้านเดียว อาจารย์บอกที่มองกระจกด้านเดียวเราลืมมองรอบข้าง ถ้ามองรอบ
ข้างคือเรารู้ซึ่ง หากรู้ซึ่งมาเออ..สุดท้ายมันก็ไม่มีอะไร มันก็แค่นั้นเอง ฉะนั้นที่
เราว่าเออ..สังขารมีแต่ความว่างเปล่า ปากมันพูดได้ว่าสังขารมันมีแต่ความว่าง
เปล่าแต่ว่าตามตัวเองจริงๆเออ ไอ้ที่บอกว่างเปล่านั้นว่างเปล่าจริง ๆ ใหม่.... ก็
เปล่า เพราะถึงวันนี้เราก็ไม่คิดว่ากายสังขารมันว่างเปล่า เราต้องดูแลรักษาเรา
ต้องมาเจ็บป่วยอะไรเอะเอะ ไอ้เจ็บป่วยคือมันตามสภาพ แต่จิตเราไม่เกี่ยวข้องกับ
สภาพมันเป็นยังไงก็คือยังนั่นคือรักษาตามสภาพ อย่าทุกข์ร้อนกับสังขารมาก
เกินไป รักษาตามสภาพ เห็นไหมมันยากนะ เพราะไอ้กายสังขารที่มันติดกับตัว
เรามันยังบอกกับตัวเองเลยว่าไอ้สังขารยังเป็นของเรา ทุกวันนี้มันยังบอกกับ
ตัวเองเลยว่าสังขารมันยังเป็นของเราอยู่ มันก็คล้าย ๆ กับว่ามันยังไม่ชัดเท่าไร
เมื่อไม่ชัดเท่าไรเวลาเรานั่งจากจุดกลาง บอกว่านั่งจากจุดกลางสังขารไม่มี มัน
ก็ฝืนความรู้สึก ฝืนความรู้สึกในใจว่า สังขารไม่มีก็ไอ้ทุกวันนี้มันนั่งสังขารมีแต่
บอกว่าสังขารไม่มีเห็นไหม อย่างที่เคยสอนสิบปีผ่านไป ไอ้ที่สิบปีไอ้ที่แกล้ง
จริงทุกคนด้วยนะ แต่ขึ้นอยู่กับว่าแก่มากแก่น้อยไซ้หรือเปล่า ทุกคนยอมรับว่า

แก่แล้วแต่ว่ามันจะแก่มากแก่น้อยก็คือยอมรับว่าแก่เหมือนกันต่อไปคนแก่เราก็
คือคนตายคนหนึ่ง ต่อไปมันก็ต้องตายอยู่ดีมันก็ต้องเป็นคนตายคนหนึ่ง ฉะนั้น
เรารู้สภาพเออ..อะไรที่มันพอสมควรก็คือพอสมควร อาจารย์บอกว่าอย่าไป
เหนื่อยในสิ่งที่มันเอาไปไม่ได้ ให้มันพอสมควรซะ เพราะไอ้ที่เหนื่อยก็เอาไป
ไม่ได้ มันก็เหนื่อยกับมันอีกมันก็เลยทิ้งไม่ลง พยายามเอาตรงนี้เข้าไปในจิต
เราก็นั่งพิจารณาให้รู้ รู้ซึ่งแล้วต่อไปมีอะไรเกิดขึ้นเราก็เริ่มวาง แต่วางไม่ใช่วาง
แล้วไม่ใช่ไม่ทำงานนะมันคนละอย่างกัน เราจะรู้ว่าเออ...สังขารมันเป็นอย่างนี้
ต้องใช้ต้องอยู่ ก็ต้องใช้ต้องอยู่ตามสังขารที่ยังมีกำลังอยู่ เมื่อกายสังขารมันหมด
ภาระของมัน สภาพมันรับไม่ไหวก็ต้องปล่อยวาง จุดมันอยู่แค่นี้ ฉะนั้นเวลานั่ง
เอาคำสอนลงไปฟังดูฝึกทีละอย่าง พยายามให้รู้ซึ่ง ถ้าเรารู้ซึ่งเหมือนกับเรา
คิดโจทย์ได้เราตีโจทย์แตก เหมือนข้อสอบข้อนี้เราตีโจทย์แตกเรารู้หมดแล้ว
สบายแล้ว เหมือนอาจารย์บอกว่ามันจะมาแบบไหน มาพลิกแพลงแบบไหน
มันจะเอาคำถามมาไว้ตรงไหนย้ายมาข้างหน้าหรือย้ายมาข้างหลังเราก็รู้ทัน
หมดแล้ว ก็รู้ทันมาเวลาข้อสอบมาเราก็สบาย คือถ้าพูดถึงข้อสอบข้อนี้ความ
กังวลตรงนี้ก็ไม่มีกลัว เพราะเรารู้ซึ่งแล้ว รู้มองทะลุปรุโปร่งหมด หมายความว่า
อะไรข้อนี้เราสอบผ่าน อาจารย์จะพลิกแพลงยังไงก็สอบผ่าน คำตอบก็คือ
ถูกต้อง เอาตัวนี้มีคุณตัวนี้ เอาตัวนี้มาบวกตัวนี้ทุกอย่างรู้เรื่องหมด เอาเดี๋ยวนี้
กันเองสักพักนั่งไปเรื่อยๆ.....(นั่งสมาธิ).....ที่มาสอนก็มาเสริมให้รู้มากขึ้น
ก็คือเรายังติดตัวนี้เรายังไม่สว่างก็ยังมีคิดว่าอันนี้มันเป็นของเรา เราสบายก่อน
แล้วคนอื่นสบายทีหลัง ถ้ามว่าก้าวหน้าใหม่ก็ก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ แต่มุ่งมั่นที่จะ
ช่วยเหลือเมื่อเปรียบเทียบกับเทพที่เขาผ่านมานี้ เขาสภาพก็ต่างกัน เขาทำเพื่อ
ส่วนรวมเขาทำเพื่อคนพันทุกข์ ไม่ต้องดูไกลดูพระพุทธรูปเจ้าเป็นตัวอย่าง สละ
ราชสมบัติไม่เอา เพื่อหาทางหลุดพ้นเพราะเห็นสภาพเกิดแก่เจ็บตายแค่ครั้งเดียว
ว่าทำไมต้องมีเกิด แก่ เจ็บ ตาย ถ้าหาหนทางไม่เกิดทำยังไงแค่นั้นก็จบ เงินทอง
ไม่เอาขนาดเป็นลูกกษัตริย์ก็ไม่เอา แนวนุ่หรือเปล่า เพื่อหาทางหลุดพ้นตัวเอง

ก่อน เพื่อพิสูจน์ว่าไอ้ทางหลุดพ้นนี้จริงแล้วก็ไปสอนคน ฉะนั้นเราก็เหมือนกัน อาจารย์พันหนึ่งก็คือพันหนึ่งมากหรือน้อยเราก็ต้องช่วย จะบอกสองคนก็พอ อย่างนี้ไม่ได้ บางทีสองคนมันมีเหตุผลต้องทำสองคน แต่เมื่อมีโอกาสก็สามคน สี่คนต่อไปเรื่อยๆ ใครทำได้พันคนก็มีสองพัน ไม่ใช่อาจารย์บอกพันคนก็พันคน...ไม่ได้ พันคนนี่คือเป็นเป้าใหญ่ที่เราทำตาม บางคนอาจจะได้พันคนแน่ สอนเข้าเยอะก็มีความตั้งใจอาจจะช่วยต่อ เป็นพันห้าการช่วยคนมันไม่มีหรือก มันมากมายมหาศาลเยอะแยะ เยอะแยะมาก แล้วเวลาถ้านั่งแล้วมันเพื่อยจะหลับ นะ พยายามอย่าฝืนนะ เพราะสังขารมันจะหลับมันหลับสบายมันไม่ใช่แบบที่ อาจารย์นั่งสงบนิ่ง มันหลับเพื่อยเพราะว่าสังขาร เพราะสังขารเราก็พักผ่อน เรา เต็มที่แค่นี้ก็เออพักผ่อน เหมือนอาจารย์บอกเราเต็มที่แค่นี้ก็พักผ่อนเวลานั่งอย่า ไปเอาชนะความเจ็บปวด เหมือนกันแต่ไม่ใช่ว่าเวลาปวดนิดหน่อยก็ไม่ไหว ไม่ใช่ คือเรารู้ตัวว่ามันปวดมากทนไม่ไหวก็วางซะ ไม่เช่นนั้นเดี๋ยวมันอะอะ มันเจ็บปวดหน่อย ใช้นั่นก็ปวด ใช้นี้ก็ปวด ก็ไม่เอาละ ต้องแยกให้ออกนะ ไม่ใช่ว่าหน่อยก็ไปละไม่นั่งไม่ใช่ นะ เราดูว่าสังขารไม่ไหว ทนมีไหวก็เออ..แค่นี้ ก็ที่อาจารย์บอกสงบมันไม่เกี่ยวกับเวลา ฉะนั้นถ้าเราสงบปุ๊บมันไม่ถึงห้า นาทีที่จิตใจเดียวก็สงบได้ถ้าชำนาญ นั่งทีเดียวลงไปเลยที่อาจารย์สอนนั่งตั้งเข้าไปเลย จิตรู้อดีตชาติจนชำนาญรู้หมด รู้ว่าชาตินี้ งามมันเป็นยังไง มันเริ่มชำนาญ แต่รู้เรื่องพวกนี้รู้พอสมควรอย่าติดนะ ไม่ใช่รู้อดีตชาติกะไปดูชาติสองชาติสาม ชาติไปเรื่อยๆมันไม่มีประโยชน์ เขาให้รู้อดีตชาติเพื่อมีกรรมบางอย่างที่เราเชื่อมั่น อดีตชาติมีผล ว่าตัวนี้ถ้ามันมีผลจริงเรารับรู้จริง ก็คือเรารู้ซึ่งแล้วนี่ก็ยก่อนหน้า เวรกรรม เพราะยังงี้ถ้าก่อนหน้าเวรกรรมเราเกิดไปนี่ก็คือผลจากตัวนี้ ก็มีผลไปถึง ชาติที่เราเกิดเพราะเราดูผลจากอดีตชาติได้ก็คือผลตัวนี้ในอดีตชาติมีส่วน เราจะ หยุกลงเลยไม่ทำ กรรมเล็กกรรมน้อยเราก็จะไม่ทำเลยใจมันยอมรับก็คือรู้ซึ่งแล้ว

แล้วอย่างแรกใครจะท่องพุทธโท สัมมาอรหังก็ลงในจุดกลางก็ได้ แต่ท่อง ๆ ไป เวลาลงดิ่งพวกนี้มันจะหายไปเอง มันหายโดยอัตโนมัติไม่ใช่ไปท่องเข้าไปในจุดกลางก็ท่องเข้าไปไม่ใช่ มันแค่ใครอยากท่องกลัวไม่ท่องแล้วไม่สบายใจก็ท่องได้ ท่องไปปุ๊บมันลงในจุดกลางเมื่อมันดิ่งได้เข้าไปเดี๋ยวมันหายเอง มันจะลืมไอ้ที่ท่องเพราะว่าได้จุดกลางที่มันลงดิ่งที่อาจารย์บอกมันจะลึกเข้าไปมันจะไม่มีไอ้พวกนี้ตาม มันจะเป็นความเย็นสบายที่จิตมันลงดิ่ง แต่ลงดิ่งที่อาจารย์บอกไม่ใช่ลงดิ่งไปเรื่อยๆที่อาจารย์บอกต้องรู้ตัวด้วย ว่านี่เรากำลังลงลึกนะต้องค่อยๆ ถ้าเริ่มรู้ตัวแล้วว่าลงลึกต้องเริ่มค่อยๆถอยๆ เพราะต่อไปเดี๋ยวมันลงลึกๆไปเหมือนกับคนตกเหว ตกเหวมันไม่มีอะไรขวานะเดี๋ยวมันสะดุ้งนะ ฉะนั้นที่เรามีสติค่อย ๆ รู้ก็เหมือนเราจับต้นไม้ข้าง ๆ เหวจับไว้ ก็คืออยู่แค่นั้นนะ จับไว้ ก็คือสติก็เหมือนกับกิ่งไม้ที่มันยื่นออกมาก็จับไว้ก่อน หยุดไว้ก่อน เออ.. มันเย็นสบายจริงนะ มันดิ่งแล้วนะเริ่มรู้ตัวแล้วนะ เราก็ค่อย ๆ ถอยก่อนถอยขึ้น ถอยขึ้น การถอยขึ้นก็คือขณะที่เราลงดิ่งมีเชือกไปด้วย ที่ยึดก็คือหลักก็คือตัวสติ ยึดไว้ ไอ้ที่ดิ่งขึ้นก็คือถอนความรู้สึก ความรู้สึกดิ่งขึ้นไป ๆๆ อ้อสภาพมันเป็นแบบนี้นะ เออ..อาการมันเป็นแบบนี้แหละ ก็ถอยขึ้น ถอยขึ้น ถ้ามว่าไอ้ลงดิ่งนี้มันมีเย็นสบายละเอียดไหม มันต้องมี ว่าเย็นสบายละเอียดมันเป็นยังไง เออ..ต่างใหม่ เสร็จแล้ววันต่อมา พวกลื้อนั่งมีความสุขสบาย

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันพฤหัสบดีที่ 27 มกราคม 2548)

องค์ที่เขามาสอนเพิ่มคือเราฟังไว้แล้วก็ใช้ปัญญาพิจารณา เขาบอกทีเดียวก
ไอ้ที่บอกทีเดียวย่างเวลาทำบุญมันเย็นสบายเหมือนกับอยู่ทะเล แต่เข้าสวรรค์
เหมือนอยู่บนภูเขา สอนที่หนึ่งเราก็ไปสอนเขาแบบนี้ สอนแบบนี้เขาเข้าใจเลย
นะ เออ..อย่างนี้เราได้ เออ..ใช่ อันนี้มีคำมีประโยชน์เราก็ไปสอนคน ไอ้สอน
คนเราก็ต้องทำได้ ว่าไอ้ที่เข้าสวรรค์ที่เขาพูดเขาสวรรค์มันต้องเย็นแบบบนภูเขา
จริง ๆ เพราะฉะนั้นทำบุญห้ามเห็นแก่ตัว บุญข้า บุญเอ็ง บุญมึง บุญกูไม่ได้ คิด
อย่างนี้ไม่ได้ ต้องเผื่อแผ่มากหรือน้อยไม่เป็นไร นี่คือฝึกเริ่มต้น แล้วก็องค์ที่มา
สอนเพิ่มก็ย้ำแล้วว่าบอกพวกเลื่อนะอย่างสร้างหนี้เวรกรรม ลี้นั่งอดีตชาติได้
หนี้เวรกรรมมันส่งถึงชาตินี้ ลี้อคิดคุณมันส่งถึงเป็นชาติ ๆ นะ ไอ้โสมันส่งถึงเป็น
พัน ๆ ปีมันยังส่งถึงนะ ไม่สงสัยหรือ ว่ากรรมนี้ทำไมมันส่งเป็นชาติ ๆ ก็คือ
อะไรมันรอเวลาเรารับ เพราะฉะนั้นที่ข้างล่างพระพุทธเจ้าสอนทำกรรมอะไรไว้
ก็ต้องได้รับผลอย่างนั้นไม่ว่าเร็วหรือช้า ไอ้คำว่าเร็วก็คือได้รับผลในชาตินี้ ไอ้ช้า
ชาติไหนก็ไม่รู้ เห็นไหมปัญญาก็ออก ไอ้เร็วหรือช้าอย่าไปคิดว่าชาตินี้ ไอ้เร็วก็
คือชาตินี้ไอ้ช้าก็ไม่รู้ว่าชาติไหนมันต้องได้รับผล เพราะฉะนั้นเวลาเราดูคำสอน
ของพระพุทธเจ้าปัญญาเกิด แรกก็เร็วหรือช้าก็เข้าใจแบบนี้ไม่ใช่ เร็วก็คือ
ชาตินี้ ไอ้ช้าไม่รู้ชาติไหน เราก็นั่งคั่งเข้าไป อย่าลืมนะนั่งคั่งเข้าไปก็คือไปดู
อดีตชาติ ดูชาติที่เราทำกรรมอะไรไว้ หรือทำบุญอะไรไว้ ทำบุญอะไรไว้ก็ได้รับ
ผลอย่างนี้ แต่ถ้าทำบุญอะไรไว้แล้วรับผลอย่างนี้มาเดี๋ยวมันก็ติดบุญไป ทำบุญ
นะได้แต่ลื้อจะรอเกิดแล้วรับบุญ เกิดแล้วรับบุญมันก็ถามว่าลื้อไม่เบื่อการเกิด
บ้างหรือ มันจะสบายจริงแต่ยังงี้ลื้อก็ทุกข์กายสังขาร อย่างน้อยมันก็มีทุกข์กาย
สังขาร ทำบุญนะดีแต่สุดท้ายมันต้องหลุดพ้นมันอย่าไปติดบุญ มันแค่เป็นลึงนำ
ทางเอาไว้ เพราะเวลาเรามีบุญมันจะไปทำอะไรต่อมันสะดวก เหมือนเราอย่างนี้
ลองดูคนที่ เป็นโรคหนัก ๆ จะมานั่งอย่างเราก็ไม่ได้เห็นไหม คนที่นอนอยู่เวลา
ลื้อไปหาเขาเห็นไหม เขาอนอนอยู่กันเยอะแยะก็มี ก็มาทำอย่างเราก็ไม่ได้นี่คือ

ประเภทหนึ่ง คนที่ดีเรียนสูงมากกว่าเราก็มานั่งอย่างเราก็ไม่ได้ บางทีติดภาระหน้าที่เยอะ ต้องไปทำโน่นเพื่อชื่อเสียง เพื่อชื่อเสียงตัวเองไม่ให้เสีย เพื่อหลายอย่าง เมื่อมีชื่อเสียงก็มีผลตอบแทนลงมา ก็นั่งอย่างเราก็ไม่ได้ก็คืออะไร ก็คือติด บางคนนี่ตอนนี้นั่งไม่กลับบ้านเลย ไปเที่ยวเตร่ไปกินอะไรไม่รู้เยอะแยะ เข้าก็กิน กลางวันก็กิน เย็นยังกินไอ้โฮมันกันทั้งชาติเลย มันก็นั่งอย่างเราก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นโชคคิที่ลื้อได้นั่ง แล้วเราก็นั่งพิจารณาต่อในจุดกลางว่า มีคนเยอะแยะ มีเป็นล้านคนเป็นเท่าไรหรื อยู่น้อยคนที่จะได้ทำอย่างนี้ เห็นไหมถามว่ามีคนนั่งอย่างเราไหม มี ตอนนี้มีคนนั่งอย่างเรามี แต่นั่งแบบไม่ตรงเป้าเห็นไหม มีนั่งไหม มี แต่ไม่ตรงทางที่ทางตรง คือสายทอง ตรงไปสู่เบื้องบนก็น้อยลงอีก เรานั่งพิจารณาก็น้อยลง อยู่นิ่งลงมาก อยู่นิ่งคือเราโชคคิกว่าคนอื่นเท่าไรก็ไม่รู้ ฉะนั้นอาจารย์แรก ๆ บอกลื้อศรัทธาแล้วนะ ลื้อตั้งใจแล้วนะ ผ่านแล้วนะจำได้ไหมที่อาจารย์แรก ๆ บอกลื้อมีสามข้อแล้วนะ ลื้อมีความตั้งใจ ลื้อมีความศรัทธา ตอนนีลื้อกำลังสร้างปัญญา สำคัญ ตัวปัญญาคือสำคัญ เพราะมันหลุดพ้นก็ต้องปัญญา ถ้าขาดปัญญามันมองไม่ชัด ก็ปัญญาก็คือต้องคิดอย่างละเอียด ทำไม่ต้องคิดอย่างละเอียดต้องบอกตัวเอง ถ้าไม่ละเอียดแล้วบางอย่างเราไม่เข้าใจ อย่างเช่นอย่างนี้ เขาบอกว่าอย่างสร้างหนี้เวรกรรมนะ พูดแล้วพูดอีก อาจารย์ก็บอกแล้วบอกอีก พูดแล้วพูดอีก เราก็ยังมีอารมณ์เพื่อสร้างหนี้เวรกรรมต่อ อยากจะให้หมดไหมลื้อก็ดึงลงอดีตชาติ ชาติเดียวชาติไหนก็ได้ รู้ว่าลื้อทำอย่างนี้แล้วรับผลอย่างนี้แล้วรู้จริงนะ ไอ้หนี้เวรกรรมที่ลื้อจะสร้างต่อลื้อหลุดเลย เพราะรู้ซึ่งแล้ว รู้ซึ่งในสิ่งที่ว่าทำอย่างนี้มันมีอย่างนี้จริง ๆ ใจเรายอมรับนะจริง ๆ ต่อไปใครจะมาอะไรยังไง มาแย้งชิง มาเอาของเราไปยังไงเราก็ไม่สนใจก็เพราะเราไม่อยากอยู่ข้างล่างเราจะไปอยู่ข้างบน เริ่มมองชัดทีละอย่างนั้นนะลื้อรู้ซึ่งแล้ว เมื่อรู้ซึ่งถึงอย่างนี้แล้วสิ่งอย่างนี้มันก็หมดไปเอง ความทุกข์เกี่ยวกับเรื่องนี้มันก็น้อยลง มันก็หายไปด้วยเมื่อหายไปด้วยสิ่งอื่นที่จะคิดพิจารณาอย่างละเอียดต่อละเอียดมันก็จะพิจารณาหายเพราะเรารู้ซึ่งอย่างหนึ่งแล้ว จะรู้ซึ่ง

อย่างอื่นตามมันจะง่ายเพราะใจหนึ่งเรายอมรับแล้ว ฉะนั้นตอนที่สอนเรื่อง ทำอาหารจำได้ไหม ถ้าลือทำอะไรอร่อยอย่างหนึ่งนะ ไปที่ไหนเขาก็ว่าอร่อยลือ เขาได้หมด อร่อย ๆ แล้วลือจะทำอย่างอื่นอร่อยไม่ใช่เรื่องยากแล้ว ง่ายแล้ว เพราะเริ่มรู้ สมมุติลือทำข้าวผัดอร่อย ลือจะทำก๋วยเตี๋ยวผัดมันก็ต้องอร่อย แต่ อร่อยลักษณะที่ว่าใส่บางอย่างเยอะไม่ได้เพราะก๋วยเตี๋ยวกับข้าวมันไม่ เหมือนกันเห็นไหมปัญญาออก แต่ส่วนมากคือเวลาทำที่จะเอาน้ำจิ้มอะไรมา ลือก็ รู้ว่ามันต้องใช้น้ำจิ้มแบบนี้ น้ำจิ้มอย่างอื่นมันไม่ดีแล้วต้องใส่แค่นี้ด้วยเห็นไหม มันมองทะเลปูโปรง มองชัดไอ้อย่างนี้จะเร็ว เพราะฉะนั้นจำไว้โดยที่เราเช้าทุก วันนี่เพราะอะไร เพราะเราไม่รู้ซึ่งอะไรสักอย่าง เพราะเราไม่รู้ซึ่งอะไรสักอย่าง หนึ่งเลย มันถึงอะไรก็ช้า ๆ ไอ้จะก้าวหน้าก็ช้าไอนี้ก็ดึง ไอนั้นก็ดึงเพราะเรา ไม่รู้ซึ่งอะไรสักอย่าง อาจารย์หลัง ๆ ถึงได้บอกว่าลือลองรู้ซึ่งข้อใดข้อหนึ่ง รู้ซึ่ง แน่ ๆ ข้ออื่นมันง่าย เพราะเริ่มรู้หลัก รู้หลักที่จะแก้เราเองแล้วรู้หลักที่จะไปของ เราเองด้วย นั่นแหละจะเริ่มบอกกับตัวเองว่าไอ้จุดกลางที่มันสว่างนะ สมัยก่อน ที่บอกแรก ๆ มันยาก ๆ ก็ไม่ใช่ยากแล้ว เป็นไปได้และทำได้โดยใจเรายอมรับ ด้วย เพราะในการรู้ซึ่งบางอย่าง เพราะเราไม่รู้ซึ่งบางอย่างมันจะเห็นอะไรสักอย่าง หนึ่งแล้วว่า เออ..มันเป็นอย่างนี้จริง ๆ เมื่อเป็นอย่างนี้จริง ๆ คืออะไรใจมันโล่ง นะ โล่งไปเลย โล่งว่าที่เรามาเราคิดตัวนี้เอง ก็เหมือนกับที่เรากำลังคิดค้นเรา ค้นหา เราค้นหาอะไรละ ก็ค้นหาจุดเราเอง ค้นหาทางเดินของเราแล้วเราเจอแน่ ๆ เจอทางเดินที่กำลังสว่างแน่ ๆ ลือโล่งเลยนะ แล้วจะบอกว่าตัวต่อไปไม่ใช่เรื่อง ยากแล้ว มันง่าย ฉะนั้นที่เราบอกมันยาก มันก็ไม่ใช่เรื่องยาก ไอ้จุดสว่างก็คือตัว เรากำลังชัดเองนะ ฉะนั้นที่ทุกวันนี้มาก็คือค่อย ๆ ชัด เห็นไหมลือลองดู ลือได้ แค่นี้ยังมีองค์ที่เคยอยู่กับลือมาเขายังหวังลือ บอกไม่ได้นะคิดกันอย่างนี้ไม่ได้ นะ มันมีงานใหญ่ข้างหน้าที่ยังหนักมาก ๆ มันไม่ใช่หนักที่เราคิดง่าย ๆ นะมัน หนักมาก ๆ เขากลัวว่าเราจะทนไม่ได้ กลัวเราว่าทนไม่ได้แล้วมันจะท้อเมื่อ เจออย่างนั้นจริง ๆ ลือก็บอกว่าเราทนตรงนี้รู้ตรงนี้เมื่อถึงอย่างนั้นจริง ๆ มันยังมี

กำลังใจที่สร้างตัวเองนะ ลืออย่างหวังให้คนอื่นสร้างกำลังใจนะ ตัวเรานั้นละ
สร้างกำลังใจตัวเองเพื่อต่อสู้ออนันัน เห็นหรือยัง นั่นนะเขามาถึงอาจารย์ถึงบอก
เวลาองค์ไหนมาสอนเขามีแผนให้ลือ ลือต้องนั่งละเอียด เออ..เขามาสอนนี้เขา
เตือนเราอยู่ งานหนักนะ ว่าที่พันคนนะอาจารย์ถูกพี่บอกว่าไอ้คนเดียวยังช่วย
ไม่ได้แล้วพันคนจะช่วยยังไง มันสำคัญที่ว่าไอ้พันคนมันมีพี่ มีน้อง มีหลานลือ
มีพ่อ มีแม่ลือในพันคนนั้นนะ ไอ้คำพูดที่ลือตอบตัวเองว่าไอ้คนเดียวยังช่วย
ไม่ได้ แล้วจะไปช่วยพันคนมันตอบไม่ได้นะ ไอ้ที่ในพันคนมันมีพ่อลือด้วย แม่
ลือด้วย พี่น้องลือด้วย หลานลือด้วย ลูกลือด้วย เจ็บไหมละ เจ็บนะ ที่บอกว่าคน
คนเดียวยังช่วยไม่ได้แล้วจะไปช่วยพันคน แต่ถึงตอนนั้นลือก็ต้องช่วย เพราะเป็น
คนที่รู้จัก เจ็บนะ ลือลองดูลือแนใจลือจะหนีคนเดียวหรือ เป็นไปไม่ได้หรือ
นั่นละถึงตอนนั้น เออ..วะ ลืมนึกไปว่าในพันคนนะมีญาติพี่น้อง มีลูกหลานลืออยู่
ในพันคนมันถึงถึงไม่ได้ เห็นหรือยัง อาจารย์บอกเตือนลือที่หนึ่งลือรู้เลย ไอ้ที่เคย
บอกคนเดียวยังช่วยไม่ได้ไม่ใช่แล้ว เพราะอย่างน้อยในพันคนก็มีญาติพี่น้องลือ
อยู่นะ ลือจะทิ้งหรือ ถ้ามใจลือจะกล้าทิ้งหรือ แล้วยิ่งพ่อแม่ลือกล้าทิ้งหรือ
ใช่หรือเปล่า เจ็บใจเลยนะนี่ บอกที่หนึ่งลือก็เจ็บใจเลย ฉะนั้นลือต้องขยันซ้ำ
ไม่ได้เห็นไหม ข้างบนบอกแค่นี้ง่าย ๆ โอมันนึกไม่ถึง จะไปนึกถึงได้ยังไงก็
อาจารย์เป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ จีจุดที่แค่นี้ลือก็สะดุ้ง ซี้เกียจไม่ได้ องค์ที่เคยอยู่กับลือ
สอนว่านอกเขตสวรรค์ ในเขตสวรรค์ความเย็นเป็นยังไงเปรียบเทียบแค่นี้ลือรู้
เลยทีเดียวนั้นคือปัญญาเขาถึง ฉะนั้นเอาสิ่งดี ๆ ไปสองเขา ให้เขาเปรียบเทียบ
เออ..จริงไหม เออ..จริง เสร็จแล้วอย่าลืมก้าวหน้า ต้องบอกตัวเองนะหยุดการก่อ
หนี้เวรกรรมทุกอย่าง ตอนนีลือต้องบอกตัวเองแล้วนะ เพราะถ้าลือยังทำอยู่มัน
คงไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์ใดที่ขึ้นไปแล้วยังมีหนี้เวรกรรมติดตัวไป มันเป็นไปได้
ไม่ได้ นั่นคือลือทำตัวเองขัดขวางตัวเองที่จะเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ด้วยตัวเอง เห็น
หรือยัง เพราะมันคงไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์ใดที่มีหนี้เวรกรรมแล้วก็เป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์มันอายุเขานะ นั่นก็คืออะไรถ้าลือยังสร้างต่อลือก็ต้องรอเวลาเกิด

ทำไมรู้ได้ยังไงรอเวลาเกิด ก็ลื่อนั่งดูตาดิชาตลื้อก็รู้แล้วถ้าทำต่อลื้อก็ต่อรอเวลาเกิดเพื่อชดใช้ที่ลื้อทำ มันเป็นเหตุเป็นผลใหม่ เป็นเหตุเป็นผล อยากรู้จริงไหมรู้อดีตชาติ รู้ล่วงหน้ารู้อนาคตก็นั่งไปสิ จุดนี้มันรู้ได้วันนั้นอาจารย์ก็ทายแล้วว่าลื้อเจออย่างนี้ อย่างนี้มีไหม มีเจอ แล้วอาจารย์รู้ได้ยังไง รู้สิ เพราะว่ารู้ล่วงหน้าได้ แต่รู้ล่วงหน้ามาทายเป็นลื้อตลอด ๆมันเด็กเล่นนะ ใช้หรือเปล่ามานั่งทายแบบนี้มันเด็กเล่นนะ ฉะนั้นทุกวันนี้ที่อาจารย์ทายพวกลื้อทุกวันนี้ก็เพราะพวกลื้อยังเป็นเด็ก ไม่ก้าวหน้าเลยแทนที่จะรู้จุดกลางมันสว่างว่าเป็นยังไงทำไม ตอนที่สว่างเริ่มตรงนี้เป็นยังไงมันทำไมไม่เอาแบบนี้ ใช้หรือเปล่า มีองค์หนึ่งมาลื้อรู้แค่นี้เขาก็มาพูดให้ลื้อสว่าง ง่าย ๆลื้อดูปีนี้เห็นไหมทำไมเรื่องราวมันเยอะขึ้น ลื้อดูทุกทีสิ ว่าทำไมเรื่องราวมันถึงขึ้น ทำไมมันวุ่นวายตลอด แปลก คือโลกที่ลื้ออยู่มันวุ่นวายตลอดเลย มากขึ้นแรงขึ้น ที่บอกแผ่นดินไหวมันน่าจะจบเปล่ามันก็ยังมิแผ่นดินไหวต่อ ลื้อเห็นหรือเปล่าความกลัวตายมันก็มาวิ่งกันใหญ่เลย นั่นละสภาพลื้อต่อไปมันจะเป็นอย่างนี้ ภัยพิบัติลงมาลื้อก็วิ่งแบบนี้แล้วดูเขาวิ่ง หาหลักที่ไหนลื้อดูเขาไม่ต้องดูเรา ลื้อดูเขาไอ้ต่อไปเราจะวิ่งแบบนี้ละ เหมือนกันไม่ต่างกันหรือกลิ้งลื้ออยู่กับที่หรือ เขาม่ากันจะตายถึงกันจะตายลื้อก็อยู่กับที่หรือ ไม่เชื่ออาจารย์ไม่เชื่อลื้อจะอยู่กับที่ ลื้อไม่กลัวตายลื้อจะอยู่กับที่ ลื้อก็วิ่งแบบนี้ละ แต่ต่างกันมันยังไม่ถึงคิวเรา แต่ต่อไม่มันจะเริ่มตาเราแล้วที่นี้ละจะทำยังไงละ ปัญญาอันก็เริ่มเกิด ไม่ได้แล้วซ้ำไม่ได้ก็ต้องฝึกฝน ลื้อนั่งมาเกือบสามปีแล้วนะ ลื้อนั่งตั้งแต่อาจารย์ขาว อาจารย์ขาวครึ่งจนมาถึงอาจารย์ลูกพี่แล้วนะ แต่อาจารย์ฟ้าบอกว่าอย่างน้อยมีอาจารย์สูง ๆมาหาลื้อแปลว่าพวกลื้อใช้ได้แล้วนะ ใช้หรือเปล่ามันต้องมีอะไรก้าวหน้านิด ๆหน่อย ๆ ยังไงพวกที่มีพักพวกมาเห็นไหม พวกที่มีพักพวกมาเดี๋ยวงค์เจ้าแม่มาก็เปลี่ยนแล้ว ไม่ใช่เฉพาะที่นี้เจ้าแม่มาเยอะแยะ อาจารย์ไม่เรียกให้ลงอย่าเพิ่งลง เดี๋ยวงแล้วลื้อก็ไอ้โงะไรนี่เจ้าแม่พลังก็แปลก ปู่ที่นี้พลังก็แปลก เอาปู่ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มาแล้ว ลื้อสงสัยไหมทำไมเอาปู่ดึกดำบรรพ์มา ไอ้ปู่ดึกดำบรรพ์ไอ้ปู่ที่นี้มันก็เป็นลูกหลานเขาณะ

ไอ้โฮมันย้อนก็ همینปีนี่ปู่ดึกดำบรรพ์ เพราะอะไรพลังเขาแปลก ๆ ลือเคยเจอพลังใหม่พลังทางตา เดี่ยวสักพักหนึ่งนะตาจะเข็นนะ นั่ง ๆ แล้วตาเข็นทำไมตาเข็นเหมือนกับน้ำแข็งมันเข็น ๆ แปลก ยิ่งเจ้าแม่ยิ่งนั่งสงบ ๆ นั่ง ๆ ตาเข็น ทำไมตามันเข็นมันแซ่เข็น ตาเข็นก็คือพลังแปลก ไม่เคยเห็นไม่เคยเจอนี้คือองค์ดึกดำบรรพ์ นั่งกับอาจารย์องค์นี้ลืออย่าเครียด อาจารย์ก็พูดไปเรื่อย ๆ ลืออย่าเครียด

พวกเราทางนี้เวลานั่งจะบอกให้อย่างหนึ่งคือ สมมุติเวลานั่งเราลงจุดตลอด เวลาเราไปข้างนอกมันมีพวกวิญญาณมันเห็นแต่เราไม่รู้ ก็ทุกวันนี้เรานั่งก็เหมือนกับที่อาจารย์บอกว่าค่อยๆชัด แต่เราไม่รู้ที่ชัดๆมันสว่างมากสว่างน้อยเราไม่รู้ แต่ในสภาพจริงก็เหมือนกับว่าเราทำอะไรตรงจุดหนึ่งมันยอมมีอะไรสักอย่าง เวลาเราไปข้างนอกพวกวิญญาณมันเจอมันก็จะวิ่งมาหาเรา จวงชิมเอี้ยเคยเจอนะจะบอกให้ บางทีมันเหมือนกับมีอะไรมาเราต้องแผ่ไปนะ เรามองไม่เห็นแต่พวกนี้ทำไมมันมองเห็น เอ๊ะ..ทำไมคนนี้มีจุดสว่างมา เราต้องแผ่จะบอกให้ จวงชิมเอี้ยยังเคยไปปากคลองตลาด ยังเคยโดนเลยสมัยนั้นมันเลยคือไอ้พวกนี้มันรุ้มเข้ามานี่คือเตือนให้ฟังนะ ฉะนั้นไม่ต้องตกใจเราแก่แก่แค่นั้นนะ แผ่ส่วนกุศลไปเรื่อยๆแผ่ๆ อย่างบางทีเราไปตามงานศพนี่ยิ่งที่งานศพจะเจอง่าย คือพูดให้ฟังก็เหมือนกันที่เราทำตรงจุดนี้ เราทำมากทำน้อยมันก็ต้องมีนิดหน่อย แต่สว่างอย่าไปเข้าใจว่ามันสว่างจ้าไม่ใช่ แต่เหมือนกับเราทำอะไรมันมีนิดหน่อย ไอ้พวกที่เรามองไม่เห็น ไอ้พวกนี้ทำไมมันมีจุดสว่างตรงนี้ บางทีเขาเข้ามาหาเราใกล้ๆเราก็ไม่รู้เรื่อง ถ้าเรารู้สึกมันแปลกเหมือนกับเราจะเป็นลมนะ มันมีหน้าเรารีบอุทิศเลย บอกอุทิศส่วนกุศลตัวนี้ไปให้ เพราะมันไม่มาตัวเดียวมันมาหลายตัวนะพูดให้ฟัง ไม่ใช่ว่าไปเฉย ๆ ไปงานศพแล้วมันหน้ามีดเป็นลมอันนี้ไม่ใช่ ไอ้พวกนี้มันจะเข้ามาเลย เข้ามาหาเราแล้วเราไม่รู้ และอีกอย่างหนึ่งถ้าเราฝึกไปเรามีพลังพอจะไม่ต้องกลัว แต่พวกเราเริ่มนิด ๆ หน่อย ๆ บางทีมันมาหา แต่ถ้าพวกเรามีพลังพอพวกนี้มันจะไม่กล้าเข้าใกล้ เปรียบเหมือนเขาอยากมาหาพวกมีบุญนะ แต่ของเราบุญไม่ใช่แบบนี้ แต่บุญจากจุดตรงนี้ออกมาแล้วเราก็รีบแผ่ไปเลย แผ่ส่วนกุศลออกไปบอกอยากจะได้อะไรก็แผ่ให้หมดอย่างบางคนทีไปเจอในป่าช้าเหมือนกับหน้ามีดจะเป็นลม พอแผ่ไปแป๊บเดียวก็หาย ไอ้พวกนี้ไม่ต้องตกใจหรอก ยิ่งถ้าเป็นพระสงฆ์ที่เขาฝึกเข้าชั้น ไอ้พวกนี้มันจะมาล้อมเอง ไม่ใช่อยู่ดี ๆ เขามาล้อมนะ บางวิญญาณเขาก็มาฟังบ้าง บาง

วิญญูณก็มาขอแผ่บุญส่วนกุศล เพราะเวลานั่งสมาธิของทางศาสนาพุทธเขาจะ
สอนเลยว่าเวลานั่งสมาธิก็ถือว่าเป็นบุญอย่างหนึ่งก็อภินาเหมือนกัน แผ่ส่วน
กุศลเหมือนกัน ฉะนั้นนี่ไม่ใช่เรื่องแปลกนะเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่ว่ามันงาย
นี่แล้วพวกนี้มาไม่ใช่ แต่สายนี้คือมันเร็ว จุดสว่างมันเร็ว นี่คือบอกไว้ก่อน
ไม่ใช่ว่าไปที่ไหนแล้วมีอาการแปลก ๆ คือพวกนี้เขามาหา เข้าใจไหมแล้วก็รีบ
แผ่ไปเลย แผ่อุทิศส่วนกุศลที่เรา นั่งสมาธิ ขอแผ่ให้กับวิญญูณรอบ ๆ ง่าย ๆ
แบบนี้ก็ได้

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันจันทร์ที่ 31 มกราคม 2548)

เวลานั่งสมาธิฟังสิ่งที่จิตที่อาจารย์ฝึก ถ้าเราไปเจอบางคน บางคนที่เขาชอบเล่น ถ้าเราดูเราก็บอกลองทำแบบนี้ดูมันจะออกแบบนี้ ๆ ถ้าลองอีกครั้งหนึ่งมันจะออกแบบนี้อีก คือเวลาสอนคน จะสอนให้ฟังเวลาเราสอนคน อย่าอะอะก็นั่งสมาธิ เพราะการมีสมาธิข้างล่างมันไม่เกี่ยวกับการนั่งอย่างเดียว ใต้การนั่งคือให้สงบไม่ได้ทำอะไร เหมือนกับที่ข้างล่างเขาสอน ลือจะท่องอะไรก็ได้ นั่นคือแนวที่พระพุทธเจ้าเขาสอนมา สอนวิธีนั่งแต่เวลาถ้าสงบจริง ๆ แล้วมันทำไหนก็เหมือนกัน แล้วคนที่ไม่มีสมาธิก็ไม่จำเป็นต้องนั่งทำนี้ ถ้าจิตเขาเพ่งในจุดกลาง อาจจะไม่ได้อะไร หรือจะนั่งทำไหนก็ได้ ก็เพ่งในจุดกลางสงบมันก็เหมือนกัน ฉะนั้นเวลาเราสอนคน แล้วเราจะดึงคนมาบางคนอย่างนี้มันไม่รู้เรื่องเราเอาเขาที่ชอบอยู่ ชอบอยู่ให้เขาแปลกใจคือให้เขาแปลกใจก็คือเราทำได้ยังไง บอกรู้ได้ถ้าเพ่งออกจากจุดนี้เห็นไหม มันก็เหมือนการสอน ฉะนั้นที่อาจารย์หลัง ๆ ถึงสอนว่า ถ้าเรารู้ล่วงหน้า รู้ความคิดคนอื่นก็มาใช้แบบนี้ เพราะคนที่เจอก็จะรู้ทำไมมาที่ครั้ง ก็ครั้งก็รู้หมด เขาก็แปลกใจ เมื่อแปลกใจเขาสงสัย เขาก็จะถาม เราก็บอกว่าถ้าอยากจะรู้ก็ลองนั่งแบบนี้ เพราะตัวที่เขาอยากจะรู้มันนะ เขาสนใจอยู่แต่ไม่รู้วิธีไหนก็บอกเขาลองเพ่ง เพ่งในจุดนี้เพ่งทำอะไรก็ได้ ไปฝึกดู ถามว่าต้องหลับตาไหม ไม่จำเป็นต้องหลับตา ลองเพ่งออกจากจุดนี้ไปดูซะ แต่ต้องสงบนะ เหตุที่ต้องสงบคืออย่าวุ่นวาย เวลาที่มาแล้วออกมา พอไม่สงบแล้วนี้ตัวเพ่งนี้จะไม่คงที่ มันจะเพ่งออกจากจุดนี้มันยังไม่ชำนาญ เรื่องของเรื่องก็คือมันยังไม่ชำนาญ ก็เป็นแนวหนึ่ง หรือเวลาเราไปเจอคนที่เขาทำอะไรเก่ง ๆ ทำอาหารก็ได้ เราเข้าไปเรารู้ความคิดคนอื่นว่าลือใส่น้ำตาลสี่ช้อนเอง เขาก็แปลกใจว่าเรารู้ได้อย่างไร เพราะสูตรเขาไม่ได้บอกกัน แต่เรารู้ลือใส่น้ำตาลสี่ช้อนใช้ไหมละ เอ๊ะทำไมไม่รู้ เห็นไหมลือใส่น้ำตาลแค่เศษสามส่วนสี่ด้วย เรารู้ของเราเองนะ โดยที่เราไม่เคยทำอาหาร แต่เราเข้าไปนี่ลือใส่น้ำตาลแค่เศษสามส่วนสี่ด้วยแบบข้างล่าง เขาก็บอกอันนั้นเป็นสูตรลับทำไมลือรู้ละ บอกรู้ลือคิดอะไรอยู่อ้าว

ก็รู้ เอ๊ะทำไมไม่รู้ได้ รู้ได้ถ้าฝึกในจุดนี้ก็รู้ได้ เห็นไหมเราก็ตั้งคน คนที่ชอบเล่นการพนันเราก็ตั้งได้ แรก ๆ ให้เขาแปลกใจ เสร็จแล้วเขาทำได้ผล เราก็ไปตอบที่ทำได้ผลก็เพราะเราสงบ ถ้ามีความโลภต่อไอ้ตัวนี้มันจะหายนะ เราก็ค่อย ๆ สอน เราก็บอกอันนี้รู้ล่วงหน้าได้ แต่ถ้ามีความโลภต่อตัวนี้มันจะหายนะ เพราะในจุดนี้ห้ามมีความโลภ เห็นไหมมันใช้ได้ ไม่ว่าจะอาชีพอะไรที่อยู่ข้างล่างเราสอนเขาได้หมด ตั้งได้หมด ไม่จำเป็นต้องมานั่งสมาธิในนี้แล้วค่อยตั้งได้ ไม่ใช่ เพราะเมื่อเรารู้ล่วงหน้า เรารู้ความคิดคนอื่นแล้วนี่ใช่ได้เยอะเลย ถ้าไปเจอคนขายของชื่อของ ที่เราจะไปซื้อกับเขา ที่เขามาซื้อกับเรานี้เราก็ตั้งเขาได้ เออลองไปใช้ดูสิ บอกเราเคยทำแบบนี้มานะ เขาก็ดูเออ..คนแบบนี้คงไม่โกหกหรอก เราก็คุยแบบนี้ก็ได้ ก็ฝึกด้วย บอกเขาเมื่อว่าเพิ่งไปที่นี้มาใช่ไหม เขาก็แปลกใจทำไมเรารู้ เราก็บอกพอดีผมฝึกทางนี้มาแล้วถูกไหม เขาบอกว่าถูก เราก็บอกวิธีเขาได้ อย่างนี้สอนวันละคน วันละคน เรื่องเล็กไหม เรื่องเล็กจะตาย มันไม่ใช่เรื่องใหญ่ เราใช้อย่างนี้ละ ให้เขาเห็นผลที่เราฝึกมาแบบนี้ ว่าเราฝึกแบบนี้จะรู้อย่างนี้ได้ นี่เป็นตัวอย่างเล่น ๆ

อาจารย์ไม้เท้าดำ (ต่อ)

ไอ้คำว่าเย็นของลือนั้น อ้อมันก็เย็นสบาย พอใจแค่นี้หรือ แต่มานั่งพิจารณาไม่รู้อะไรเลย แต่บางคนบอกว่าไอ้โฮได้แค่นี้แล้วนะเย็นมากขึ้นก็ได้มากขึ้น ได้เย็นแค่นี้ก็รู้แค่นี้ อาจจะมากกว่า คนตะกี้ที่บอกว่าเย็นแค่นี้พอแล้ว มันถึงวัดไม่ได้ใช่ไหม เพราะฉะนั้นเวลาความรู้สึกเย็นอาจารย์บอกว่าเอาตัวเองเป็นที่ตั้งไม่ได้ แต่เอาผล ผลคืออะไร คือถ้าละเอียดมากย่อมรู้มากถ้าละเอียดน้อยย่อมรู้น้อย ตัวอะไรก็สร้าง ตบก็ไม่ได้ เออ..ถ้าตบตอนนี้อาจารย์ตอหรือร่างตบ ฉะนั้นเวลาเย็นที่จิตนะตัววัดว่าเราะเอียดหรือไม่ละเอียด คุณผลก็รู้ รู้ถึงเราเย็นสบายจริง มันก็ต้องพิจารณาไม่ใช่นั่งแล้วสบาย สบายไปเรื่อง ๆ แล้วพຽงนี้ั่งก็สบายไปเรื่อง ๆ ไม่พิจารณาคำสอนที่ละเอียด มันก็ไม่ใช่ มันนั่งสบาย ๆ ก็

เหมือนกับที่เรานอนหลับ นอนหลับก็ไม่ต้องรู้เรื่อง ไม่พิจารณาเพราะมันหลับไปแล้วเหมือนกัน ฉะนั้นเอาความเย็นที่จิต เย็นสบายพิจารณาต้องมีความรู้สึกตัวด้วย อย่าคิดเย็นสบายนะ โอ้โหนมัน โลงสบายเย็นจัง พຽงนี้นั่งต่อโอ้โฮมันสบาย โอ้โหนอาจารย์หนูเข้าใจแล้ว ที่อาจารย์สอนนั่งเย็นสบายโล่งนั่งไปเรื่อย ๆ อีกอาทิตย์หนึ่งเข้าเจ้าพระยา สมเด็จพระเจ้าพระยาเพราะนั่งทั้งวัดไม่ทำอะไรเลย กลายเป็นปัญญาอ่อน ต้องบอกอาจารย์หนูเจ้าสมเด็จพระเจ้าพระยาแล้ว หนูก็นั่งทั้งวันเย็นสบาย หนูไม่ทุกข์ หนูนั่งเย็นสบาย แล้วกันโว้ย อ้าวสอนให้เย็นสบายพิจารณาไม่ใช่ นั่งเย็นสบายไปหาสมเด็จพระเจ้าพระยา มันเป็นอะไรวะสมเด็จพระเจ้าพระยามันคืออะไร “ตอบโรงพยาบาลบ้า” เออ..นั่งไปเรื่อย ๆ ที่นี้มาแปลกนะ อาจารย์นั่งเย็นสบายไม่ต้องกินนะ ก็นั่งเย็น โอ้ไม่หิวหนึ่งวัน เออ..ดี คนทำเออ..ดี เออ..อดหิวได้ พຽงนี้เอาใหม่ เออ..มันไม่หิววะ มันคิดตอนแรก ลืออย่าคิดตลอดนะ นั่งเอาให้เย็นสบายตลอด เพื่อพิจารณาละเอียดไม่ใช่ นั่งเพื่อไม่กินข้าว เอามาใช้ได้แต่นั้นไม่ใช่หลักใหญ่ นั่นคือผลจากการนั่งเย็นสบายที่จิต เหมือนกับเรา โลง โลงเย็นสบาย เวลาเราทุกข์เรื่องใด กลุ้มใจเรื่องใด เราก็นั่งอย่างนี้ละ เราทำงานก็ได้ หรือทำด้วยเย็นที่จิตไปด้วย ถ้าลือทำด้วยเย็นที่จิตนะ โอ้พวกนี้ไม่เข้าบางทีงานเร่ง ๆ ก็เย็นไปด้วยทำไปด้วย ไม่ใช่ชี้เก็ยนั่ง ทำไปด้วยแต่เราไม่ทุกข์ไม่ร้อนกับสิ่งที่ทำ เพราะเรารู้ว่ามันเป็นเหตุเป็นผล มันจะเร่งมาก ๆ มันก็ไม่ได้ก็ฝึกทำใจเห็นใหม่ เริ่มมองออกก็เอามาใช้นึกทำใจก็รู้สมัยก่อน ๆ เราใจร้อนเร็ว อยากให้เสร็จเร็ว มีหลายอย่างติด ๆ ขัด ๆ โอ้ตอนนั้นมันติดขัดเพราะอะไร มันมองไม่ออก บางอย่างมันเรคิดไม่ได้มันต้องมีเวลา มันต้องมีปัจจัยหลายอย่างเห็นใหม่ เออ..ลองช้าอีกหน่อย ช้าอีกนิด ถ้าช้าอีกนิดแล้วเราสบายเรื่อย ๆ ช้าอีกนิดดีกว่า ถึงเร็วลือเสร็จแต่ลือกลุ้มใจ อันไหนดีกว่า เออ..ปัญญามันเริ่มออกนิสสัยมันเริ่มเปลี่ยนเป็นคนี่เสร็จเร็ว มันก็ช้าได้ แต่ช้าไม่ใช่ชี้เก็ยนะ ช้าอย่างมีเหตุมีผลเห็นใหม่ มันก็ค่อย ๆ แก้ทีละอย่าง อาจารย์บอกลือนั่งละเอียด ลือแก้ได้ทุกอย่างมันมีเหตุมีผล เมื่อมีเหตุมีผลลือรับรู้ ลือเห็นชัด มันก็แก้ได้ด้วยตัวลือ

เองนั่นละ นี่ละปัญญามันออก ใ้สมัยก่อนเคยนั่งอย่างนี้ทำไมมองไม่ออก แต่
เรานั่งเย็นสบายเย็นที่จิต เออ..มันเริ่มมองออก เออ..ใ้ที่เราติดก็เพราะใ้ตัวนี้
เราเคยติดตัวนี้ติดอย่างนี้ เออ..เห็นชัดวันหลังเราไม่ติด ถ้าไม่ติดคูสิเปลี่ยนแปลง
ใหม่ เออ..เปลี่ยนแปลงใจสงบมากขึ้น มันเหมือนทำงานแล้วมีความสุขก็คือ
แบบนี้

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันพุธที่ 2 กุมภาพันธ์ 2548)

เมื่อวานสอนเรื่องเวลาคนที่ละเอียด เขาก็เพื่อเขาวัดใจเราได้ก่อน ไม่ต้อง
ตื่นตื่นเขาวัดใจเราได้เขาไม่เป็นไร เราก็เจอว่าเขาเก่งกว่า แต่เราดูว่าขณะที่เขา
เก่งกว่าเขาสอนแบบไหน เขาสอนในลักษณะอย่างไร เราก็เฉย ๆ เพราะไม่ใช่เก่ง
กว่า รู้มากกว่าไปในแนวทางที่ถูก อาจจะมีความคิดเข้าข้างตัวอยู่ เราก็ฟังไว้
แล้วเฉย ๆ ทุกอย่างมีเหตุมีผล ถ้าเขาเก่งกว่าเราก็ถาม เหตุต่อว่าจากผลอันนี้นะ
จากเหตุอันไหนมา ดูว่าเขาตอบแบบไหนนะ แล้วเราก็ฟังไว้ว่ามีเหตุมีผลแค่
ไหน ถ้าเราสงสัยต่อเราก็ถามต่อ จนทำไปทำมาเขาตอบเราไม่ได้ โอ้...โอ้ที่เขา
เก่งกว่าได้แค่นี้ ถ้าเราถามมาก ๆ ไปเขาก็ตอบไม่ได้ ก็คือเขาเก่งกว่าแต่เก่งกว่า
ในระดับหนึ่ง ไม่ใช่เก่งกว่าตลอด ถ้าตลอดแล้วมันต้องตอบได้หมด แต่
ในขณะที่เราถามไม่ใช่ถามไปเพื่อลองเขานะ ถามเพื่อเราอยากจะรู้เพิ่ม รู้เพิ่มนะ
ว่าเรามีปัญหาอย่างนี้ แล้วตอบอย่างนี้ถือว่าเขาเก่งกว่า เขาตอบแบบไหน เหตุ
และผลคืออะไร ถ้าเราเข้าใจอย่างนี้ก็หยุดตรงนี้ก็ก่อน ให้เราเข้าใจถ่องแท้ที่เรา
ถามจริงแล้วมันเกิดขึ้นจริง ไม่ใช่เหตุและผลเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นที่ฝึกตัว
นี้เพื่ออะไร เพื่อปัญญาที่เราเกิดนะ ไปเจอที่เขาเก่งกว่ามาก ๆ ไม่มีเหตุมีผล ถ้า
เจอที่เขาเก่งกว่ามีเหตุมีผลถูกต้อง ถูกต้องด้วยนะรู้จริง รู้ตัว รู้ซึ่งด้วย ก็ถือว่า
โชคดี โชคดีไปเจอคน ๆ หนึ่งอย่างน้อยเราก็ยังมี พุดง่าย ๆ คือมีคนปรึกษา ไม่ต้อง
รออาจารย์ลงแล้วมาถามอย่างนี้ ยังมีคนปรึกษา แต่ต้องมีเหตุมีผลจำไว้ เหตุผล
นี้นะต้องเป็นจริงด้วย ไม่ใช่คิดว่า คาคว่า เคาว่า ถ้าคิดว่า คาคว่า เคาว่ามันยังมี
ส่วนไม่ถูกโดยที่คำพูดที่เขาสอนนะมันเป็นอย่างนี้คือ เมื่อวานนี้สอนอย่าเพิ่ง
กลัวเราเฉย ๆ แต่ไม่ใช่ที่เราสอนเขาไม่ได้นะ เราบอกเออ...บางอย่างนะเราคิด
อย่างนี้ เรานั่งละเอียดแต่ได้อย่างนี้ดูว่ามันถูกหรือไม่ถูก เพราะเขาเก่งกว่าเรา
ถามว่า ที่เรารู้จะถูกหรือไม่ถูก ถูกเพราะอะไร ไม่ถูกเพราะอะไร ถามต่อเพื่อ
เป็นปัญญาเรานะ ไม่ใช่เพื่อชนะเขาอย่างนี้ไม่เอา เพื่อปัญญาเรา เพราะฉะนั้นที่
เตียนฉนวนซื่อก็ถามเขาได้ ไม่ใช่เป็นเตียนฉนวนซื่อแล้วคำสอนธรรมก็ไม่รู้เรื่อง รู้

แต่เป็นเตียนฉนวนชื่อมาแค่นี้แล้วคำพูดของเตียนฉนวนชื่อคือเป็นคำพูดที่สอน
ถูกต้องก็ไม่ถูก ต้องพิสูจน์ได้นะ อย่าลืมนะเตียนฉนวนชื่อเคียวคิดเข้าข้างตัวเรา
จะอย่างไร อย่าไปยึดตรงตำแหน่ง เขาดีในระดับหนึ่งจริงแต่ปัญญาอาจจะ
ไม่ได้เรื่อง เพราะฉะนั้นวิธีวัดก็ต้องเดาคำความคิดของลูกได้ อย่างนี้ๆเออ..เขา
เก่งนะเขาทายถูกต้องนะ อย่างนี้ก็ไม่นับถือส่วนหนึ่ง แล้วก็ถามวิธีฝึกเป็น
อย่างไรลองถาม จุดที่เราั่งอย่างนี้กับที่เขาได้นะมันเย็นไหม ทำไมไม่เย็น แล้ว
ก็บางทีเราก็ถามเตียนฉนวนชื่อ เออ...สว่างเราก็ถามต่อไอ้ที่สว่างนะฝึกมานานแค
ไหน ไอ้...สว่างรู้เยอะแยะแล้วรู้ใหม่กว่าคนที่อยู่ในห้องนี้ละเดาคำความคิดคนอื่น
ได้ทุกคนไหม เห็นไหมเราก็ถามเขาได้ ไอ้...อย่างนี้ไม่ได้หรือไม่รู้ เอาไม่รู้อะไร
อย่างไรแล้วไปรู้จุดสว่างรู้ธรรมอย่างนี้ ๆขึ้นมาแล้วไปหาอาจารย์จ๊กง เราก็
แปลกใจ...มีนะ..ไม่ใช่ไม่มี ชอบธรรมนี้ดีเลิศดีกว่า ธรรมของข้างล่างเยอะแยะ
เพราะธรรมนี้มาจากสูงสุดมาจากเบื้องบน แล้วก็ชอบยกยอว่าธรรมนี้ดีเลิศ
ไม่ได้บอกเลยไม่ได้บอกกว่าดีเลิศ มีแต่บอกว่าคือหนทางสงบเร็วแค่นั้นเอง
แล้วแปลว่าดีเลิศแล้วนะ ไปหนทางสายทองไปหาพระแม่องค์ธรรมได้เร็ว แต่
ตัวเองแก่ทุกข์เขาไม่ได้ รู้ความคิดของคนอื่นก็ไม่ได้ ก็แปลกใจใหม่ละ
เพราะฉะนั้นไอ้ที่หลงก็คือหลงตัวนี้ไง หรือเจ้าแม่กวนอิมฯสอน หรือขององค์
กวนอูสอนเอาคำสอนนั้นมาสอนต่อแต่หาไม่รู้ไม่เอาคำสอนทุกคำพูดมาเป็นอย่าง
นี้ ไม่ได้คำพูดความหมายรู้ได้ด้วยตัวเองสิ ใช่ไหม จะเปลี่ยนวิธีสอนไม่เป็นไร
ผลก็เหมือนกัน ไม่ใช่อาจารย์จ๊กงบอกประโยคนี้สืบทอด เราก็บอกสืบทอดไม่ใช่
มันต้องรู้ได้ด้วยตนเองว่าคำสอนของอาจารย์จ๊กงนั้นถูกต้องจริง แล้วถูกต้องจริง
เราเชื่อมั่นเราศรัทธาว่ามันมีอะไรเพิ่ม เพราะคำสอนอาจารย์จ๊กงมันคงไม่สืบทอด
แต่นั้นหรือ รู้สืบทอดก็อ้างสืบทอดมันไม่ใช่ นั่นแหละเป็นตัววัดว่าไอ้คนที่
ละเอียดนะรู้เพิ่มตรงไหน นั่นแหละไอ้ตัวรู้เพิ่มนะคือเราสอนเพิ่มจากคำสอน
เดิม เพราะฉะนั้นดูได้เลยว่าเตียนฉนวนชื่อคนไหน อ้างธรรมอาจารย์จ๊กง อ้าง
ธรรมเจ้าแม่กวนอิมฯสอนอย่างนี้มาแล้วสอนตามเดิม บอกเลยบอกไม่มีปัญหานี้

คือวิธีวัดนะ ไม่ใช่ ชอบอ้าง ชอบอ้าง อ้างของสูงสูดมันแต่ไม่ได้ ไม่ได้เป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์แต่ไม่ได้เป็นของเบื่องบน ไอ้คนเข้าธรรมก็กลัวน่าดู มันอยากจะรู้
แล้วบอกของเบื่องบนถามมากก็ไม่ได้ ถามมากไม่ได้แล้วจะรู้ได้ยังไง เห็นไหม
มันทำให้คนรู้อยากจะรู้มากขึ้น ศรัทธามากขึ้นไปบอกนะ ไอ้เตียนฉวนซือก็ไม่รู้
ละเอียดมาก เป็นของอาจารย์จี้กง เจ้าแม่กวนอิมนี่คือสำเร็จแล้วเป็นของจริง ก็
ถูกแล้วเป็นของจริง แล้วของจริงนะตัวเองรู้แค่นั้น อาจารย์รู้อย่างนี้เรารู้ตาม
อาจารย์หรือเปล่า รู้ตามอาจารย์จี้กงหรือเปล่าเขาอยากจะรู้ใช่ไหม แล้วบางที่
ถามมาก ๆ บางที่ตอบไม่ได้ บอกเลยไม่ได้กลัวเพราะข้างบนสอนแค่นี้ก็คือแค่นี้
นี่ บอกเลยไม่ได้แล้วกันมันถึงจะเสื่อมอยู่ตรงนี้ คนจะศรัทธาอยากจะรู้ละเอียด
ต่อเพื่อไปช่วยคน มันบอกทางสว่างเขาไม่ได้เห็นหรือยัง มันบอกทางสว่างเขา
ไม่ได้ เออ...ไปๆมาๆเอาแล้วกันอยากจะรู้ละเอียดมากขึ้น ถามอย่างนี้ก็ตอบ
ไม่ได้ ถามอย่างนั้นก็ตอบไม่ได้ กลายเป็นเตียนฉวนซือโดยตำแหน่งเห็นไหม
เพราะฉะนั้นโดยตำแหน่งกะว่าไปหาอาจารย์จี้กง ตายแล้วไปหาอาจารย์จี้กงไม่
เจอ ติดต่อก็ไม่ได้ จุดก็ไม่ได้ จุดสว่างก็ไม่ได้ เย็นที่จิตก็ไม่ได้ แล้วก็เย็นละเอียดก็
ไม่ได้ รู้อคติชาติก็ไม่ได้ รู้อนาคตก็ไม่ได้ ไม่ได้อะไรสักอย่างเลย นี่คือวิธีวัด
ง่ายๆ นี่ขนาดธรรมของเราละ ธรรมมาสอนเรามันต้องอย่างนี้ใช่ไหม

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันศุกร์ที่ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

อาจารย์สอนให้ทุกคนฝึกการยืนสมาธิ นั่งสมาธิแล้วบอกว่าสงบไหน ลองยืนสมาธิดูซิจะสงบไหม แต่อาจารย์ไม่ให้ลองนอนสมาธินะเดี๋ยวพวกเราหลับหมด.....ตัวเมื่อยกำลังจะเรียกเรื่องแล้ว ไหนเราบอกเรานั่งแล้วสังขารมันไม่มี ฉะนั้นสงบมันไม่เกี่ยวกับท่าทาง เราจะทำไหนเราก็สงบ ไอ้ท่านั่งของเรามันเป็นท่าที่ง่ายสุดมันสบาย เราลองเอาท่าที่ไม่สบายแล้วสงบไหม เคยรู้อะไรขึ้นมา เคยเป็นอะไรขึ้นมา อยากจะรู้ว่าเวลายืนสมาธินี้มันสงบเหมือนเดิมไหม มันมีอะไรมาเกี่ยวข้อง มีความไม่สบาย กายไม่สบายเข้ามาเกี่ยวข้อง แปลว่าที่เราละสังขารนี้ บอกว่าละได้ไหม...ไม่ได้ ถ้าละได้จะตรงไหนมันก็ต้องสงบ วันนี้ลองวิธียืนสมาธิดู ที่ข้างล่างบอกเรานั่งสมาธิมานาน ลองยืนสมาธิดูว่ามันได้จริงไหม ยืนสมาธิมันเป็นยังไง.....พวกเรายืนสมาธิใช้ได้.....แต่อย่ายืนหลับนะ ถ้าทำนี้ยืนแล้วเริ่มเมื่อย เปลี่ยนท่าหน่อย หันซ้าย หันขวาได้ไม่เป็นไร เดี่ยวความเมื่อยมันเยอะขึ้นไม่ต้องชนะ มันเริ่มทนไม่ไหวก็เริ่มเปลี่ยนท่าใหม่ ก็เข้าสงบต่อ ตอนนี่สิ่งที่อยากได้ที่สุดคืออะไร.....อยากนั่งโซ่หรือเปล่า เพราะมันเริ่มทรมาณ เริ่มหลาย ๆ อย่างโซ่หรือเปล่า

เอานั่งได้.....เป็นยังไงบ้างรู้อะไรบ้าง หายเมื่อยหรือยัง ถ้าตอนนั้นเอาเงินมาเยอะ ๆ เราจะเอาเงินหรือจะเอาหายเมื่อย.....เห็นไหม

ที่อาจารย์สอนให้ยืนคืออะไร ก็เหมือนที่สอนกระจกหกด้าน ก็บอกเรานั่งสบาย เรานั่งสงบ นั่งคิ่ง ไหนลองยืนดูซิ สงบแล้วคิ่งดูซิ มันมีความเมื่อยเข้ามา ไหนบอกว่ามีแต่จุดไม่มีสังขารไง แล้วทำไมความเมื่อยมันเข้ามาละ....เข้าใจหรือยังเวลาเขาทดสอบข้างบนเขาไม่ทดสอบเราแบบง่าย ๆ หรือ เวลาเขาถามเขาถามยาก ๆ ถ้าเราตอบยาก ๆ เข้าใจง่าย ๆ แปลว่าเราผ่าน เวลาวิธีวัดข้างบน เอาตอบยาก ๆ หน่อย ถ้าเราตอบจากยาก ๆ เข้าใจก็คือเราจากง่าย ๆ ไปล่ะ เขาไม่ถามเรามาจากไหน เรามายังไง เขาดูว่าแสงนี้เราอยู่ได้ยังไง บารมีตัวนี้เราอยู่ตรงไหน เรามีได้ยังไง ตอบสิ ทำไมตรงนี้มัน... นี่คือนิยามของข้างบน เขาไม่

ถามหรือ..โอ้โฮ..แสงเรา เขาถามว่าตรงนี้เราทำไมมัวอยู่ ไซ้หรือเปล่า เขาไม่ถามหรือแสงเราเยอะมาก แสงเราเยอะน้อยไม่เอาหรือ เขาถามว่าแสงเราตรงนี้ทำไมมัวอยู่ ก็เหมือนกับที่อาจารย์ชาวครึ่งเขาถาม ถ้าเป็นข้างล่างเราช่วยได้ 80-90 คนเราก็ดีใจ ฉลองกันเยอะแยะ...เปล่า... ข้างบนเขาถามว่าอีกสิบคนเราไปไว้ไหน ไซ้หรือเปล่า ไหนบอกไม่ทิ้งแล้วอีกสิบคนเราไปไว้ไหน ต้องตอบสิบคนนะ เขาไม่ถามเรา 90 คนนะ คิดดี ๆอย่าคิดว่าการกลับเข้าไปสู่เบื้องบนเป็นการง่าย ๆคิดเข้าข้างตัวเองเรื่อย ๆไม่ได้ อาจารย์หลายองค์เขาบอกเรา ถ้าคิดเข้าข้างตัวเองแล้วป่านนี้อรหันต์เต็มบ้านเต็มเมืองหมดแล้ว คนอื่นเขาคิดว่าเราเยอะมีไหม...มี แล้วทำไมไม่เห็นเขาเป็นอรหันต์เลย แล้วทำไมอะอะ...เรานั่งก็จะอรหันต์ง่าย ๆหรือ...อย่าเพิ่งคิดเข้าข้างตัว ก็เหมือนกับลัทธิเต๋าที่อาจารย์บอกมีปัญญา เขาถามเรา เขาสอนเราสองแถว สามแถวแล้วเราก็ไปฝึกหนึ่งเดือนแล้วค่อยมาตอบ อาจารย์ก็ถามเราตอบอีกอย่างหนึ่งเขาก็บอกเราไปฝึกต่ออีก ไซ้หรือเปล่า อย่าคิดว่าข้างบนเขาชักเราว่าเราทำบุญแค่นี้ละ เราทำบุญมากมายนะ โอ้โฮ...มหาศาล เขาไม่เอาหรือ เขาดูว่าตรงนี้เรามัว ๆได้ยังไง...ตอบสิ...จบ เห็นไหมถามอยู่แค่สองสามคำถามเราก็ตอบไม่ออก แล้วเขาก็ถามต่อแล้วอย่างนี้เราเข้าไปได้ไหม เราหนีออกไปเลยนะเราเข้าไม่ได้ เราหนีออกเองนะเขาไม่เชิญเราเข้าไปเลยนะ เขาบอกมัวเข้าได้ยังไง แล้วอย่างนี้เราเข้าไปข้างในได้ไหม เราออกไปเองเลยนะ...นี่คือข้างบน แล้วอย่าคิดว่าฟอถัง(สถานธรรม) มา เตียนฉวนซือมาแล้วคิดว่าจะขึ้นข้างบนไม่ใช่ คิดใหม่ ถ้ามันง่าย ๆก็ป่านนี้เป็นหมดแล้ว เห็นหรือยัง อาจารย์ถึงให้เราลองยีนคูลี ยีนแล้วสงบไหม เพราะฉะนั้นเราต้องนึกต่อสิ่งศักดิ์ที่เขาเป็นข้างบนจริง ๆนั่นคือดีจริง ๆ ดีขนาดเราสามารถกราบไหว้ได้เต็มที่ ไม่ใช่ดีจริงบ้าง สิ่งศักดิ์สิทธิ์คงไม่จริงมั้ง เขาไม่ว่าอะไรเราหรือ เพราะเราคิดเข้าข้างตัวเอง ถ้าเราได้จุดสว่าง อาจารย์เขาคึ่งบอกถ้าเราได้จุดสว่างเราก็จะรู้ว่าอาจารย์เป็นยังไง ถ้าเรายังไม่รู้ว่าจะอาจารย์เป็นยังไง เราก็ตอบของเราเองเอาความคิดเราคิดอย่างนี้เองอะไรเองไปหมดเลย...

ยาก อาจารย์แรกๆถึงได้บอกว่าเราอย่าเพิ่งคิดเข้าข้างตัวเอง หาเหตุผลมาก่อน
เห็นไหมเริ่มยาก ทำไมสอนเราเริ่มยากเพราะอะไร เพราะภัยพิบัติที่จะมีถึงนี้
เราจะเข้าใจมันธรรมดาสุด ฐานะ มันธรรมดาจนเรานึกไม่ถึงเลยว่า มันจะเจออย่าง
นี้ ถ้าพวกเราไม่เตรียมตัวไว้ คนที่ทุกข์ที่สุดก็คือตัวเรา เพราะเราเห็นคนเขา
ลำบากอยู่ข้างหน้าเราจะทิ้งได้ไหม เราทิ้งไม่ได้ มันฝืนจิตใจเรา เราจะปล่อย
เลยหรือ เราก็ปล่อยไม่ได้ ก็อาจารย์บอกมันหลานเราคนหนึ่งนะในหนึ่งพันคน
แม่เราในหนึ่งพันคนนะ เราทิ้งได้หรือ เราทิ้งไม่ได้ เมื่อทิ้งไม่ได้เราสอนเขา
หลุดพ้นได้หรือเปล่า สอนไม่ได้อีก เราจะเจ็บใจตัวเองที่สุดเมื่อถึงตอนนั้น อัน
นี้เริ่มเข้าใจหรือยัง ก็อย่ารอช้า เคยสอนพวกเราว่าไอ้ข้างล่างก็ของข้างล่าง ไอ้ที่
เราอยู่มันอยู่ข้างบน ที่ทุกวันนี้ก็สอนว่าที่เราอยู่มันอยู่ข้างบน แต่มันเอาอะไรขึ้น
ไปละ ถ้าเรายังหาตัวนี้ไม่เจอเราก็่วนอยู่ข้างล่างตลอด อาจารย์สอนให้วางก็ไม่
วาง เราถามตัวเองก่อน เห็นไหมเรามาดึงแค่นี้แล้วนะ เราจะถอยหลังกลับหรือ
นี่ตัวอย่างนี่องค์ที่ขึ้นไป(องค์จวงซิมเอี้ย)เขาเป็นตัวอย่างให้เราดู เราก็เจออยู่เขา
ก็สอนเราเป็นยังไง ก็มีตัวอย่างให้เห็น เขาสร้างศาลก่ปี ห้าปี สี่ห้าปี ไปเกือบ
ทุกวัน มีบันไทม...ไม่มี เพื่อสร้างศาลให้เสร็จ ทำยังไงให้มันสร้างเร็ว มีไหม
สร้างศาลเหนื่อย...พอแล้วไว้รุ่นต่อไปมีไหม...ไม่มี มีตัวอย่างให้เห็นทำไมไม่ทำ
ตาม เห็นไหมเราช้าไม่ได้นะ เพราะยิ่งช้ายิ่งธรรมดาที่สุด เพราะของหนัก ๆมัน
รอเราอยู่ข้างหน้า ไม่แน่นะ... เราอย่าคิดว่ามันหลายปี หลายปีนะ เมื่อเรายังไม่รู้
ล่วงหน้าก็ประมาณไม่ได้ ฉะนั้นที่อาจารย์พูดถึงจริงไหม เพราะเรายังช้าทุกข์
ที่สุดก็คือตัวเรา ทำไมเพราะเรารู้เรื่องเกือบหมดแล้วแต่เอาตัวเองไปไม่รอดเจ็บ
ใจนะ เจ็บใจคืออะไรเราต้องเกิดมาใหม่อีกแล้ว แล้วเมื่อไรจะเจอธรรมแบบนี้
มันเจ็บใจตัวเองนะ เมื่อถึงตอนนั้นมันลงตัวเราเองหมดเลย ช่วยตัวเองก็ไม่ได้
ช่วยคนอื่นก็ไม่ได้ ยังต้องกลับมาเกิดอีก เหนื่อยเลยนะ

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันอังคารที่ 8 กุมภาพันธ์ 2548)

นั่งสมาธิมาประมาณสามปีเวลาก็น้อยลง น้อยลง สังขารก็เสื่อมลง เสื่อมลง อาจารย์สอนมาก็พอๆกัน ใกล้เคียงกัน ก็มีอาจารย์ผ่านมาเยอะแยะ มีทั้งอาจารย์ขาว อาจารย์ขาวครึ่ง ก่อนมีอาจารย์ขาวก็มีอาจารย์ท่านแรกๆ เราเคยนั่งกับอาจารย์ขาว อาจารย์ขาวครึ่ง อาจารย์สองฝา สอนไปเยอะ สอนเหตุและผลไปเยอะ ต้องถามตัวเองว่าเราเตรียมพร้อมไปอยู่เบื้องบนหรือยัง เรายังห่วง เรายังเสียดาย หรือเรายังอะไรข้างล่างอยู่อีก ก็บอกกับตัวเองว่าพร้อมจะขึ้นไปนะ มีอะไรที่จะขึ้นไปบอกเขาว่าเราดีแล้ว เราดีแล้วที่ขึ้นไปแล้วต้องบอกตัวเอง เราดีแล้ว ดีแล้วที่จะขึ้นไปหาอาจารย์ เราดีแล้วที่จะขึ้นไปหาพวกที่มีพรรคพวก เราดีแล้วไม่หายหมด ถ้ายังไม่ดีพอรีบทำซะ การจะเป็นเทพหรือเป็นอะไรที่เขานับถือ เขาต้องมาจากข้างล่างก่อน ไม่ใช่มีตำแหน่งแล้วก็ไปให้ข้างบนไม่ใช่ เขาดูเราอยู่ข้างล่างทำได้มากน้อยแค่ไหน เราทำได้แค่นี้เราก็ได้แค่นี้ ไม่ใช่เราทำได้แค่นี้แล้วเราจะเอาตำแหน่งใหญ่ ๆ เขาไม่ให้เราหรอก เราได้แค่นี้ก็แค่นี้ เพราะอะไร เพราะจะได้รู้ว่าเทพสมัยก่อนเขาได้เพราะอะไร เขาช่วยคน เขามีความศรัทธา เขาจริงใจ เขาลำบาก เขาเชื่อมั่น เขาต่อสู้นะ ไม่เช่นนั้นคนสมัยก่อนก็ทำกันง่าย ๆ แล้วก็ขึ้นไป ขึ้นนะขึ้นได้แต่ก็ไปอยู่ที่เดิม ตอนที่อยู่ข้างบนเราลงมาเราก็ไปอยู่ที่เดิม เราจะคุยกับพวกเรายังไง ก็ไม่ได้ทำอะไร เขาก็ถามเราว่าเราทำได้แค่นี้เองหรือ คนอีกมากมายน่าสงสารเราจะเอาความสุขส่วนตัวตลอดหรือ นั่งสมาธิก็นั่งแบบเรื่อยเปื่อย ได้บ้างไม่ได้บ้าง เขาว่าเรามาทั้งที่เราเจอแบบนี้ทั้งที แต่เราทำแบบสนุกไปวัน ๆ มันเป็นเรื่องที่เขาถามเรา ไม่ใช่เรามาแล้วพรรคพวกเราไม่มี...มีอยู่ข้างบน ฉะนั้นพวกที่มีเขามาดูแลเขาก็ได้อยู่ เวลาไปเราเจอหน้าเราตอบไม่ได้ ฉะนั้นองค์ที่ขึ้นที่ก่อนเขารู้เรื่องพวกนี้ มาทั้งทีอย่าเสียเที่ยว จะสอนพวกเราว่าบอกมาทั้งทีอย่าเสียเที่ยว ไม่ใช่มาทั้งทีแล้วกลับไปไม่มีอะไรดีขึ้นสู้อย่างมาดีกว่า ก็มีตัวอย่างทำเล่นบ้าง เรื่อยๆบ้างสุดท้าย

พวกเราก็ไม่ได้ ได้แต่นั่งไปเรื่อย ๆ แล้วองค์ที่สูง ๆ เขามาบางทีนาน ๆ มาเยี่ยม มาดูก็ เออ...นั่งถึงได้แล้ว เราคิดว่าเราไม่เสียเวลาหรอก ลองคิดต่อเราจะ นั่งเล่น ๆ ไปถึงไหน ทุกอย่างเราต้องตอบ อย่างองค์ที่ไป(องค์จวงซิมเอี้ย) เขาก็ ตอบนะ มีหน้าที่สร้างศาลก็ต้องสร้าง ก็ปีไม่ว่าแต่ศาลให้เสร็จต้องรีบทำ จะ ปัญหาอย่างไรมากมายไม่รู้คิดเอาไว้คือศาลต้องเสร็จ เขามุ่งมั่นก็ต้องสร้างศาล ให้สำเร็จอย่างอื่นค่อยว่ากัน แล้วเราละมีอะไรที่ตั้งใจจะทำอะไรให้สำเร็จ เปล่า ...สนุกไปวัน ๆ พวกเราคิดข้างล่างไปวัน ๆ แต่ที่ ๆ พวกเราไปมันอยู่ข้างบน ข้างล่างมันแค่ชั่วคราว ชั่วคราวก็คือชั่วคราวมันพร้อมจะไปเมื่อไรก็ได้ ถ้า ข้างล่างมันเป็นที่อยู่ประจำ ก็มีเทพสูง ๆ เขาก็มาอยู่ข้างล่างตลอดสิ ทำไมเขาไม่ อยู่ข้างล่างเห็นไหม เราดูปีที่แล้วกับปีนี้ต่างกันไหมมีอะไรดีขึ้น ไม่ต้องไปวัด ใครวันตัวเอง นี่หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทำนิตยแบบนี้หรือ แล้วที่อาจารย์บอกกลับไปสู่เบื้องบน ก็ตัวเองก็ตอบตัวเองเรากลับไปไม่ได้อยู่ดี เพราะสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบนี้คงไม่มีใครรับ ทำแบบเล่น ๆ ได้บ้างไม่ได้บ้าง ทำเป็นเฉย ๆ ไม่รู้เรื่องตามใจตัวเอง ก็บอกตัวเองถ้านิตยแบบนี้ ตัวเองก็ขึ้นไปไม่ได้ ใครไปกันก็ตัวเองนะ กันตัวเองขึ้นไปไม่ได้เอง ไม่ใช่เขาปิดประตูเมื่อไรเขาเปิดตลอด หมุดไปอีกปี แล้วนะ นั่นคือเข้าใกล้ภัยพิบัติทุกขณะ ก็บอกแล้วความทุกข์ทรมานเรากำลัง เจอข้างหน้า ทุกข์มาก ๆ ด้วย ไม่ใช่อาจารย์ขู่ตลอดไม่ใช่ สงสารพวกเรา สงสาร พวกเราที่พวกเราต้องเจอแบบนี้จริงๆ ถ้าเราไม่ได้เราก็จะรู้เลยว่าตอนนั้นมัน ทรมานสุดๆ รีบชะงะอย่าไปรออีกปี ในเมื่อเราไม่รู้ล่วงหน้า อย่างสร้างกรรมซ้ำถ้า เรายังไม่รู้อดีตชาติ ถ้าเรารู้อดีตชาติเราจะหยุดกรรมทุกอย่างที่มีต่อคนอื่นเราจะ หยุดหมด เพราะผลจากทุกวันนี้มันมีกรรมเก่าเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ที่เรายังทำอยู่ เพราะว่าเราไม่รู้ ไม่จริงมั้ง มันพิสูจน์ไม่ได้พยายามคิดเข้าข้างตัวเอง เออ...บอก อย่าสร้างกรรม เราสร้างต่อเราก็ต้องเกิดอยู่ดี เราเกิดอยู่ดีเราก็ต้องไปชดใช้เขาอยู่ ดี เหตุและผลมันก็อยู่ตรงนี้สอนไปหลายครั้งแล้วนะ อาจารย์สอนให้รู้ล่วงหน้า ว่ามันจะเป็นแบบนี้ มันแบบยังไงก็สอนไม่ได้ ให้อ่านล่วงหน้าอาการมันไปอย่าง

นี้ไปฟัง จิตมันฟังอย่างนี้นะ สว่างแบบนี้ไปกับอาจารย์ก็ไปไม่ได้ ก็บอกแบบนี้
นะฝึกรู้ล่วงหน้าด้วย เพื่อไปดูว่ารู้ล่วงหน้ามันรู้แล้วมันเอาไปใช้ประโยชน์อะไร
ก็ไปไม่ได้ซะที เมื่อไม่ได้ก็พาไปไม่ได้

อาจารย์ไม่ทำคำ

ไอ้คำว่าเย็นของเรานั้น อ้อ..มันก็เย็นสบาย พอใจแค่นี้หรือ แต่มานั่งพิจารณาไม่รู้อะไรเลย แต่บางคนบอกว่า โอ้โห..ได้แค่นี้แล้วนะเย็นมากขึ้นก็ได้มากขึ้น ได้เย็นแค่นี้ก็รู้แค่นี้ อาจจะมากกว่า คนตะเกี๊ยบที่บอกว่าเย็นแค่นี้พอแล้ว มันถึงวัดไม่ได้ใช่ไหม เพราะฉะนั้นเวลาความรู้สึกเย็นอาจารย์บอกว่าเอาตัวเองเป็นที่ตั้งไม่ได้ แต่เอาผล ผลคืออะไร คือถ้าละเอียดมากย่อมรู้มากถ้าละเอียดน้อยย่อมรู้น้อย ฉะนั้นเวลาเย็นที่จิตนะตัวว่าเราละเอียดหรือไม่ละเอียด คุณผลก็รู้ รู้ถึงเราเย็นสบายจริง มันก็ต้องพิจารณาไม่ใช่ นั่งแล้วสบายสบายไปเรื่อย ๆ แล้วพຽນนี้ นั่งก็สบายไปเรื่อย ๆ ไม่พิจารณาคำสอนที่ละเอียด มันก็ไม่ใช่ มันนั่งสบาย ๆ ก็เหมือนกับที่เรานอนหลับ นอนหลับก็ไม่วู้เรื่อง ไม่พิจารณาเพราะมันหลับไปแล้วเหมือนกัน ฉะนั้นเอาความเย็นที่จิต เย็นสบายพิจารณาต้องมีความรู้สึกตัวด้วย อย่าคิดเย็นสบายนะ โอ้โห...มันโล่งสบายเย็นจัง พຽນนี้ นั่งต่อโอ้โห..มันสบาย โอ้โห...อาจารย์หนูเข้าใจแล้ว ที่อาจารย์สอนนั่งเย็นสบายโล่งนั่งไปเรื่อย ๆ อีกอาทิตย์หนึ่งเข้าสมเด็จเจ้าพระยา(โรงพยาบาลบ้า) เพราะนั่งทั้งวันไม่ทำอะไรเลย กลายเป็นปัญญาอ่อน ต้องบอกอาจารย์หนูเข้าสมเด็จเจ้าพระยาแล้ว หนูก็นั่งทั้งวันเย็นสบาย หนูไม่ทุกข์ หนูนั่งเย็นสบายแล้วกันไว้ อาจารย์สอนให้เย็นสบายพิจารณาไม่ใช่ นั่งเย็นสบายไปหาสมเด็จเจ้าพระยา มันเป็นอะไรวะสมเด็จเจ้าพระยามันคืออะไร “ตอบโรงพยาบาลบ้า” เออ..นั่งไปเรื่อย ๆ ทีนี้มาแปลกนะ อาจารย์นั่งเย็นสบายไม่ต้องกินนะ ก็นั่งเย็นไอ้ไม่หิวหนึ่งวัน เออ..ดี คนทำเออ..ดี เออ..อดหิวได้ พຽນนี้เอาใหม่ เออ..มันไม่หิววะ มันดีตอนแรก เราอย่าคิดตลอดนะนั่งเอาให้เย็นสบายตลอด เพื่อพิจารณาละเอียดไม่ใช่ นั่งเพื่อไม่กินข้าว เอามาใช้ได้แต่นั้นไม่ใช่หลักใหญ่ นั่นคือผลจากการนั่งเย็นสบายที่จิต เหมือนกับเราโล่ง โล่งเย็นสบาย เวลาเราทุกข์เรื่องใดกลุ่มใจเรื่องใด เราก็นั่งอย่างนี้ละ เราทำงานก็ได้ หรือทำด้วยเย็นที่จิตไปด้วย ถ้าเราทำด้วยเย็นที่จิตนะ ไอ้พวกนี้ไม่เข้า บางทีงานเร่ง ๆ ก็เย็นไปด้วยทำไปด้วย

ไม่ใช่จี๋เกี้ยนนี่ ทำไปด้วยแต่เราไม่ทุกข์ไม่ร้อนกับสิ่งที่ทำ เพราะเรารู้ว่ามันเป็นเหตุเป็นผล มันจะเร่งมาก ๆ มันก็ไม่ได้ ก็ฝึกทำใจเห็นใหม่ เริ่มมองออกก็เอามาใช้นึกทำใจก็รู้สมัยก่อน ๆ เราใจร้อนเร็ว อยากให้เสร็จเร็ว มีหลายอย่างติด ๆ ขัด ๆ ใจตอนนั้นมันติดขัดเพราะอะไร มันมองไม่ออก บางอย่างมันเราคิดไม่ได้มันต้องมีเวลา มันต้องมีปัจจัยหลายอย่าง เห็นใหม่ เออ..ลองช้าอีกหน่อยช้าอีกนิด ถ้าช้าอีกนิดแล้วเราสบายเรื่อย ๆ ช้าอีกนิดดีกว่า ถึงเร็วเราเสร็จแต่เราท้อใจ อันไหนดีกว่า เออ..ปัญญามันเริ่มออกนิสสัยมันเริ่มเปลี่ยนเป็นคนทีเสร็จเร็ว มันก็ช้าได้ ละเอียด เราแก้ได้ทุกอย่างแต่ช้าไม่ใช่จี๋เกี้ยนนะ ช้าอย่างมีเหตุมีผลเห็นใหม่ มันก็ค่อย ๆ แก้ทีละอย่าง อาจารย์บอกเรานั่งมันมีเหตุมีผล เมื่อมีเหตุมีผลเรารู้ เราเห็นชัด มันก็แก้ได้ด้วยตัวเราเองนั่นละ นี่ละปัญญามันออก ใจสมัยก่อนเคยนั่งอย่างนี้ทำไมมองไม่ออก แต่เรานั่งเย็นสบายเย็นที่จิต เออ..มันเริ่มมองออก เออ..ใจที่เราคิดก็เพราะใจตัวนี้ เราเคยคิดตัวนี้คิดอย่างนี้ เออ..เห็นชัดวันหลังเราไม่คิด ถ้าไม่ติดคูสตีเปลี่ยนแปลงใหม่ เออ..เปลี่ยนแปลงใจสงบมากขึ้น มันเหมือนทำงานแล้วมีความสุขก็คือแบบนี้

อาจารย์แสบขาว

(วันพฤหัสบดีที่ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ก่อนมานั่งเราต้องวางมาก่อน ถ้าเราไม่วางก่อนมานั่งความสงบค่อยมาเริ่มมันเลยซ้ำด้วย แล้วที่เราสงบก็ไม่เที่ยงบางวันได้ บางวันไม่ได้ปัญญามันก็ไม่เกิด เพราะความสงบเรามันไม่เที่ยง คำว่าไม่เที่ยงก็คือมันไม่สงบเท่าเดิม วันนี้เราสงบพຽนนี้เราก็ต้องสงบมาก แล้วความสงบเราไม่ติดตัวนี่คือจุดอ่อนของพวกเรา วางกันไม่ใช่วางสนิทมันเป็นการแค่ไม่ได้นึกคิดนี่คือจุดอ่อนของพวกเรา ฉะนั้นคำสอนอาจารย์ถึงบอกว่า ที่อาจารย์หลายองค์เขาสอนให้วาง วันหนึ่งเรายังมีสังขารเราทำอะไรอยู่นั้น เมื่อมีสังขารเราก็ทำตามสมควรต้องมีเวลาพักผ่อน ขณะที่เวลาพักผ่อนเราก็ไปคิดวุ่นวาย คิดสารพัด คิดนอกเรื่อง คิดเรื่องต่าง ๆ ที่อาจารย์เขาสอนให้วาง ถึงเรามีสังขารจะใช้อะไรที่มันจำเป็น ที่ข้างล่างจำเป็นอย่าเอาเข้ามาในจิต ฉะนั้นนี่คือจุดอ่อนเพราะว่าเราไม่วางให้สนิทเมื่อวางไม่สนิทบางวันเรามาเราก็วุ่นวายเรื่องต่าง ๆ เราวุ่นวายเรื่องต่าง ๆ เราไม่หัดวาง ไม่หัดวางตั้งแต่เมื่อเราวางเป็น เมื่อเราไปเจอเรื่องวุ่นวายต่าง ๆ มันก็สะสม มันเลยว่าการวางนี้แรก ๆ ทำได้ก็เข้าใจ ทำต่อ ๆ ไปมันวางไม่ได้ก็ไม่เข้าใจ ฉะนั้นอาจารย์แรก ๆ ที่สอนคือให้วาง ให้รู้หลักวาง วางให้มันสงบ สงบคือเย็นสบาย แล้วเวลาบางวันเรามีเรื่องวุ่นวายขึ้นมา เราก็เออ...เคยฝึกวางแล้วแต่ทำไมมันไม่สงบ เมื่อเจอวันนั้นมันวุ่นวายหนัก ๆ วุ่นวายแบบไหน มีอะไรมาเราก็วางไม่สงบ ก็หมายถึงว่าวันนั้นเราวางไม่ได้ นั่นคือวางไม่ได้ เราเจอเรื่องหนักเรากลับวางไม่ได้ นั่นคือว่าเรื่องใหญ่่นั้นมันจำเป็นมากหรือเปล่า มันร้ายแรงไหม และมันรีบด่วนไหม ถ้ามันร้ายแรงมันรีบด่วนสิ่งที่ต้องทำก็รีบทำ ถ้ามันไม่ร้ายแรงไม่รีบด่วน วันต่อมาหรืออีกก็วันค่อยทำ อย่าให้ว่าเรื่องเล็ก ๆ เราวางได้ เพราะว่ามันเป็นเรื่องเล็ก แต่เวลาเจอเรื่องใหญ่แล้วเรากลับทุกซ์กับมัน ไปทุกซ์กับมัน มันเป็นการวางที่ไม่รู้จริง อย่าไปพูดถึงการรู้ซึ่ง เรายังไม่รู้จริงว่าการวางให้สงบนั้นมันคืออย่างนี้ละ อาจารย์ที่นี่เขาสอนเพื่อให้สัมผัสว่าแล้วสงบมันเย็นสบายแบบนี้ รักษาใจให้เราสงบ ใจสงบไม่มีขุ่นเคือง เวลาเจอ

เรื่องหนัก ๆ เข้าต่อไปเราเอาใจสงบเป็นตัวที่รักษา รักษาแก้ปัญหาเรา เอาความสงบแก้ปัญหาเรา นั่นคือหลัก ฉะนั้นที่ทุกวันนี้ที่เรา นั่งกันอาจารย์ถึงว่าเรานั่งละเอียดกันไม่ได้ เราเป็นบางวัน บางวันได้บางวันไม่ได้ เพราะความสงบนั้นมันไม่ได้ติดเข้าไปในใจ มันไม่ติดตัวเข้าไปในใจ ลองเอาความสงบติดตัวเข้าไปในใจทุกขณะจิตต้องติดให้ได้ เมื่อวางแล้วสงบทันทีแล้วนี้ ความเย็นที่จิตก็มี เย็นที่จิตมาสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะหนักอะไรเข้ามา มันก็ไม่เข้ามาในจิตเพราะความสงบมันเป็นตัวกัน ให้ได้ตัวนี้ก่อน พยายามให้ได้ตัวนี้เกิดขึ้นมาก่อน ถ้าตัวนี้เกิดขึ้นมาแล้ว หนึ่งความภูมิใจเราจะมา อาจารย์หลาย ๆ องค์ถึงว่าทำไมเราละโลก โกรธ หลงกันไม่ได้ เพราะเราไม่เอาความสงบเข้ามาในใจ เราเป็นกันพัก ๆ เวลาเลิกนั่งความสงบก็หาย เมื่อหายความสงบหาย โกรธ หลงใครเหย่เรา ใครเหย่ให้เราโมโห ใครทำร้ายเรา ใครด่าเรา ใครเอาของ ๆ เรา อาจารย์ก็บอกว่าอย่าคิดเข้าข้างตัวเอง คำว่าอย่าคิดเข้าข้างตัวเองก็ไอ้ตัวนี้ละ ไอ้ของ ๆ เรา หวงของเรา ความมีตัวตนก็ขึ้นมา ความสงบมันไม่เข้าไปในจิต ฉะนั้นจุดหนึ่งคือให้สงบให้ได้ตลอดเวลา ไม่เพียงแต่มานั่ง คือให้มีตลอดเวลา เป็นตลอดเวลาให้พิสูจน์ว่าความสงบของเรานั้น สิ่งที่เป็นปัญหาที่เราเจอเราว่าละโลก โกรธ หลงนั้นทำไม่ได้... ไม่ใช่... มันทำได้จริงโดยเอาความสงบเป็นตัวกัน เวลาเจอใครว่า ใครด่า ใครอะไร ใครทำร้ายเรา ใครตีหัวเรา ใครเอาของ ๆ เราไป ใครอะไรเราก็ เออ...วะอาจารย์เขาสอนให้เราเผื่อแผ่ มันเอาของของเรา อยากได้ของก็ให้มันไป ก็คือเผื่อแผ่ เมื่อมีความสงบปัญญามันก็เกิด ก็คือในความสงบนั้นแหละเราไหวเจ้าเรายังเอาของให้เจ้ากิน เจ้ากินไม่กินเราก็ไม่รู้ เราก็เห็นแต่ของใช้หรือเปล่าเรายังซื้อขอไหว้เจ้าได้ แล้วคนภายนอกมันจำเป็นต้องใช้ ถ้ามันไม่ใช่มันก็ไม่เอาไป ทำไมให้ไม่ได้ เห็น ๆ อยู่ มันใช้ของมันเอาไปแล้วทำไมเป็นของ ๆ เราขึ้นมาทันที เออ...แล้วทำไมที่ไหว้เจ้า เจ้ากินไม่กินไม่รู้ยังตั้งใจไหว้ ไอ้ของเขาเอา เขาต้องการขึ้นมา ของ ๆ เรามีมากก็เผื่อแผ่เขาไป ทำไมไม่คิดซื้อนี้บ้าง มีของ ๆ เราขึ้นมา ใครเอาของเรา ใครมันมาด่าเรา ก็มีตัวของ ๆ เราขึ้นมาทันที นี่คือจุดอ่าน

หากความสงบในใจไม่ขึ้นมาตลอดเวลา เพราะฉะนั้นพยายามแก้ตัวนี้ให้ได้ ตรงนี้ต้องเอาให้ได้ ได้แล้วปัญญาอาจารย์จะสอนทีหลัง เราไม่เอาความสงบไว้ ปัญญา มันก็ไม่เกิด บอกเลยถ้าไม่มีความสงบในจิตปัญญาตัวเองมันจะไม่เกิดทันที ไม่มีสิทธิ์เกิดเพราะปัญญาเกิดมาจากความสงบ ความสงบที่เห็นเป็นของจริง เหตุและผลก็ต้องมาจากความสงบ ห้ามคิดเอง ห้ามเออ..ออ..เอง ฉะนั้นเวลาให้มีความสงบ ความสงบให้จิตมันนิ่งได้ตลอด ต้องเกิดให้ได้ เกิดเพื่อเหตุและผล เกิดเพื่อให้เรามีปัญญาเกิดขึ้น เมื่อปัญญาเกิดขึ้น โลก โกรธ หลงที่อาจารย์ดำเรายังเป็นเด็กอยู่เนี่ย เออ..วะเรายังเป็นเด็กจริง ๆ ของมันง่าย ๆ ยังทำกันไม่ได้ มันก็คือเด็ก สอนแล้วสอนอีกก็คือผู้ใหญ่สอนเด็ก เราก็ถือว่า เออ...ตอนนี้เรากำลังจะฝึกเป็นผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เขาฝึกยังไง ผู้ใหญ่เขาก็ฝึกเป็นแบบผู้ใหญ่เขาเมตตา คุณก็แต่ละองค์ที่เขาขึ้นไป เขามีเมตตา ก็คือความเมตตา ไม่ใช่เมตตาหลอกลวง เมตตา คือให้ไม่หวังของ ใครดำไม่ถือสา ใครเดือดร้อนก็ช่วยเหลือ นั่นคือฝึกเป็นผู้ใหญ่ มีความ โลก โกรธ หลงมันยังเป็นเด็กอยู่ ฉะนั้นตอนนี้แนวทางเราจะฝึกให้เป็นผู้ใหญ่แล้ว บางสิ่งบางอย่างกิเลส คือกิเลสเล็กน้อยก็ห้ามมี อย่าว่าเล็กน้อยก็จงไม่เป็นไร อย่าคิดเข้าข้างตัวเองมันไม่ได้ นิดหน่อยก็ไม่ได้ จีโมโหก็ไม่ได้ จีโมโหไม่ได้ จีโมโหอะไรก็ได้ไม่ได้นะ อยู่ข้างบนเขาสงบ เขาเย็นเขาสบาย เขายิ้มแย้ม เขาไม่มีความโกรธ เขาไม่มีความโลภ เขาไม่มีอะไรเลย มีแต่เพื่อแผ่เมตตา เพราะฉะนั้นเราจะฝึกเป็นผู้ใหญ่แล้วจำไว้ ข้อแรกคือฝึกความสงบไม่เอา ฝึกให้ได้เราบอกแล้วว่า อาจารย์ฟ้าบอกว่าเรายังติดตัวเอง ตอนนี้เรากำลังบอกแล้วว่า จะไม่มีติดตัวเอง เราจะฝึกเป็นอย่างน้อยก็เป็นลูกน้องอาจารย์ องค์ใดองค์หนึ่ง ที่อาจารย์องค์ใดองค์หนึ่งอย่างน้อยเขาบอกว่า ลูกน้องคนนี้เป็นลูกน้องคนหนึ่งที่ใช้ได้ ฉะนั้นเราจะฝึกเป็นผู้ใหญ่ตั้งใจไว้นะ ตอนนี้จะเกี่ยวเชิญฝึกเป็นผู้ใหญ่ โลก โกรธ หลงที่เคยมีมา ให้อภัยไว้ซะ อย่ามีความโกรธค้างในใจ พยายามให้สงบให้ได้ ให้ถึ ๆ เวลานั่งแล้วอย่าคิดเข้าข้างตัวเอง เอาความสงบให้มันเกิดขึ้น ปัญญา มันก็เกิดเอง ฉะนั้นต่อไปนี้เราฝึกเป็นผู้ใหญ่ที่อาจารย์บอก

ว่าเรานิสัยยังเป็นเด็ก ๆ ไม่เอาแล้ว เราบอกว่าตัวเองอย่าปล่อยว่าแค่นี้คิดหน่อย
มันคงไม่เป็นไร อะไรก็คงไม่เป็นไรไม่ได้ นิดหน่อยไม่ได้ อาจารย์ก็บอกว่าลือ
จะขึ้นร้อยก็ต้องร้อย เก้าสิบกว่าไม่ได้ เก้าสิบกว่าคือคิดเข้าข้างตัวเอง การจะเป็น
สิ่งศักดิ์สิทธิ์เก้าสิบกว่า เขาก็ว่านี่มันเก้าสิบกว่ามันได้ แล้วไอ้แปดสิบกว่าก็ต้อง
ได้ เขามีข้ออ้างเขาก็เอาเราเป็นข้ออ้างนะ ฉะนั้นร้อยก็ต้องร้อย เออ...นี่มันร้อย
จริง ๆ เขาก็เอาตัวนี้เป็นข้ออ้าง ฉะนั้นตั้งใจ เวลาที่มีน้อยอาจารย์มาฝึกให้เราสร้าง
ปัญญา เราจะเป็นผู้ใหญ่ นะ มาหลายวันหลายครั้งยังเป็นเด็ก โทแต่ตัว แต่ใจยัง
เป็นเด็กไม่ได้ นั่นอาจารย์เขาดูถูกเรานะ จำเข้าไปในจิต นิสัยที่ไม่ดีต้องบอกกับ
ตัวเองว่าเรื่องเล็กต้องทำให้ได้แล้วจะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์
(ต่อไปนี่ เราตั้งใจจะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ ใจก็สมบูรณ์ สิ่งที่ไม่ดีให้ละทิ้งซะ
ตั้งแต่ตอนนี้ไป)

อาจารย์ແຂ້ວ

(วันศุกร์ที่ 11 กุมภาพันธ์ 2548)

เราวุ่นวายเพราะเราไม่มีความสงบในจิต ถ้ามีความสงบอยู่ในจิตแล้วนี่ สิ่งที่เราวุ่นวายนั้นมันจะป้องกันให้เรา ฉะนั้นถ้าเจอเรื่องหนักหลายเรื่องเราก็ทุกข์ ไปด้วยอย่างนี้ก็คือความสงบมันไม่มี เมื่อไม่มีแล้วมันวุ่นวายไปตามเรื่องตามราวที่มา อาจารย์ก็สอนให้เราต้องสงบมาก่อน ต้องสงบมาก่อนๆที่จะนั่งแบบนี้ ต้องสงบมาก่อน ฉะนั้นที่สงบนั้นเพื่อมารู้อะไรจากที่นี่เพิ่มให้ ลงจุดกลางระหว่างคิ้วไว้ไม่ต้องคิดอะไร ลงจุดกลางระหว่างคิ้วไว้เอาความสงบไว้ เราต้องสร้างปัญญา เรานั่งมาในโลก โกรธ หลงเรายังเป็นเด็ก ต่อไปนี้เราจะนั่งเป็นผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ เราสงสัยจุดนี้ทำไมแก้ความวุ่นวายไม่ได้...แก้ได้...แต่เราไม่มีความสงบในจิต เราจะเอาความสงบแก้ปัญหาก็ไม่ได้ เพราะความสงบมันไม่อยู่ในจิต เมื่อมันไม่อยู่ในจิตแล้วปัญญามันก็ไม่ออก ฉะนั้นที่มานี้ให้ ความสงบ อาจารย์หลาย ๆองค์ก็สอนแล้วว่าให้เกิดความสงบ สงบก็มาจากว่า เราเย็นสบายทำไมสงบแล้วมันเย็นสบายเพราะมันไม่วุ่นวาย เมื่อไม่วุ่นวายก็เหมือนกับว่าไม่มีอะไรเข้ามาเกี่ยวข้อง เข้ามาเกี่ยวเนื่องมันก็สบาย อาจารย์ก็สอนมันลักษณะเหมือนกับว่าเราสบายใจ เมื่อสบายใจมันก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น อาการคล้าย ๆกัน ฉะนั้นพยายามให้เกิดขึ้นแล้วสงบนั้นบางทีนั่ง ๆไปบางทีจะมีอาการบางอย่าง คือเราสงบแล้วก็ลงคิ่ง ใครลงคิ่งได้ก็ลงคิ่ง เพื่อรู้อะไรขึ้นมา ใครที่นั่งเข้าไปลงคิ่งได้ก็นั่งลงคิ่งเข้าไป อยากจะแผ่ออกได้ก็แผ่ออก แผ่ออกก็คือรู้อะไรขึ้นมา เมื่อไม่สงบพอนั้นเวลาจะมีปัญญาในจุดกลางอยากจะรู้อะไรมากขึ้นก็รู้ไม่ได้ ฉะนั้นเหตุและผลที่ต้องมาสอน สอนให้เกิดความสงบ นั่ง ๆไปลงในจุดกลาง อย่าไปใส่ใจว่าจุดกลางมันจะเป็นยังไง อะไรก็ดีขึ้นเอง อย่าลืมนั่นตัวตนไม่มี มีแต่ความว่างเปล่า เมื่อว่างเปล่าแล้ว นอกจุดมันไม่มีอะไร ก็มีแต่ความว่างเปล่า จิตก็ลงในจุดกลาง เมื่อมันชำนาญแล้ว ไม่ต้องไปนั่งกะว่าระหว่างคิ้วมันอยู่ตรงไหน ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ตั้งในตรงจุดนั้นก็ใช้ได้ นั่งไปไม่ต้องกลัวมีอาจารย์หลายองค์คุมอยู่ แต่อย่าเร็วไป เมื่อลงจุดก็ค่อย ๆ เรายังไม่มี

พลังพอที่จะเร็ว ขอให้ลงเข้าไปในจุดนั้นได้ ให้รู้ว่าลงที่ลงเข้าไปในจุดนั้นนะ มันมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ความรู้สึกเป็นยังไง เมื่อวานก็สอนแล้วว่าให้สงบมาก่อน สงบมาก่อนคือ เราเย็นสบายมาก่อน แล้วมีอาจารย์เขาเปิดจุด เปิดจุดคือเขาเพิ่ม ให้แล้ว เปิดทางสว่างให้เราง่ายขึ้น อยู่ข้างบนอาจารย์ก็เดินสอนนะ บอกบางที่ ตรงนี้เรายังมีตัวนี้อยู่ ที่มีตัวนี้อยู่เพราะเรายังติดอยู่ข้างล่าง ฉะนั้นไปข้างบนก็ต้องไปฝึกต่อ เมื่อวานที่อาจารย์สอนให้ใครติดอะไรก็คือ แก่ใจ เมื่อไปแก้แล้วนี่หมายความว่าไปข้างบนนั้นเราก็ละจากข้างล่าง แล้วอย่า ไปฝึกข้างบน มันแสดงให้อีกคนอื่นเขาเห็น เขาจะรู้เลยว่านี่ยังมัวอยู่ แล้วยังมัว หลายที่ นี่ก็บอกว่าต้องฝึกอีกนาน ฉะนั้นเราละชะตอนนี้ตอนที่เรายังมีสังขาร อยู่ ไปอยู่ข้างบนก็ไปฝึกให้มันใส เรายังใสไม่พอก็ไปฝึกให้มันใส อย่างน้อยก็ ไปที่นั่น ไร่โลก โกรธ หลงที่ว่าทำยาก ที่เคยมีอารมณ์ ใครที่อะไรหน่อยก็มี อารมณ์โต้ตอบมีอะไรขึ้นมา ต่อไปเราก็มีสติ เอาความสงบนี้เป็นตัวสติไว้ สติก็คือเย็น ใครค่าเราก็เย็น ใครว่าเราฟังก็เย็นหู ใครจะเอาของเราไปใช้ ใครจะเอา อะไรของเราที่เออ...ดิชะอีกคือเอาไปใช้ เขาเอาไปใช้เป็นประโยชน์ เราก็เมตตา คือของ ๆเรามีคนต้องการเอาไปใช้แปลว่า ของ ๆเรามีค่า เราต้องคิดแบบนี้ นี่คือ วิธีแก้ง่าย ๆอย่าไปหวังของอย่าไปอะไร ถ้าหวังของก็คือชี้เหนียว เวลาเขาถาม ว่าของแค้นนี้ยังสละไม่ได้ แล้วของยิ่งใหญ่โตมันจะสละได้หรือ เห็นไหมมันจะ ตามมาทีละก้าว ทีละก้าว เล็กน้อยเราไม่สนใจเราให้ได้ ขึ้นใหญ่เราก็ให้ต่อไป สังขารเราก็ให้ได้ เพราะของนี้มันอยู่ข้างล่าง เมื่ออยู่ข้างล่างแล้วที่อาจารย์บอก สิ่งที่เขาขึ้นไปก็คือ จิตเดิมแท้ของเรา เขาว่าเริ่มเข้าใจก็คือความสงบ ฉะนั้นฝึก ไว้มันก็จะหายไปทีละตัวทีละตัว ต่อไปใครค่ามาก ๆใครเคยอะไรมาก็ยิ้ม เพราะ อะไร เราฝึกมาแล้วเราสงบที่จิตแล้ว สบายแล้ว ตัวสงบนั้นละเป็นสติ เป็นตัว เกาะป้องกันให้เราเอง ฉะนั้นที่อาจารย์ฝึกให้เราสงบก็คือตัวนี้ละ เราว่าละยาก ทำยาก มันไม่ยากหรือมันง่าย ๆ เพราะให้ตัวนี้เกิดขึ้นตลอดเวลา ฉะนั้นตัวนี้ เกิดขึ้นตลอดเวลาสบาย เมื่อสบายเย็นที่จิตตลอดนั่นคือเรามีความสุขทั้งวัน ใคร

ว่าเหนื่อยเราก็อิ่มสบาย เพราะพักผ่อนทางใจ กายพักผ่อนก็ใช้ใจช่วยก็หายเหนื่อยเร็วเห็นไหม นี่สงบมันใช้ตัวนี้ได้เลย แต่เราไม่ค่อยรู้เท่าทัน เหตุที่ไม่รู้เท่าทันเพราะสงบเราไม่ค่อยเป็น หรือพูดง่าย ๆ คือแทบไม่ได้เกิดขึ้นเลย เมื่อแทบไม่ได้เกิดขึ้นก็ไม่รู้ว่า ใจความสงบมันเอาไปใช้อะไรได้บ้าง ฉะนั้นนั่งแล้วตั้งใจแล้วว่าต่อไปนี่เราจะนั่งเป็นผู้ใหญ่แล้ว คำว่าเด็กที่อาจารย์เคยบอกไม่มีแล้ว เราตั้งอธิษฐานต่อไปไม่เป็นเด็กแล้ว เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ สมบูรณ์ก็คือร้อยก็ร้อยไม่มีเก้าสิบกว่า เจ็ดสิบกว่า แปดสิบกว่าไม่มี เพื่ออะไร ร้อยขึ้นไปก็คือเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สมบูรณ์ ไม่มีมัวหมอง ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ให้เขาตำหนิได้ พยายามนึกอยู่ในใจตลอด แล้วเมื่อเราทำได้แล้วอย่างน้อยที่อาจารย์ฟ้าบอกว่า “อย่าดูถูกตัวเอง” จะเกิดขึ้นเข้ามาในจิต เออ...เราทำได้จริง ๆ สิ่งที่ว่ายาก ๆ มันไม่ใช่ยาก เราทำได้จริง ๆ นั่นแหละคือ การไม่ดูถูกตัวเอง แล้วอีกอย่างคือจุดสว่างมันเกิดขึ้นเอง อย่างบังคับให้เกิด แรก ๆ ที่อาจารย์สอนให้ฟัง เพื่อรู้ว่าใจจุดนี้มันไม่ธรรมดา แต่ต่อมาบอกไม่ต้องฟังให้เรารู้เข้าจุด จุดสว่างมันจะเกิดขึ้นเอง ไม่ใช่เราให้มันเกิดขึ้น โดยที่เรานึกภาพ มันต้องเกิดขึ้นเอง เกิดขึ้นจากที่เราเข้าใจทีละอย่าง เหมือนกับที่อาจารย์ยกตัวอย่างมีเพชรก็ขัด ขัดด้านนี้ให้มันใสก็ขัดด้านนี้ตลอด อย่าไปขัดทุกด้าน เอาด้านนี้ให้มันใสก่อน ว่าใสแล้วนี้มันสว่างมันสวย อาจารย์ไม่ได้สอนว่าให้ลื้อขัดทุกด้าน ให้ขัดด้านนั้นให้มันเข้าใจก่อน ลื้อขัดเพชรด้านนั้นมันสว่างสวยแปลว่า เพชรเม็ดนี้มันมีค่าจริง ฉะนั้นละต่อไปลื้อขัดด้านอื่นมันจะเร็วขึ้น เพราะลื้อจะรู้หลักขัด วิธีที่ทำให้มันขัดเร็วขึ้นแรก ๆ มันจะลำบาก เหมือนอาจารย์บอกเวลาสายทอง ลื้อก้าวเข้ามาแล้ว ก้าวลื้อเหยียบเข้าไปแล้วนะ ตอนแรกลื้อต้องระวัง เพราะอะไรเพราะมีอุปสรรคเยอะ อาจารย์ก็เคยบอกแล้วว่า ทางเลี้ยวมันมี ตรงไหนมันมีทางเลี้ยวทุกอย่างสายทอง ฉะนั้นลื้อคิดเข้าข้างตัวเองน่าจะเป็นอย่างนั้นคือทางเลี้ยวเกิดขึ้น ฉะนั้นที่พวกลื้อหายก็คือทางเลี้ยวเกิดขึ้น หนึ่งไม่เชื่อ ไม่เชื่อว่าธรรมนี้ช่วยได้จริง นั่งตั้งนานก็แก้ไขตัวเองก็ไม่ได้ ยังมีความทุกข์ ที่แก้ไขตัวเองไม่ได้เพราะหลักเราไม่เข้าใจ เราไม่ได้สงบอะไร

เลย ถ้าสงบสิ สงบมาก ๆแล้วยังมีโลก โกรธ หลง ถามว่าทำไมสงบมาก ๆยังมี
โลก โกรธ หลง สงบไม่ได้ เพราะความสงบมันยังไม่เกิดขึ้น เราลองเขียนสบายสิ
เวลาเขียนสบายตลอด โลก โกรธ หลงมันจะมาเข้ายังไง เพราะมันอยากจะเขียน
สบายตลอด เหมือนกับลือสบายใจทุกวัน ทุกวันนี้สบายใจอะไรก็ไม่เอา อยาก
นั่งไม่อย่างกินด้วย อยากนั่งเฉย ๆสบายใจ ไซ้ใหม่ ก็เคยบอกตัวเองวันนี้โล่ง
สบายใจ อะไรก็ไม่อยากทำ อยากมีความสุขนั่งตลอด อะไร ๆก็ไม่เอาเห็นใหม่
แบบเดียวกันจะนั่นเวลาเราสบายเกิดความสงบตลอด อะไรที่มันเกิดขึ้นเคย
วุ่นวายเราไม่เอาหรอก มันจะเริ่มรู้เองแล้ว เริ่มรู้ด้วยปัญญาว่า อะไรที่ควรเอา
อะไรที่ไม่ควรเอา ทุกอย่างเราฝึกต้องรู้ด้วยตัวเอง อย่าให้ใครบอกว่าเป็นแบบนี้
ต้องเป็นแบบนี้ไม่ใช่ หนึ่งปัญญามันไม่เท่ากัน ฟังอีกคนหนึ่งอย่าคิดว่าเขาสอน
ลือ แล้วลือจะเข้าใจตามที่เขาสอนลือก็ไม่ใช่ ปัญญาไม่เท่ากัน เอาให้รู้ด้วย
ตัวเอง อาจารย์ก็บอกแล้ววิธีสงบมีหลายวิธี แล้วแต่คนแต่ผลจากสงบต้อง
เหมือนกัน สงบลือต้องรู้ความคิดคนอื่น เพื่อไปช่วยเขา เพื่อไปแก้ทุกข์ให้เขา
ฉะนั้นถ้าเรายังไม่รู้ความคิดคนอื่นก็คือไม่สงบจริง เป็นอารมณ์ค้าง เออ...เราโล่ง
วันนี้รู้สึกว่ารานั่งสบาย อาจารย์บอกลองเอาความคิดคนอื่นกลับไม่ได้นั่นเป็น
อารมณ์ค้าง เราแคว้งเฉย ๆมันยังไม่เข้าไปในจิต ตัวนี้ที่หากันไม่เจอ แล้วละ
จากการนั่งวันนี้ นั่งตรงนี้ออกไปนอกประตูก็วุ่นวายต่อ สารพัดเรื่องที่จะก่อ
สารพัดเรื่องที่จะคุยให้มีกิเลส ใครทำอะไร ก็ตัวเองทำอะไรหมด คุยสารพัดคุยอะไร
ก็ไม่รู้เรื่อง ใ้เกี่ยวกับที่จำเป็นก็เกี่ยวไป ใ้ที่ไม่เกี่ยวก็คุยไปเรื่อยวุ่นวายตลอด
เขาห้ามนิินทาไม่อยากให้นินทา ก็นินทาเข้าไป ก็ตัวเองทำตัวเองหมด จะหา
ความสงบได้ยังไง ไปสร้างกิเลสเข้าตัวเอง ฉะนั้นสงบจึงหายาก มีแต่ความ
วุ่นวายที่เข้าตัวทั้งนั้น เมื่อก่อนที่สอนใคร แก้ให้ได้นะ ลือมีสังขารใ้ตัวนี้ละที่
ลือติดมาจากชาติก่อน ๆ วิธีวัดง่าย ๆทำไมคนนี่นิสัยไม่เหมือนเราแบบนี้ แต่ละ
คนนิสัยไม่เหมือนกันก็ติดมาจากชาติก่อน ฉะนั้นถ้าติดมาจากชาติก่อน ชาตินี้
ลือยังละไม่ได้ เมื่อลือตายนิสัยมันก็ติดไป ก็ต้องไปฝึกแก้ ฝึกไปละอีก อีก

เมื่อไหร่ต้องบอกตัวเองอีกเมื่อไหร่ นานแค่ไหน เพื่อเกิดมา เพื่อละตัวนี้เห็นไหม มันจะเริ่มไม่คุ้มแล้ว เราเสียเวลามาตั้งนาน เสียเวลาเป็นชาติ ๆ มันจะรู้ว่ามันไม่คุ้ม เราจะเลือกทางนี้หรืออีกชาติหน้าก็พันปีเราก็ไม่รู้ เพราะลือไม่รู้ล่วงหน้า ต้องไปนั่งฝึกถึงตอนนั้น ถึงตอนนั้นลือแน่ใจลือจะเจอธรรมแบบนี้หรือ หากลือไปเจอเวรกรรมที่รออยู่ข้างหน้ารอชดใช้อยู่ แทนที่จะฝึกดีขึ้น ดีขึ้น กรรมตัวนี้ก็ดึงลือลงอีก เห็นไหมมันไม่คุ้มกันเลยต่อการเกิด โดยที่เราไม่รู้อะไรเลยนั่นคืออันตราย

(ต่อไปนี่ เราตั้งใจจะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ ใจก็สมบูรณ์ สิ่งที่ไม่ดีให้ละทิ้งซะตั้งแต่ตอนนี้ไป)

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันจันทร์ที่ 14 กุมภาพันธ์ 2548)

เป็นยังไงให้อาจารย์เดินสอน ตั้งใจจะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ ผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ก็ต้องสมบูรณ์ ไม่ใช่วันนั้นอธิษฐานสมบูรณ์วันต่อมาก็เหมือนเด็กอีก เราอธิษฐานตัวเองแล้วรองทำดู เวลาเราชนะอะไรสักอย่าง ชนะแล้วชนะจริง ๆ ให้อชนะจริง ๆ ก็คือคล้าย ๆ รู้ซึ่งแล้ว มันจะมีความภูมิใจอยู่ในตัว แล้วเราก็ดูสมัยก่อนที่เราทำไม่ได้ ให้อที่เราทำไม่ได้เพราะอะไร เพราะมันคิดว่านิสัยไม่ดี ไม่ได้แก้ ปล่อยมันไปเรื่อย ๆ ถ้าไม่แก้เวลาลือตายนมันก็ติดตัว เมื่อติดตัวลือขึ้นไปลืออายเขาซะ เพราะตัวนี้มันโผล่ขึ้นมาเอง ไม่มีใครทำให้โผล่เราทำให้มันโผล่ขึ้นมาเอง เปรียบเหมือนข้างล่าง เวลาลือทำร้ายคนลือฆ่าคนมันก็เหมือนมีคดีติด ถึงลือจะหนีไปกี่ปี กี่ปีมันไม่มีความสุข ไซ้หรือเปล่านั้นเหมือนมีคดีติดกินไม่ได้นอนไม่หลับ ลือจะเก่งแค่ไหนถึงลือจะหนีมันก็ไม่ไหว มันทุกข์ใจอยู่ในตัวนะ เห็นไหม ลือแน่ใจว่าลือทำแล้วไม่ทุกข์ใจ มันทุกข์ใจอยู่ในตัวเหมือนกัน เวลาเราชนะอะไรบางอย่าง เราชนะจริง ๆ เราสู้นิสัยอันนี้ไม่ดี เราชนะแล้ว เราทำได้แล้ว มันจะมีความภูมิใจอยู่ในตัว เออ...เราทำได้จริง ๆ เราทำสอบแล้ว ทดสอบอีก เราผ่านแล้ว สมัยก่อนเราเคยมีความงออยู่ในตัว ลองให้เขาก่อนซิ ให้น้อย ๆ ก่อน และระหว่างให้เขานี้เขามีความสุข เราก็เออ...ของที่เราให้เขาแล้วเขามีความสุขเขาจะขอบคุณเรา เราก็เออ...ของเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เราให้ก็เหมือนกับเราแก้ทุกข์ให้เขาส่วนหนึ่ง ในขณะที่ความภูมิใจมันก็เกิดขึ้น ฉะนั้นเราก็ค่อย ๆ ให้มากขึ้น แล้วลองดูการให้มันมีความสุขไหม องค์กรสูง ๆ คิดดูเขามีอะไรติดตัว ไม่มีเลยเห็นไหม ไม่ต้องดูอะไรดูเจ้าแม่กวนอิมฯ มีไหมมีสอนให้เมตตา ฉะนั้นเราฝึกความเมตตาตามเจ้าแม่กวนอิมฯ เมตตาไม่เลือก ที่ไม่เลือกถึงมีพันมือยังไง เมตตาคนนี้ทั้งที่รู้ว่าเขาเป็นโจร เราก็เออ...ที่เขาเป็นไม่ใช่ว่าเขาอยากเป็นเพราะความจำเป็น เราจะแก้ทุกข์ยังไงไม่ให้เขาเป็นโจร อย่างนี้ลือไปแก้ทุกข์ให้เขา ไม่ใช่ที่เรารู้ว่าเขาเป็นโจรอย่าไปคบเขา อย่าไปยุ่งเขาอย่าไปอะไรกับเขา เขาก็เป็นโจรตลอดไซ้ไหม ก็

เหมือนกับที่อาจารย์บอกว่าไอ้ที่ตกปลา จะรู้เลย ไอ้ที่ตกปลามันไม่สำเร็จหรือ
มันผิดพลาด ผิดอะไร นี่ก็คือภายนอก แต่เราไปคุยกับเขาว่าเขาไม่มีอะไรจะกินนะ
ปัญญาเขาแค่นี้ นั่นแหละเป็นหน้าที่เราเข้าไปช่วย เราจะรู้เลยเออ...ที่อาจารย์
บอกว่าไม่เลือก คนที่มา คนที่ไม่มาถามติห้ามทิ้ง เรานั่งละเอียดเราให้ใจ ที่
อาจารย์บอกว่าห้ามทิ้งคืออะไร ฉะนั้นที่เราทิ้ง ฐานะแสดงว่าเรายังไม่เมตตาดีพอ
มันก็เริ่มเตือนตัวเอง เราก็ดูก่อนสมัยก่อนทำไมเราไม่คิดแบบนี้ เออ...ทำไมฟัง
อาจารย์ไม่เข้าใจ เพราะในสมัยก่อนนั้นเรายังมีความคิดเข้าข้างตัวทุกคน คิด
เข้าข้างตัวว่าตัวเองสบายก่อน ไม่มีว่าทำเพื่อคนอื่นเพื่อให้เขาพ้นทุกข์ไม่มี มีแต่
ทำเพื่อตัวเองสบายก่อน แล้วค่อยให้คนอื่น แต่ในขณะที่ทำ เมื่อตัวเองสบายแล้ว
นี่ แต่พอจะให้คนอื่นซักจะให้ยาก เห็นไหมก็ยังมี ความอยากคิดเข้าข้างตัว นั่น
คือทำให้จุดที่มันสว่างมันก็ไม่สว่าง เราลองดูตอนนี้เราเริ่มนั่งที่อาจารย์ถือเส้มา
สอนคือ ถ้าถือนั่งละเอียดคือทำตามอาจารย์ไป บางอย่างคือว่ามันชนะยากมันไม่
ยากหรอก แล้วถ้าเราชนะได้แล้วจริง ๆ ความภูมิใจมันจะอยู่กับตัวเอง มันไม่ได้
อยู่กับใครหรือมันจะอยู่กับตัวเอง เออ...เราทำได้จริง ๆ เหมือนกัน เรานั่ง ๆ
จุดมันไม่สว่างสักที อาจารย์ถือเส้บอกว่าไอ้ที่มันไม่สว่าง เพราะเรามันติด ติด
กิเลสนิสัยประจำตัว เขาเรียกประจำตัวนะ แล้วอาจารย์ถือเส้บอกว่าไอ้ที่
ประจำตัวมันก็มาจากอดีตชาติ เห็นไหม มันติดมาจากอดีตชาติ ถ้าตอนนี้คือไม่
แก้มันก็ติดไปอีก ง่าย ๆ ไม่ต้องทำอะไร ทำไมบางคนชอบแบบนี้ ทำไมบางคน
ไม่ชอบแบบนี้ ไม่สงสัยหรือ เกิดมาก็ไม่ได้สั่งสอนว่ามันต้องชอบแบบนี้ เปล่า
แต่มันเป็นอดีตชาติมา ถ้าเราคิดว่าของแค่นี้มันง่าย ๆ มันไม่มีอะไร อย่างน้อยคือ
เกิดไปมันก็ติดแบบนี้ขึ้นมาอีก ติดไม่ว่าลื้อขึ้นไปลื้อก็รู้แล้ว องค์กรสูง ๆ เขามาดู
เขาก็รู้แล้วว่าตัวนี้ลื้อทำไมยังมี อายเขานะ เพราะตอนนั้นลื้อซ่อนไม่ได้นะทุก
อย่างมันออกมาจากแสงของลื้อ ตอนนีลื้อยังแอบซ่อนได้ ลื้อไม่บอกใครก็ไม่รู้
แต่บางคนฝึกรู้ความคิดคนอื่นเขาจะรู้เลยนะว่าลื้อนิสัยแบบไหน จะรู้ได้เลยว่า
ทำไมอาจารย์ถึงให้ฝึกรู้ความคิดคนอื่น นี่ละ หลอกไม่ได้ เพราะอะไร เพราะ

ความคิดมันเป็นพลังออกมา ลือจะหยุดเฉย ๆ เหรอ มันหยุดไม่ได้ ฉะนั้นที่
อาจารย์ท่าย ๆ นั้นนะ ทายสนุกให้ลือคุณนั้นนะคือส่วนหนึ่ง ว่าลือทำอะไรเขา
หมด เพราะอย่างน้อยลืออย่าลืมลือต่อไปก็ต้องตายสักวันหนึ่ง แล้วขณะที่ลือ
ตายขึ้นไปอะไรที่ไม่ดีมันก็โผล่ออกมาหมด เมื่อโผล่ออกมาหมดลือก็อายเขา
ใช่หรือเปล่า เพราะแต่ละองค์ที่อยู่สูง ๆ เขาใสสะอาดกว่าเราเยอะ เราไม่กล้าไป
หาเขาด้วย ไม่ใช่ฮั้วไปแล้วฮั้วไปหา เราไม่กล้าไปหาเขาด้วยเราอาย ตัวเองจะ
อาย เพราะฝึกมาถึงปานนี้แล้วยังแกอะไรไม่ได้สักอย่าง อายนะไม่มีใครอายตัว
เราจะอาย เพราะตัวเราไปเจอของจริง เจอของจริงที่ว่า ขณะที่ข้างมันเขาใส
สะอาดแบบนี้หรอ เพราะฉะนั้นไอ้ที่ฝึกละเอียด ๆ ไอนิสัยที่ไม่ดี มันต้องหายไป
ด้วยอย่าเก็บไว้ ลือเก็บไว้มันก็เป็นแสงมัว ๆ อาจารย์ถือแฉีกบอกมันก็เป็นแสง
มัว ๆ ใช่หรือเปล่า ซ่อนไม่ได้แล้วนะ เพราะตอนนั้นสังขารลือไม่มีมันซ่อน
ไม่ได้แล้วนะ มันเป็นรูปพลัง เมื่อพลังต่อพลังเขาเห็นแล้ว ที่แท้ลือก็ได้แค่นี้
เห็นอยู่ข้างล่างนั่งจนไอ้โฮ...คิดว่าดี แต่จริง ๆ แล้วเปล่า ที่แท้ขึ้นไป หมองไป
หมด มัวไปหมด เราไปดูองค์อื่นทำไมเขาสว่างจ้าเขาใส นี่ละถึงทำไมเป็นผู้ใหญ่
ที่สมบูรณ์ก็อย่างนี้ละ โลก โกรธ หลงต้องให้มันชัด ถ้ายังมีอยู่มันก็ติดตัวอีก มัน
ติดตัวเราถามตัวเองแล้วเมื่อไหร่ละ เราก็บอกว่าเราอยากจะสำเร็จเหมือนกับ
เทพที่สูง ๆ แต่ก็บอกกับตัวเองทำไม่ได้สักที ทำไม่ได้สักที ก็มันติดกันอย่างนี้ ก็
เหมือนกับที่อาจารย์สอนว่าลือกินเข้า ลือก็คิดว่าเข้ากินแล้วอิม ลือลองกินที่เขา
เรียกว่าขนมปังดู มันอิมไหม เออ...อิม ใช่หรือเปล่า ลือฟัง ลือเข้าใจ ลือเริ่ม
ละเอียด เออ...ที่อาจารย์สอนคืออะไร ใช้ปัญญาซิ ไอ้ที่ว่ายาก ๆ มันไม่ยากหรอก
ๆ เพราะนิสัยเดิมมันชอบแบบนี้ ลือชอบผู้หญิงมันก็ติดผู้หญิง ยังไงมันก็ต้องหา
ผู้หญิงให้ได้ มันหนีไม่พ้นหรอก คนอื่นเรื่องผู้หญิงทำไมเขาเฉย ๆ เขาไม่มีอะไร
ทำไมมันต้องแสวงหาให้ได้ ไม่ถามตัวเอง คนอื่นเขาไม่เหมือนลือไปนั่ง
แสวงหา เปรียบเหมือนกับคนที่เขาเล่นไพ่ ก็มันติดไพ่ มันไปที่ไหนมันก็ไปหา
คนเขาเล่นไพ่ ไอ้ติดลูกกลม ๆ มันไปที่ไหน ก็ถามแถวนี้มันมีลูกกลม ๆ ให้เล่น

ไหม เหมือนกัน เข้าใจหรือยัง เอ...แปลกนะทำไมคนอื่นเขาอยู่เฉย ๆเขาไม่ต้องไปแสวงหาแบบเราเขาก็อยู่ได้ ทำไมเราต้องไปดิ้นรนหา ตามตัวเองสิ แล้วลือจะหาอีกต่อในชาติหน้าไหม ต้องถามตัวเองนะ เพราะมันจะติดไปยังชาติหน้า เป็นชาติ ๆเลยนะ ชาติหนึ่งก็พันปี ก็ร้อยปี กับไอ้นิสัยเล็ก ๆ น้อย ๆแบบนี้ต้องถามตัวเองว่ามันคุ้มไหม ถ้าไม่คุ้มเลิกซะ จริงไหม ถ้าอย่างนี้เป็นสิ่งที่ดี มันต้องเหมือนกันทุกคน นี่ละเล็ก ๆน้อย ๆเขาถึงให้เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ ข้างบนสิ่งศักดิ์สิทธิ์เขาไม่ติดผู้หญิงนะ ถ้าติดผู้หญิงนะ โคนถีบแล้ว แสงเรือ ๆเห็นไม่ เขารู้ นะลือแสงเรือ ๆแบบนี้ลือนิสัยแบบไหน เพราะคนที่ลือกว่าลือ เขาใสสะอาดกว่าลือมันก็ย่อมรู้ เขารู้จิตมากกว่าลือเขาก็ย่อมรู้ว่าลือติดอะไร อย่าคิดว่าแอบซ่อนเพราะสังขารลือไม่มี ลือเป็นวิญญานเป็นรูปพลังอย่างหนึ่ง แล้วถึงตอนนั้นนะถามต่อลือไปกับเขาได้ไหม...ไม่กล้าไปนะ เพราะที่พาไปอย่างน้อยเขาถือวลือเป็นลูกน้อง เขาพาไปลูกน้องทำไมมันหม่นหมอง ลูกพี่ทำไมใสสะอาด ทำซะเปลี่ยนซะ ลือจะอาจารย์ฟ้าบอกเลยถीलือทำอย่างนี้ดี จนวันสุดท้ายของสังขารที่ลือมี ลือจะบอกกับตัวเองคุ้มค่าแล้ว บอกกับตัวเองเลยคุ้มแล้วที่ชนะมันจริง ๆไม่มีเหลือแล้ว แล้วไปพร้อมกับอาจารย์องค์ใดองค์หนึ่งที่มารับ อย่างนี้สิคุ้มค่า...เห็นไหม ลือนั่งละเอียดลือจะไอ้โฮ แล้วชนะมันไม่ใช่มันยากเย็นแสนเข็ญที่ไหนละ เป็นนิสัยที่มันติดมาอดีตชาติไม่รู้เท่าไร ๆ อย่าคิดว่าชาติเดียวนะ มันไม่รู้เท่าไร ๆ แต่ที่ลือชนะได้ลือภูมิใจตัวเองแล้วนะ ลือจะรู้ว่าอาจารย์ที่สูง ๆเขาสละนี้ ลือเคยได้ยินไหม อรหันต์เขาแล้วเนื้อให้คนอื่นกินได้ ตัวเองเจ็บปวดเท่าไรเขาไม่สนใจ คนอื่นเขากำลังทุกข์เขาหิวเข้า แล้วเนื้อตัวเองให้คนอื่นกินได้ลือทำอย่างนี้ได้หรือเปล่า เห็นไหม แค่นี้ก็แก้หิว ตัวเองเจ็บป่วยทรมาณไม่สนใจ เพราะสังขารเอาไปไม่ได้ แล้วดูตัวเราเห็นไหม ลือต้องนั่งละเอียด ทำไมอาจารย์บอกต้องฝึกละเอียด ต้องนั่งละเอียดลือฟังแล้วมันต้องเข้าไปในจิต เออ...แล้วที่ก่อน ๆทำไมมันทำไม่ได้ ก็เพราะกิเลสมันติด มันมีความอยาก อยากต่าง ๆนา ๆรู้ก็รู้ว่าตายไปเอาไปไม่ได้ ไซ้หรือเปล่าคนที่ตายก่อนลือเอาไปได้หรือ

เปล่า ก็เอาไปไม่ได้ ต้องถามตัวเอง จะเสียเวลาหรือ แล้วก็แล้วกันไป ลือตาย
แล้วก็เกิดมาใหม่ คนที่ฝึกจากกรรมนี้เขารู้เขาก็ไปไกลแล้ว เจออีกทีลือก็ 모르ลือ
ไปเจอตรงไหนแล้ว มันไม่คุ้มนะ แทนที่จะไปพร้อมกัน ต้องนั่งละเอียคลือฟัง
จะรู้ซึ่งเลยว่ที่แรก ๆ อาจารย์สอนก็คือแบบนี้ ก็บอกไอ้ของมันง่าย ๆ ทำไม่ทำ
กันไม่ได้ แล้วที่ยากกว่านี้ลือจะทำไหวหรือ ภัยพิบัติรอข้างหน้าลือมันหนัก
หนา ลือต้องช่วยตัวเองด้วย ลือต้องช่วยคนอื่นด้วยเหนื่อยนะ งานหนักนะ ถ้าเรา
ไม่ฝึกตรงนี้ก่อน ไม่มีเวลาให้ลือไปฝึกตรงนั้นหรือมันเข้าไป อาจารย์เขาบอก
แล้วลือจะร้องไห้เป็นสายเลือด เพราะตอนนั้นลือหมดเลย ลือหาใครไม่ได้ ลือ
จะว่าเหว่ ลองนึกดูเพราะทุกอย่าง ลือจะช่วยเขาก็ไม่ได้มันกำลังทนทุกข์ ไข้หรือ
เปล่า แล้วในพันคนเป็นพ่อเรา เป็นแม่เรา เป็นลูกเรา เป็นหลานเรา อาจารย์ก็
ถามว่าลือทิ้งไหม ลือไม่ทิ้งหรือ เขาจะถามลือเขาเหนื่อยจะตาย ทรมานที่สุด
แล้วลือจะไม่ช่วยเขาหรือ ว่าจุดตัวนี้มันมีจุดสุดท้ายแล้ว อย่างอื่นเอาไปไม่ได้
แล้วนั่นละ ก็ถึงว่าอย่าไปช้านะ เอาให้ได้ก่อนชนะให้ได้ก่อน และถึงตอนนั้น
ตามที่อาจารย์บอก เออ...อย่างน้อยเรามีพลังแล้ว เรามีความเชื่อมั่นแล้ว เหนื่อย
แค่ไหนก็ไม่ใช่ไร เพราะสิ่งที่เราได้พิสูจน์แล้ว คุ้มค่าแล้วมัน ก็จะเหมือนที่
อาจารย์บอกช่วยเท่าที่ช่วยได้ ก็คือว่าสังขารที่เรายังคงอยู่ในตอนนั้น เมื่อต้อง
ปล่อยสังขารเราทนไม่ไหวก็เป็นหน้าที่คนต่อไป นี่ลือต้องนั่งละเอียคลือแล้วฟัง
อาจารย์มันเข้าไปในจิต เออ...เคยกบางอย่างอย่าไปวงเลยมันเอาไปไม่ได้ ให้
เขาแล้วเขามีความสุขลือสบายใจกว่า เรามีมากพอแล้ว บอกกับตัวเองเรามีมาก
พอแล้ว มันก็เอาไปไม่ได้เหนื่อยอีก เรากินมาเยอะแล้ว กินน้อยหน้อยที่เหลือให้
คนอื่นเขากินบ้าง ลือให้คนอื่นเขากินเขาขอบคุณลือนะ แก่ทุกข์ให้เขาซะ เห็น
ไหม เวลาลือเห็นคนหิวเข้าแล้วให้เขากิน มีความสุขไหมนั่นละ ความสุขใจที่ให้
เขากินแก่ทุกข์ขณะนั้น ถ้ารู้อย่างนี้ ไอ้คำว่ารู้ซึ่งบ่อย ๆ ลือจะรู้เลยว่ไอ้คำว่า
เมตตามันคืออะไร เพราะแต่ละองค์ที่สูง ๆ เขาฝึกแบบนี้มาก่อน ฝึกให้รู้ซึ่งจริง ๆ
อาจารย์ลือแล้วบอกว่าต่อแต่นี้ไปจะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ เตือนตัวเอง แล้วคำนี้

เวลาสุดท้ายลือจะรู้ว่าที่อาจารย์เตือนที่เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์นั้น นะจุดนั้น
คุ้มค่าขึ้นมา เพราะมีหลายอย่างบอกโดยตรง มันมีหลายอย่างที่ดี ๆรอพวกลือ
อยู่ แล้วลือทำไมไม่คว้า ต้องบอกกับตัวเองสิ มันมีสิ่งดี ๆรอลืออยู่ลือทำไมไม่
คว้า ปล่อยให้โอกาสไปทำไมกับข้างล่างที่เอาไปไม่ได้ เห็นหรือยัง ถ้าข้างล่างมันดี
เทพสูง ๆเขาก็คงอยู่ข้างล่างกันเยอะแล้ว เห็นไหม เขามีแต่สิ่งดี ๆที่เรากล่าวถึง
เขาไม่ได้กล่าวถึงอาจารย์จึงมีเงินก็ตัน มีเสื้อผ้าเท่าไรเขาไม่ได้กล่าวถึง เขา
พูดถึงแต่อาจารย์จึงช่วยคนเท่านี้ ช่วยเหลือคนแบบนี้ สงสารคนแบบนี้ นี่ของ
ง่าย ๆอยู่ทำไมไม่คิด เขานับถือกันมันนับถืออย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราอยากให้เขา
ไหวเรานับถือเรา เราก็ทำตามอย่างนี้ซะ อย่างน้อยคนไม่รู้จักไม่เป็นไร แต่ให้
ข้างบนเขารู้จักลือ ไซ้หรือเปล่า เขามาหาลือเออ...ไอนี้มันเข้าท่า เออ...ไอนี้มา
ใช้ได้ เห็นไหมลือภูมิใจแล้ว บางทีของมันไม่ยากหรอก มันติดคิดเข้าข้างตัวแค
นี่เรื่องของเรื่อง ชอบมีตัวตนเข้ามามันก็เลยติดยึด รองไม่มีตัวตนคูสิ มีเท่าไร
ช่วยเหลือเขาหมด ลือสบายใจลือลองฝึกตัวนี้ดู ลือจะสว่างเลยความว่าเมตตา
เออ...เคยคิดอย่างนี้ เคยคิดอย่างนั้นมันหายหมด ไอ้ที่คิดเข้าข้างตัวตัวตนมันคือ
อย่างนี้เอง นั่นนะลือค่อย ๆแก้ทีละอย่าง ๆแล้วลือไปที่ไหนลือก็มีความสุข
เพราะอะไรก็ไม่เอาแล้ว ออกจากจุดนี้กลับไปสู่เบื้องบน...พอ บอกกับตัวเอง
แบบนี้ไซ้หรือเปล่า ทำไมไม่ฝึกแบบนี้ ไอนี้เย็นที่จิตลือตลอดนั่งสบายอะไรลือก็
ไม่เอาจริงไหม...จริง ลือลองดู ลือสบาย ลือนั่งทั้งวันลือสบายนี่คือความสุข
แสวงหาเยอะเหนื่อยเสียเวลาแสวงหา ไอ้แบบนี้คือความสุขที่แท้จริง รู้หนทาง
ด้วยพร้อมที่จะกลับไปสู่เบื้องบนเต็มที่เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์จริง ๆแต่เราไม่ค่อย
รู้ซึ่ง เรามักชอบว่าเออ...เข้าใจ แต่ไม่มีการทำที่เรารู้ซึ่งจากการที่เราทำจริง ๆเรา
จึงไม่เห็นผล เหมือนกับที่อาจารย์บอกถ้าลือลองได้จุดอันหนึ่ง ลือสว่าง ลือเย็น
แล้วลือจะนั่งตลอดเลย เพราะอะไรไม่เคยมีความสุขแบบนี้เลยในชีวิต ไม่เคย
เจอมันก็อยากจะนั่งตลอดเลยเห็นไหม มันก็ไปธรรมที่เคยสอนมาตลอด ๆแต่
นี่เคยฟังแบบละเอียด ๆอาจารย์ลือเสื่ก็บอกว่าลือต้องสงบมาก่อนแล้วนะ ลือฟัง

ลือจะเข้าใจ แล้วลือจะนั่งอย่างมีความสุข นั่งแบบรู้เรื่อง นั่งแบบเข้าใจ นั่งแบบรู้
ซึ่งด้วย

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันศุกร์ที่ 18 กุมภาพันธ์ 2548)

นั่งพยายามให้ชำนาญจุดไว้ ให้มีความเย็น อย่าตึงนะถ้ามันตึงแล้วเราต้อง
ปล่อยวาง ถ้ามันตึงแล้วมันปวด ปวดแล้วยิ่งลงลึก ๆ เดี่ยวมันยิ่งปวด เราต้องเอา
ความเย็นลงในจุดกลาง ความเย็นลงในจุดกลาง ถ้าเอาความเย็นลงในจุดกลาง
แล้ว เวลาเข้าไปแล้วมันก็ไม่มีอะไร มันก็ดึงเข้าไป ดึงเข้าไป แต่ความเย็นนั้นมัน
ก็มีความสงบอยู่ นั่งอย่าลืมนะเอาความเย็นเข้าไปในจุดกลาง ถ้าเราไม่มีความ
เย็นเข้าไปในจุดกลางแล้วมันจะปวด เวลาเย็นก็คือเราวาง ทำไมวางแล้วเย็น ก็
เหมือนที่เราวางแล้วใจมันโล่ง ใจที่ใจเราโล่งมันก็เคยมี ว่าทำไมวันนี้มันรู้สึก
สบายใจบอกไม่ถูก ไม่ต้องกินอะไรทั้งวันก็ยังได้ เห็นไหมเคยมี แต่เคยมีมันไม่
ชำนาญมันแค่เป็นชั่วขณะ แต่ไม่ใช่ไม่เคย...เคยมี เหมือนกับที่เวลาเราดีใจสุดขีด
วันนั้นไม่กินอะไรก็อิมแปลกใหม่ นั่นก็คือว่าถ้าจิตใจสบายใจสั่งขารมันเรื่อง
เล็ก และสั่งขารมันเรื่องเล็กเอาจิตใจไปรักษาได้โดยใช้จุดกลาง ถ้าพิสูจน์คือ
พิสูจน์แบบนี้ แล้วเวลาเราเย็นนะ อาจารย์บอกว่าทำไมเย็น เพราะว่าในจุดกลาง
นี้มันเป็นจุดรวมทุกอย่าง ลือลองปวดหัว ลือปวดหัวแล้วลือลงในจุดกลาง ลือ
ปวดหัวเพิ่มขึ้นนะ ถ้าอยากพิสูจน์ พิสูจน์ตัวนี้ อย่างลือคิดมาก ๆ ลือคิดลงจุด
กลางมันปวดไปเลยนะ ปวดนะ เพราะมันเป็นจุดรวม มันเอาของไม่ดีเข้าไป มัน
ก็ปวดเข้าไป แปลกใหม่ นี่เป็นจุดรวม เพราะฉะนั้นเราต้องเอาเย็นสบายเข้าไป
เพื่อจะรู้ธรรมที่ละเอียดต้องเอาความสงบเย็นสบายเข้าไป แล้วมันเข้าไป มันลง
ลึกลงดิ่ง ดิ่งเข้าไป อาจารย์ก็บอกว่าแรก ๆ ก็ค่อย ๆ ลือจะรู้ได้ยังไงว่าลงดิ่ง แล้ว
มันจะรู้เอง เหมือนกับเรากล้าย ๆ มันตกเหว มันจะรู้เองว่ามันดิ่งเข้าไปแล้วลงใน
จุด อาจารย์ก็บอกว่าอย่าเพิ่งค่อย ๆ ให้รู้ตัว เมื่อเรารู้ตัวแล้ว เรารู้ว่าลงดิ่งมันยังไม่
มีพลังพอให้ออก ให้ออก อยากจะดิ่งเร็วให้มันชำนาญก็มานั่งกับอาจารย์
อาจารย์จะเตือนให้แค่นี้พอแล้วนะ อย่าเพิ่ง มันยังมีอาจารย์คอยระวังให้ ฉะนั้น
นั่งคนเดียว ถ้ายังไม่ชำนาญอย่าเพิ่ง ถ้ารู้จุดแล้วอย่าเพิ่ง ให้มานั่งกับอาจารย์
เพราะอย่างน้อยก็คอยสะกิด ๆ ขึ้น ว่าพอแล้วนะ ใจคำว่าพอ อาจารย์ก็บอกว่า

พอแล้ว มันก็เริ่มรู้ตัวแล้ว พอแล้วขึ้นมาก่อย ๆ ขึ้น ถอนขึ้นมาก่อย ๆ ขึ้น ขึ้นเร็วก็ไม่ได้นะเพราะเรายังไม่ชำนาญ เราต้องค่อย ๆ ขึ้น ค่อย ๆ ขึ้นต้องให้รู้ตัว เราบอกถอนเลยก็ไม่ได้ ไอ้ตัวนี่คือชำนาญ ฉะนั้นเวลาที่เราไปข้างนอก นั่งบางที่ดึงไปเลยนะ แต่ดึงที่เราชำนาญเราก็ขึ้นถอนเร็ว นั่นก็เหมือนกับพักผ่อน เหมือนพักผ่อนนะเพราะใจมันโล่งมันไม่เครียด ไม่อะไรของลือมันโล่งไปหมด แต่สบาย เวลาที่นึกเดียวแต่มันเหมือนกับพักผ่อนตั้งนาน วิธีเปรียบก็คือเวลาลือกลุ่มใจ ลือกลุ่มใจลือก็นอนไม่หลับ แปลกไหมบางที่ลือสังขารจะเหนื่อยยังไง แต่เวลาลือกลุ่มใจลือก็นอนไม่หลับ ทำให้เพลียอีกด้วย เห็นไหมทำให้เพลียด้วยนะ แต่ลือวางลือเย็นที่จิต ลือวางลือนั่งแป็บเดียว เหมือนกับลือพักผ่อนเต็มที่ กลับมีพลังขึ้นมา ก็แปลว่าจิตนี้มันไม่ธรรมดา ใจหรือเปล่ามันมีแรงกลับขึ้นมาเร็วด้วย ถ้าถูกหลักพักผ่อนเต็มที่ ไม่ใช่พักผ่อนแบบลือไปนอนไม่ใช่ นั่งแบบนี้แป็บเดียวขึ้นมา มีพลังแล้ว นี่ละคือข้อพิสูจน์ แปลกนะบางที่เหนื่อยทั้งวันเลย แล้วเขาก็นั่ง ดีไม่ดีเขาอายุมากกว่าเรามาก เขานั่งแป็บเหมือนกับพลังกลับขึ้นมาเหมือนเดิม ไอ้เราจะพักผ่อนก็ไม่ไหวเห็นไหม แปลว่าในจุดนี้มันช่วยทางสังขารด้วย นี่ละคือเอาไปใช้ ตัวเรานี่ละเอาใช้ได้เลย ใช้ตอนไหน วันนี้เหนื่อยเมื่อยมาก ๆ เลย ก็ลงในจุดกลางก็เรียบร้อยสบาย นี่คือวิธีวัน วิธีพิสูจน์ ส่วนจะรู้ละเอียด รู้ล่วงหน้า รู้จิตชาติก็ดึงเข้าไป คำว่ารู้จิตชาติก็ดึงเข้าไปเราไม่รู้ว่าในคำว่าชาติของลือ ข้างล่างนี้มันไม่มีเวลากำหนด คือไม่ใช่ว่าลืออดีตชาติคือสิบปีที่แล้ว ตอนนี่ลืออายุสี่สิบ แปลว่าชาติที่แล้วลืออายุนับอีกสิบปีเป็นห้าสิบปีที่แล้ว แปลว่าลือตายแล้วลือเกิดเลยหรือ ไม่ใช่ นะ ห้ามคิดเข้าข้างตัวเอง เพราะบางที่เราดึง ๆ เข้าไป รู้จิตชาติของตัวเอง คำว่าอดีตชาติอย่าคิดว่าเราเป็นคนนะ ไอ้ตัวนี่ต้องเข้าใจนะ อดีตชาตินะไม่ใช่ข้างบนนี่คือชาติหนึ่งไม่ใช่ อันนั้นคือผลรับ ใครที่อยู่ข้างบนคือผลที่ได้รับอาจจะอยู่นาน แต่กรรมตัวนี่ยังติด ฉะนั้นที่

เรารู้คือรู้อดีตชาติในสิ่งที่เราทำ แล้วอย่างนี้จะรู้ไหมว่าเราเคยเป็นอย่างนี้...รู้ แต่ในคำว่าเราคงไปดูเวรกรรม มันเป็นสิ่งที่ทำจากข้างล่าง ลือไม่ใช่ว่าลือขึ้นสวรรค์ลือคงไปติดกับเขาอะ ไม่ใช่ว่าลือไปขึ้นสวรรค์ลือไปหาเรื่องกับเขาอะ ไม่ใช่ เราสงสัยว่าในสิ่งที่เรารับมันมีอะไร บางทีเป็นเศษกรรมส่วนหนึ่ง เศษกรรมส่วนหนึ่งที่เราต้องรับนะ เมื่อเป็นเศษกรรมส่วนหนึ่งที่เราต้องรับ แปลว่า โอ้โฮ...เศษกรรมที่เราต้องรับมันรับนานเหลือเกิน นั่นก็คือว่าเราอาจเคยตกนรกมาก่อน วิธีวัดง่าย ๆ คือตกนรกลือลงอดีตชาติ โอ้โฮทำไมมันร้อยเจ็บ เขาไม่ให้ลือดูหลอกไอนรกเป็นยังไง ลือจะรู้สิกร้อนเจ็บ เจ็บแบบทรมาณถ้ารู้สึกแบบนี้ขึ้นมา บอกกับตัวเองได้เลยนรกนรกมาก่อน ก่อนที่จะมาขึ้นบนนี้ โอ้อย่างที่สวรรค์ สวรรค์บางทีอย่างนี้ ที่ข้างบนเขาเรียกว่าสวรรค์บางทีอาจจะรู้อ่าง เหตุทำไมรู้อ่าง เพราะการเกิดของลือมันมีส่วนที่ดีส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดอย่างนี้ มันก็ตรงกับข้างล่างที่ว่าลือเกิดมาเป็นคน หรือเป็นมนุษย์อย่าคิดว่ามันง่าย คืออาจจะในยุคนี้อาจจะทำบุญในยุคก่อน และไม่ค่อยทำกรรมนั่นก็คือพิกการน้อย ลือสังเกตไหม ที่มาเกิดมันพอ ๆ กัน อาจจะมีเยอะไปเลย เยอะนั่นก็เป็นส่วนน้อย กับไม่ค่อยมีนี่คือส่วนใหญ่ ฉะนั้นลือก็ดูทำไมคนจนมันเยอะ นั่นก็คือในยุคนั้นไม่ค่อยทำบุญกัน ก็มีคนรวยมันเยอะก็มีอยู่ส่วนหนึ่งไม่มาก ลือนั่งในจุดมันเกี่ยวอย่างนี้นะ ไม่ใช่ไม่เกี่ยวนะ ลือดูมันจะเป็นเหตุเป็นผล ทำไมคนพิกการมันน้อย เห็นหรือเปล่า หรือไม่ต้องอะไรลือไปดู ที่ข้างล่างเขาเรียกประเทศของลือ ทำไมเป็นโรคตั้งครึ่งหนึ่งไข้หรือเปล่า มันต้องทำกรรมอะไรสักส่วนหนึ่ง เป็นโรคตั้งครึ่งหนึ่ง คนก็เยอะ ๆ เป็นโรคตั้งครึ่งหนึ่ง เราก็นั่งในจุดกลางแปลว่า มันต้องทำกรรมอะไรสักอย่างหนึ่งในกลุ่มนี้นะ ทำเกี่ยวกับพวกนี้นั่นคือมันยกมาหมดเพื่อเกิดในชาตินี้ ไม่ใช่ไม่รู้ นะ รู้ได้ มันจะเป็นเหตุเป็นผลกัน ก็เหมือนกับบางทีลือนั่ง ๆ ทำไม คนนี้คุยแล้วถูกคอ โดยที่บางทีคุยครั้งแรกมันเหมือนกับบางทีรู้จักกันมา เหมือนกับเคยรู้จักกันมา ในจุดกลางเราบอกเลย มันต้องมีอดีตมา เสร็จแล้วเราก็บอกว่าในอดีตมันเป็นอย่างนี้ เราก็งงไปเลยใน

อดีต เพราะอาจารย์บอกแล้วว่ามันไม่มีเวลา ไม่ใช่ห้าสิบปีที่แล้ว ร้อยปีที่แล้ว ตัว
นี้เวลาดังมันเร็ว แต่เร็วนี้ก็ปีไม่ต้องไปสนใจ ให้รู้เหตุและผล เหตุและผลที่เรา
เจอแบบนี้ ว่ามันเคยเหมือนกับเคยเป็นเพื่อนกันชาติใดชาติหนึ่ง หรืออาจจะเป็น
พี่น้องกันชาติใดชาติหนึ่ง ที่เคยช่วยเหลือกัน ที่เคยผูกพันกันเห็นใหม่ เพราะมัน
เป็นไปไม่ได้เลยที่อยู่ดี ๆ คุยกันง่าย ๆ กับอยู่อีกคนหนึ่ง โอ้โฮ...จะคุยทีหนึ่งยาก
เหลือเกิน ต่างคนต่างเพิ่งมา นี่จะเป็นเหตุเป็นผล เพราะฉะนั้นเราจะรู้อดีตชาติ
เกี่ยวพันกันมากก็นั่งนี้ มันก็บอกอย่าไปสนใจเวลายาวนานแค่ไหนจิตมันจะรู้เอง
เพราะนั่นคือมันต้องฝังอยู่ในจิต ก็ในทำนองเดียวกันลืออยากจะรู้ล่วงหน้า ลือก็
พุ่งออกไปข้างหน้า จากจุดนี้พุ่งออกไปข้างหน้า อะไรก็ได้ เอ๊ะ!...มันเหมือนกับ
ว่าจะมีทะเลเดือดเห็นใหม่ ทะเลมันกำลังจะเดือดขึ้นครั้งใหญ่เร็ว ๆ นี้ แวบ...
ขึ้นมาลือก็ เออ...ไอ้ที่ตาย ๆ กันเยอะแยะนี้ ไซ้ใหม่ นั่นคือลือไปดูข้างหน้า ข้าง
หน้าที่เขาพูดถึงเรื่องทะเล แต่ใจมันบอกเป็นทะเลเดือด แปลว่ามันต้องมีแบบนี้
เหมือนกับลือรู้ล่วงหน้า รู้ล่วงหน้าลือกำลังอ่านเรื่องนี้อยู่ เหมือนกับคนพูดถึง
เรื่องนี้อยู่ ฉะนั้นที่อาจารย์จี้กงพาหยางเซิงไปดูก็คือตัวนี้ ลือสงสัยไหมอาจารย์จี้
กงพาไปดู พาไปล่วงหน้าที่มันจะเกิดขึ้นอย่างนี้ โดยที่ลือยังอยู่ตรงนี้ แต่พาไป
ล่วงหน้าลือเกิดขึ้นอย่างนี้ แปลกใหม่พาไปล่วงหน้าที่ต้องเกิดขึ้นแบบนี้ ลือ
แปลกใจใหม่จะรู้ได้ยังไง ก็อยู่อย่างนี้ ไปเห็นคนตายกันเยอะแยะเลย มีเลือด
ท่วมไปหมด ก็ยังอยู่ไม่เห็นมีอะไร ทำไมมันเลือดท่วมไปหมด พาไปก็ปีแล้ว
อาจารย์จี้กงพาหยางเซิงไปหลายปีแล้ว ป่านนี้ยังไม่เกิดเลยเห็นหรือเปล่า แล้ว
อาจารย์จี้กงพาไปดูของจริงหรือเปล่า มันไม่จริงไม่ได้ อรหันต์พูดโกหกไม่ได้
แปลว่ามันต้องมีอะไรสักอย่าง มีอะไรสักอย่างที่ว่าเราเข้าใจมันน่าจะอย่างนี้มัน
ไม่ใช่แล้ว มันคงปีใดปีหนึ่ง วิธียวดง่าย ๆ ก็คือว่าพุ่งไปข้างหน้า ลือพุ่งไปข้างหน้า
เอ...มันเห็นภาพ อาจะเห็นภาพคนนี้นะใส่ชุดสีอย่างนี้ นะที่นี้เห็นใหม่ เวลาพุ่ง
ไปข้างหน้าลือดู เออวันใกล้ ๆ ก่อน อย่าเพิ่งใกล้ ๆ เอาใกล้ก่อน เพราะใกล้ ๆ ลือ
มันลึ้ม ที่อาจารย์บอกจะพรุ่งนี้หรือสามวัน หรืออาทิตย์หนึ่ง เพื่อฝึกการรู้

ล่องน้ำมันเป็นไปได้จริง ฉะนั้นอาจารย์จ๊กงพาหยางเซิงจิ้นไปดูก็เป็นได้จริง แต่
พามันนานก็ปี หลายปีนะ แต่ถ้าเรารู้ล่องหน้าพรุ่งนี้ อีกสามวัน อีกอาทิตย์หนึ่ง
เป็นจริง ก็แปลว่าที่อาจารย์จ๊กงพาไปหลายปีก็เป็นไปได้ ก็เป็นไปได้คือ ก็มีการ
เกิดขึ้นจริง ๆ เห็นหรือยัง มันเป็นเหตุเป็นผลกัน

อาจารย์ไม้ทำมั่งกรทอง (วันอังคารที่ 25 กุมภาพันธ์ 2548)

นั่งแล้วก็เขียนเข้าไปในจิตสัมผัสดวงให้ถูก ของที่วางก็คือของที่ไม่มีภาระ เมื่อไม่มีภาระมันก็เบาสบาย เวลาอาจารย์องค์ไหนเขาสอนเขียนสบายก็คือใจเบา สบาย ถ้านั่งแล้วใจเบาสบายนั้นแหละก็คือเราได้วางไปแล้ว วางชั่วขณะหนึ่งก็ยังดี แต่ให้ดีมาก ๆ ต้องวางตลอด จุดนี้มันไม่ได้ทำให้เย็น จุดกลางแค่เป็นช่อง แค่นี้เป็นประตู แต่ไม่ทำให้เย็น เย็นสบาย เย็นสบายไปเถอะ ในสังขารจิตมันมีอยู่ทุกที่ จิตก็คือความรู้สึกบวกกับพลัง ความรู้สึกเฉย ๆ ไม่ได้ ฉะนั้นมันมีทุกที่ ความรู้สึกบวกกับพลัง พลังมากพลังน้อยมันขึ้นอยู่กับจิตนั้นเราได้ฝึกแค่ ฝึกได้มากเข้าใจมากมันก็มีพลังมาก เวลาเขียนสบายนั้นให้รวมความเย็นเข้าไปในจุดกลาง เพื่อไปค้นหาว่าจุดกลางนั้นมันจะไปสร้างปัญญาอย่างไร ในจุดกลางเป็นช่องว่างหรือเปล่า ในช่องว่างนั้นมันมีความเย็นเข้าไป ความเย็นจากจิตกับความเย็นสบายในจุดกลางมันจะรวมกัน ที่อาจารย์บอกว่าจุดไม่ได้สร้างความเย็น แต่จุดนั้นมันมีความเย็นอยู่ข้างใน เราเอาความเย็นเข้าไปเจอความเย็นข้างในนั้น เพื่อให้สงบนิ่ง เมื่อสงบนิ่งนั้นอาจารย์บางอาจารย์บอกอย่าเพิ่งลงลึกเข้าไป ขณะที่สงบนิ่งนั้นเอาความรู้สึกถามไปว่าเหตุและผลในนั้นคืออะไร เพราะความสงบนิ่งนั้นมันละทุกสิ่งทุกอย่างไปเยอะแล้ว จริงอยู่อาจจะไม่ได้ทั้งหมด แต่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่สามารถทำให้รู้เป็นเหตุเป็นผลได้ในขั้นที่ไม่ละเอียด ในขั้นที่ไม่ละเอียดนะ เพราะในขั้นที่ละเอียดมากขึ้นแล้วนี้ตัวตนจะหายทันที มันเหมือนกับว่าความเย็นที่อยู่ข้างในนั้น เป็นความเย็นที่ทะลุ ความรู้สึกต่าง ๆ ลงในจุดกลาง รู้อะไรก็รู้ในจุดกลาง ไม่ใช่รู้จากความคิด ไม่ใช่รู้จากความคิดว่าต้องรู้ในจุดกลาง มีบางอาจารย์สอนว่าถ้าฝึกแรก ๆ อย่างเพิ่งลงลึก ให้ถามเหตุถามผลบางส่วน เมื่อเข้าใจนั้นเข้าใจอย่างถ่องแท้ ลงลึกเข้าไปเพื่อถามธรรมที่ละเอียดมากขึ้น ธรรมที่ละเอียดมากขึ้นนั้นอย่างเช่น คำว่าจิตนั้นไม่มีรูปร่าง มันเป็นความรู้สึกบวกกับพลัง แล้วความรู้สึกนั้นมันเป็นยัง ใงั้นคือขั้นละเอียด มันจะเข้าใจว่าทำไมแค่ความรู้สึกโลก โกรธ หลงนั้นมันทำให้มีอารมณ์ขึ้นมา อย่าง

นี่ละเอียด มันมีทำให้เกิดอารมณ์ขึ้นมาได้ยังไง มันต้องมีเหตุผล อาจารย์บาง
อาจารย์บอกว่าที่มันมีเหตุเพราะว่า ในความรู้สึกนั้น โลก โกรธ หลงที่เราู้ขึ้นมา
แล้วมีอารมณ์ขึ้นมา เพราะมันมีตัวตนเข้ามาเกี่ยวข้อง เหตุที่เราู้เพราะว่ามันมี
ตัวตนเข้ามาเกี่ยวข้องแล้วมันต้องมีการกระทำ มันได้มีการกระทำแล้วอารมณ์
มันก็มาต่อเนื่อง เราก็นั่งต่อว่าถ้าจริงแล้วตัวตนมันไม่มี คำว่าตัวตนนั้นมันแตก
สลายมันไม่อยู่กับที่ ให้มองตัวตนอย่างถ่องแท้ว่าจริง ๆ แล้วตัวตนนั้นนะมันว่าง
เปล่า ที่มันยังคงรูปได้เพราะมันยังมีการยึดเหนี่ยว ยังไม่แตกสลายแต่มีการ
เปลี่ยนแปลง เราก็มองลึกละเอียดว่าถ้ามันไม่แตกสลายและไม่เปลี่ยนแปลงนั้น
คืออะไรก็มีแต่ความว่างเปล่า เหลือแต่กระดูก เริ่มมองชัดคำว่าตัวตนที่อาจารย์
หมายถึง ตัวตนที่เมื่อมีกิเลส เมื่อมีความรู้สึก โลก โกรธ หลงแล้วตัวตนเข้ามา
เกี่ยวข้อง ถ้ามีความรู้สึก โลก โกรธ หลงแล้วเรามองว่าตัวตนจริง ๆ แล้วมันไม่มี
อะไร มันแค่เกี่ยวเนื่อง มันเป็นสังขารหยาบที่มันเกี่ยวเนื่องให้มันสร้างเป็น
ตัวตนขึ้นมา มันพร้อมที่จะแตกดับสลายทุกเมื่อ อ้อ...เพราะว่าเรายึดตัวนี้ขึ้นมา
เรายังมองไม่เห็นว่ามันเกี่ยวเนื่อง อะไรที่มันเกี่ยวเนื่อง เคยรู้มัยว่าไอ้สังขารเรา
คือเซล เซลหนึ่งที่เราเรียกกันมันเป็นจุดเล็ก ๆ มันเร็วถ่ายทองทุกอย่าง จากเซลนี้
ก็ถ่ายทอดทุกอย่างเข้าไปในเซลนี้ แต่เซลเก่ามันแตกสลายไปแล้ว มัน
ละเอียดถึงอย่างนั้น แต่คำว่าเซลที่ข้างล่างคือจุด จุดหนึ่งที่ละเอียดมองด้วยตา
เปล่าไม่เห็น แต่ในจุดกลางรู้สามารถดูตัวนี้ได้ เพราะทุกอย่างมันรวมกันหมด
เมื่อรวมกันหมดมันก็ถ่ายเท ถ่ายเท นั่นก็คือมันยังมีพลัง มันยังมีความรู้สึกที่ยัง
ไม่แตกสลาย ถ้าการมีตัวตนนั้นมันได้ละงับหมดสิ้น ความรู้สึกที่ยังมี โลก โกรธ
หลงมันจะหายทันที มันจะไม่มีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะเรารู้ซึ่งที่อาจารย์
องค์ใดองค์หนึ่งที่มาสอนเรารู้ซึ่งแล้วว่าคือจริง ๆ แล้วสังขารนี้มันพร้อมที่จะ
แตกสลาย เรามองชัดโดยละเอียดมันแตกสลายจริง ๆ แล้ว แล้วที่มันคงอยู่
เพราะว่ามันมีการถ่ายทอด โอ...มันถ่ายทอดอย่างพิสดาร มันละเอียดจด
ถ่ายทอดอย่างนี้มันเข้าใจแล้วเออ... เพราะเราไปหลง หลงว่าไอ้ตัวตนนี้นั้นมัน

คงอยู่ แต่ไม่ใช่แล้ว มันมีการเปลี่ยนแปลงตลอด มันก็ตรงกับที่ข้างล่าง
พระพุทธเจ้าที่สอน ทุกอย่างมันไม่เที่ยง เข้าใจต้องแต่ว่ามันไม่เที่ยง เมื่อมันไม่
เที่ยงแล้ว เราก็รู้ว่าเราเป็นอย่างนี้ที่มันเทียบเป็นตัวตน จริง ๆ แล้วมันถ่ายทอด
ละเอียด เมื่อรู้ซึ่งตัวนี้ได้ความรู้สึก โลก โกรธ หลงมันจะหายไปเอง เพราะใจเรา
รู้ละเอียดลงในจุดกลางแล้วว่า จริง ๆ แล้วที่คำว่าตัวตนมันไม่มีอยู่จริง มันแค่
ถ่ายทอดไปต่อเนื่อง มันถึงว่าเราไม่ทุกข์ในตัวตนที่มันถ่ายทอด เมื่อรู้ซึ่งแล้ว
ความรู้สึก โลก โกรธ หลงที่มันจะมีต่อเนื่องก็เบาบาง เบาบาง ทุกอย่างนี้รู้ในจุด
กลาง รู้ในจุดกลางในความรู้สึกที่เย็นสบาย เอาความเย็นที่เราเย็นเข้าไปกับเย็น
ในจุด นั่นคือปัญญาที่ส่องแท้ เป็นปัญญาที่รู้จริง รู้จักการฝึกไม่ใช่รู้จักการคาด
คิดว่า เค้าว่า ไม่ใช่ เป็นปัญญาที่รู้อย่างส่องแท้นั้นละ อารมณ์ที่เป็นเด็กที่อาจารย์
บอกว่า โลก โกรธ หลงมันจะหายไปทันที เพราะตัวตนที่แท้จริงนั้นมันไม่มีแล้ว
นั่นคือเราไปติด ติดยึดถือในสิ่งที่ไม่เห็นจริง ฝึกละเอียดก็คือเอาความเย็นเข้าไป
ในจุดกลาง เมื่อเย็นเข้าไปแล้วได้แค่นี้ เหตุและผลแค่นี้ก็ฝึกเย็นให้มันลึกต่อ เหตุ
ที่ฝึกให้มันลึกต่อเพราะว่า ในความเย็นที่ลึกต่อมันมีความเงียบสงบ เงียบสงบ
แบบเป็นความสุขที่ไม่เคยเจอในชีวิต ไม่เคยเจอในชีวิตนะ สงบเย็นในจุดกลาง
ไม่เคยเจอในชีวิตถ้าทำได้แล้ว เกิดมาจะรู้ว่าเออ...ความสุขจริง ๆ ที่เราหากันใน
มันอยู่ตรงนี้เอง แล้วถ้าทำได้อะไรก็ไม่เอา เพราะทุกอย่างความสุขในจุดกลาง
มันรวมหมด ทั้งปัญญา ทั้งพลัง ทั้งความสดชื่นมีทุกอย่างในจุดกลางไม่ต้องไป
หาข้างนอก

อาจารย์ไม้ทำมั่งกรอุกทับทิม

(วันศุกร์ที่ 4 มีนาคม 2548)

อาจารย์มาองค์ไหนนะ อย่าลืมเราให้อาจารย์องค์ไหนรับ มันเป็นบุญ เหตุที่เป็นบุญเพราะว่าเหมือนเราช่วยเหลือคน เรามีเจตนาดี เราช่วยเหลือคนมีเจตนาดี คำว่าเจตนาดีมันก็ส่วนหนึ่งของบุญแล้ว ส่วนการกระทำก็มีผลต่อ ฉะนั้นก็เราจะทำมันต้องมีเจตนาดีก่อน ถ้าเราทำแล้วไม่มีเจตนาดี ทำโดยตามหน้าที่ ทำโดยเป็นสิ่งที่ต้องทำ บุญก็เกิดได้น้อย ฉะนั้นเจตนาดีคือเรามีความตั้งใจ เมื่อมีความตั้งใจแล้ว บุญนั้นก็เริ่มเกิดขึ้น ต่อมามีการกระทำ เมื่อมีการกระทำแล้ว มันจะให้ส่วนของบุญสมบูรณ์ขึ้น ฉะนั้นคนที่บางคนได้บุญกุศลไม่เต็มทีก็เพราะว่าเจตนาที่เราจะทำให้ดีหรือจะทำบุญนั้นมันยังไม่เกิดขึ้นในจิต มันเป็นโดยหน้าที่ มัน เป็นสิ่งที่ต้องทำมันเลยได้บุญไม่เต็มที เหตุที่เวลาเราเข้าวัดนี้ เรารู้ว่าวัดเป็นสิ่งที่ ดี ตั้งใจดีแรก ๆ มันเป็นบุญแต่ทำไป ๆ แล้วนี้ บุญกลับน้อยลง เพราะว่ามันความเคยชินไป ความเคยชินก็คือเออ...เราเข้าวัดคือทำบุญ ทำบุญก็ต้องทำลักษณะแบบนี้ เกิดการกระทำขึ้นมาจากเจตนาที่จะทำบุญให้บุญกุศลดีขึ้นเรายังไม่มีสิ่งตรงนี้ มันก็เลยเวลาทำบุญแล้วกลับบุญน้อยลงน้อยลง เพราะเจตนาที่เรา รู้คุณค่าของบุญมันยังไม่เกิดขึ้น มันกลายเป็นหน้าที่ที่ว่า เวลาพระใส่บาตรก็คือใส่บาตร ที่เราจะขอให้กุศลที่เราทำบุญแล้วนี้ขอให้ญาติพี่น้อง หรือวิญญูณทั่วไป เราเข้าใจว่าบุญกุศลนั้นแผ่ได้ เมื่อเรารู้ซึ่งตัวว่าบุญกุศลนั้นแผ่ได้แล้วนี้ ความตั้งใจมันจะมากขึ้น ๆ เหตุที่มากขึ้นเพราะว่า ความตั้งใจในครั้งกับครั้งที่ผ่านมันจะไม่เหมือนกัน เพราะเราเริ่มเข้าใจบุญกุศลมากขึ้น ยิ่งบุญกุศลนั้นตอบแทนเราในสิ่งที่ดี อะไรต่าง ๆ ที่ดีขึ้นแล้ว ความเชื่อมั่นต่าง ๆ มันก็มีมากขึ้นนั่นละ เวลาเจตนาที่ทำบุญมันก็มากขึ้น ฉะนั้นเวลาที่เราเข้าไปในวัดทำบุญ บุญกุศลจึงไม่เท่ากันนี่คือเหตุที่เกิด ความรู้ซึ่งในเรื่องบุญไม่เท่ากัน ฉะนั้นเวลามาอาจารย์องค์ใดองค์หนึ่งมาจำเป็นนะ อย่าไปให้ใครคนใดคนหนึ่ง อย่าคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย อาจารย์ที่มาเวลาเราอุทิศ ถ้าเราตั้งใจให้อาจารย์ อาจารย์มาไม่มาไม่เกี่ยวอย่าไปสนใจ คือเราให้อาจารย์ในสิ่งที่ดีนั่นละผลกับไปในเรื่องที่ดีมากมาย

ถ้าในจุดกลางเราจะรู้ว่ามันมากมาย ฉะนั้นอาจารย์ถึงบอกเออ...พยายาม ให้
อธิฐานด้วย อธิฐานในสิ่งที่ดี อย่าอธิฐานคิดเข้าข้างตัวเอง เพราะว่าที่เคยบอก
แล้วว่าห้ามมีความคิดเข้าข้างตัวเอง เราอธิฐานคนที่เราต้องดูแลอย่างใกล้ชิด ที่
เจ็บป่วยนั้นนะให้หายเร็วหน่อยอย่างนี้ได้ เหตุที่ได้เพราะว่าเราให้คนอื่นพ้น
ทุกข์ เราเจตนาให้คนอื่นพ้นทุกข์ ยิ่งพ้นทุกข์ได้เร็วเขาก็ปฏิบัติดี เราก็อธิฐาน
แบบนี้ได้ ฉะนั้นอาจารย์องค์ใดองค์หนึ่งมา ให้พิสูจน์ว่าคนที่ให้อาจารย์ทานน้ำ
ชา ถ้ามดทุกอย่างจะราบรื่น ลองพิสูจน์ดูทุกอย่างจะราบรื่นหมด ก็ดีกว่า
เยอะแยะ เองง่าย ๆ ก็ดีกว่าเยอะแยะ ลองให้พิสูจน์ดูนะ ลองถามดูไปยังไงบ้าง มี
อะไรที่เข้ามาเรื่อย ๆ บางที่ได้มาอย่างไม่คาดคิดก็มี แต่ไม่มากมายจนมหาศาลนะ
แต่ไม่ติดขัด ลองถามดูคนที่ถวายน้ำชาอาจารย์บ่อย ๆ เวลาอาจารย์องค์ใดองค์
หนึ่งมากพยายามเพื่อแผ่กัน ยกตัวอย่างเวลาเราให้ของเราคิดว่าไม่มีค่า แต่คนที่
รับถ้าเป็นอย่างข้างล่างที่เรียกว่าพระมหากษัตริย์ ถ้าเขาได้รับเออ...คนนี้มีน้ำใจ
เป็นสิ่งที่ไม่มีค่า แต่ถ้าพระมหากษัตริย์เขาให้คืน ค่านั้นมากกว่าสิ่งที่ไม่มีค่าเยอะ
นะ ฉะนั้นให้นั่งดูพิจารณาดู เปรียบเทียบง่าย ๆ ของพระมหากษัตริย์ของมีค่า
เยอะ อาจจะเล็ก ๆ น้อยของพระมหากษัตริย์ แต่มีคุณค่ามหาศาลสำหรับเรานะ
ฉะนั้นเวลาเรานั่งมาถึงจุดแล้วเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เราต้องเข้าใจด้วย เปรียบเทียบ
เออ...มีเหตุมีผลใหม่ เข้าใจลึกซึ้งใหม่ ลึกซึ้งนี้หมายความว่า เวลาเรานั่งต่อไปก็
ต้องเข้าใจเหตุผลด้วย เรานั่งครั้งนี้เราละเอียดไม่พอ คราวต่อไปเราก็นั่งละเอียด
คำว่าละเอียดหมายความว่า จะรู้มากขึ้น อย่างเช่นที่อาจารย์สอนรู้เรื่องบุญ เราก็
เข้าใจเรื่องบุญมากขึ้น เออ...มันเกิดจากความมีเจตนา ความตั้งใจ ฉะนั้นบุญกุศล
ไม่ว่าอะไรก็ตาม ขึ้นอยู่กับเจตนาความตั้งใจ เพื่อเป็นจุดให้เกิดขึ้น ส่วนการ
กระทำนั้นต่อมาทีหลัง ฉะนั้นถ้าที่เจตนาตั้งใจแล้วเกิดการกระทำด้วย มันก็จะ
สมบูรณ์เต็มที่ ส่วนสิ่งของที่เรานำให้ก็ค่อยว่ากันอีกที แต่อย่างน้อยเจตนา ความ
ตั้งใจ การกระทำก็มากกว่า อย่าไปว่าของที่ถวายดีแล้วจะได้รับบุญมากกว่าเรา
ไม่จำเป็น เพราะว่าตัวนี้ไม่ได้วัดตรงที่มีสิ่งของที่ดี ๆ ถ้าสิ่งของที่ดี ๆ แล้วนี้

ข้างล่างเขาจะบอกเออ...เขาเอาสิ่งของที่แพง ๆสวย ๆนะจะได้บุญกุศลมาก ๆเขาไม่พูดถึง เขาพูดถึงแต่เจตนา และความตั้งใจเป็นหลักใหญ่ ส่วนสิ่งของมันเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเราตั้งใจอย่างสวย เราเจตนาอย่างสวยเพราะ ต้องมีเหตุผลเพราะด้วยนะ เออ...เพราะว่าสถานที่นี้เป็นสถานที่ เอาธรรมดาเข้าไปแล้วมันดูแล้วไม่สมควรมันก็มีเหตุผลอยู่ในนั้น นี่คือเหตุผล บางที่บางสถานที่ไม่จำเป็นจะต้องแพง เอาไปมันก็แค่นั้นเขาไม่สนใจ เขาไม่สนใจว่าต้องสวยมาก เขาไม่สนใจว่าต้องแพงมาก เขาสนใจแต่พอสมควรก็พอ เพราะฉะนั้นเราก็ทำอย่างพอสมควรเท่านั้น ที่พอสมควรคืออะไร ไปตามที่ข้างล่างเขาพูดกันเข้าเมืองตาหลิวก็หลิวตาตามเห็นใหม่ มันมีเหตุผลอยู่ในตัว ฉะนั้นธรรมนี้ก็ไม่ต้องขัดแย้งกับศาสนา เป็นเพียงแต่ว่าจุดนี้จุดที่สว่าง จุดที่เร็วแค่ไหน ให้รู้จุดว่าที่มันสว่างและเร็วแค่ไหน โดยศาสนาอื่นก็ตรัสรู้ได้มีปัญญาได้แต่มันช้า พิสูจน์ตัวนี้เออ...ที่มันช้าจริงไหม เอาคนที่นั่นมาด้วยกันตั้งใจเหมือนกันแล้วก็มาลองนั่ง คนหนึ่งนั่งแบบเดิม อีกคนหนึ่งนั่งแบบนี้ ก็เอาสองคนนี้พิสูจน์ วิธีวัดง่าย ๆก็คือถึงมันจะไม่เท่ากันเสมอไป มันก็ยังเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ว่าเออ...คนที่นั่งจากจุดนี้รู้อะไรดีมากกว่า แต่คือทำไมมันได้ผลเร็วกว่าที่เคยนั่งแค่นั้นเอง ไม่ต้องอะไรเยอะ ไม่ต้องบอกว่าธรรมนี้ดีที่สุด ธรรมนี้เป็นสิ่งที่ดีกว่าศาสนาใดไม่มี พระเมื่องค์ธรรมท่านถึงบอก ถ้าจะพูดถึงว่าลองนั่งจุดนี้ดู ให้พิสูจน์จุดนี้ดูแค่นั้นเข้าใจนะง่าย ๆใช้คำว่าเย็นที่จิต ที่เหมือนกับที่อาจารย์หลายองค์ที่สอนก็คือ เวลานั่งแล้วนะลักษณะหรือความรู้สึกเหมือนเราสบายใจ มีอาจารย์บอกว่าความสบายใจมันมีมันอยู่ในทุกคน เพราะบางครั้งเราโล่งสบายใจมันเกิดขึ้นได้ทุกคน ทุกคนมันจะกลุ่มใจตลอดเวลามันเป็นไปไม่ได้ ทุกคนมันจะสบายใจตลอดเวลาที่เป็นไปไม่ได้ มันย่อมมีอาการนี้เกิดขึ้น ฉะนั้นอาการนี้เกิดขึ้นคือชั่วขณะหนึ่ง ในความรู้สึกชั่วขณะหนึ่งก็ให้เราเห็นว่าเออ...เปรียบเทียบง่าย ๆเออ...วันนี้เรามีความสุขมาก เรายิ้มแย้มแจ่มใสได้ ขณะที่มีความสุขมาก ๆไม่ใช่เรามีเงินทองมาก ๆเราเอาตัวเราเป็นตัววัด เหตุการณ์นี้เราเกิดขึ้นได้เราไม่ได้พูดถึงเงินทอง

มาก ๆ เราก็สบายใจได้ อืมออก อืมใจก็มี อะไรที่เป็นเหตุให้สบายใจ ถ้าเป็นข้างล่างก็คือความสมหวัง ถ้าผิดหวังเราก็ทุกข์ ถ้าสมหวังเราก็ดีใจ แต่สมหวังมันไม่แน่ไม่นอน มันไม่เที่ยง เพราะฉะนั้นเราสมหวังทุกเวลามันเป็นไม่ได้ เราก็นั่งเออ...สมหวังทุกซ์เวลามันเป็นไปไม่ได้ เราก็เออ...จริง ๆ นะอืมออก อืมใจได้ ความสบายใจ เราจะทำยังไงให้ใจมันสบายใจ สร้างเหตุให้สบายใจ ถ้ามีเงินทองแล้วสบายใจนั้น คนที่มีฐานะดี ๆ ก็ต้องสบายใจกันทุกคน คนที่มีฐานะดี ๆ กลุ่มใจมีไหมก็มี เงินทองเป็นแค่ส่วนประกอบ คนมีอะไรเยอะ ๆ ถามว่าคนที่มียุทธยานดี ๆ ถามว่าคนที่มียุทธยานนี้สบายใจไหม ก็ไม่แน่นอน เกิดครั้งแรกยุทธยานดี ๆ แต่ต่อมายุทธยานไม่ดีแล้ว ตอนแรกก็ชมเชยเออ...ได้ยุทธยานดีกันทุกคน เออ...มีความสุข เกิดยุทธยานคนใดคนหนึ่งไม่ดีขึ้นมา ก็กลัวเสียชื่อวงศ์ตระกูล... เห็นไหม เคยคิดแบบนี้แต่มันมันไม่เที่ยง เราจะไม่กำหนดว่าทุกคนจะเป็นตามที่เราคิดมันไม่ได้ เมื่อได้จุดเราก็ถาม เหตุที่ทำให้เราไม่สบายใจ ก็ตามที่อาจารย์เขาสอนละ โลก โกรธ หลงซะ ถ้าเกิดเราไม่โลภ ไม่โลภไม่ใช่ไม่ทำงานแต่ทำงาน ทำงานเต็มที่แต่อย่าเหนื่อยมาก เราทำงานจนเหนื่อยมากก็บอกเออ...ให้สังสารสังขารตัวเอง แล้วเวลาเจ็บป่วยใครรักษา...ก็ตัวเรารักษา ใครเจ็บ...ก็ตัวเราเจ็บ เพราะฉะนั้นคำว่าพอสมควร ๆ ที่อาจารย์เขาบอกก็เออ...ดูแลรักษาสังขารตัวเองด้วยนะ เพื่อเวลาเรานั่งจุกกลางแล้วเกิดความสบายใจ เราก็ใช้สังขารตัวเราไปช่วยเหลือคนอื่นดีกว่า ทำเพื่อสังขารตัวเองแล้วยามแก่เฒ่าสบายสะสมเงินทอง แต่สุดท้ายเงินทองที่เก็บนั้นสังขารมันเสื่อมเร็ว เสื่อมมากเกินไปกลับใช้ไม่ได้ จะเอาหรือเจ็บป่วยมาก ๆ ทรมาณมาก ๆ กับมีเงินทองเยอะแยะที่เก็บมันไม่คุ้มนะ ผู้พอสมควรสบายใจดีกว่า มีกินมีใช้แบบข้างล่าง...สมณะ เราเห็นคนเขาทุกข์ร้อนเราช่วยเหลือตามสภาพ ช่วยมากช่วยน้อยเราก็มีความสุข ได้ช่วยคนเขามีความสุขเราก็มีประโยชน์ เห็นไหมนั่นก็คือเหตุและผลทำให้สบายใจ อย่างที่อาจารย์เขาบอกเรามีของกินแบ่งเขากินหน่อย เราดูคนที่หิวจริง ๆ แล้วเขาจริง ๆ เขาจะมีความสุขนะ เพราะไปแก้ทุกข์ให้เขาได้ เราจะมีความสุข เออ...

ไอ้ของเล็กน้อยไปแก้ทุกข์เขาให้เขาหายหิวได้ เออ...คินะแก้ทุกข์ได้ เราเห็นเขา มีความสดชื่นมีความสุข กินได้อยู่ได้นั้นละบุญอยู่ตรงนี้ละ แก้ทุกข์เขาได้เออ... พอแล้ว ไม่ต้องมีเงินทองมาก เวลาใครลำบากก็ช่วยเหลือเขาไป ดีไม่ดีไปเจอคน เขาตอบแทนกลับมันมากกว่านะ แค่นี้ก็ อยู่น้อยแต่บุญคุณตรงนี้เขาดูแล้วว่าเรา เมตตาเขา ช่วยเหลือเขา วันใดวันหนึ่งเขาตอบแทนโดยที่เราไม่หวังผล อย่าไป เหมือนข้างล่างทำดีไม่ได้ดี อย่าไปเชื่อมันมากนัก มันจะท้อกันหมดนะ

อาจารย์ไม้ทำมั่งกรลูกทับทิม

(วันเสาร์ที่ 5 มีนาคม 2548)

เมื่อเราซื้ออะไรก็ให้เราซื้อเผื่อแผ่คนอื่นบ้าง เหมือนกับที่อาจารย์หลายองค์สอนว่า เวลาเราหิวก็มีคนอื่นเขาหิวด้วย ไม่ต้องคิดว่ามันต้องให้เห็นต่อหน้า ให้ฝึกตรงนี้ไว้ก่อน ที่อาจารย์มาแรก ๆ ก็บอกว่าไม่ต้องไปหาไอ้คนมันหิว เราซื้อเผื่อแผ่วางไว้มันก็มีคนกิน ไอ้คนกินมันจะหิวหรือไม่ไม่เป็นไร ก็เขามีความอยากกิน กินแล้วมีความสุขให้คิดแบบนี้ ไม่ต้องมองหาคนหิวแล้วค่อยซื้อให้ นั่นคืออาจารย์เขาเปรียบให้ฟังว่า ถ้าคนหิวนี้หิวจริง ๆ แล้วเราไปซื้อให้ เขาจะมีความสุขให้เราเห็น เออ...หายหิวแล้วนะหายทุกข์ แต่ไม่ใช่ซื้อทุกวันแล้วไปนั่งหาคนหิว ว่าคนไหนมันหิว เป็นเพียงแต่ว่าซื้อให้เป็นนิสัย ว่าขณะที่เรากินนี้มันยังมีคนอื่นมากมายที่หิวเหมือนเรา เป็นใครเราไม่เจาะจงใช่ไหม อาจจะบางที่เราซื้อไปเดิน ๆ ไป ไปเจอคนที่เขาหิวจริง ๆ เราให้เขากิน เห็นไหม ไม่ต้องรอหาคนหิวให้ได้แล้วค่อยไปซื้อให้ เราซื้อเลย ซื้อติดเอาไว้ วางไว้ที่ทำงาน วางไว้ตรงไหนก็ได้คนอยากกินก็กินไป บางทีไปเจอคนที่เขาหิวก็พอดีเราซื้อมา เห็นไหม เหมือนกับที่อาจารย์เมื่อวานที่สอนที่เราทำบุญกันนะ มักบ่นกันว่าทำบุญแล้วไม่ค่อยได้บุญ เพราะความมีเจตนาตรงนี้ไม่มี ความตั้งใจก็น้อยลง แรก ๆ ก็อยากทำบุญไป แต่ทำบุญไปนาน ๆ เข้ามันเป็นความเคยชิน ความเคยชินในลักษณะว่ามาทำบุญแบบนี้แต่เจตนาที่ตั้งใจจะให้มันดีขึ้น ดีขึ้นกลับไม่มี ทำบุญมาเข้าวัดก็มีหน้าที่ทำบุญไป มากี่ทำบุญไปแต่คิดเป็นสิ่งที่ทำโดย ที่เขาเปรียบเหมือนกับเราตื่นขึ้นมาก็ต้องล้างหน้า แทนที่จะตื่นขึ้นมาล้างหน้าแต่ทำอะไรที่จะทำให้หน้ามันสะอาด ล้างตรงไหนดูว่าตรงนี้มันสะอาดจริงไหม มันจะสะอาดหรือไม่สะอาดก็ไม่รู้ แต่ได้ทำไปแล้วคือล้างหน้าเหมือนกัน ฉะนั้นเวลาเข้าวัดถือว่าทำบุญแล้ว แต่หาว่าใหม่ที่ทำบุญนั้นมันได้บุญจริงหรือเปล่า ไอ้เจตนาความตั้งใจมันจริงไหม เรารู้ค่าของบุญไหม มันก็กลายเป็นหน้าที่เข้าวัดคือ ทำบุญ ทำบุญแต่จิตใจที่ตั้งใจเจตนามันไม่มี มันกลายเป็นหน้าที่ไป ก็เหมือนที่อาจารย์เปรียบเวลาลือตื่นมาก็ต้องล้างหน้า คือล้างสะอาดไม่สะอาดไม่รู้แต่ถือ

ว่าได้ล่วงหน้าไปแล้ว เห็นไหม นี่เมื่อวานสอนอย่างนี้ วันนี้ที่สอนก็คือว่าที่
อาจารย์แรก ๆ ให้ชื่อเพื่อเผื่อแผ่ คือสร้างให้เป็นนิสัยว่า ขณะที่เรากินนั้นนะเรา
ยังสงสารคนอื่นที่ยังไม่กิน ใครก็ได้เป็นการฝึกเมตตาเบื้องต้น เบื้องต้นคืออะไร
คิดที่จะช่วยคนอื่นตลอดเวลา เพราะขณะเขาหิวก็คิดช่วยเลย ฉะนั้นเขาทุกข์เรื่อง
อะไรเราก็จะคิดช่วยเขาให้พ้นทุกข์ เราจะคิดว่าไม่ใช่หน้าที่ เราจะไม่พูดว่ามัน
เหนื่อยไป เราจะไม่พูดว่าตัวใครตัวมัน เราจะไม่พูดว่ายังไม่มีความ ถ้าเราตอบกัน
อย่างนี้เป็นเทพข้างบนยาก เพราะเทพข้างบนเขามีจิตใจที่จะช่วยเหลือเขา
ตลอดเวลา มากหรือน้อย แต่คำว่ามากหรือน้อยไม่ใช่มีความซีเกียจเข้าไปเกี่ยว
คำว่ามากหรือน้อยหมายความว่า ตอนนี้นะเวลานี้ ปัจจัยนี้ นะตอนนี้คือได้แค่นี้
ก็คือแค่นี้ แต่ถ้ามีโอกาสที่ช่วยได้มากเขาก็จะช่วยให้ได้มาก ใ้คำว่ามากหรือน้อย
ไม่ใช่ว่าซีเกียจก็คือน้อยเอาความซีเกียจเข้ามาเกี่ยวข้อง เอาความสุขสบาย
ส่วนตัวเข้ามา บอกได้แค่นี้แต่หาว่าใหม่ว่าเขาทุกข์ในใจเยอะเยอะ เรากลับไม่รู้
อาจารย์สอนว่าลองเดาคำความคิดคนอื่นใหม่ บางคน บางทีเราจะซีเกียจ เราซีเกียจ
ไม่ได้ บางทีเขาทุกข์จริง ๆ เจอทั้งโรคภัยไข้เจ็บ เจอทั้งเงินทองไม่พอใช้ เจอทั้ง
คนเขาต่อว่ารังเกียจ ยิ่งเป็นโรคร้ายแรงก็ยิ่งเสียเงินมากขึ้น เมื่อเรารู้ความคิดคน
อื่น ก็รู้ว่าคนนั้นเขาน่าสงสาร ต้องหาวิธียังไงให้เขาสบายใจ เพราะเรารู้ความคิด
คนอื่นแล้วนะ เพราะเราต้องหาทำยังไงให้เขาสบายใจ มันทำให้ความซีเกียจมัน
หายไป เออ...ที่อาจารย์บอกมันทุกข์เยอะเยอะ แล้วต้องช่วยคนที่เขาทุกข์มาก ๆ
ก่อน อาจารย์ก็บอกแล้วว่าห้ามทิ้งใคร คนใดคนหนึ่ง ถ้าทิ้งคนใดคนหนึ่งมา
ข้างบนเขาถามว่าคนนี้เราทิ้งไปทำไม ทำไมไม่ช่วยเหลือเขา เราตอบว่าเราไม่
ชอบหน้า เราตอบว่าเขาคิดว่าเราไม่ได้ ตอบอย่างนี้แล้วมันเป็นการตอบที่เทพ
เบื้องบนเขาตอบไม่ได้ อาจารย์เขาถ้าว่าทำไมไม่ช่วยคนนี้ เราตอบว่าเวลายังไม่มี
พอที่จะไปช่วย พอดีช่วยคนอื่นตั้งอีกเยอะเยอะ เขาก็ดูว่าที่ช่วยเหลือคนอื่นอีก
เยอะเยอะช่วยจริงไหม เออ...ช่วยจริง ช่วยจริงเสร็จแล้วอาจารย์ก็ถามว่าแล้วเรามี
เวลาว่างที่จะไปหาเขาไหม ตอบเยอะนะ เอออาจารย์บอกว่าเวลาว่างแล้วไปดู

หนัง ฟังเพลง ยังทำอะไรรอนอนสบาย ๆ แล้วไอ้ที่สบาย ๆ ขณะที่เขายังทุกข์อยู่เคย
คิดหรือเปล่า นั่นละเอ๊ยคนนะ เพราะฉะนั้นทำไมเทพเบื่องบนถึงมีความเมตตา
คิดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ คิดแต่ความสุขสบายของตัวเองก็ไม่ได้ เพราะยังมีคนอื่น
มากมายที่ทุกข์ อาจารย์ก็ว่าเออ...ทำไมต้องฝึกรู้ลวงหน้าพุ่งออกไปข้างหน้าสิ
พุ่งออกไปข้างหน้าไอ้โฮ...คนเขาทุกข์มากมายที่กำลังให้เราช่วยเหลืออยู่ ไม่ต้อง
อื่นไกลหลอกคุณรอบข้างเรา เราลองดูเขาลวงหน้าไปเลยนะ เขา่วนวายในสิ่ง
ที่เอาไปไม่ได้ นำสงสารใหม่...นำสงสาร เขา่วนวายในสิ่งที่เหน้อยยาก ต้อง
แสวงหาทั้งสังขารถ้าทำมาก ๆ ก็่วนวาย ถ้าไม่ได้สมหวังก็ทุกข์ เห็นไหมถ้าได้
สมหวังก็ดีใจ มันก็เป็นคำสอนที่ว่าทุกอย่างมันไม่เที่ยง ทุกอย่างมันมีขึ้น ๆ ลง ๆ
เวลาได้ก็สุขใจชั่วขณะ เวลาไม่ได้ก็ทุกข์ใจยาวนาน มาดูแล้วเออ...ไม่คุ้มกันเลย
อาจารย์ก็บอกว่าเออ...ลองละซะ ทำเต็มที่แต่อย่าไปจริงจังอะไรกับข้างล่างมาก
เพราะข้างล่างนั้นนะมันเอาไปไม่ได้ ใจเรารู้ที่อยู่ถึงเราจะแสวงหามากแค่ไหน
มันก็เอาไปไม่ได้อยู่ดี ต้องตอบตัวเองว่าอะไรที่เราเอาขึ้นไป ก็คืออะไรที่ตามข้าง
ล่างเขาเรียกก็คือบุญกุศล แล้วสิ่งที่จิตใจดีก็ตามขึ้นไป แม้แต่สังขารที่ตัวเรารัก
กันมากมาย ที่เราไม่อยากจะสังขารมันเจ็บป่วยสุดท้ายเมื่อถึงเวลาที่มันแตกดับ
สังขารก็เอาอยู่ไม่ได้ มันถึงเวลาที่ต้องไปก็ต้องไป เขาไม่ได้แบ่งแยกนะว่าคนนี้
อายุน้อย คนนี้อายุมากคนอายุมากต้องไปก่อนมันไม่ได้บอก อายุน้อยก็ไปก่อน
ก็ได้ก็แค่นั้น เขาก็คิดว่าตามที่ข้างล่างเขาสอนเออ...ทุกอย่าง ถ้าขึ้นชื่อว่าได้เกิด
แล้วนี่มันทุกข์ขึ้นมาแล้ว อย่างน้อยเราก็ทุกข์สังขารเรา ไอ้สังขารตัวเราที่ติดตัว
เรามันก็นำความทุกข์ไปด้วย...ใช่ไหม ฉะนั้นเหตุผลที่อาจารย์บอกว่ามันแล้ว
ไม่ให้มีตัวตนนี้ นั่นละเหตุผลก็คือว่าอย่าให้มีความทุกข์ในสังขาร เป็นอุปสรรค
ที่ทำให้จิตใจที่นิ่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว เริ่มเข้าใจหรือยังเหตุผลที่ว่า...เห็นไหม
นั่งฟังอาจารย์ที่อาจารย์สอนเออ...ไม่มีตัวตนก็คือตัวนี้ อย่าไปทุกข์ร้อนกับ
สังขารมันมากเกินไป เพราะสังขารนั้นมันไม่เที่ยง มันมีการเสื่อมสลายตาม
สภาพ เมื่อเรานั่งที่อาจารย์บอกถ้าเรานั่งแล้วเรารู้จริง รู้ตัว แล้วรู้ซึ่ง เราก็รู้ว่าเออ

...สังขารมันก็แค่นี้เอง ไอ้ที่ข้างล่างเขาบอกสังขารไม่ใช่ตัวเรา มันเป็นของ ๆมัน เหมือนกับเวลาเราห้ามมันไม่ให้แก่มันก็ไม่ได้ สังขารก็แก่ตามสภาพ เราบอกว่าสังขารนี้เรามีจิตใจเข้าไปอยู่ในสังขาร ถ้าไม่มีสังขารเลยการรับรู้โลก โกรธ หลงมันก็ไม่เกิดขึ้น ตาในสิ่งที่เห็นไม่ดีมันก็ไม่เกิดขึ้น การทำในสิ่งที่ไม่ดีก็ไม่เกิดขึ้นเพราะไม่มีกายสังขารที่จะทำ ฉะนั้นเวลานั่งในจุดกลางที่ไม่มีตัวตนก็คือตัวนี้ อย่าเอาสังขารเป็นอุปสรรคในการนั่ง ถ้าเราวางสังขาร สังขารก็คือแค่นั้น มันตามสภาพ โลก โกรธ หลงก็ไม่เอาเข้า เพราะใจเรารู้แล้วสังขารมันไม่เที่ยงมันแตกสลายได้ ถามว่าสังขารมันรู้ตัวมันไหม ไม่ใช่ มันเอาความรู้สึกในตัวเราเข้าไปเกี่ยว วิธีดูง่ายเหมือนคนที่ตายแล้ว คนที่ตายแล้วไปทำโน่นทำนี่ มันร้องไม่ได้ ทำไมมันร้องไม่ได้เพราะมันไม่มีความรู้สึกที่จะเข้า เข้าใจหรือยัง ฉะนั้นถ้าเรานั่งพิจารณาไปนั่งไปก็เออ... เหตุผลที่อาจารย์ลึก ๆก็คือตัวนี้ ถ้าไม่มีสังขารการก่อหนี้เวรกรรมก็ไม่เกิดขึ้น การมีตัวตนก็ไม่เกิดขึ้น โลก โกรธ หลงก็ไม่เกิดขึ้น เพราะมันมีจุดเชื่อมมันก็ผ่านไป ผ่านไป แล้วไอ้โลก โกรธ หลงที่เราทุกข์ขึ้นมา ก็เพราะตัวต้นมันเข้ามาทันที แล้วบอกไปไหนว่าเวลานั่งตัวตนไม่มี เมื่อตัวตนไม่มีพวกนี้รับรู้ไม่ได้ ไอ้ความรู้สึกนี้มันก็ขัดแย้งกัน เหมือนกับว่าโลก โกรธ หลงที่อาจารย์สอนทำไมไม่เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ก็คือตัวนี้ เราดูเด็กไม่ได้ อะไรมันก็ร้องไห้ กินอะไรไม่ได้มันร้องไห้ลูกเดียวเหมือนเด็ก เหมือนเรา เรารู้ว่าโลก โกรธ หลงมันทำให้ทุกข์ เราก็ยังเอาโลก โกรธ หลงเข้ามาในจิตใจ แล้วทำตัวเองให้มันทุกข์ ฉะนั้นที่อาจารย์บอกว่าป็นเด็กนะจริงไหม...จริง ก็ดูเด็กของมันเล็ก ๆน้อย ๆทำไมร้องไห้แงจะเป็นจะตายใช่ไหม เวลามันแย่งของแล้วไม่ได้มันร้องไห้จะเป็นจะตายมันไม่ยอม มันต้องเอาให้ได้ เมื่อได้แล้วมันก็หยุดร้อง นี่เลยโลก โกรธ หลงที่อาจารย์ว่าเราเป็นเด็กก็คือตัวนี้นะ เราดูเด็กเห็นไหม ถ้าเป็นผู้ใหญ่ของเด็ก ๆน้อย ๆเราเพื่อแม่ได้ก็เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ก็เพื่อแม่ ถ้าเรายังมีโลก โกรธ หลงก็คือตัวเรายังเป็นเด็ก ตัวเรายังมีโลก โกรธ หลง ยังมี อิจฉาริยา ยังมีอะไรข้างล่างก็ยังเป็นเด็กอยู่วันยังค่ำ เมื่อเป็นเด็กก็คือไม่เป็น

ผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์สักที นี่คือเหตุผลหลัก ฉะนั้นเทพสูงสุดที่เข้าสู่ได้ก็คือเขาเป็น
ผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ แล้วคว่าเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์เขายังไง เทพที่ขาดเมตตาเป็นได้
ใหม่...ก็ไม่ได้ ถ้าเทพที่ขาดเมตตาองค์ที่นี้เขาก็คงไม่ลงมา อาจารย์ก็ไม่ลงมา เขา
สังสารเรา สังสารเราเออ... ข้างล่างนะมันก็แค่อู่ชั่วคราวช่วยยาม อาจารย์ก็บอกว่า
เราอยู่ชั่วคราวช่วยยามจริงไหม เราอย่าคิดว่าเราอยู่ตลอดคนนะ คนที่ไปก่อนเรามีไหม
...มี ไปก่อนแล้วเขาไปไหน เขาก็เอาอะไรไปไม่ได้ ของที่เขาเคยสร้างมาก็ยังอยู่
กับเรา...เห็นไหมก็เอาไปไม่ได้ อะไรที่ติดขึ้นไป เพราะฉะนั้นจะเข้าใจทำไม
อาจารย์ไม่ให้สร้างหนี้เวรกรรมเพราะอะไร ก็เพราะตัวนี้ ถ้าเรามีหนี้เวรกรรม
กับใครเมื่อไรแล้วนี่ เราสร้างเหตุขึ้นมาเองเกิดจากมีโลก โกรธ หลงเข้าไปเกี่ยว
ถ้าไม่มีโลก โกรธ หลงมีตัวนี้ก็รับ ๆ ไป ขอให้ไม่มีโลก โกรธ หลงจริง ๆ ก็คือ
ระงับเหตุ เมื่อไม่มีเหตุไต่ตัวอื่นต่อมันไม่มี ถ้าแบบข้างล่างเขาสอนก็คือมันไม่มี
เชื่อแล้ว เชื่อหมดไปแล้ว จุดไฟทำอะไรมันก็ไม่ติด แต่เมื่อเรายังมีโลก โกรธ หลง
ก็คือมันยังมีเชื่ออยู่ ฉะนั้นเขาถึงให้วาง วางให้รู้ซึ่งไม่ใช่ให้วางเฉย ๆ แต่วาง
ให้รู้ซึ่ง ที่อาจารย์บอกเป็นเด็กคืออะไร...ก็คือตัวนี้เอง เหมือนกับผู้ใหญ่ดูเด็ก ก็
เหมือนกับเทพสูงเขาดูเรา...เห็นไหม ไม่ก้าวหน้าสักที เวลาที่เหลือน้อยไม่
ก้าวหน้าสักที เราก็ถามตัวเองว่าแล้วเมื่อไรละ เราจะรอดภัยพิบัติอีกไม่รู้อีก
เท่าไรจะรอดเกิดตอนนั้นอีกหรือ ไ้ตอนนั้นนี่ถ้าเกิดขึ้นมาเราก็ทุกข์แสนสาหัส
แล้วนะ เรายอมเกิดเพื่อที่ไปทนทุกข์อีกหลายอย่างอีกหรือ ต้องบอกตัวเรา ไม่รู้
ไ้ที่เกิดมายังไงก็ไม่รู้ มายังไงก็ไม่รู้อาจารย์เขาสอนมันต้องมีเหตุ ถ้าเราก่อนนี้
เวรกรรมกับใคร เราก็ต้องมาชดใช้ คือเขามาทวงคืน จุดใหญ่มีอยู่สอนจุด
เหมือนที่อาจารย์เคยบอกต้องรอเวลาตั้งสิบปีที่เขามาตีหัวคืน สิบปีมันนานนะ
ถ้ามันทวงคืนได้ตั้งแต่เด็ก ๆ มันก็จบ มันก็ต้องไม่มีคนแก่ คนหนุ่ม คนสาว ของ
ลือทุกวันนี่เพราะมันตายตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว มันถึงเป็นไปไม่ได้ แต่รอสิบปีเพื่อเขา
ตีหัวกลับนะ นานนะแต่ละปีมันนานนะ ต้องทำโน่น ต้องทำนี่สารพัดอย่าง
เหมือนที่อาจารย์บอกเออ...อย่าก่อสร้างหนี้เวรกรรมนะ สร้างไปก็ต้องชดใช้ มัน

หนีไม่พ้น ถ้าลืมหินกรรมได้ลืกกี้เก่ง ลืกกี้เก่งกว่าองค์ที่เขาจ่ายเวรจ่ายกรรมอีก เพราะลืกรู้เรื่องหมดแล้วลืกกี้หนีไม่ได้ ถึงเวลารับทุกข์ก็ต้องรับทุกข์ ถึงเวลารับกรรมก็ต้องรับกรรม ก็ต้องถามตัวเองไ้ที่รับกรรมเพราะอะไร ก็เพราะเราสร้างมาทั้งนั้น เขาให้เราเจ็บให้รู้ว่าไ้เวรกรรมที่เราสร้างมันทรมาณเจ็บแค่นี้ละ เขาก็จ่ายตามนั้นนะเจ็บอย่างนั้น เราเคยทำให้เขาเจ็บยังไ้ เราก็ไ้รับความเจ็บช้ำน้ำใจแบบนี้ พุดง่ายคือเอาความทุกข์ที่เขาไ้รับจากที่เราทำ ก็มาไ้เรารับดูว่าที่เรารับนี้มันเคยทำเขามา ถ้ารู้ซึ่งอาจารย์บอกว่าถ้าอยากรู้อดีตชาติก็นั่งจุดกลางลงไปก็คือถอยหลังกลับ พุดง่าย ๆ ก็คือถอยหลังกลับ แต่ถอยหลังกลับนั้นก็คือลงในแหว ทำไมเขาถึงเปรียบเหมือนกับลงในแหว เพราะเวลาจิตมันดิ่งมันเร็ว ถ้าเราไม่มีสติไม่มีอะไรสร้างตัวเราไว้ มันจะเตลิด ที่อาจารย์กล้วนักกล้วหนาก็คือเตียวมันเตลิด เพราะพลังตัวเรามันไม่พอ ความรู้สึกสติตัวเรามันยังไม่พอ ยังไม่มีกำลังเก่งกล้าที่จะคุมตัวเองได้ เพราะอะไรเพราะโลก โกรธ หลงมันยังมีอยู่ สติที่จะไ้โลก โกรธ หลงว่าไม่ให้เกิด มันก็ยังไม่ไ้ มันยังกันไม่ไ้ แล้วเวลานั่ง ๆ เพื่อนั่งดิ่ง เพือรู้อดีตชาติ ไ้โฮ...อดีตชาติไม่รู้ก็ร้อยปี ก็พันปี เรารับไ้หรือ เผลอไปเข้าไปเลยลงไปเลย เอาไปเลยคราวนี้ มันเลยไม่รู้กลับมาไม่ถูกอีก แล้วอีกอย่างหนึ่ง เวลาลงไปความรูสึกตกใจกลัวขึ้นมาแล้วจะทำยังไ้ ไม่รู้ตอนนี้อยู่ไหนตกใจกลัวขึ้นมาตายเลย อันตรายนะ แต่คำว่าอันตรายคืออันตรายบ้า ๆบอ ๆไม่ไช่ ที่สอนนี้ค่อย ๆทำ ไม่เหมือนที่อื่นนะ ต้องไ้ได้อย่างโน้น ต้องไ้ อย่างนี้ ที่นี้ค่อย ๆทำ ไ้ให้มีสติ ไ้ให้มีพลังตัวเอง ไ้ครองไ้ก็กลง เพราะอาจารย์เขาคุมให้ นั่งไปเรื่อย ๆละเอียดแคไ้ไหนอาจารย์เขาตามให้ เออ...ที่ไป ๆนะค่อย ๆนะ ที่เร็วเออ...เรารู้ตัวว่าเร็ว อาจารย์คอยดูให้ เมื่อถึงจุดนี้หยุดก่อนนะ ไ้ถามเหตุถามผลดูว่าที่เป็นอย่างนี้ ธรรมที่อาจารย์สอนถามดูว่าผลจากนี้จากเหตุอันใด ก็ถามในจุดกลาง ในปัญญามันต้องมีความสงบเข้าไปเกี่ยวข้อง ถ้าไม่มีความสงบเข้าไปเกี่ยวข้องเคียวการคิดเข้าข้างตัวเองมันจะตามมา การคิดเข้าข้างตัวเองก็คืออะไรที่ไม่ถูกใจก็ถิวว่ามันผิดหมด เหมือนกับคนที่ชอบกินกล้วยเชื่อม มันก็

บอกว่ากลัวเชื่อมี่อร่อย แต่คนที่มันไม่ชอบมันก็บอกไม่อร่อย เอาตัวเองเป็น
ตัววัดมันไม่ได้ แบบนี้อร่อยไม่อร่อยเราต้องให้คนอื่นเขาชิมดูว่าอร่อยไหม
ส่วนมากบอกอร่อยก็คืออร่อย ส่วนอีกคนหนึ่งบอกไม่อร่อยนี่เอาคนหนึ่งมา
ชนะส่วนมากก็ไม่ถูก ก็ไม่ถูก เห็นหรือยัง นั่งละเอียดยไปเออ...อย่าไปก่อก่อนี้เวร
กรรมนะจริงไหม เออ...จริง โน้มนับด้วยใจ นี่รู้อดีตชาติได้ยิ่งดีใหญ่เป็นการ
พิสูจน์จริงว่าเวรกรรมที่เราได้รับ หรือที่เราได้รับนี้มันมีอดีตชาติส่วนหนึ่งเข้ามา
เกี่ยวข้อง...เห็นไหม ใ้อที่เราได้รับทุกวันนี้มันมีเหตุการณ์ในอดีตชาติเข้ามา
เกี่ยวข้อง โดยใจที่เรารับรู้ได้จริง เมื่อพิสูจน์หลาย ๆ ครั้ง มันก็คือการรู้ซึ่ง การที่
จะก่อก่อนี้เวรกรรมกับใคร มันจะมีความกลัวขึ้นมา ใ้อความกลัวก็คือสติละ เมื่อ
กลัวแล้วนี่เออ...ผลจากการทำมันข้ามมาหลายชาติ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะได้
พิสูจน์แล้ว กรรมเล็กกรรมน้อยก็อย่าทำ สติที่เตือนตัวเองมันก็มา ฉะนั้นจะไป
แข่งเขา สบแข่งเขา ไปค่าเขา มันจะหายไปเองนะ ไม่ใช่เราแก่งหายนะ มันจะ
หายไปเอง เพราะเรารู้ว่าค่าไปมันก็แค่นั้น เขาสบายในสิ่งที่เขาสบายใจเราก็เฉย
ๆ เขาสบายใจมันก็จบ เราก็วางชะขณะนั้นไป ก็เหมือนเรากว่าจะเกิดกว่าจะโต
มันนานไหม...นาน มันถึงเวลาต้องรับกรรมโ้โฮ...ถึงเวลารับกรรมก็ต้องรับ
กรรม เราก็โ้...หนี่เวรกรรมมันทุกข์ทรมานหนักหนา เมื่อยังไม่ถึงเวลายังเป็น
เด็ก เป็นอะไรเมื่อยังไม่มีการพอกนี้เข้ามาเกี่ยวข้องก็นึกว่าสบายใจแล้ว ถึง
เวลารับกรรมก็ต้องรับ แต่แทนที่จะรับนี้แค่ไม่นาน แต่เปล่านั้นรับเป็นปี ๆแค่
วันหนึ่งก็ทุกข์แบบนี้ มันรับเป็นปี ๆคิดดูมันทุกข์ขนาดไหน มันจะไม่คุ้มกับก่อก
หนี่เวรกรรมเลย ฉะนั้นเมื่อเรานั่งได้รู้อดีตชาติขึ้นมาจริงแล้วเออ...จะเชื่อที่
อาจารย์พูดทุกอย่างเลย ว่าก่อก่อนี้เวรกรรมที่มันต้องชดใช้มันนานแบบนี้หรือ
มันไม่คุ้มกันเลยละ ฉะนั้นอาจารย์ถึงได้บอกอภัยได้ก็อภัยซะ เมตตาได้ก็เมตตา
ซะ เผื่อแผ่ได้ก็เผื่อแผ่ซะ เริ่มรู้สึกแล้ว...จริง สิ่งที่มีค่ามันอยู่ข้างบน ข้างล่างมันก็
แค่ชั่วคราว มันเอาไปไม่ได้ ถ้ามันรู้ซึ่งจริง ๆแล้วก็คือการเอาชนะใจตัวเอง
บางอย่างเรานิสัยไม่ดีต้องบอกตัวเองแล้วว่ามันไม่ได้ นิสัยไม่ดีเทพข้างบนแบบ

นี่มันก็เป็นไปไม่ได้ เราก็บอกกับตัวเองนิสัยแบบนี้ขึ้นไปไม่ได้หรอก อาจารย์บอกที่เราอยู่มันอยู่ข้างบนนะ ไม่ได้อยู่ข้างล่าง ที่เราอยู่ข้างบนก็คือข้างบนเป็นผู้ใหญ่อย่างสมบูรณ์ เราพร้อมที่จะไปอยู่ข้างบนโดยที่มีอะไรดี ๆ ขึ้นไปทุกอย่าง ร้อยเปอร์เซ็นต์ ฉะนั้นอาจารย์ถึงบอกเออ...ทุกวันนี้ต้องเตือนตัวเองนะ ต้องเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ เริ่มเข้าใจหรือยัง เพราะมีผลกระทบอีกมากมาย เราลองนั่งละเอียดเราจะรู้มันมีผลมากมายจริง

อาจารย์ไม้ทำมั่งกรทอง

(วันเสาร์ที่ 5 มีนาคม 2548)

อยากจะรู้อะไรก็นั่งลงในจุดกลาง เอาความสงบเข้าไป อาจารย์องค์อื่นก็สอนเอาความเย็นเข้าไป เพราะถ้าเกิดไม่มีเย็นเข้าไปแล้วนี่มันจะร้อน เพราะเราไม่รู้ว่าจิตเรานี้มันละเอียดแค่ไหน ถ้าเราเอาของร้อนเข้าไปเดี๋ยวมันจะสับสนในจุดกลาง จุดกลางมันเป็นจุดที่มันเย็นสบายอยู่แล้ว เราอย่าเอาของร้อนเข้าไป มันไปด้วยกันไม่ได้ ฉะนั้นที่อาจารย์องค์อื่นสอนก็คือ เอาความเย็นเข้าไปในจุด เมื่อเอาความเย็นเข้าไปในจุดแล้วนี่ อยากจะรู้อะไรก็ลงในจุดกลาง ทำไมมันต้องระหว่างคิ้ว ระหว่างคิ้วเป็นจุดที่ว่าง ในของโลกลูกนี้จะติดต่อเข้าไปได้ ก็ให้กำหนดลงระหว่างคิ้วเป็นจุดรวมทุกอย่าง เป็นจุดรวมของภาษาทุกอย่าง จุดรวมของทุกอย่างที่เข้าไป เราลองเอาจุดนี้ไปทำอะไรตรงจุดนี้แล้วนี่ มันจะสะท้อนทั้งสังขารนี้หมดทุกอย่าง ขณะที่จุดนี้โดนกระทบแล้วความรู้สึกนึกคิดมันจะหายไป ความอะไรที่เรียกว่าเป็นเส้นประสาทเจ็บปวดจะหายไป นั่นก็คือว่ามันเป็นจุดรวมทุกอย่างเข้าไป ฉะนั้นในจุดรวมทุกอย่างนั้นอยากจะรู้อะไรก็รู้ในจุดนี้ ก็เอาความเย็นเข้าไป เอาความเย็นเข้าไปแล้วมันจะรู้เอง เมื่อเอาความเย็นเข้าไปแล้วนี่ ที่อาจารย์สอนไว้ว่าจิตมันไม่มีของหนักอาจารย์ได้เปรียบไว้ว่า ที่เราเคยเย็นสบายใจ เป็นเพราะว่าวันนั้นเราไม่มีของหนัก เมื่อไม่มีของหนักก็เย็นสบาย ใจนั้นก็คือที่ข้างล่างเรียกว่ากิเลสทุกอย่าง ก็เพราะว่ากิเลสนั้นนะมันเป็นของหนัก อย่าให้เข้าไปในจิตนั้น กิเลสก็มาจากสัมผัสทุกอย่าง ถ้าไม่สัมผัสไม่รับรู้ มันได้กั้นคงอยู่แล้วมันก็เข้าไปในจิตใจไม่ได้ ที่เราไม่ก้าวหน้า เพราะเมื่อเราสัมผัสแล้วนี่ เราก็เอาเข้าไปรับรู้เข้าไปในจิต ไปวุ่นวายกับกิเลสตัณหา กิเลสมันมีคงอยู่ของมันอยู่แล้ว ให้เราดูแบบเฉย ๆ โอ้...มันเป็นแบบนี้ ดูแล้วก็ปล่อยวาง อย่าไปเกี่ยวแน่น เหตุที่ดูแล้วว่ากิเลสที่มันเกี่ยวแน่นนี้มันมีผลกระทบอีกมากมาย ถ้าเราเกี่ยวเนื่องเมื่อไรแล้วนี่ผลกระทบมันจะมาอีกมากมาย ถ้าเราไม่เกี่ยวเนื่องเรารู้แล้วเราเฉย ๆ เราวางเฉยมันก็ไม่มีผลกระทบต่อ เมื่อไม่มีผลกระทบต่อมันก็หยุดนิ่ง เมื่อเราหยุดนิ่งพิจารณาแบบนี้ได้ตลอดแล้ว การเย็น

ที่จิตก็เป็นเรื่องง่ายสำหรับเรา สิ่งที่ทำให้ทุกซึ่ร้อนนั้นน้ำมันไม่มีแล้ว ฉะนั้นที่อาจารย์มาบอกให้เราวางเฉย นั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว ตัวตนไม่มีแล้ว ตัวตนมันเป็นของที่มันเนาเปื่อยไปแล้วเหลือแต่จุดกลางไว้ฝึกไว้แบบนี้ เมื่อถึงเวลาที่เรต้องละสังขารไป เราก็จะรู้ว่าโ...โ...โ...สังขารนั้นน้ำมันไม่มีตัวตนตั้งนานแล้ว ความรู้สึกที่ไม่มีตัวตนมันอยู่ในจิตใจเราแล้ว ฉะนั้นเราพร้อมแล้วที่จะออกจากจุดกลาง เมื่อสังขารเราแตกดับ ณ.วันใดวันหนึ่งนั้น เราก็พร้อมที่จะออกจากจุดกลาง ถ้าฝึกแบบนี้ได้แล้วนี้ มันจะไม่มีกรรมแล้ว เพราะจิตเราจะพร้อมออกจากจุดกลางได้ทุกขณะ อาจารย์ได้สอนไว้ว่าให้มีความชำนาญ ที่ชำนาญก็คือว่า รู้หลัก รู้วิธี รู้ทางแก้ เขาเรียกความชำนาญ ฉะนั้นพยายามให้เกิดในจิตใจเราให้ได้ ความสบายทุกอย่างก็ออกจากจุดนี้ เรามักแสวงหาความสุขสบาย เมื่อความสุขสบายตอนที่สังขารเรายังอยู่นั้นมันก็แค่ชั่วขณะ แต่ตอนสุขสบายที่ออกจากจุดกลางนั้นมันตลอดนานนับไม่ถ้วนเวลา ให้เราได้ว่าเราจะเลือกแบบไหน ฉะนั้นที่อาจารย์หลายองค์สอนก็คือตัวนี้ อาจารย์ฟ้าก็พูดว่าสิ่งดีคุ้มค่านั้นมันก็ออกจากจุดนี้แล้ว โดยรู้หลักแล้ว รู้วิธีแล้วเป็นความชำนาญของเราแล้วนี้นั้นละ สิ่งที่ดีคุ้มค่านั้นจะตามมา ต้องมีความชำนาญด้วย ถ้าไม่มีแล้วเมื่อวันที่เรต้องละสังขารเราจริง ๆ แล้วนี้ มันจะกระวนกระวาย มันจะร้อนลุ่ม เราไม่รู้ว่าอยากจะออกจากจุดกลางได้ยังไง มันบังคับไม่ได้ เพราะในขณะที่ความกลัวมันตามมา มันบังคับจิตใจไม่ได้ เหตุที่กลัวเพราะว่าสิ่งที่เราจะไปนั้นมันเป็นสิ่งที่เราไม่เคยรู้จัก เราไม่เคยพบ ผลจากความดีสิ่งที่เราเคยทำมันก็ไม่เจอ ผลจากความกลัวในสิ่งที่เคยทำไม่ดีขึ้นก็มาแล้ว มันจะยากอยู่ตรงนี้ ถึงว่าตอนที่เราจะออกจากจุดกลางแล้วนี้สังขารเรานั้นมีสภาพเป็นแบบไหน ในเมื่อเราก็ไม่รู้ล่วงหน้าตามที่อาจารย์สอน มันก็จะมีความตื่นเต้น ความกลัวตามมา มันจะบังคับจิตใจไม่ได้ ฉะนั้นตัวนี้ต้องฝึกให้มีความชำนาญให้ได้ นั่นคือพยายามเย็นสบายเย็นที่จิตให้เกิดขึ้นทุกขณะจิตให้ได้ นั่นละสิ่งที่ดีคุ้มค่าที่อาจารย์ฟ้าบอก มันจะเกิดขึ้นในจิต

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันศุกร์ที่ 25 มีนาคม 2548)

ถึงอากาศจะแปรเปลี่ยน ถ้าเขียนสบายที่จิตรู้จุดกลาง นั่งแล้วต้องก้าวหน้า
ทำไมนั่งแล้วต้องก้าวหน้า ถ้าลื้อไม่ก้าวหน้าถ้าลื้อนั่งไปเรื่อย ๆ เดี่ยวลื้อก็จะเบื่อ
ฉะนั้นที่อาจารย์สอน เออ...ลื้อเริ่มรู้ความคิดคนอื่น เออ...รู้ได้จริง! ความตั้งใจ
แรก ๆ ก็มี...ก็รู้ให้มากขึ้น ถ้าจิตเราละเอียดมากขึ้นก็รู้ความคิดเขาได้มากขึ้นจริง
ทำไมต้องฝึกละเอียดอาจารย์ก็บอกแล้วว่าของบางอย่างถ้าไม่ละเอียดมันเข้าใจ
ยาก ที่อาจารย์เคยบอกว่าหายตัวได้ มีพลังจิตได้ทำอย่างโน้นได้ ทำอย่างนี้ได้ ถ้า
ไม่ละเอียดก็คิดว่ายาก ที่อาจารย์บอกว่าหายตัวได้...มันเป็นยังไง? ความสงสัย
มันมี ไม่ใช่สอนให้ลื้อฝึกหายตัวนะต้องเข้าใจตัวนี้นะ แต่นี่เป็นผลจากละเอียด
เพราะผลจากละเอียดลื้อฝึกตัวนี้มันจะได้มาเอง ไม่ใช่เราอย่างให้เป็น แต่ผลจาก
ละเอียดมันทำได้แบบนี้ ก็เหมือนกัน เราเริ่มก้าวหน้าเริ่มอะไรมากขึ้น ลื้อไม่
สังเกตหรือคนที่มีการรบกวนของลื้อจะเปลี่ยนมา อย่างเจ้าแม่ก็ไม่ใช่เจ้าแม่องค์
เดิมนะ อย่างเวลาอาจารย์มาเราคิดว่าเจ้าแม่มาองค์เดียวหรือ ลองหาเหตุผลดูก็
ไม่น่าจะมาองค์เดียว แล้วองค์ที่มารู้จักเราใหม่ ต้องรู้จักถ้าไม่รู้จักเขาไม่ทักเรา
ใช่หรือเปล่า อย่างน้อยเขามาหาเราเขามาทักเราก็คือต้องรู้จัก แต่รู้จักมารู้จัก
น้อยนั่นมันอีกเรื่องหนึ่ง แล้วยังองค์หลังเจ้าแม่มานะ เออ...แปลก! ที่แปลก
เพราะอะไร คือมีพลังอยู่ในตัวเอง พลังของเจ้าแม่ในองค์นั้น ๆ มีอยู่ในตัวเอง ถ้า
นั่งละเอียดเราจะรู้...อ้อ ยังมีเจ้าแม่แบบนี้อยู่ข้างบน นั่นก็คืออะไร นั่นก็คือเขา
ฝึกละเอียดมาแล้วฝึกมานาน ถ้าหากว่าเขาหาเราก็มีของแปลก ๆ ตรงกับที่
อาจารย์บอกใหม่ว่า ถ้าลื้อฝึกละเอียดแล้วลื้อจะรู้อะไรแปลก ๆ จำได้ไหม ก็เคย
บอกแล้ว ทำไมมีแปลกแบบนี้ มีอย่างโน้นมาก็ฝึกละเอียดไว้ แต่ฝึกละเอียดไว้
จุดใหญ่ก็คือเราต้องรู้ธรรมของอาจารย์นี้ แต่ไม่ใช่ทุกองค์ก็มาจากเบื้องบน โดย
มีพระแม่องค์ธรรมเป็นประธาน เพื่ออะไร เพื่อในการฝึกละเอียดนั้นนะไม่ให้
คิดเข้าข้างตัวเอง จุดใหญ่ก็คือถ้าเพื่อเราคิดเข้าข้างตัวเองแล้วนะ เริ่มหลงทางได้
เพราะเราคิดว่าน่าจะเป็นอย่างโน้น น่าจะเป็นอย่างนี้มันหลงทางเลยนะ เพราะ

เราเอาความคิดเราคิดว่าตัวเองถูกไว้ก่อน มีใครคิดใหม่ว่าตัวเองผิด...ไม่มีหรอก
ถึงทำชั่วก็บอกว่าตัวเองถูก จนผลชั่วออกมาแล้วก็หายไปแล้ว นี่คือข้างล่าง และเหตุ
ตัวนี้จะทำลือเกิดแล้วตายแล้วเกิดไม่มีที่สิ้นสุด นี่คือเหตุเพราะการคิดเข้าข้าง
ตัวเองเรื่องใหญ่ อาจารย์ถึงบอกว่าเออ...ลือต้องเย็นที่จิตนะ ยิ่งเย็นสบายเท่าไร
เอาความสงบพิจารณา หาเหตุและผลอยู่อย่างนั้นเดี๋ยวมันตอบมาเอง และไอ้
คำตอบที่ตอบมันมีเหตุมีผลอยู่ในนั้น ไม่ใช่เหตุและผลอยู่ในนั้นแล้วเราถามต่อ
แล้วตอบไม่ได้...ไม่ใช่ ลือจะถามก็ข้อ ๆ อยู่ในนั้นก็ตอบได้หมด สิ่งที่เราถามมัน
ตอบได้ เราก็ถามต่อ ถามว่าเมื่อถามต่อแล้วจะรู้หรือ...ก็รู้สิ ถ้าไม่ละเอียดพวกนี้
ก็ไม่เข้าใจ ง่าย ๆ ก็คือลือยังไม่รู้ว่าลือตายแล้วไปไหน ลือก็ยังไม่รู้ว่าวิญญาณที่
ลือเรียกกันมันเป็นยังไง ถ้าไม่ฝึกละเอียดพวกนี้ไม่เข้าใจ อาจารย์ก็บอกว่าถ้าลือ
นั่งรู้จิตชาติได้ ไอ้ทุกวันนี้ที่ลือเจออะไรที่ไม่ดีนะ มันมีจากอดีตชาติเกี่ยวข้อง
เราก็ถามตัวเองต่อถ้าเราเกี่ยวข้องเราทำต่อ ยังไงลือก็ต้องเกิด นี่คือเหตุและผลใช่
หรือเปล่า อาจารย์ก็บอกแล้วลือจะขึ้นไปรื้อก็ต้องรื้อ บอกสอนตั้งแต่แรกลือ
รื้อก็ต้องรื้อ ถ้าลือไม่รื้อลือก็ต้องมาเกิด นั่นคือลือยอมรับต้องมาเกิด โทษ
ใครไม่ได้ ก็ตัวเองทำตัวเองนะ นี่คือยุติธรรม ถ้าข้างบนไม่ยุติธรรม ข้างบนมันก็
แย่สิ แล้วลือจะพึ่งใคร นี่คือเหตุและผลมีหมด อาจารย์บอกว่าลือยอมหรือ
อาจารย์ยกตัวอย่างลือตีหัวคน ๆ หนึ่งเจ็บ ลือรออีกตั้งสิบปีกว่าที่ไอ้คน ๆ นั้นมาตี
คืน โอ้โฮ...ลือรอตั้งสิบปีนะ แล้วในขณะที่สิบปีลือทำอะไรอีกละ อีกเยอะเยอะ
เลยนะ อาจารย์ก็ถามว่าลือคุ้มหรือเปล่า เหมือนกันที่ลือเกิดนี้ ลือก็รู้ทั้งรู้ว่าต้อง
ตาย รู้ทั้งรู้ว่าลือเอไปไม่ได้สักอย่าง อาจารย์ก็บอกลือพอสมควรนะ เหนื่อยใน
สิ่งที่เอาไปไม่ได้มันเหนื่อยไปทำไม...เห็นไหม มันก็ย้อนมาหาลือหมด เสร็จ
แล้วอาจารย์ก็สอนเหมือนเล่มเก่า สอนโลก โกรธ หลงก็สอนเหมือนเล่มเก่า
อิจฉาริชยา อาฆาต โกรธแค้น ทุกวันนี้มันก็ยังมียู่ ลือต้องถามตัวลือแล้วอย่างนี้
ลือจะไปฝึกละเอียด รู้ธรรมละเอียดได้ยังไง มันไม่ได้หรอก...ใช่หรือเปล่า
อาจารย์ก็ถามต่อ ลือแน่ใจว่าถ้าเกิดต่อไปจะมาเจอธรรมแบบนี้ ก็ตอบไม่ได้

เพราะลือไม่รู้ล่วงหน้า ลือไม่ฝึกรู้ล่วงหน้า อาจารย์บอกให้ฝึกลือก็ไม่ฝึก ลือก็ไม่
รู้ล่วงหน้า ฝึกว่าพรุ่งนี้เจออะไร อีกสามวันเจออะไร เออ..เกิดขึ้นจริง จริงเพื่อ
อะไร การรู้ล่วงหน้าจริง มันมีจริง ๆ หลังจากที่เรารู้อดีตชาติได้ เห็นหรือยัง รู้
อดีตชาติเพื่ออะไร เพื่ออย่าก่อหนี้เวรกรรม ลืออย่าคิดว่าการเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์มี
หนี้เวรกรรมแล้วมาเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์นะ...ลือคิดผิด อาจารย์ก็ไม่ให้ขึ้นหрок ถ้า
ไม่ให้ขึ้นลือก็เหมือนกับเร่ล่อนเรื่อยไป แล้วทั่วไปลือฝึกมาตั้งกี่ปี แล้วลือจะเร่
ล่อนเหมือนกับที่ไม่ได้ฝึกลือคุ้มหรือเปล่า เห็นหรือยังข้างบนเขาถามลืออย่างนี้
ลือตอบเขาไม่ได้ ตอนนี้อากาศมันเปลี่ยน อาจารย์ก็บอกว่าลือระวังนะเดี๋ยวมัน
จะแบ่งเป็นพรรคเป็นพวก เห็นหรือยัง มันเริ่มมาเจอทีละอย่างทีละอย่าง ก็ถาม
ตัวเองลือจะรอเมื่อไหร่ ลือแน่ใจว่าไอ้ภัยพิบัติแก่ ๆแล้วค่อยเกิด ก็ตอบไม่ได้
อาจารย์ก็ไม่ตอบวันเดือนปี...ไม่เอา ไปนั่งละเอียดในสูตรทั้งแปดมันบอกแล้ว
เวลาไหน แล้วลือจะตกใจ ไอ้ที่ตกใจคืออะไรมันแปลกประหลาด มันเกิดใน
วันที่ลือมีความสุข นั่นละภัยพิบัติจะมา เพราะฉะนั้นนั่งละเอียดแล้วสูตรทั้งแปด
อย่าไปเดาว่าเลขนี่คืออย่างนี้...อย่า ลือนั่งละเอียดแล้วลือดูทีละข้อ ๆ มันจะบอก
ลือเอง ฉะนั้นตอนนี้ให้นั่งละเอียด นั่งละเอียดแบบมีปัญญาด้วย อย่าละเอียดเฉย
ๆ ถ้าละเอียดเฉย ๆมันก็ไม่สร้างปัญญา เอาความสงบสร้างปัญญาเรา ลือจะทุกข์
ที่สุดนะถ้าภัยพิบัติเกิดขึ้นจริง ๆ พวกลือจะทุกข์ที่สุดเลย เพราะอะไร เพราะจะ
หันไปทางไหนก็ไม่มีทางไป มีจุดกลางอย่างเดียวแหละ ก็เคยบอกแล้วมิดฟ้ามัว
คืนที่วัน แต่มิดฟ้ามัวคืนเท่านั้นความกลัวทุกอย่างในตัวลือมันออกมาหมดแล้ว
เพราะไม่เคยเจอ ลือจะรอว่าพรุ่งนี้ต้องตายแน่ ๆแล้วค่อยทิ้งทุกอย่างเหรอ ลือ
ถามตัวเองว่าแน่ใจเหรอว่าตอนนั้นลือจะทิ้งได้จริง ๆเหรอ ตอนนั้นลือกลัวทุก
อย่างเพราะสิ่งที่ลือจะไปลือไม่รู้อะไรเลยใครก็ช่วยไม่ได้... ไซ้หรือเปล่า...

อาจารย์ไม้ทำมั่งกรทอง

(วันพุธที่ 30 มีนาคม 2548)

คำว่าใจนั้นก็คือจิตใจ ถ้าลึกลงไปก็คือมีความรู้สึกในทางที่ดี ในความรู้สึกนั้นมันรวมทุกอย่างเข้าไป มันเป็นตัวตนไม่ได้ มันจับต้องไม่ได้ ที่อาจารย์ได้สอนก็คือมันเป็นพลัง แต่พลังนั้นมีความละเอียดเข้าไปในนั้นอีก อย่างเช่นเวลาเราโกรธ เราก็ไม่รู้ว่าไอ้ตัวโกรธนั้นที่ข้างล่างเขาสอนมันเป็นยังไง แต่ก็ทำให้เราทุกข์ใจได้ เราไม่สงสาร สงใสในตัวเองหรือ... ไอ้ตัวโกรธไม่เคยเห็น ไม่รู้ว่ามันเป็นรูปร่างยังไง แต่ทำให้เราทุกข์ใจได้ มันไม่มีรูปร่าง ฉะนั้นในความรู้สึกนั้นมันต้องมีความเป็นพลัง เหตุที่ต้องเป็นพลังเพราะว่า มันเป็นของละเอียด อาจารย์หลังที่ฝึกให้ละเอียดก็คือ เราต้องฝึกพลังตัวเรา ในพลังนั้นใจเราละเอียด ก็จะรู้ว่าไอ้ตัวโกรธนั้นนะมันมาจากไหน...ต่อไปมันจะไปไหน... แล้วเราจะระงับยังไง ฉะนั้นเวลาที่มันโกรธขึ้นมา ฉะนั้นเวลาที่มันโกรธกำลังเกิดขึ้นแล้วนั้นคือละเอียดขึ้น เราให้ระงับก็คือเรามีความเย็นที่จิตลงในจุดกลาง เอาทุกอย่างลงในจุดกลางเพราะในจุดกลางนั้นมีความเย็นสบายอยู่ นั่นละตัวโกรธมันจะหายไป อะไรที่ทำให้เราทุกข์เราลงในจุดกลางได้ เพราะในจุดกลางนั้นมันไม่มีความอะไร มันมีแต่ความเย็นสบาย ยิ่งลึกลงไปก็มีแต่ความเย็นสบาย เราจะทุกข์เรื่องอะไร เราจะทุกข์อะไรก็ลงในจุดกลางซะ มันก็ระงับไปเอง ยิ่งลงเข้าไปได้มันหายไปทันที มีแต่ความสงบเย็นที่จิต ฉะนั้นที่อาจารย์หลายองค์ก็สอนว่าอะไรก็ลงในจุดกลางซะ อยากจะไรก็ลงในจุดกลาง อยากจะรู้อะไรก็ลงในจุดกลาง อยากจะรู้อดีตชาติก็รู้ในจุดกลาง เพราะในจุดกลางนั้นเป็นประตู ประตูในนี้...ประตูในอนาคต...และประตูในอดีต ที่แรก ๆ ที่อาจารย์ให้เราเปิดประตูนั้น เพื่อเปิดไปเจอสายทอง แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นเมื่อเราเจอสายทองนั้นเรามองกลับมาดู...เออ...ประตูที่แล้ว ๆ มานี้มันมืด มันสกปรก มันถึงเปิดไม่ได้ นั่นคือเราเข้าไปในสายทองแล้วเรามองย้อนกลับ เราก็จะเห็นว่าในอดีตนั้นที่เราไม่เจอสายทองเพราะมันสกปรก ใจเราสกปรกมานานแล้ว ฉะนั้นเราสกปรกมันก็ทำประตูมันเปิดไม่ได้ จึงมีคำสอนที่ข้างล่างบอกว่า “ถ้า

ใจสะอาดก็เหมือนกระจก” ชัดเงาเท่าไรเราเริ่มเห็นตัวเราเท่านั้น ออ...เราเริ่มเห็นชัดตัวเราแล้วว่าในอดีตชาตินั้นเราคิดตัวนี้ เราคิดตัวนั้น ที่ทำให้เราไม่หลุดพ้นก็คือตัวนี้ ในสิ่งที่ติดเราก็คือว่ามันอยู่ยืน คงทน เราได้ตายจากตัวสังขารนี้มานานแล้ว นั่นก็คือเมื่อเราเกิดมานั้นมันมีเหตุที่ทำให้เกิด เหตุตัวนั้นก็คือ “ตัวกรรม” ทุกคนเกิดเพราะกรรม ถ้าไม่มีกรรมที่ต้องมาชดใช้ ก็ไม่ต้องมาเกิด เราเจอใครเราก็ผูกพัน เพราะมีหนี้เวรกรรม ต้องใช้ปัญญาให้รู้มัน หากปัญญาไม่ทันแล้ว เราก็ตายจากที่นี่แล้วเราก็จะเกิดต่อไป อย่างเช่นที่เรารู้ว่าอดีตชาติที่ผ่านมาเราไม่รู้อะไร เมื่อเราตายจากนี้เราเกิดไปที่อื่น เราไม่รู้ที่เราเคยเกิดมาเป็นอย่างไร ฉะนั้นอยากจะรู้อะไรก็รู้ในจุดกลาง อยากจะรู้ว่าภัยพิบัติอีกไม่กี่ปีนี่ก็รู้ในจุดกลาง อย่างเช่นปีนี้จะมีการรบมากขึ้น จะมีภัยพิบัติเกิดหลายที่มากขึ้นก็รู้ในจุดกลาง ถ้าข้างบนเขามองจากจุดกลางแล้วมาบอกให้เราฟัง เรามาฝึกตามที่ว่า ที่ข้างบนบอกนั้นนะจริงไหม โดยที่เอาตัวเราพิสูจน์ ธรรมะแรก ๆ ก็บอกแล้วว่าอย่าเพิ่งเชื่อ จะเป็นพระแม่องค์ธรรมก็อย่าเพิ่งเชื่อ จะเป็นใครก็อย่าเพิ่งเชื่อให้พิสูจน์ก่อน พิสูจน์จนแน่ชัดให้เกิดศรัทธา เมื่อศรัทธาแล้วความตั้งใจมันจะเกิดขึ้นเอง ทุกวันนี้ที่เราช้า เราไม่ได้จุดกลางเราไม่ได้อะไรเลย บอกในใจกับตัวเองสิ...เราศรัทธาต่อพระแม่องค์ธรรมน้อยไป เหตุที่น้อยเพราะเราติดอยู่ข้างล่าง เรายังวันเวียนอยู่ข้างล่าง อาจารย์หลายองค์บอกว่าเราเคยอยู่ข้างล่างมาหลายเที่ยวแล้ว นานแล้วเราก็ยังจะติดอยู่ข้างล่างอีก จนอาจารย์หลายองค์ก็สอนว่าทำไมยังติดอยู่ข้างล่าง ที่ ๆ เราอยู่มันอยู่ข้างบนนะ ข้างล่างมันแค่ชั่วคราวช่วยามเกิดมาเดี๋ยวก็จากกันไป ใจก็ต้องรู้ว่ามันอยู่ไม่คงทน ...จะทำยังไงก็ใช้ปัญญาตัวนี้ อย่าไปติดข้างล่างจนเกินไป ถ้าติดข้างล่างจนเกินไปแล้วเวลาที่เราต้องละสังขารแล้วมันจะทำใจกันไม่ได้ เวลาภัยพิบัติใหญ่ ๆ มาเราก็จะทำใจกันไม่ได้ถึงอาจารย์แรก ๆ ก็บอกว่าถ้าเราได้จุดกลางของเราแล้ว รู้จุดกลางจริง ๆ แล้ว เราจะทำอะไร เราตัวเองรอดได้อยู่แล้ว จนถึงทุกวันนี้เราก็ยังตอบตัวเองไม่ได้ว่า ถ้าละจากสังขารแล้วเราเป็นยังไง เราคิดว่าทำบุญแล้วคงเป็นสิ่งที่ดีนั่นคือถูกส่วน

หนึ่ง แต่ในสิ่งที่ดีนั้นเราเข้าใจว่ามันดีมาก ๆ ในสิ่งที่เราคิดหรือเปล่า นั่นเราคิด
เข้าข้างตัวเอง เพราะข้างบนนั้นจิตใจเป็นใหญ่ อาจารย์แรก ๆ ก็สอนว่าให้จิตใจ
สะอาดก่อน ถ้าเราทำอะไรจิตใจไม่สะอาดแล้ว ทุกอย่างก็ขึ้นมั่วหมด เมื่ออะไร
ที่ขุนมัวมันก็ได้ไม่เต็มที จงเตือนตัวเองไว้ว่าเราอยู่ข้างล่างอีกไม่นานนะ
อาจารย์ใหญ่ลงมาเยอะแล้วนะ นั่นคือเป็นคำเตือนว่าภัยพิบัตินี้มันอยู่ใกล้ ๆ นาน
แล้ว ที่อาจารย์ฟ้าก็บอกว่าตอนนี้ลูกตาเราไม่มีแล้ว แล้วดูทุกวันนี้ลูกตาเรามี
ไหม ก็มันไม่มีแล้ว เมื่อลูกตาไม่มีก็ไม่วู้ในสิ่งที่ทำมันชั่วหรือดี ขอให้มันถูกใจ
แล้วทำได้หมด คือลูกตาไม่มี ต้องบอกตัวเองแล้วว่า ให้อุจกกลางนี้มันไม่ใช่ง่าย
ๆ ไม่ได้ ถ้าเราคิดว่าได้อุจกกลางง่าย เรากำลังหลงทาง อย่าลืมอะไรที่มันง่าย ๆ เราก็
ทิ้งง่าย เพราะความง่าย ๆ โอกาสสุดท้ายมันจะเสียดายเมื่อสังขารเราต้องวาง
อาจารย์หลายองค์ก็บอกว่า โทษใครไม่ได้นะ นั่นละต้องโทษตัวเราเอง

อาจารย์ไม้ทำมั่งกรทอง

(วันจันทร์ที่ 4 เมษายน 2548)

การเขียนที่จิตนั้นนะ คำว่าเขียนที่จิตนี้มันต้องเป็นไปเอง อย่าไปกำหนดให้เป็น อย่าไปตั้งใจให้เป็น ถ้าไปกำหนดให้เป็นแล้วบางทีมันจะหลอกเรา เพราะจิตมันเป็นของละเอียด ถ้าของละเอียดเรายังไม่รู้เท่าทันแล้วนั้น มันจะทำให้เราเข้าใจที่เราไม่รู้กลับไม่ได้รู้ของจริง เหมือนอาจารย์ที่หลายองค์เขาสั่งสอนว่า เรากินข้าวแล้ว เรามีหน้าที่กินข้าว กินไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องไปกำหนดว่าต้องกินกี่คำ ไม่ต้องไปกำหนดว่า คำหนึ่งต้องใหญ่แค่ไหน เรากินเข้าไปเรื่อย ๆ กินเข้าไปมันต้องมีวันใดวันหนึ่งที่มันอิ่มขึ้นมา เมื่อมันอิ่มขึ้นมาแล้ว ก็เออ...เวลาอิมนี้เราจะกินต่อไม่ไหว มันจะรู้สึกอึดอัด มันไม่มีความอยากที่จะกินต่อ นั่นก็คือว่าเราอิมแล้ว...เหมือนกัน เวลาเขียนที่จิต แรก ๆ จะสงสัยกันว่าไอ้เขียนที่จิตมันเป็นอาการยังไง มันจะรู้ได้ยังไงว่ามันเป็นเขียนที่จิต มีอาจารย์หลายองค์ก็เปรียบให้ฟังว่า วันไหนที่เราสบายใจ วันที่เราสบายใจที่โล่งใจ อาการมันคล้ายอย่างนั้น อย่าลืมนะ มันเป็นแค่อาการมันคล้ายอย่างนั้นนะ มันไม่ใช่ของจริง คล้ายกับจริง อาจารย์ก็สอนว่าไอ้คล้ายอย่างนี้น้อยนะไอ้เขียนที่จิต มันก็เริ่มจากสบายใจ โล่งใจ อาจารย์ก็ได้พูดต่อว่าไอ้คำว่าโล่งใจ สบายใจ มันมีความสุขจริง ๆ ความสุขขณะนั้นนะตัวเองบอกตัวเองได้ ก็บอกเออ...หาอย่างนี้ไม่มีแล้ว มันสบายใจอิมใจ อาการอย่างนี้มันมีกันทุกคน แต่ไม่บ่อย สงสัยไหมว่าทำไมมีกันทุกคนแต่ไม่บ่อย นั่นก็คือว่าขณะจิตที่เราทำงาน ทำอะไรนี้มันยังมีช่วงที่สบายใจได้ นั่นคือมันยังไม่เที่ยง ไอ้คำว่าจิตของเรามันแน่นอนมันก็ไม่เที่ยง มันยังมีอาการเกิดขึ้นได้ เสร็จแล้วเราดูอาการนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นมันสบายใจ มันโล่งใจมันดีใหม่ ตัวนี้เราตอบด้วยตัวเองได้ เพราะมันเกิดขึ้นมาทุกคน จะเป็นมากเป็นน้อย แต่ขณะที่เป็นนั้นนะความรู้สึกนั้นนะ ตัวเราจะบอกได้เออ...มันโล่งไปหมด มันสบายใจไปหมดก็มีอาจารย์บางองค์สอนว่าในวันนั้นนะ ถ้าอาการอย่างนี้เกิดขึ้นทั้งวัน ความอยากก็ไม่มี ไอ้บางทีที่จะหิวข้าวจริง ๆ ก็ยังจะไม่หิว...แปลกใหม่ แปลกที่ว่าถ้าจิตใจสบายแล้วนี้ ทุกอย่างก็สบาย นั่นก็คือว่าทุกวันนี้ เราหนักใจ เราเหนื่อยใจ

เพราะจิตเราไปวุ่นวายตลอด ไม่ว่าเรื่องใด ไม่ว่าเรื่องอะไร เราไปวุ่นวายตลอด ก็มีอาจารย์บางองค์ก็สอนว่า เอาสิ่งที่มีประโยชน์ทำซะ สิ่งที่ไม่มีความประโยชน์ หรือไม่มีสาระให้ทิ้งไปซะ ถ้าไม่หัดวางแล้ว อาจารย์บางองค์ก็สอนว่า เราจะวางก็ตอนเมื่อสังขารเราจะแตกดับ หรือที่เรียกว่าตายนั่นเอง เราจะรอเวลานั้น หรือ... แล้วถ้าเกิดเวลานั้นมาถึงกันทุกคน อาจารย์บางองค์ก็ถามต่อว่า เมื่อถึงตอนนั้นนะเราแน่ใจว่าเราวางได้หรือ เพราะเราไม่รู้อะไรมาเลย เราไม่ได้สัมผัสเย็นที่จิต เราไม่ได้สัมผัสว่าถ้าจุดกลางมันเย็นสบายออกยังไง นั่นคือเรายังไม่เจอสักครั้ง เมื่อไม่เจอสักครั้ง เมื่อสังขารมันแตกดับ แน่ได้ยังไงว่าเราสามารถจะวางได้ อาจารย์บางองค์ก็สอนว่าหัดวางซะตอนที่เรายังไม่เป็นอะไรกัน ถ้าเราไม่วาง ไม่รู้จักวางบางสิ่งบางอย่างเข้า มันก็มีคำถามว่าเราจะเหนื่อยใจตลอดหรือ มันก็คล้ายกับว่าเราเกิดมาทั้งที จะทุกข์ใจจนตลอดชีวิต มันคุ้มค่าต่อการเกิดหรือ เพราะมันไม่คุ้มค่าต่อการเกิดนะ มันก็มีคำถามต่อว่า ถ้าต้องเกิดต่อไป แล้วเป็นสภาพอย่างนี้ อาจารย์บางองค์ก็สอนต่อเราไม่เบื่อหน่ายหรือ ไม่ต้องดูอื่นไกล คุณคนที่มาที่นี่ แล้วก็จากไปที่ละคนทีละคน เขาจากไปโดยที่ต้องรับสภาพของแต่ละคนไป แต่แล้วเขาก็ได้จากเราไปแล้ว เรานึกย้อนกลับ นึกย้อนกลับว่าถ้าคน ๆ นั้นยังอยู่แล้วทำอย่างไร วางอย่างไรเขาจะมีคุณค่ามากกว่านี้อีกเยอะ สิ่งที่เขาต้องเป็น อย่างน้อยก็ทำให้เขาสบายใจ ไม่ต้องทนทุกข์ใจ เพราะว่าสิ่งที่เจอสิ่งที่พบ มันเป็นเพียงสังขาร แล้วเราเอาจิตใจเราเข้าไปเกี่ยวข้องกับเท่านั้น เราก็บอกตัวเองว่าถ้าเราวางซะตอนนี้นะ สังขารเป็นอะไร เจ็บป่วยอะไร มันก็เป็นเรื่องสังขาร แต่จิตใจเราสบายได้ ทุกข์สังขารหน่อยแต่มีมันไม่ทุกข์ใจมาก นั่นก็เริ่มปล่อยวางสังขาร นั่นก็คือว่าตัวตนมันไม่มี เมื่อตัวตนไม่มีแล้วสังขารมันเจ็บป่วย มันจะเป็นอะไร เราก็บอกกับตัวเองได้ว่าเราพร้อมที่จะวางทันที เพื่อที่จะเอาจิตออกจากจุดกลางระหว่างคิ้วตามที่เรากล่าว ตามที่อาจารย์สอนมาหลายองค์ “แต่ก่อนที่จะออกจากจุดกลางระหว่างคิ้วให้ได้ นั่นมันต้องมีความสว่างในที่จุดนั้น ไม่เช่นนั้นทางออกเราจะดูไม่เป็น เพราะจิตที่จะออกจากจุดนั้น

จริง ๆ แล้ว มันต้องมีแสงนำทางขึ้นไป นั่นก็คือว่าเราต้องมีจุดสว่างในจุดกลางระหว่างคิ้ว จุดสว่างในจุดกลางระหว่างคิ้วนั้นนะ เราก็เอาเยื่อที่จิตเข้าไปอยู่ในนั้นอีก เมื่อไม่มีตัวตนเข้า นอกจากจุดไม่มีตัวตน มันมีแต่ความว่างเปล่า ความเยื่อที่จิตก็จะมากขึ้น นั่นคือเป็นวิธีที่จะละสังขารได้จริง ๆ” ถ้าเราต้องละสังขารขึ้นมาจริง ๆ เราได้ฝึกวิธีนี้มานานแล้ว ความกลัวต่าง ๆ จะหายหมด เพราะมันเป็นเรื่องสังขาร เราแยกแยะออก ฉะนั้นถ้าเราได้ออย่างนี้จริง ๆ แล้ว บอกกับตัวเองนั้นนะ คู่มาต่อการเกิดแล้ว แล้วจบกันเสียที ไม่ต้องไปห่วงว่าทำบุญไปแล้วอยากจะเกิดมาดี ๆ ทำบุญกับอาจารย์ไม่ว่าองค์ใด องค์หนึ่งก็อยากจะเกิดมาดี ๆ เราแน่ใจหรือว่าสิ่งที่เราตั้งความหวังนี้ จะเป็นจริงอย่างที่เรบอก ในเมื่อเราไม่รู้อะไรสักอย่าง จริงอยู่เราตั้งใจทำบุญ เราทำเช่นใดก็ได้ผลเช่นนั้น แต่เราทำเช่นใดก็ได้ผลเช่นนั้น โดยที่เราไม่รู้อะไรสักอย่าง ที่จะสัมผัสได้ มันก็จะตรงกับอาจารย์หลายองค์ที่สอนว่า “รู้จริง รู้ตัว รู้ซึ่ง” เมื่อรู้ซึ่งแล้ว นั่นละสิ่งที่เรากล่าวในใจมันจะบอกกับตัวเองว่าใช่แน่นอน หลัง ๆ อาจารย์ได้สอนให้พยายามจุดให้สว่างในใจของเรา ลองบอกกับตัวเองว่าทำไมต้องจุดสว่างในใจของเรา เพราะภยพิบัติเราต้องเอาไปใช้ตอนนั้น ต้องบอกกับตัวเองด้วยว่าไม่มีไม่ได้ด้วย เพราะตอนนั้นที่พึ่งมีแต่จุดตัวนี้ ปัญญาที่จะเกิดตัวนี้ก็เอาตัวนี้ไปใช้ อะไรที่มันเป็นของละเอียด เพราะภยพิบัติมันเป็นของละเอียดเราก็เอาของละเอียดป้องกันละเอียด ไอ้ภยพิบัติที่เราเจอนั้นนะมันของละเอียดที่จะทำร้ายเรา อาจารย์หลายองค์ก็สอนว่าทำไมต้องฝึกละเอียดให้ได้ เพื่อนำไปใช้ตอนนั้น เอาจุดสว่าง...อย่าลืมนะ ไอนั้นเขาเป็นพลังละเอียดมา จุดสว่างก็เป็นพลังละเอียดที่ออกไป เราก็จะเข้าใจว่าทำไมเรานั่งใจจุดกลางระหว่างคิ้วแล้ว ที่อาจารย์สอนบ่อยว่าแผ่ทั่วกายสังขาร แล้วเย็นสบาย ให้กายมันเย็นสบายสามารถทำได้นะ ไอ้ที่เราว่าเมื่อย ๆ นะ นั่งมานาน ๆ เอาจุดนี้แผ่ออกไปทั่วการสังขาร...ทำได้ แล้วจุดสว่างมันเป็นยังไง... เวลามันเกิดขึ้นเอง ใจมันจะบอกเราเอง แต่ต้องอย่าลืมว่า จุดสว่างที่เกิดต้องมีความเย็นเกิดขึ้นด้วย เพราะความเย็นนี้เป็นความเย็นที่จิตที่สงบมาก ๆ

อย่าไปกำหนดจุดให้มีดวงออกมา มีแสงออกมาอย่างนั้นไม่ใช่ เพราะเป็นการ
เคาให้มันเกิด มันบังคับให้เกิด จะเปรียบก็คือขณะที่เรากินเข้าไป เราก็บอกกับ
ตัวเองว่าอิ่มแล้ว...อิ่มแล้ว คือไปบังคับตัวเองว่าอิ่มแล้ว แต่จริง ๆ ยังไม่อิ่ม แต่เรา
ก็ไปบอกตัวเองว่าอิ่มแล้ว...อิ่มแล้ว ลักษณะเดียวกัน เมื่ออิ่มแล้วเราบอกตัวเอง
ว่าอิ่มแล้ว อีกสักพักหนึ่งเราไม่กำหนดมันก็หิวขึ้นมาทันที นั่นคือไม่อิ่มไม่จริง เอา
ไปพิจารณานะ เย็นก็คือเย็นที่จิต เย็นต้องสบายมีความสงบ จากความสงบก็
พิจารณาคำสอนของที่อาจารย์แต่ละองค์ที่สอนไป เหตุและผลคืออะไร เหตุและ
ผลเข้าไป อย่าเย็นสบายแล้วนั่งที่อ ๆ แล้วไม่รู้อะไร มันเป็นดังว่าเป็นท่อนไม้
ท่อนหนึ่ง แต่ไม่มีปัญญาที่เกิดขึ้น นั่นก็ไม่ใช่หนทางที่ถูกต้อง เราต้องสงบแล้วต้อง
พิจารณาธรรมอาจารย์ที่สอนถามมันเข้าไป อะไรที่ยังไม่รู้ซึ่งถามมันเข้าไป ถาม
จนเรารู้ซึ่งแล้วนั้นละผ่านตลอด แล้วไม่ต้องไปถามอีก

และหนักนะ นั่นละคำว่ามีตัวตน ในขณะที่เรานั่ง เราก็บอกตัวตนนั่ง เราไม่รู้อะไรก็บอกตัวตนรู้ จิตมันเป็นพลังอย่างหนึ่งที่เข้าไปนั่น จิตที่ละเอียดมันจะมีความสุขเข้าไปลงในจุดกลาง ฉะนั้นคำว่าปัญญานั้น มันคือปัญญาอยู่ในจิตที่เป็นพลังเพื่อแยกแยะตัวตนให้ออก ที่แยกแยะตัวตนให้ออกเพื่อว่า เวลาที่ทุกข์ขึ้นมา นั่นเราก็บอกเออ...เดี๋ยวมันก็ผ่านไป เหตุที่เราทุกข์ต่อเนื่อง ต่อเนื่อง เพราะการมีตัวตนเข้าไปเกี่ยวข้องนะ เมื่อการมีตัวตนเข้าไปเกี่ยวข้องดังนั้น แยกไม่ได้ ทำไม่ได้ จิตก็ยิ่งวุ่นวายใหญ่ โอ...ที่อาจารย์สอนประตูลุศุขท้ายที่หนักก็คือ “การมีตัวตน” แต่ประตูลุศุขท้ายนั้นรูปเปิดมันรูปเดียว แทบจะมองไม่เห็น ไม่ใช่ไม่มีอยู่...มีอยู่ แต่แทบจะมองไม่เห็น เพราะฉะนั้นถึงยาก ประตูลุศุขท้ายมันหนัก เราจะเปิดออกได้ต้องใช้ปัญญาละเอียด เพราะฉะนั้นปัญญาละเอียดมันต้องแหลมคม แหลมคมที่ว่าขณะที่เรามีกุญแจเปิดนั้นตรงรูปพอดี ถ้าตรงรูปพอดีแล้วไอ้ประตูลุศุขท้ายที่สว่างมันจะโผล่ออกมา โอ...การมีตัวตนนี้หนักหนาสาหัสมาเป็นปี ๆ พัน ๆ ปี หมื่น ๆ ปี เราก็คิดว่ามันเป็นอย่างนี้เอง เราวุ่นวายการมีตัวตนมานานแสนนาน มาทุกข์กับการที่ตัวตนมากมาย เหตุใดปัญญาถึงหาไม่เจอ จุดแรกก็คือ “การติดยึด” อาจารย์หลายองค์ก็บอกว่า จุดที่เราอยู่ หรือทางที่เราจะขึ้นไปนั่นอยู่เบื้องบน ใจก็รู้ ๆ อยู่ว่าที่อาจารย์บอกนั่นมันเป็นของจริง แต่หาไม่พบ จุดกลางที่นำพาไปก็รู้ว่าที่นี้ แต่ก็เปิดไม่ออก อาจารย์ถึงบอกว่าเออ...เราลองความสงบเย็นที่จิตลงในจุดกลางนั้น เหตุที่เกิดขึ้นมันคืออะไร โอ...การมีตัวตนที่ติดถือ ยึดติดมานานนั้น เราต้องวุ่นวายกับสิ่งเหล่านี้มานานแสนนานนั้น เราก็นั่งพิจารณาต่อว่ามันมีประโยชน์อันใด อาจารย์แต่ละองค์ก็สอนว่าเราเพียงใช้ชั่วคราวช่วยยาม ณ.ถึงขณะหนึ่ง ณ.ถึงจุดเวลาหนึ่ง การมีตัวตนก็ต้องแตกสลายไป ห้ามไม่ได้ จะไม่เป็นอะไรก็ได้มันเป็นไปตามสภาพแต่ละสภาพ เหตุของการไปแต่ละคนไม่เหมือนกัน มีคนไปดี มีคนทรمانก่อนไป มีคนเจ็บปวดมาก ๆ ก่อนไป จนมีบางคนทำร้ายตัวเองที่จะไป เพราะคิดว่าสังขารที่มันอยู่นั้นมันทุกข์มากมาย ก็ทำร้ายสังขารตัวเองไปซะ แต่หาใช่ว่าทำแบบนั้นแล้วมันจะสิ้นสุด...ก็

ไม่ใช่ มันก็เหตุที่ต้องก่อ ต้องเกิดอีกนานนับไม่ถ้วน ทำไมนานนับไม่ถ้วน เพราะว่า กรรมที่ทำนั้นมันต่อเนื่อง ต่อเนื่องโดยที่เราไม่มีได้หยุดกรรม เมื่อเราไม่หยุดกรรมมันก็ต่อเนื่อง ต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด จนสังขารไม่ไหวกรรมที่ทำก็ ตามต่อไปอีก ต่อไปกับการเกิดเมื่อไรก็ไม่รู้ อีกนานเท่าไรก็ไม่รู้ ฉะนั้นอาจารย์ แรก ๆ ถึงให้หยุดกรรมซะ เพื่อว่าเป็นเหตุที่ไม่ต้องมาให้เกิด เรานั่งในจุดกลาง ระหว่างคือ เรานั่งเข้าไปเหตุที่ไม่ต้องเกิดก็ที่อาจารย์บอกว่ามาเกิดนี้มีอยู่ 2 อย่าง คือ มาทางหนี และมาใช้หนี เราหนีใครไม่พ้น เราก็ใช้หนีเขานั้นละ อย่างเช่น เราคิดหนีเขา ก็ต้องใช้หนีเขาจนหมด ถึงเป็นอิสระได้ ส่วนการทวงหนี บางคน เป็นข้าเรา บางคนเป็นหนีเรา ถึงเราไม่เอาเขาก็ต้องมาชดใช้เรา นอกจากเรา อโหสิกรรม แต่ก่อนอโหสิกรรมนั้น ยังไงเขาก็ต้องชดใช้เรา เพราะการพูดเปล่า ว่าอโหสิกรรมนั้น กรรมนั้นหายไม่ใช่ เพราะกรรมนั้นได้ทำไปแล้ว เมื่อกรรม นั้นได้ทำไปแล้วก็ต้องมีผลจากกรรม เมื่อมีเหตุก็ต้องมีผล แม้ว่าต้นเหตุนั้นเขา อโหสิกรรมก็ไม่ได้ ไม่เช่นนั้นอโหสิกรรมตลอด ๆ ไปคนที่ทำก็สบายสิ ก็ไม่ ต้องรับกรรม อย่างนี้ผิดหลัก นั่งในจุดกลาง นั่งละเอียดไป เออ...ที่อาจารย์พูด ถูกต้อง ถ้าเราไม่หยุดหนีเวรกรรมกับใคร นั่นก็คือเรากำลังสร้างเหตุ จากที่เรามี หนีเวรกรรมกับคนนั้น ต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด นั่นก็คือเรายอมรับในสิ่งนี้ เรา ยอมรับในสิ่งที่เราทำ ไม่มีใครทำ...เรานั้นละทำ เพราะเราได้สร้างเหตุ เมื่อสร้าง เหตุแล้วยังไงก็ต้องมีผล นั่งในจุดกลางพิจารณาว่า เออ...ไปเจออาจารย์องค์หนึ่ง สอนว่า ถ้าเราไปตีหัวเขา เขาก็จะรอตีกลับใช้เวลาเป็นสิบปี โอ้โฮ...สิบปีมัน นานหนักหนานะ แล้วในสิบปีนั้นเราทำกรรมต่อเนื่องหรือเปล่า เราแน่ใจว่าใน สิบปีนั้นเราจะไม่ทำกรรมอะไรเลยหรือ เราก็บอกกับตัวเองว่า... ไม่รู้ ไม่แน่ใจ เมื่อไม่รู้ เมื่อไม่แน่ใจนั้น ก็หยุดการสร้างกรรม ณ.ขณะนี้ไม่คิดจะทำหรือ โดยการ ให้อภัยทุกสิ่งทุกอย่าง โดยการให้ความเมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เพื่อที่ว่าจิตเมตตา นั้นมันยิ่งใหญ่ โดยได้ยื่นไหมว่าอรหันต์ถ้าเอาเนื้อนั้นไปแก้หัวเขาได้ อรหันต์ องค์กรนั้นยอมแกล่เนื้อเพื่อแก้หัวให้สัตว์โลก เมื่อนั่งในจุดกลางระหว่างก็ก็โอ...

เขายอมสละชีวิต เขายอมเจ็บปวด เพื่อให้สัตว์โลกหายหิว เพื่อให้สัตว์โลกหาย
ทรมาณ แปลว่าอรหันต์องค์นั้นความเมตตาอันยิ่งใหญ่หนักหนา ยอมรับความ
เจ็บปวด ยอมรับความลำบากของตัวเองเพื่อสัตว์โลก เมื่อนั่งนิ่งในจุดกลางเรา
โอ...คุณค่าของอรหันต์องค์นี้ยิ่งใหญ่หนักหนา เมื่อนั่งไปพิจารณาไปมันมี
ความสุขนะ สุขจากพิจารณา เออ...สมองเรา เออ..ปัญญามันเพิ่มแสงสว่าง เออ...
มันเป็นเช่นนี้เอง แล้วเราสามารถที่จะเมตตาแบบอรหันต์องค์นั้นได้ไหม
ทำไมเราเสียสละแบบนั้นไม่ได้ ทำไมเราทำอย่างอรหันต์องค์นั้นไม่ได้ เพราะยัง
กลัวสังขารเจ็บ เพราะที่จะทนลำบากเพื่อคนอื่นยังไม่มี โอ...เราเสียสละเพื่อคน
อื่นยังไม่มี ยังยึดอะไรตัวตนเพื่อตัวเองสบายไว้ก่อน จะทำอะไรก็เพื่อตัวเอง
สบายไว้ก่อน แล้วสิ่งที่ลำบากเพื่อคนอื่นมันจะเห็นหรือ เราจะเห็นความสุขจาก
ที่เราทนลำบากเพื่อเขาไหม ก็ไม่เกิดขึ้น เออ...มันเป็นเช่นนี้เอง ความติดยึด
ความสบายที่อยู่ข้างล่างนั้นมันบดบังทุกสิ่งทุกสิ่งทุกอย่าง บดบังแม้กระทั่ง
ปัญญาที่มันจะเกิด เพราะการติดยึดนี้หลงตัวเองตลอดเวลา หลงตัวเองว่ายัง
สบายคืออยู่ หลงตัวเองว่าตัวเองคงไม่เป็นอะไร หลงตัวเองว่าคงอีกนานที่จะตาย
นั่งในจุดกลางนี้ โอ...มันหลงตัวเองถึงขนาดนี้ บดบังปัญญาตัวเองหมดที่จะเห็น
ของจริง นั่งในจุดกลางพิจารณาไป โอ...เป็นเช่นนี้เอง “สังขารนั้นคือประตูลูก
สุดท้าย” ความมีตัวตนนี้หนักหนา ต้องใช้ปัญญาแหลมคมมาก ๆ ที่จะเปิดออก
มีบางคนไปดีแล้วไม่เข้าใจ อาจารย์สอนเราเข้าใจนะ

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันอังคารที่ 12 เมษายน 2548)

เรานั่งมาถึงนี้ความโลภก็ต้องไม่มี ความโลภวัดยังไง ก็คืออะไรที่มันกินตัวก็คือความโลภ ฉะนั้นคนที่มีเงินมาก ๆ เขาซื้อได้ แปลว่าโลภก็ไม่ใช่ เขาซื้อได้ แต่ในขณะที่เราซื้อไม่ได้แต่เราอยากเหมือนแบบนี้...เหนื่อย! นั่นคือกินตัว นั่นคือความโลภ ฉะนั้นไอ้ความโลภทำมาหากินได้ไหม...ได้ ถ้าถามว่าเราไม่ทำงาน ไม่อะไร มีคนเลี้ยงเราได้ไหม บอกมีแต่เลี้ยงเราตลอดไหม...ไม่ตลอด อาจารย์ก็ถามเราตลอดได้ไหม...ก็ไม่ได้ เมื่อไม่ได้ซื้อก็ต้องทำงาน เพื่อสังขารซื้อแต่... แต่คืออะไร เอาความพอดี คือทำแล้วสบายใจ ก็เหมือนที่อาจารย์วัด อีกคนหนึ่งซื้อแพง ๆ ได้ แต่ซื้อจะซื้อแบบนี้เพื่อให้เหมือนอย่างเขาไม่ได้ อันนี้คือความโลภ เหมือนกับคนที่มียุญเยอะ อีกคนมียุญน้อย ไอ้คนที่มียุญน้อยก็ทำตัวเหมือนกับคนที่มียุญเยอะไม่ได้ ยังไงก็ทำไม่ได้ เพราะอะไร เพราะมาไม่เท่ากัน มีอะไรให้มาไม่เท่ากัน แล้วทำมาไม่เท่ากัน เมื่อมาไม่เท่ากันเขาได้เท่านี้ เออ... ยินดีด้วย เสร็จแล้วเราได้แค่ไหน เราได้แค่นี้ก็ถามคนที่ได้เยอะ เขาแก้อย่างไร ได้ตัวนี้ตัวถามก็คือสร้างปัญญาให้เรา เห็นไหมมันเป็นเหตุเป็นผลอยู่ในตัว เออ... อะไรที่อาจารย์บอก อะไรกินตัวคือความโลภ ก็เหมือนกันเวลาสงบ คนที่สงบกับคนที่สงบ วิธีสงบไม่เหมือนกัน แต่ผลจากสงบต้องเหมือนกัน หนึ่งดูความคิดคนอื่นได้ไหม สงบมาก สงบน้อยก็ดูว่าลือทายถูกแค่ไหน ก็ที่อาจารย์ยกตัวอย่างกางเกง คนหนึ่งรู้กางเกงสีขาว อีกคนหนึ่งรู้กางเกงสีขาวมีลายดอกไม้ด้วย บางคนรู้ว่ากางเกงแต่ไม่รู้สีอะไร นั่นคือสงบในระดับหนึ่ง ถามว่าในสามหรือสี่คนที่อาจารย์ถามว่ากางเกงถูกไหม...ถูก ไอ้ที่ได้ว่ากางเกงอย่างเดียวกันก็ดีใจว่าถูก เพราะสงบในทางที่ถูก เพราะในสามคนที่มันได้เยอะมันก็บอกกางเกง ไซ้หรือเปล่า แต่ไม่ใช่คนหนึ่งบอกสี่ อีกสามคนบอกกางเกง ไอ้ที่ว่าสงบมันไม่ใช่หรอก...มันหลอก นี่คือวิธีวัด และที่อาจารย์บอกคนเดียวไม่ได้ เพราะอะไร ถ้าคนเดียวได้มันก็บอกแบบนี้ ๆ มันก็วัดไม่ได้ จริงหรือเปล่า นี่ก็เป็นเหตุเป็นผลกัน อย่างอาจารย์บอกต้องสามถึงสี่คน เพื่อในสามถึงสี่คน

ตรวจสอบกัน เามาคุยกัน สองคนก็ไม่ได้ สองคนเดี๋ยวลีงกัน ว่าของอ้วนูก
ของลื้อไม่ใช่ ฉะนั้นต้องมีคนที่สามหรือสี่เห็นหรือยัง จะรู้เหตุผลทำไมต้องสาม
หรือสี่คนที่อาจารย์ให้เหตุผลคืออะไรก็คือตัวนี้ ให้พวกเราตรวจสอบกัน อีกคน
หนึ่งได้แค่นี้ อีกสามคนได้ละเอียด ไอ้คนที่ได้น้อยก็ทำให้ดีขึ้น ๆ เพื่อให้ละเอียด
เท่ากับคนนี้ ไอ้คนที่ละเอียดสู้คนนี้ได้ ก็ให้ละเอียดเท่ากับคนก่อน ฉะนั้นคน
ที่ได้สูงสุดอยู่กับที่ไม่ได้ เพราะถ้าลื้ออยู่กับที่อีกคนตามทัน อ้าว...มีแค่นี้หรือ
ก็คิดว่าสูงสุดก็คือแค่นี้...แต่ว่าไม่ใช่ ฉะนั้นเห็นหรือยัง อาจารย์บอกว่าไม่ใช่รู้จุด
กลางแล้วสว่างแล้ว หยุดแค่ที่สว่างไม่ใช่ ให้ดูที่สว่างนั้นเอาไปใช้อะไร แล้ว
ใช้ได้จริงไหมตามที่อาจารย์บอกทำทีละอย่าง เห็นหรือยังอาจารย์วางแผนตั้งแต
นานแล้วนะอาจารย์ก็มาบอก เออ...มันคืออย่างนี้ ว่าโลก โกรธ หลงวัดยังงี้ รู้
ไฉยังงี้ว่ามัน โลก โกรธ หลง วิธวัดก็คือ “อะไรที่เกินตัวก็คือความ โลก” ไอ้
ความโกรธเห็นงายที่สุด ก็คือหน้าตา แล้วก็การพูดจา คนที่โกรธนี้ดูงายไหม...
ดูงาย แต่คนที่หลง วิธวัดคือยังงี้ ลื้อถามบางอย่าง ถามยากหน่อยมันตอบไม่ได้
เรื่อง เออ...นั่นไม่มีปัญญา นี้วิธวัดมีหมด ไอ้คนที่หลงนั้นนะลื้ออยากรู้ปัญญาแค่
ไหน ลื้อก็ถามเขา อย่างเช่นลื้อถาม 1+1เท่ากับเท่าไร...ตอบสอง เออ...แล้วถ้า
2+5-4+9 เท่ากับเท่าไร นั่นคือตัววัด เขาตอบไม่ได้ เราชอบ 1+1 เท่ากับ 2 แล้ว
2+2 เท่ากับ 4 แล้ว 4+4 เท่ากับ 8 อันนี้กลายเป็นการท่องจำ เข้าใจหรือยัง แต่
ปัญญาเอาพวกนี้เป็นตัววัด นี่คือนิปัญญาอยู่ตรงนี้ คือในเด็กคนนี้ถ้าเราถามยาก ๆ
แต่เขาตอบได้ นั่นคือปัญญาเขาดี ฉะนั้นการสร้างปัญญาก็ไม่เกี่ยวกับอายุ ใ้
หรือเปล่า ไม่ใช่ว่าคนแก่รู้อะไรมาก ๆแล้วจะรู้อะไรมากกว่าเรา...ไม่ใช่ ปัญญา
ไม่เกี่ยวกับอายุ นั่นก็คือรู้ว่าปัญญาสว่าง แล้วปัญญาวิธวัดคืออะไร เวลาถาม
อะไรอย่าง ตอบแล้วชัดเจนนั่นคือวิธวัด แต่ต้องสงบด้วย เพราะอะไรบางดีเวลา
มันโมโห มันก็เข้าข้างตัวเองตลอดแบบนี้ เราก็ต้องวัดเขาด้วย ฉะนั้นจะเข้าใจว่า
เวลาสามหรือสี่คนทุกวันนี้ที่ต้องใช้ก็คืออะไร ก็คือตัวนี้ หนึ่งไม่ให้หลง ไม่ให้
หลงทางว่าธรรมนี้ละ อีกคนหนึ่งได้แบบนี้ อีกคนหนึ่งได้แบบนี้ สามคนหรือสี่

คนได้สี่แบบ...ตายเลย ตายนะ ตกลงสี่องบแบบไหนกันแน่วะ อย่างน้อยมันก็
หนึ่งในสี่ต้องถูกอยู่คนหนึ่ง แต่รู้ไหมว่าใครถูก ฉะนั้นมันไม่เหมือนกัน

อาจารย์ไม่ทำคำ (ต่อ)

นั่งสงบเองได้เออะนะ เริ่มรู้หลัก รู้หลักวาง เมื่อวางแล้วความวุ่นวายใจ ไม่มี แล้วก็ขณะที่มันวุ่นวายใจ เพราะบางอย่างเราจะวางก็ยังไม่วางไม่ได้ สิ่งที่ไม่ได้ วางไม่สนิท ก็คือยังติดอยู่ ถึงจำเป็นแต่ต้องบอกตัวเองว่า ตอนนี้อยู่กำลังนั่งพิจารณาในจุดกลาง ถ้าตัวนี้ยังมีติดอยู่ สิ่งของมันละเอียดมันจะไม่เกิดขึ้น เพราะไอ้ที่ติดอยู่ก็เพราะว่ามันมีตัวเรา มีสังขาร ที่อาจารย์ข้างครึ่งบอกว่ากายสังขารไม่มี มีแต่จุดกลางระหว่างนิ้วสอนตั้งแต่แรก ๆ เพื่อให้เราละกายจริง ๆ อะไรที่เกี่ยวกับกาย ความวุ่นวายใจที่เกี่ยวกับกาย นั่นก็คือว่าถ้าเรามีกายขึ้นมาแล้ว เราก็คือว่าเรามีตัวตนเกิดขึ้น จริงอยู่เราต้องทำโน่น ทำนี่ มันตามสภาพที่ทำ แต่สุดท้ายถึงเราต้องทำมากแค่ไหน ต้องวุ่นวายใจแค่ไหนแล้วนั้น ถ้าสังขารมันต้องแตกแล้ว ถ้าสังขารต้องแตกดับขึ้นมาจริง ๆ เราต้องวุ่นวายใจ เรื่องต่าง ๆ มากมายนั้น มันก็ต้องวางอยู่ดี มันเป็นคำสอน คำสอนก็คือ เออ... วุ่นวายใจ หรือทำอะไรขึ้นมามันก็ขณะที่ยังมีตัวตน แค่นั้นนะ ถ้านอกตัวตน สังขารจะดีหรือมีดี ถ้าสังขารดีเราก็ทำมากขึ้นตามที่เราเคยคิด ถ้าสังขารแย่เราก็ทำได้เต็มที่ตามที่สังขารทำได้แค่นั้น จะมากกว่านั้นก็ไม่ได้ เพราะสังขารบังคับอยู่ ถึงจิตใจเราจะห่วยมากมาย จะวุ่นวายมากมายแต่สังขารมันได้แค่นี้ก็คือได้แค่นี้ นั่นแสดงว่าสุดท้ายยังงี้ ยังงี้ เพราะมีสังขารมันก็ได้เต็มที่ของสังขารที่ดำรงอยู่ นั่นคือถ้าเกินกว่านั้นมาก ๆ ก็คือรับไม่ไหวทำให้สังขารทุกซ์อีก เราก็พิจารณาว่า เออ... ก็เต็มที่ของสังขารที่ยังมีกำลังอยู่ เต็มที่ในสังขารที่มันยังมีอยู่ ถ้าสังขารเสื่อมทรามลงเราก็ทำอะไรน้อยลงตามสังขาร เพราะฉะนั้นที่ว่าอาจารย์ก็สอนว่าอันไหนที่มันจำเป็นที่ต้องทำเกี่ยวกับสังขาร ก็ทำเท่าที่จำเป็นเท่านั้น ไอ้ที่เกินไปที่มาเออะเอะที่ไม่เกี่ยวข้องที่ไม่สำคัญ ก็ให้วางซะ ไม่ให้มันเกี่ยวข้องเข้ามาในจิต เมื่อเรานั่งพิจารณาตามที่อาจารย์บอก พิจารณาในจุดกลางระหว่างนิ้วที่อาจารย์บอก มันก็เป็นในขณะที่สังขารยังดีอยู่ เมื่อสังขารไม่ดีขึ้นมา ถ้ามากเกินไปมันก็เป็นทุกซ์เข้ามา สิ่งที่เคยทำเต็มที่มันก็ไม่ได้ ก็น้อยลงตามสภาพ มัน

ก็จะรู้ซึ่งว่า เต็มที่ก็เมื่อสังขารยังคืออยู่ เมื่อสังขารเป็นอะไรขึ้นมาสักอย่าง มันก็จะเบาบางลงตามสังขาร แล้วนั่งพิจารณาต่อไปว่า โอ...เพราะสังขารเราถึงวุ่นวายขนาดนี้ ฉะนั้นที่อาจารย์บอกทำแค่พอสมควร ก็คือแค่พอสมควร พอสมควรในที่สังขารเราไม่ทุกข์ ทำแล้วสบาย ๆ บางครั้งมันก็เหนื่อยเพราะความจำเป็น ก็เหนื่อยในบางครั้ง เราก็นั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว แล้วนั่งพิจารณา เออ...ไอ้ที่นั่นแล้วไม่มีสังขารก็คือ เพื่อมันไม่ให้วุ่นวายที่อยู่ข้างล่าง เหลือแต่จิตลงในจุดกลางระหว่างคิ้ว เพื่อให้เย็นที่จิต อยากรู้จะรู้อะไรก็เย็นที่จิต ไม่มีสังขารเข้ามาเกี่ยวข้อง ถ้ามีสังขารเข้ามาเกี่ยวข้องแล้ว สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสังขารมันก็เข้ามาเยอะเยอะ นั่นคือเหตุอันหนึ่งที่ว่าทำไม บางครั้งที่อาจารย์สอนทำไมถึงเข้าใจยาก เราก็นั่งพิจารณาตามที่อาจารย์สอน เราก็เออ...เริ่มรู้ตัว รู้จริง แล้วก็รู้ซึ่ง ความวุ่นวายทุกวันนี้ก็มาจากสังขารเข้ามาเกี่ยวข้องแค่นั้นเอง สังขารเป็นอะไรเราก็ต้องรักษา สังขารหาอะไรเราก็ต้องหามาให้ นั่นคือในวันหนึ่ง วันหนึ่งเราวุ่นวายกับสังขารมากมาย เมื่อเรานั่งแล้วเหลือแต่จุดกลางระหว่างคิ้ว นอกจุดกลางไม่มีอะไรแล้ว ใจมันจะยอมรับ เออ...มันจะสบายใจโล่งไปเลย โล่งแบบเย็นที่จิต นั่นคือขณะนั้นสังขารได้ปล่อยวางแล้ว นอกกายสังขารแล้วไม่มีความหมายแล้ว เมื่อนั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว นั่งไป นั่งไป ที่อาจารย์บอกตอนนี้รู้ตัวแล้ว เหตุที่ทำให้เป็นทุกข์ก็คือสังขาร เริ่มรู้จริงแล้วว่า สังขารเป็นตัวก่อปัญหาเยอะเยอะ เริ่มจะรู้ซึ่งแล้วว่า เออ...ถ้าไม่มีสังขารสิ่งต่าง ๆ ที่เคยทำมามันก็จบหมด ไอ้สิ่งที่ไม่เคยวางได้ มันก็วางได้ สิ่งที่เคยบอกว่ามันยาก มันก็กลับไม่ยาก มันเริ่มง่ายขึ้น สิ่งที่เคยบอกว่าละยาก มันก็ไม่ยาก เราพร้อมให้สงบทุกขณะจิต ถ้าเปรียบง่าย ๆ ก็คือว่าเราพร้อมแล้วตอนนี้ เราบอกตัวเองว่า เราพร้อมทั้งสังขารที่อยู่ข้างล่างเราพร้อมออกกลับขึ้นไปสู่เบื้องบน เราพร้อมออกจากจุดกลางระหว่างคิ้ว เราก็บอกกับตัวเองว่าเราพร้อมตอนนี้เลย ในความเย็นนั้นไม่มีอะไรสักอย่าง ทุกอย่างมันเป็นไปตามสภาพของมันเอง ฉะนั้นบางอย่างที่เราห่วงเกินเหตุ เพราะเราคิดเข้าข้างตัวเองบางอย่าง ฉะนั้นที่อาจารย์หลายองค์ก็สอนเรานั่งในจุดกลาง

ระหว่างคิวแล้วเย็นที่จิต พิจารณาเรื่อย ๆ แล้ว มันเป็นความสงบและมีความสุขมากขึ้น อย่าลืมนะว่าเราต้องเข้าใจว่าไอ้ที่เย็นที่จิตมันคืออะไร มันเย็นสบาย โล่งสบาย ฉะนั้นคำว่าเย็นสบายโล่งมันคือ มันปล่อยทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ห่วงใยไม่อะไรทั้งสิ้น เคยห่วงแบบนี้ก็ไม่เอาแล้ว ทำตามหน้าที่ ที่ห่วงว่ามันต้องมีการเปลี่ยนแปลง ที่ต้องอะไรเราก็บอกกับตัวเองว่ามันก็เป็นไปตามสภาพที่มันต้องรับ เริ่มเข้าใจเหตุเข้าใจผล มันก็จะแก้บางอย่างที่เราติดยึด ฉะนั้นที่อาจารย์บอกให้วาง แต่ที่เราไม่วางก็คือตัวนี้เอง ขาดการรู้ซึ่ง ไอ้ที่ขาดการรู้ซึ่งก็เพราะว่า เราก็ตั้งตัวนี้ขึ้นมา ตั้งถามตัวเองขึ้นมาแล้ว กลับเอาสิ่งที่เราเคยรู้มา ก็บอกตัวเองว่า มันน่าจะเป็นอย่างนั้น มันน่าจะเป็นอย่างนี้ นั่นคือเหตุผลหนึ่งที่คิดเข้าข้างตัวเอง มันไม่ใช่จากการที่สงบ เย็นที่จิตในจุดกลางแล้วปัญญามันออกมาเอง เป็นเหตุเป็นผลอย่างนี้ เพราะการคิดเข้าข้างตัวเองนั้นนะ จะมองตัวเองว่าถูกต้อง อย่างเช่นขามข้าวขามนี้เรากำลังกินอยู่ ใครแย่งของเราไม่ได้ เพราะเรากำลังกินอยู่เพราะเราหิว เพราะเราหิวถึงมีขามข้างเป็นของ ๆเรา ฉ.ขณะนั้นถ้าเราไม่หิวแล้ว เราอิมเต็มที่แล้วขามข้าวนั้นเราก็บอกว่าให้คนอื่นได้ที่ยังหิวต่อ แต่ในสภาพจริงนั้น เรายังหิวตลอด เราไม่รู้จักอิมเสียที ในขณะที่ว่าแค่นี้มันก็พอแล้ว แต่เรายังบอกกับตัวเองว่าเรายังหิวอีก เราหิวต่อเนื่อง ต่อเนื่องไปมันก็ไม่รู้จักอิมเสียที...มันถึงเหนื่อย โอ...เราก็เริ่มรู้ว่าไอ้ที่เราทำเต็มทีแค่นั้นก็พอแล้ว นั่งในจุดกลางก็คือเย็นสบายมีความสุขตลอด “นี่ละคือชีวิตเราค้นหาทางจะหลุดพ้นมันอยู่ตรงนี้เอง” ฉะนั้นที่เราไม่สว่างมันคืออะไร เพราะว่าเราติดอยู่ข้างล่างจนมันชินชาไป ชินชาไปว่าไอ้สิ่งที่มันจำเป็นจนมันขาดไม่ได้ ชอบบอกกับตัวเองอย่างนี้ตลอด อาจารย์เองก็สอนว่าในกรณีที่เราหิวข้าว จริงอยู่เราหิวจริง แต่เพราะหิวไอ้ขามข้าวมันก็เป็นของเรา แต่ถ้าเราบอกกับตัวเองว่าเราอิมแล้ว แคบอกกับตัวเองว่ามันอิมแล้วอย่างน้อยความหิวมันก็เบาบางลงแล้ว เราไม่ต้องรอกินข้าวให้มันอิมจริง ๆ แต่เป็นการบอกว่ามันละเพราะใจเราบอก สังขารบอกมันเคยรับรู้ไปทั้งคู่ว่าจริงนะ โทหกไม่ได้ มันเลยมีว่าขามข้าวของ ๆเราอยู่ ใน

ทำนองเดียวกัน เราก็บอกกับตัวเองว่าเรายังหนุ่มนะ เรายังไม่เป็นอะไรนะ เรายังตายไม่ได้ แต่จริง ๆ เราอาจจะตายทุกขณะจิตก็ได้ นี่คือปัญญาอย่างละเอียด เอาปัญญาดูนี้แก้ได้ รู้จริงขึ้นมา ใจเย็นที่จิตมันจะแสดงขึ้นมาเองว่า เออ... ใจที่เย็นที่จิตแล้วไม่มีอะไรเลย มันเป็นความสุขอย่างนี้เอง หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว เย็นสบายตลอด อย่างเช่นอาจารย์ ไม่มีอะไร ไม่ต้องห่วงกิน ไม่ต้องอะไรก็ไปตลอดเรื่อย ๆ นั่นคือเขาทิ้งสังขารไปตั้งนานแล้ว มีสังขารดำรงอยู่เพื่อช่วยเหลือคน เพื่อช่วยคนอื่นพ้นทุกข์ แต่เพื่อตัวเองนั้นได้วางตั้งแต่แรก ๆ แล้ว

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันพุธที่ 20 เมษายน 2548)

นั่งสงบเองได้เออะนะ เริ่มรู้หลัก รู้หลักวาง เมื่อวางแล้วความวุ่นวายใจ ไม่มี แล้วก็ขณะที่มันวุ่นวายใจ เพราะบางอย่างเราจะวางก็ยังไม่วางไม่ได้ สิ่งที่ไม่ได้ วางไม่สนิท ก็คือยังติดอยู่ ถึงจำเป็นแต่ต้องบอกตัวเองว่า ตอนนี้อยู่กำลังนั่งพิจารณาในจุดกลาง ถ้าตัวนี้ยังมีติดอยู่ สิ่งของมันละเอียดมันจะไม่เกิดขึ้น เพราะไอ้ที่ติดอยู่ก็เพราะว่ามันมีตัวเรา มีสังขาร ที่อาจารย์ข้างครึ่งบอกว่ากายสังขารไม่มี มีแต่จุดกลางระหว่างนิ้วสอนตั้งแต่แรก ๆ เพื่อให้เราละกายจริง ๆ อะไรที่เกี่ยวกับกาย ความวุ่นวายใจที่เกี่ยวกับกาย นั่นก็คือว่าถ้าเรามีกายขึ้นมาแล้ว เราก็คือว่าเรามีตัวตนเกิดขึ้น จริงอยู่เราต้องทำโน่น ทำนี่ มันตามสภาพที่ทำ แต่สุดท้ายถึงเราต้องทำมากแค่ไหน ต้องวุ่นวายใจแค่ไหนแล้วนั้น ถ้าสังขารมันต้องแตกแล้ว ถ้าสังขารต้องแตกดับขึ้นมาจริง ๆ เราต้องวุ่นวายใจ เรื่องต่าง ๆ มากมายนั้น มันก็ต้องวางอยู่ดี มันเป็นคำสอน คำสอนก็คือ เออ... วุ่นวายใจ หรือทำอะไรขึ้นมามันก็ขณะที่ยังมีตัวตน แค่นั้นนะ ถ้านอกตัวตน สังขารจะดีหรือมีดี ถ้าสังขารดีเราก็ทำมากขึ้นตามที่เราเคยคิด ถ้าสังขารแย่เราก็ทำได้เต็มที่ตามที่สังขารทำได้แค่นั้น จะมากกว่านั้นก็ไม่ได้ เพราะสังขารบังคับอยู่ ถึงจิตใจเราจะห่วยมากมาย จะวุ่นวายมากมายแต่สังขารมันได้แค่นี้ก็คือได้แค่นี้ นั่นแสดงว่าสุดท้ายยังงี้ ยังงี้ เพราะมีสังขารมันก็ได้เต็มที่ของสังขารที่ดำรงอยู่ นั่นคือถ้าเกินกว่านั้นมาก ๆ ก็คือรับไม่ไหวทำให้สังขารทุกซ์อีก เราก็พิจารณาว่า เออ... ก็เต็มที่ของสังขารที่ยังมีกำลังอยู่ เต็มที่ในสังขารที่มันยังมีอยู่ ถ้าสังขารเสื่อมทรามลงเราก็ทำอะไรน้อยลงตามสังขาร เพราะฉะนั้นที่ว่าอาจารย์ก็สอนว่าอันไหนที่มันจำเป็นที่ต้องทำเกี่ยวกับสังขาร ก็ทำเท่าที่จำเป็นเท่านั้น ไอ้ที่เกินไปที่มาเออะเอะที่ไม่เกี่ยวข้องที่ไม่สำคัญ ก็ให้วางซะ ไม่ให้มันเกี่ยวข้องเข้ามาในจิต เมื่อเรานั่งพิจารณาตามที่อาจารย์บอก พิจารณาในจุดกลางระหว่างนิ้วที่อาจารย์บอก มันก็เป็นในขณะที่สังขารยังดีอยู่ เมื่อสังขารไม่ดีขึ้นมา ถ้ามากเกินไปมันก็เป็นทุกซ์เข้ามา สิ่งที่เคยทำเต็มที่มันก็ไม่ได้ ก็น้อยลงตามสภาพ มัน

ก็จะรู้ซึ่งว่า เต็มที่ก็เมื่อสังขารยังคืออยู่ เมื่อสังขารเป็นอะไรขึ้นมาสักอย่าง มันก็จะเบาบางลงตามสังขาร แล้วนั่งพิจารณาต่อไปว่า โอ...เพราะสังขารเราถึงวุ่นวายขนาดนี้ ฉะนั้นที่อาจารย์บอกทำแค่พอสมควร ก็คือแค่พอสมควร พอสมควรในที่สังขารเราไม่ทุกข์ ทำแล้วสบาย ๆ บางครั้งมันก็เหนื่อยเพราะความจำเป็น ก็เหนื่อยในบางครั้ง เราก็นั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว แล้วนั่งพิจารณา เออ...ไอ้ที่นั่นแล้วไม่มีสังขารก็คือ เพื่อมันไม่ให้วุ่นวายที่อยู่ข้างล่าง เหลือแต่จิตลงในจุดกลางระหว่างคิ้ว เพื่อให้เย็นที่จิต อยากรู้จะรู้อะไรก็เย็นที่จิต ไม่มีสังขารเข้ามาเกี่ยวข้อง ถ้ามีสังขารเข้ามาเกี่ยวข้องแล้ว สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสังขารมันก็เข้ามาเยอะเยอะ นั่นคือเหตุอันหนึ่งที่ว่าทำไม บางครั้งที่อาจารย์สอนทำไมถึงเข้าใจยาก เราก็นั่งพิจารณาตามที่อาจารย์สอน เราก็เออ...เริ่มรู้ตัว รู้จริง แล้วก็รู้ซึ่ง ความวุ่นวายทุกวันนี้ก็มาจากสังขารเข้ามาเกี่ยวข้องแค่นั้นเอง สังขารเป็นอะไรเราก็ต้องรักษา สังขารหาอะไรเราก็ต้องหามาให้ นั่นคือในวันหนึ่ง วันหนึ่งเราวุ่นวายกับสังขารมากมาย เมื่อเรานั่งแล้วเหลือแต่จุดกลางระหว่างคิ้ว นอกจุดกลางไม่มีอะไรแล้ว ใจมันจะยอมรับ เออ...มันจะสบายใจโล่งไปเลย โล่งแบบเย็นที่จิต นั่นคือขณะนั้นสังขารได้ปล่อยวางแล้ว นอกกายสังขารแล้วไม่มีความหมายแล้ว เมื่อนั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว นั่งไป นั่งไป ที่อาจารย์บอกตอนนี้รู้ตัวแล้ว เหตุที่ทำให้เป็นทุกข์ก็คือสังขาร เริ่มรู้จริงแล้วว่า สังขารเป็นตัวก่อปัญหาเยอะเยอะ เริ่มจะรู้ซึ่งแล้วว่า เออ...ถ้าไม่มีสังขารสิ่งต่าง ๆ ที่เคยทำมามันก็จบหมด ไอ้สิ่งที่ไม่เคยวางได้ มันก็วางได้ สิ่งที่เคยบอกว่ามันยาก มันก็กลับไม่ยาก มันเริ่มง่ายขึ้น สิ่งที่เคยบอกว่าละยาก มันก็ไม่ยาก เราพร้อมให้สงบทุกขณะจิต ถ้าเปรียบง่าย ๆ ก็คือว่าเราพร้อมแล้วตอนนี้ เราบอกตัวเองว่า เราพร้อมทั้งสังขารที่อยู่ข้างล่างเราพร้อมออกกลับขึ้นไปสู่เบื้องบน เราพร้อมออกจากจุดกลางระหว่างคิ้ว เราก็บอกกับตัวเองว่าเราพร้อมตอนนี้เลย ในความเย็นนั้นไม่มีอะไรสักอย่าง ทุกอย่างมันเป็นไปตามสภาพของมันเอง ฉะนั้นบางอย่างที่เราห่วงเกินเหตุ เพราะเราคิดเข้าข้างตัวเองบางอย่าง ฉะนั้นที่อาจารย์หลายองค์ก็สอนเรานั่งในจุดกลาง

ระหว่างคิวแล้วเย็นที่จิต พิจารณาเรื่อย ๆ แล้ว มันเป็นความสงบและมีความสุขมากขึ้น อย่าลืมนะว่าเราต้องเข้าใจว่าไอ้ที่เย็นที่จิตมันคืออะไร มันเย็นสบาย โลงสบาย ฉะนั้นคำว่าเย็นสบายโลงมันคือ มันปล่อยทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ห่วงใยไม่อะไรทั้งสิ้น เคยห่วงแบบนี้ก็ไม่เอาแล้ว ทำตามหน้าที่ ที่ห่วงว่ามันต้องมีการเปลี่ยนแปลง ที่ต้องอะไรเราก็บอกกับตัวเองว่ามันก็เป็นไปตามสภาพที่มันต้องรับ เริ่มเข้าใจเหตุเข้าใจผล มันก็จะแก้บางอย่างที่เราติดยึด ฉะนั้นที่อาจารย์บอกให้วาง แต่ที่เราไม่วางก็คือตัวนี้เอง ขาดการรู้ซึ่ง ไอ้ที่ขาดการรู้ซึ่งก็เพราะว่า เราก็ตั้งตัวนี้ขึ้นมา ตั้งถามตัวเองขึ้นมาแล้ว กลับเอาสิ่งที่เราเคยรู้มา ก็บอกตัวเองว่า มันน่าจะเป็นอย่างนั้น มันน่าจะเป็นอย่างนี้ นั่นคือเหตุผลหนึ่งที่คิดเข้าข้างตัวเอง มันไม่ใช่จากการที่สงบ เย็นที่จิตในจุดกลางแล้วปัญญามันออกมาเอง เป็นเหตุเป็นผลอย่างนี้ เพราะการคิดเข้าข้างตัวเองนั้นนะ จะมองตัวเองว่าถูกต้อง อย่างเช่นขามข้าวขามนี้เรากำลังกินอยู่ ใครแย่งของเราไม่ได้ เพราะเรากำลังกินอยู่เพราะเราหิว เพราะเราหิวถึงมีขามข้างเป็นของ ๆเรา ฉ.ขณะนั้นถ้าเราไม่หิวแล้ว เราอิมเต็มที่แล้วขามข้าวนั้นเราก็บอกให้คนอื่นได้ที่ยังหิวต่อ แต่ในสภาพจริงนั้น เรายังหิวตลอด เราไม่รู้จักอิมเสียที ในขณะที่ว่าแค่นี้มันก็พอแล้ว แต่เรายังบอกกับตัวเองว่าเรายังหิวอีก เราหิวต่อเนื่อง ต่อเนื่องไปมันก็ไม่รู้จักอิมเสียที...มันถึงเหนื่อย โอ...เราก็เริ่มรู้ว่าไอ้ที่เราทำเต็มทีแค่นั้นก็พอแล้ว นั่งในจุดกลางก็คือเย็นสบายมีความสุขตลอด “นี่ละคือชีวิตเราค้นหาทางจะหลุดพ้นมันอยู่ตรงนี่เอง” ฉะนั้นที่เราไม่สว่างมันคืออะไร เพราะว่าเราติดอยู่ข้างล่างจนมันชินชาไป ชินชาไปว่าไอ้สิ่งที่มันจำเป็นจนมันขาดไม่ได้ ชอบบอกกับตัวเองอย่างนี้ตลอด อาจารย์เองก็สอนว่าในกรณีที่เราหิวข้าว จริงอยู่เราหิวจริง แต่เพราะหิวไอ้ขามข้าวมันก็เป็นของเรา แต่ถ้าเราบอกกับตัวเองว่าเราอิมแล้ว แคบอกกับตัวเองว่ามันอิมแล้วอย่างน้อยความหิวมันก็เบาบางลงแล้ว เราไม่ต้องรอกินข้าวให้มันอิมจริง ๆ แต่เป็นการบอกว่ามันละเพราะใจเราบอก สังขารบอกมันเคยรับรู้ไปทั้งคู่ว่าจริงนะ โทหกไม่ได้ มันเลยมีว่าขามข้าวของ ๆเราอยู่ ใน

ทำนองเดียวกัน เราก็บอกกับตัวเองว่าเรายังหนุ่มนะ เรายังไม่เป็นอะไรนะ เรายังตายไม่ได้ แต่จริง ๆ เราอาจจะตายทุกขณะจิตก็ได้ นี่คือปัญญาอย่างละเอียด เอาปัญญาดูนี้แก้ได้ รู้จริงขึ้นมา ใจเย็นที่จิตมันจะแสดงขึ้นมาเองว่า เออ... ใจที่เย็นที่จิตแล้วไม่มีอะไรเลย มันเป็นความสุขอย่างนี้เอง หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว เย็นสบายตลอด อย่างเช่นอาจารย์ ไม่มีอะไร ไม่ต้องห่วงกิน ไม่ต้องอะไรก็ไปตลอดเรื่อย ๆ นั่นคือเขาทิ้งสังขารไปตั้งนานแล้ว มีสังขารดำรงอยู่เพื่อช่วยเหลือคน เพื่อช่วยคนอื่นพ้นทุกข์ แต่เพื่อตัวเองนั้นได้วางตั้งแต่แรก ๆ แล้ว

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันอังคารที่ 26 เมษายน 2548)

อาจารย์สอนว่าทั้งวันเราทำอะไรอยู่ ให้ทำเต็มที่ เมื่อหยุดเราก็วาง ความสงบหรือเย็นสบาย ถ้าทำอย่างนี้ได้มันเริ่มแบ่งออก เริ่มแบ่งออกว่า ณ.ขณะนี้เราทำอะไรอยู่ ฉะนั้นเมื่อเราทำอะไรอยู่เราแยกออก เหมือนสองห้อง ตอนนีเรากำลังอยู่อีกห้อง ห้องนั้นมีแต่จิต ตัวตนไม่มี มีแต่จิตลงในจุดกลางระหว่างคิ้ว ตัวตนไม่มี เดิมทีเราเคยนั่งห้องรวม แต่ขณะที่นั่งห้องรวมนั้น เราไม่เอาไอ้สิ่งที่เราทำนั้นไปแขวนไว้ เรากลับไปอยู่กับตัว มันกองอยู่กับตัวหมด ถ้ามันกองอยู่กับตัวขึ้นมาเวลานั่งมันถึงไม่สงบ มันก็มีของนี้อยู่กับตัว มีเรื่องนี้อยู่กับตัว มันเลหายความสงบไม่ได้ อาจารย์ขำถึงแยกว่าสองห้อง เพื่อให้เรารู้ว่าขณะนี้เราทำอะไรอยู่ อย่าเอาอีกห้องหนึ่งมาเกี่ยวข้อง ถ้าเราเกี่ยวข้องตลอดมันก็ไม่วางเสียที เมื่อไม่วางเสียทีอาจารย์พูดถึง ถ้าเกิดร่างกายสังขารมันไม่ไหว เกิดไม่ไหวขึ้นมาจริง ๆ ถึงตอนนั้นเราก็ต้องวาง จะไปฝืนสังขารก็ฝืนไม่ได้ เพราะสังขารมันไม่ไหว ฉะนั้นอาจารย์แรก ๆ ก็บอกว่า เออ...ถ้าไม่หัดวางแล้ว ถึงตอนนั้นจริง ๆ มันจะต้องวางแล้ว มันจะวางไม่ได้ มันจะเริ่มวุ่นวาย เริ่มมีความกลัว เพราะสิ่งที่เรากำลังจะไปนั้นมันอีกสภาพหนึ่ง แต่ถ้าเกิดเราฝึกตัวนี้แล้ว ยิ่งเราเห็นที่จิต รู้ความคิดคนอื่น รู้ละเอียด รู้ล่วงหน้า หรือรู้อดีตชาติตามที่เรฝึกมา มันจะต่างจากสมัยก่อน เริ่มเข้าใจ เริ่มรับรู้ เริ่มรู้จริง และก็เริ่มรู้ซึ่ง ว่าอะไรคืออะไร เมื่อถึงตอนนั้นสังขารมันต้องไปจริง ๆ มันก็จะเฉย ๆ เราไม่ไปวุ่นวายกับสังขารที่มันไม่ไหว เพราะเราได้ฝึกไปแล้ว เราได้สัมผัสไปแล้ว เราได้รู้แล้ว มันจะต่างกัน ต่างกันกับที่ไม่รู้อะไรเลยแล้วก็ต้องไป กับที่เรารู้มากขึ้น จะละเอียดมากละเอียดน้อยก็ไม่เป็นไร แต่รู้มากขึ้น เรากลับเฉย ๆ ไม่วุ่นวาย เพราะนั่นเป็นเรื่องของข้างล่าง ฉะนั้นหลัง ๆ เราฝึกมาเรานั้น นั่นคือเราวางตั้งแต่ช่วงแรก ๆ แล้วแยกออก มันก็ตรงกับที่อาจารย์ข้างครึ่งสอน ว่าตอนนี้เราทำอะไรอยู่ อย่าเอาเรื่องจากที่อื่นมา แรก ๆ มันจะยากหน่อย เพราะว่าตัดไม่ขาด ไอ้ที่ตัดไม่ขาดเราถือว่ามันเป็นเรื่องจำเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อมันเป็นเรื่องจำเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง

มันก็เลยวางไม่ลง ลองฝึกนะ ระยะเวลาานขึ้นนั่นก็คือเราเริ่มก้าวหน้า
ก้าวหน้าก็คือ เออ...เราก็ทำความเข้าใจของเราเองได้ จะใช้วิธีไหนจะใช้แบบไหน
ก็ไม่เป็นไร ขอให้สงบรู้ความคิดคนอื่นก็ใช้ได้ อยากรู้ละเอียดมากก็ลงในจุด
กลาง นั่งเข้าไป นั่งสงบแล้วก็ถามในจุดนั้น ข้อสงสัยข้อนี้ ธรรมข้อนี้คืออันนี้
มันคืออะไร เราก็นั่งสงบไป สงสัยข้อนี้เอาความสงบนั้นละมันจะตอบของมัน
เอง เป็นปัญญาที่เกิดจากความสงบมันก็จะบอกเราเอง ออ...ที่เป็นอย่างนี้เหตุผล
คืออย่างนี้ ไอ้ที่เราไม่เข้าใจเรื่องนี้ เพราะเราคิดอย่างนี้ เราก็ถามต่อว่าเราคิดเรื่อง
นี้มันเพราะเหตุใดถึงคิด แล้วขณะนั้นเรานั่งพิจารณา เราก็บอกว่าในความสงบ
นั้นเราจำเป็นต้องทำ เราก็สงบปัญญา ปัญญามันจำเป็นแต่จำเป็นให้เป็นเวลา...
เห็นไหม ขณะที่เราบอกเราจำเป็น เราก็เออ...ตลอดเวลาเลย เรานั่งสงบเราก็ถาม
ในนั้นในจุดกลางว่า มันจำเป็น อาจจะมีคำตอบต่อไอ้จำเป็นแต่ต้องมีเวลา เรา
ก็นึก เราก็เออ...ปัญญามันตอบขึ้นมา เออ...ใช่ เราเลยจำเป็นแต่จำเป็นตลอด
แทบไม่มีเวลา คือคิดทุกอย่างคิดตลอด มันก็ไม่ได้พักเสียที แล้วของที่จำเป็นนี้
เราก็ไม่ได้บอกให้มันเกิด มันก็เกิดตัวปัจจัยที่มันจำเป็นขึ้นมา แล้วเราก็ไปรับรู้
เข้าไปเกี่ยวข้อง อาจเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ แต่เมื่อหยุดพัก เราก็วาง ถ้าเราหยุดพัก
เราไม่วาง เราเหนื่อยนะ มันก็เริ่มบอก เออ...เราเหนื่อยนะ ฉะนั้นเรานั่งในจุด
กลางระหว่างคิ้วเขินที่จิต นั่งละเอียดเข้าไปบอก เราจะเหนื่อยแบบนี้ทุกทุกวัน
ทุกปีหรือ ไอ้เขินที่จิตก็ตอบออกมา เราก็บอกว่า เออ...ใช่ มันจะเหนื่อยแบบนี้
ตลอดมันไม่ได้ ไอ้ที่ไม่ได้มันก็ตอบมาในปัญญาว่า เออ...สังขารเรามีขีดจำกัด
แรก ๆ มีกำลังดี นั่งสงบในจุดกลางระหว่างคิ้วแรก ๆ มีกำลังดี แล้วแน่ใจว่าจะมี
กำลังดีตลอดหรือ นั่นคือสอนเราแล้ว เราเริ่มเห็นชัดเออ...ใช่ ก็เอาพอสมควรชะ
ไอ้คำว่าพอสมควรคืออะไร วันนี้อาจจะเหนื่อยมาก แต่พรุ่งนี้ก็จะเหนื่อยน้อยพัก
เยอะ มันก็เป็นเหตุเป็นผลว่าเออ...มันยังมีเวลาพักด้วย เพราะเราเริ่มวาง หลังจาก
งานเสร็จแล้วเราก็วางชะ บางทีเวลามันไม่พอเราต้องรีบทำ แต่รีบทำที่โดยไม่
วุ่นวาย อาจจะกายสังขารที่ทำแล้วเหนื่อย แต่ใจมันไม่เหนื่อย เริ่มเข้าใจเริ่มดู

ออก ภายสังขารเหนื่อยแต่ใจไม่เหนื่อยก็ยังมี เราก็นั่งสมาธิจากจุดกลางระหว่างคิ้วแผ่ทั่วกายสังขารตามที่อาจารย์ชาวศรีลังกาบอก ที่แผ่ทั่วกายสังขารคือ เอาความเย็นสบายแผ่เข้าไป มันก็หายเหนื่อยเร็ว นี่ก็ผลจากเรานั่งจากจุดกลางระหว่างคิ้วแล้วเราละเอียด โดยที่แรกเราถามมาเราถามไป ไม่รู้ตอบอะไร อาจจะตอบว่าไม่ได้ต้องทำ เพราะมันเริ่มขึ้นมาแล้วมันเสียหายอย่างนี้ มันต้องมีผลแบบนี้มาเยอะแยะ ใจมันก็คิดแบบนี้ แต่ตอนนั้นก็กลับกัน อันไหนสำคัญ อันไหนต้องทำก่อนก็ทำ แต่อันไหนยังไม่มาถึงก็วางไว้ก่อน เมื่อถึงเวลาต้องทำ เริ่มแบ่งแยกเวลาออกได้ เมื่อแบ่งแยกออกได้ใจมันก็โล่งแล้ว อย่างน้อยมันก็มีช่วงเวลาที่มันพักผ่อนจริง ๆ ก็นอนหลับ นอนสบาย ความหวังใจที่เคยมามันก็เบาบางลง นี่ก็ผล ที่เรานั่งจากจุดกลางระหว่างคิ้วนั่งลงไป เห็นไหมมันกลับกันใหม่ มันกลับกันในการแก้ไข นั่นก็คือที่เราทำ ๆ อยู่ ก็เอาตัวนี้ไปแก้ เริ่มดูออก เมื่อเริ่มดูออกแก้ปัญหานี้ได้ เดี่ยวอย่างอื่นมาก็นั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว นั่งละเอียดเข้าไป ก็ถามในจุดว่าใช้อย่างนี้ มันเป็นเพราะเหตุอันใด มันก็เหมือนกับว่าที่อาจารย์แรก ๆ บอกว่าเอามาใช้เมื่อเราทำงานอยู่มันใช้ได้ อย่าไปคิดว่าการนั่งจุดกลางระหว่างคิ้ว เพื่อให้เห็นแสงขึ้นมาแล้วรอสำเร็จ ก็ที่เราทำ ๆ เริ่มรู้เริ่มแก้ได้ เดี่ยวจุดมันก็ออกเอง ฉะนั้นอาจารย์ที่แรก ๆ บอกว่านำมาใช้ที่ลือทำอะไรสักอย่าง ใครทำโน่นทำนี่ได้หมด เหนื่อยน้อยลงด้วย ถึงบอกเออ...สมัยก่อนที่อาจารย์จิกงที่ไปเหนื่อยทั้งวันก็ได้ เพราะไม่มีความทุกข์อยู่ในใจ มันเหนื่อยมากก็พักหน่อย หายเหนื่อยก็ไปต่อ นั่นคือเราเริ่มเข้าใจแล้วว่า คำว่าเหนื่อยกายมันจิงดีกว่าเหนื่อยใจ เหนื่อยใจแล้วเหนื่อยแล้วทุกข์อีกมันทำให้กายเราทุกข์เข้าไปอีก แต่ถ้าเราเหนื่อยกายแต่เราสบายใจ เดี่ยวกายมันพักผ่อนเต็มที่ เอาละหายละ เพราะใจมันสบายอยู่แล้ว นี่ละคือเอาไปใช้ ฉะนั้นจะเข้าใจว่าอาจารย์แรก ๆ ไม่ได้สอนลือไปคุณสุวรรณค์ ไปคุณของสูง ๆ หรืออะไร เอาของอย่างนี้ที่มาใช้ รู้ความคิดคนอื่นมาช่วย คนที่ทุกข์แล้วเราก็ดึงมานั่ง เพราะเราพิสูจน์มาแล้วว่าเออ...เย็นที่จิตนี้สามารถรู้ความคิดคนอื่นได้ ก็เราเป็นคนที่วัด เพราะเรา

ความคิดคนอื่นได้ จากที่เรานั่งอย่างนี้ ทำให้ที่อาจารย์บอกว่าลือต้องศรัทธานะ ลือต้องเชื่อมั่นนะ ตอนแรกก็เชื่อมั่นแต่ศรัทธายังไม่เกิดขึ้นจริง เพราะเรายังไม่ผลจากที่เราทำ ความศรัทธาก็ยังไม่เต็มที แต่ในเมื่อเราศรัทธาเต็มที่แล้ว เดียว ปัญญามันออกเอง มันจะมาทีละอย่าง ทีละอย่าง ฉะนั้นต่อไปที่ฝึกละเอียดก็คือ เอาไปใช้แล้วก็รู้อะไรบางอย่างที่มันต้องเป็นผลจากละเอียด เราจะเริ่มเข้าใจ

อาจารย์ไม้เท้าดำ

(วันพุธที่ 27 เมษายน 2548)

ถ้าทำอะไรไม่มีประโยชน์มันไม่มีค่าหลอก ฉะนั้นเวลานั้นมีค่าเมื่อทำประโยชน์ นั่นละจะมีค่า ถ้าไม่ทำประโยชน์มันก็ไม่มีค่า ฉะนั้นข้างล่างคือชอบขึ้นอยู่กับเวลาเยอะ เดี่ยวต้องไปประชุม เดี่ยวต้องไปหาลูกค้า ก็บอกเออ...มันมีค่าเพราะวันจำเป็น แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าอะไรมันไม่จำเป็น เวลากินข้าวนี้จำเป็นไหม เพราะถ้าไม่กินมันก็หิว มันจำเป็นต้องกิน ถึงเวลามันก็ต้องกิน ไม่ถึงเวลามันก็กินอีก อันนั้นไม่ใช่เวลาแล้ว ข้างล่างเรียกว่าตามใจปาก ปากมันอยากกินมันก็กินเยอะ อันนี้เกินความจำเป็นเพราะใจมันอยาก ฉะนั้นเวลาฟังอาจารย์แล้วนั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว แบบองค์ที่สอนว่านั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว เส้นที่จิตเข้าไป สอนแล้วว่าเส้นที่จิตทำยังไง ถ้าเกิดเราวางมาก่อนก็เส้นอยู่ในใจเรา ที่เราไม่เห็นเพราะว่าในใจเรามีเรื่อง จริงอยู่มันไม่ได้คิดแต่วางไม่สนิท มันแค่งยังไม่นำมาคิด แต่มันก็ยังอยู่ในใจ บางเรื่องมันไม่มีความจำเป็นทั้งได้ ก็ไม่ทิ้ง บางเรื่องอย่าไปรับรู้ก็รับรู้เยอะ เรื่องของคนอื่น เรื่องโน้น เรื่องนี้ เรื่องคนอื่นดี เรื่องคนนั้นมันไม่น่าจะเป็นอย่างนี้ นั่นละเลิกเสียที เพราะมันไม่มีประโยชน์ เราเข้าไปมันก็ช่วยอะไรเราไม่ได้ จริงหรือเปล่า เอาเรื่องของข้างนอกมามันก็แก้ไขเราไม่ได้ นั่งในจุดกลางระหว่างคิ้วก็พิจารณา เออ...บางเรื่องอย่าไปใส่ใจ ก็อย่าไปใส่ใจซะ ถ้ามันไปใส่ใจทุกเรื่องมันทำให้หนักใจ เรื่องนี้ก็วางไม่ลง เรื่องนั้นก็วางไม่ลง แล้ววางนี้มันคืออะไร ก็ลืมไปซิ ถ้ามันวางไม่ลงมันถือตลอด ไม่สงสัยหรือ ถ้าถือวางไม่ลงถือก็ถือตลอดชีวิตนะ ฉะนั้นคนที่ทำให้เคยเจ็บช้ำน้ำใจ มันจำเก่งเป็นสิบ ๆ ยี่สิบปี มันจำเก่ง เพราะมันทุกซ์ในใจ เห็นไหม เวลาที่มีอะไรทำให้เราทุกซ์ในใจมาก ๆ เราจำเก่ง กลับไม่ลืม แบบเดียวกัน ถ้าเรานั่งแล้วสงบเย็นที่จิตโล่งสบาย มันก็จะจำเก่งแทน แต่เก่งแบบนี้มันมีประโยชน์ มันทำให้เราใจสบาย แต่ทุกซ์ที่เราจำเก่งมันทำให้เราหนักใจ นั่นละฉะนั้นเรื่องมันนาน ๆ มาก ๆ มันจำได้เพราะอะไร สงสัยตัวเองไหมว่าทำไมมันจำได้มันลืมไม่ได้ ที่ไอ้คนนั้นมันเคยทำร้ายเรา คำพูดที่มันว่าเรายังไงจำได้หมด บางทีเป็นสี่ห้าปีก็ยังจำได้

แปลกใหม่ โอ้โฮ...มันเก็บอะไรมากมาย เก็บเป็นสปีห่าปียังเก็บได้ เพราะเรื่องนี้ทำให้เรากลุ่มใจ เพราะฉะนั้นจุดที่ทำให้เราไม่สว่าง นั่งเท่าไรมันไม่สว่างก็เพราะไอ้พวกนี้ มันฝังเข้าไปในจิต เรื่องที่มันชอบก็ชอบกันหนักหนา มันก็ฝังเข้าไปในจิต มันไม่ไปไม่ได้ มันไม่กินไม่ได้ เห็นไหมก็ติตรสชาติ บางทีมันลืมหืมตา ไอ้ที่เราทำ ๆเราก็คิดว่ามันก็ธรรมดา มันเป็นไปตามสังขารที่มันเป็นไปเอง ก็จริงอยู่แต่บางอย่างมันไม่จำเป็นต้องไปก็ได้ เหมือนกันเราซื้อเสื้อผ้าสวย ๆ ใส่ได้ไม่ถึงสองเดือนก็เปลี่ยนแล้ว ใจมันบอกว่าตั้งสองเดือนมันเก่าแล้ว ยังไงก็ต้องไปหาซื้อใหม่ เดียวไม่เป็นคนทันสมัย ไอ้ตัวนี้มันเป็นเรื่องธรรมดาแต่มันคิด มันก็จะบอกเราเรื่อย ๆเห็นคนอื่นมันเสื้อผ้ามาใหม่เยอะ เราก็ไม่ได้ มันต้องทันสมัยเท่าเขา ไอ้ที่มีแล้ว ๆมากก็เก็บ เก็บจนเต็มตู้ เพื่อให้ทันสมัย แล้วสุดท้ายมันได้อะไร มันก็ไม่ได้อะไร มันจะทันสมัยอะไรมากมาย...มันก็แค่นั้น แต่ก็สงสัยตัวมันแก่ลงนะ เมื่อมันแก่ลงลือสังขารมันก็ไม่ไหว แล้วเมื่อนั้นลือจะแก่ลงมันก็ไม่ได้ เวลาลือแก่แล้วแต่งทันสมัยเขาก็ค่าลืออีกว่าไม่เจียมตัว เห็นหรือยัง เมื่อถึงเวลามันไม่ได้แล้ว อันนี้เขาเรียกว่าทำจนลืมหืมไป เพราะมันเป็นเรื่องธรรมดาที่เราทำอยู่ อย่างที่อาจารย์สอนมันไม่ได้หรอก แต่มันสนใจเรื่องนั้นมันก็ไปเรื่องนั้น มันต้องมีอะไร อะไรคืดคืด ข้างล่างชอบอะไรแปลก ๆ ใหม่ ๆ ชอบคืดคืด ทำไปทำมาจนสังขารไม่ไหว จะมาฝึกนั่งจุดกลางระหว่างคิ้วสังขารมันก็ไม่ไหวแล้ว มันเพื่อย มันเหนื่อย มันต้องพัก นั่งนานก็ไม่ได้เพราะสังขารมันเริ่มเสื่อม ที่ข้างล่างเขาบอกว่ารอให้แก่ ๆแล้วไปเข้าวัดเข้าวา ตอนนี้อาจารย์ไม่ต้องรอแก่ ๆหรอก ไม่รู้เดี๋ยวอีกไม่กี่ปีมันเป็นโน่น เป็นนี่ตาย มันก็ไม่ทันการ บางทีบางเรื่องทำ ทำ ทำ นั่งจุดกลางระหว่างคิ้วมันก็คืดนะ นั่งแล้วสงบเร็วนะ เราก็บอกกับตัวเอง มันก็แปลกนะ เรานั่งไม่นานก็สงบได้ อาจารย์สอนทางลัดบอกให้ทุกอย่าง ไม่มีตัวตนคูชิ เออ...ไม่มีตัวตนเลย เมื่อไม่มีตัวตนก็คืดอะไรไม่เป็น เพราะไม่มีตัวตนมันคืดไม่ได้ เอมแล้วที่คืดไม่ได้แล้วที่อาจารย์บอกพิจารณาในจุดกลางระหว่างคิ้วมันคืออะไร มันมีตัวตนใหม่ นั่นคือจิตมันได้

รวมทุกสิ่งทุกอย่าง จิตมันรวมทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วจิตมันคืออะไร จิตมันเป็น
พลังอย่างหนึ่ง พลังอันนี้มันรวมทุกสิ่งทุกอย่าง ยกตัวอย่างง่าย ๆ ที่สุดนะ เวลา
ลือโกธร เวลาลือโมโห ถามหน่อยว่าสังขารมันโมโห หรือจิตใจลือโมโห ก็
จิตใจลือมันโมโห แล้วมันเกี่ยวกับสังขารหรือเปล่า...ไม่เกี่ยว สังขารมันบอก
โมโหขึ้นมาหรือเปล่า จิตใจที่ทำให้สังขารมันโมโห ฉะนั้นเวลานั่งที่ว่าเย็นที่จิต
ไม่ต้องสงสัยหรือกว่าตัวตนไม่มีแล้วทำไมต้องพิจารณา ก็จิตใจเราเป็นตัว
พิจารณาในตัวนั้น เราก็ถามต่อว่าจิตใจมันเป็นรูปพลัง มันเป็นแบบไหน พลัง
มันจับต้องไม่ได้ พลังนี้มันจับต้องไม่ได้ แต่สัมผัสได้ เออ...เห็นไหม ทำไม
สัมผัสได้ อย่างลือร้อนตัวลือร้อน ลือไม่เห็นเลยตัวร้อนรูปร่างเป็นยังไงลือไม่
เห็น แต่ลือรู้ลือร้อน ตัวร้อนเป็นยังไงเห็นไหม...ไม่เห็น แต่ลือรู้ลือร้อน เห็น
หรือเปล่านั้นละ ฉะนั้นในจิตใจมันเป็นรูปพลังที่ จำต้องไม่ได้แต่สัมผัสได้ เพราะ
ฉะนั้นเย็นที่จิตไม่ต้องไปตื่นตื่นหรือ อาจารย์บอกวางแล้วมันเย็นที่จิต มันเย็น
แบบไหนวะ เย็นแบบเอาน้ำแข็งวางที่หน้าอกหรือเปล่า ไม่ถึงอย่างนั้นน่า ไม่
ต้องคิดมาก ถ้าลือวางได้เรื่องหนึ่ง ลือก็สบายไปเรื่องหนึ่ง ลือวางได้สองเรื่อง
ลือก็สบายไปสองเรื่อง ลือวางได้สามเรื่อง ลือก็สบายไปสามเรื่อง ไข่หรือเปล่า
ถ้าลือหนักใจเรื่องหนึ่ง ลือก็หนักใจลือก็เก็บตลอด มีเรื่องต่อมาลือก็หนักใจ
เรื่องต่อมาลือก็หนักใจ ลือต้องถามตัวเองลือเกิดมาทั้งที่ลือจะหนักใจตลอดชีวิต
หรือ เห็นไหม...ไม่ได้ ลือจะหนักใจจนเมื่อไร แก่มาก ๆ ลือยังจะหนักใจอยู่อีก
หรือ เกิดมาลือจะทุกข์ตลอดชีวิตหรือ...เห็นไหม เพราะฉะนั้นอาจารย์สอนให้
ลือวาง ทำให้ลือ...สบายใจ เพราะลือแก้ไม่เป็น เรื่องของเรื่องคือพวกลือแก้ไม่
เป็น ไม่รู้ซึ่ง ฉะนั้นที่ลือท่องทุกวันนี่จะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ ก็ไม่ได้สักที จริง
หรือเปล่า เพราะฉะนั้นโลก โกรธ หลงมันเป็นเรื่องเด็ก ๆ ไอ้โลก โกรธ หลงนี่
เรื่องเด็ก ๆ นะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ของลือหรือ เรื่องเด็ก ๆ เพราะการเป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ไอ้พวกนี้มันมีมาไม่ได้หรือ มันเป็นเรื่องเด็ก ๆ การจะเป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์มันต้องรู้ละเอียดลึกซึ้ง เพื่อพิสูจน์ธรรมะ แล้วไปช่วยเหลือคนนี่สิเรื่อง

ใหญ่ เพราะอะไร เพราะคนอื่นมากมาย ทุกวันนี้ลื้อยังช่วยไม่มากหรอกนิด
หน่อย นีลื้อเรื่องใหญ่ ลื้อ โกรธคนนี้ ลื้อไม่ชอบแบบโน้น ลื้อชอบหลงแบบนี้ ลื้อ
ชอบทำอย่างโน้น นั่นนะเด็ก ๆ ฉะนั้นจงจำไว้เสมอว่า ที่จุดสว่างไม่โผล่ก็เพราะ
แบบนี้ เข้าใจหรือยัง เพราะขนาดเรื่องเด็ก ๆ ลื้อยังทำไม่ได้ แล้วลื้อจะไปทำเรื่อง
ผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ลื้อก็ทำไม่ได้ เพราะป่านนี้ลื้อต้องละเอียดแล้ว ลงลึกในจุด
กลาง ลงเข้าไปเย็นแล้ว ตัวตนนี้เรื่องเล็กแล้ว นั่งไม่มีตัวตนลื้อไม่ถามแล้ว
ป่านนี้ลื้อรู้เรื่องเยอะแล้ว เออ...จะทำยังไงติดต่อบีองบน ติดต่ได้แล้วได้ของจริง
ลื้อรู้เรื่องอนาคต ลื้อรู้ล่วงหน้า เพื่ออะไรเมื่อมีภัยพิบัติมาแล้วช่วยเหลือคน
ตอนนี้ลื้อต้องวางทุกสิ่งทุกอย่าง นีคืองานในหน้าที่ลื้อ ไซหรือเปล่า อาจารย์
แรก ๆ เขาฝากหน้าที่ลื้อนะ จำไม่ได้หรือ อาจารย์ฟ้าบอกนี้เรื่องใหญ่ของลื้อ
เพราะเวลาภัยพิบัติมาลื้อทิ้งไม่ได้นะ คนกำลังจะตายลื้อช่างมัน กูไม่รู้เรื่องช่าง
มัน แค่นี้ยังไม่ได้ ไซหรือเปล่า เห็นหรือยัง

อาจารย์ไม้ม้ามังกรทององค์ที่ 2

(วันอาทิตย์ที่ 1 พฤษภาคม 2548)

การที่ลื่อนั่งทุกวันนี้ไม้ม้าไม่มีตัวคนที่นั่งอยู่ มีแต่จิตลงในจุดกลางเท่า นั้นเอง สภาพมันเป็นยังไง ปล่อยวางชะตัวตนไม่มี ต้องเอาจิตเย็นสบายเข้าไป ด้วย ถ้าจิตไม่เย็นสบายยังขุ่นมัวเข้าไป ความสว่างก็ไม่มี นั่นก็คือจิตที่เราเย็น สบายก็คือจิตที่เราปล่อยวางมา ใ้อที่ปล่อยวางก็คือว่า ทิ้งมันไป ที่มันทิ้งก็มี เหตุผลเพราะไม่มีสาระไม่มีประโยชน์ มันต้องทิ้ง เมื่อทิ้งแล้ว วางแล้วแม้แต่ สังขารที่เรารักกันหนักหนา สุดท้ายมันก็ต้องเสื่อมสลาย ใ้อรู้ซึ่งว่าเมื่อถึงเวลา เสื่อมสลายของสังขารมันคงอยู่อย่างนี้ไม่ได้ ใ้อรู้ชัดว่าตอนนี้ มีสมัยหนึ่งเราไม่ เป็นอะไร เราคิดว่าร่างกายเราแข็งแรง ยังหนุ่ม ยังแน่น ยังสาว ตัวนี้ก็คิดว่าคง ไม่เป็นอะไร แต่นั่งจากที่นี้แล้วความเป็นหนุ่มเป็นสาวที่คิดว่ามันคงไม่เป็น อะไรอย่าเข้ามาในจิต เพราะเรามานั่ง เรานึกตัวเองว่ามานั่ง ชอบบอกตัวเองว่า มานั่งสมาธิ นั่นคือเป็นเพียงความรู้สึกอย่างหนึ่ง แต่นั่งเข้าไปลึก ๆ แล้วนี้ ใ้อจุด กลางระหว่างคิ้วมันหายไป เพราะจุดกลางกับจิตที่เย็นสบายนี้ มันจะรู้วิถีทาง ของมันเอง ใ้อระหว่างคิ้วหรือไม่ระหว่างคิ้วไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะจุดสงบกับ จิตที่เย็นที่จิต เย็นสบายเข้าไปมันจะเชื่อมกันเอง ไม่ต้องไปใส่ใจว่ามันจะจุด กลางในระหว่างคิ้วไหม เพราะถึงตอนนั้นแล้ว มันเป็นจุดที่ไปเชื่อมกับจุดที่มัน เย็นสบาย เห็นไหม...นั่งไปแล้วใ้อระหว่างคิ้วมันก็ตัวตนเหมือนกัน...มันต้องทิ้ง คำว่าตัวตน มองให้ชัดว่า มันเสื่อมสลาย สังขารมันเสื่อมสลาย มันไม่คงอยู่ ถ้า คงอยู่แล้วมันจะไม่แก่ นั่นก็คือมันไม่คงอยู่มันเปลี่ยนรูปร่าง ขณะที่เปลี่ยน รูปร่างนั้นมันมีทุกสิ่งทุกอย่างรวมไปหมด นั่นก็คือที่เรารู้อะไรขึ้นมามันก็ลึ้ม เชื่อมกับที่มันเกิดขึ้นอีก ฉะนั้นสังขารที่เราเรียกว่าแตกดับนั้นก็มีตัวต่อ มีตัว สร้างขึ้นมา ที่ข้างล่างเรียกว่าเป็นจุด ๆ หนึ่งที่มันเสื่อมมันเร็ว แล้วมันแก่ แล้วมัน ก็เสื่อมสลายไป แต่ยังมีการต่อเนื่อง มีการขยาย นั่นก็คือตัวตนที่เราเพิ่งนึกเมื่อก็ เอาทุกจุดรวมกันมันได้เสื่อมสลายเร็ว มันได้แตกดับไปแล้ว ที่ยังคงอยู่เพราะมัน

มีการถ่ายทอด ถ่ายทอดทุกอย่าง มันละเอียดจนเรียกว่าถ่ายทอดทุกอย่าง โอ... อาจารย์ที่นี้ก็บอกว่ามันละเอียดมาก ๆ นั่นก็คือตัวเราที่เพิ่งรู้ในขณะนี้ ได้เสื่อมสลายไปแล้ว ถ้าพูดแบบข้างล่างคือมันได้ตายไปแล้ว แต่ที่เรายังมีคงอยู่เพราะของมันละเอียดมาก ๆ มันเร็วมาก ทุกอย่างมันเคลื่อนไหวเร็วมาก นั่นก็คือในสามข้อที่ว่าจำเป็น นอกจากสามข้อนั้น จำเป็นบางครั้ง เราคงไม่เจ็บปวดตลอดน่า... ไซ้ใหม่ สังขารลื้อจะเจ็บปวดตลอดเหอ เราเคยเจ็บปวดมาครั้งก่อน ๆ แต่ตอนนี้ก็ได้หายไปแล้ว นั่นก็คือความจำเป็นบางครั้ง กับที่เราจำเป็นไม่กินไม่ได้ สังขารจะบอกว่าไม่กินไม่ได้ มันจำเป็นต้องกิน มันไม่พักผ่อนไม่ได้ สังขารบอกมันต้องพักผ่อน สังขารบอกว่าอยู่กับที่ไม่ได้มันปวด ไม่แปลกใจหรือว่าสังขารมันบอกตรงเวลาทุกอย่าง โดยที่สังขารเป็นเพียงแต่ความรู้สึกที่ร่วมกับจิตเราเข้าไป ฉะนั้นถึงเวลาที่ลื้อต้องกินลื้อก็ต้องกิน มันจะทรมานสุด ๆ เลย จะบอกต้องกินแล้วนะ ถ้าเราไม่กินอยากจะทรมานว่าไม่กินแล้วเป็นยังไง สังขารมันก็เรียกร้องว่าไม่ได้ต้องกิน ลื้อยังไม่กินมันก็ยังทรมาน ทรมานเสร็จแล้วไอ้ที่จะสงบ ไอ้อย่างนี้มันเป็นอุปสรรค ถึงบอกว่าอุปสรรคที่หนักหนาสู้อุปสรรคเกี่ยวกับสังขารไม่ได้ ฉะนั้นถ้านึกว่าตัวตนไม่มีมันถึงยาก เพราะในสังขารที่เราเรียกกันหนักหนา มันได้ติดตัวมาตลอดนานแล้ว โดยที่เราเอาจิตเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย เวลานั่งมันก็เอาสังขารเข้าไปอยู่ในจุดกลางนี่อีก มันถึงไม่สว่างชะที เพราะเราไม่ได้วางจริง เรานั่งทุกครั้ง เราบอกตัวตนนั่งอยู่ กำลังนั่งสมาธิอยู่ อยากจะแยกออกใหม่... ง่ายนิดเดียว ไปอ่านอาจารย์แรก ๆ ที่บอก อาจารย์องค์แรก ๆ ที่สอนพวกลื้อนั่นละ เขาได้พูดถึงสองห้อง ว่าจะให้คิดยังไง ไปอีกห้องหนึ่งคิดยังไง มาอีกห้องหนึ่งคิดยังไง นั่นก็คืออะไร ให้แบ่งแยกจิตกับที่เราทำอยู่ทุกวัน ให้มองให้ชัด ไม่เช่นนั้นเราก็ต้องทำอย่างนี้ตลอด ๆ จนมีอายุสังขารเสื่อมสลายหรือเรียกว่าแก่ ไอ้ความรู้สึกตัวนี้ที่มีสังขารตัวตนก็จะตามต่อไปจนยามแก่ มันไม่วางเสียที มันไม่ละเสียที จนสังขารแก่ เสื่อมสลายมาก ๆ สังขารก็จะบอกว่ามันทนไม่ไหวแล้วนะ สังขารจะแตกดับ นั่นคือสังขารมันทนสุด ๆ แล้ว มันก็จะ

บอกว่าเรานะถึงเวลาต้องตายแล้ว รีบเอาจิตออกจากสังขาร เพราะสังขารจะคง
อยู่ทนอย่างลือไม่ได้แล้วมันเสื่อมสลายจนสุด ๆ แล้ว จิตก็รับรู้หาช่องทางให้
ออกจากสังขารให้ถูก อย่างุ่นวาย เมื่อถึงตอนนั้นสังขารต้องแตกดับขึ้นมาจริง ๆ
กับตัวเราแล้ว...อย่างุ่นวาย เพราะเรามักนึกตัวตนเข้าไปในจุดกลางตลอด เราถึง
สัมผัสไอเย็นที่จิตไม่เข้าใจ จุดกลางที่มันมีแสงสว่างก็ไม่เข้าใจ แล้วแสงสว่างนี้
เกิดมาจากไหนก็ไม่เข้าใจ มันกลายเป็นอะไร กลายเป็นว่าไอที่เราฝึกนั้นนะ ฝึก
เพื่อได้ขึ้นชื่อว่ามานั่งสมาธิที่ข้างล่างบอก แต่ผลที่จะได้ในจุดกลางระหว่างคิ้ว
ยังไม่ได้มาก ได้เป็นเพียงบางส่วน บางส่วนไม่ว่า แต่บางส่วนแบบไม่คงที่ด้วย
รู้วันนี้พรุ่งนี้ลืม ไอ้ที่บางอาจารย์ก็บอกว่ารู้แล้วมันไม่รู้ซึ่ง นี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่ง
ที่ว่า ความสงบที่ไอเย็นที่จิตมันไม่เกิดขึ้นเสียที เพราะรู้แล้วมันไม่รู้ซึ่ง มันไม่คิด
ตัว ความเย็นที่จิตจากการรู้ซึ่งมันไม่คิดตัว เป็นเพียงแต่สงบบางส่วน
เพราะฉะนั้นอาจารย์ที่มาสอนลือให้รู้ซึ่ง เหตุผลก็คือว่า ถ้าเรารู้ซึ่งแล้วมันจะเข้าไป
ไปในจิตตลอดเวลาว่าไอ้ที่เรารู้ซึ่งมันหมายถึงอย่างนี้ จะไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ใช่
ไปฟังที่ไหน เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว ที่อื่นสอนมันเป็นแบบนี้ มันดีแบบนี้
เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว เพราะขาดการรู้ซึ่ง เมื่อขาดการรู้ซึ่งแล้ว อันไหนที่คิดมันก็
เปลี่ยนแปลงมันก็ไป ไปเสร็จแล้วที่นั่นก็ขาดการรู้ซึ่งอีก ไอ้ที่เปลี่ยนแล้วที่นั่นก็
ขาดการรู้ซึ่งอีก จุดเลยมันไม่สว่างเสียที ถ้าเข้าใจว่าแยกสองห้อง บอกกับใจเรา
ว่าตอนนี้มืออยู่ห้องเดียวคือ จิตลงในจุดกลางระหว่างคิ้ว ตัวตนทุกอย่างหายหมด
ณ.ขณะนี้มีแต่จิตลงในจุดกลาง จิตที่เย็นสบายก็พิจารณาอย่างละเอียดธรรมะ
สังสัยในแปดข้อ เอาข้อใดข้อหนึ่งมาถามในนั้นดูว่า ไอ้ที่เขาบอกเรามาในข้อ
นั้นเหตุและผลมันคืออะไร เมื่อเหตุและผลคือเข้าใจแล้ว เข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้ว ก็
ไปถามข้ออื่นต่อไป แต่อย่าลืมบางข้อมันไม่ใช่ง่ายอย่างที่เราคิด ถึงเราละเอียด
จากข้อนี้ แต่ข้อต่อไปมันไม่ใช่ละเอียดพอที่จะรู้ซึ่ง ต้องละเอียดมากกว่าเดิมขึ้นไป
ไปอีก ฉะนั้นในสูตรทั้งแปดมันจะฝึกละเอียดทีละชั้น ทีละชั้น เห็นหรือยัง เดิม
ที่เราคิดว่าถ้าฝึกละเอียดข้อนี้แล้ว ข้ออื่นเราจะเข้าใจ ในสูตรทั้งแปดสอนเราไป

ทางอ้อมว่าสื่อจะเข้าใจข้อนี้ได้อาจต้องละเอียดมากกว่าข้อที่ผ่านมา ถึงจะรู้แล้ว
เข้าใจจริงๆ

อาจารย์ไม้ทำมั่งกรทององค์ที่ 2 (วันศุกร์ที่ 13 พฤษภาคม 2548)

จะรู้ได้ยังไงว่าจิตเราละเอียด ฉะนั้นอาจารย์หลายองค์ที่นี้สอนว่าที่จิตละเอียดนี้ ผลที่จากจิตละเอียดมันไม่ใช่สิ่งที่เรารู้ ง่ายๆ อย่างเช่น ถ้าเรากินข้าว เราลองกินข้าว ข้างมันมีหลายประเภท ถ้าเรากินอย่างจิตละเอียด คือเวลากัดหรือกินข้าวอย่างนี้ มันจะออกรสชาติหรือที่เรียกความรู้สึกอีกแบบหนึ่ง ถ้าเรากินข้าวอีกประเภทรสชาติหรือความรู้สึกก็จะต่างกัน บางทีถ้าจิตละเอียดเราจะดูออกว่าสีของเมล็ดข้าวที่หุงก็จะต่างกันอีก ถ้าเราธรรมดาเรากินก็คือมันแค่นั้น นั่นคือทุก ๆ วันที่เราทำ แต่เกิดเราจิตละเอียดแล้วมันจะเริ่มมีปัญหา กินข้าวมันเป็นแบบนี้มันแบบนี้ ความรู้สึกแบบนี้คือข้าวแบบนี้ ถ้ากินข้าวแบบนี้มีความนุ่มอีกแบบหนึ่ง รสชาติอีกแบบหนึ่งก็จะเป็ข้าวแบบนี้ ก็เหมือนที่ว่าข้างล่างข้าวมันมีหลายชนิด เยอะไหม...เยอะ ถ้าข้าวมันเหมือนกัน อะไรก็เหมือนกันทุกอย่าง ๆ มันต้องมีชื่อแบบเดียวกัน ฉะนั้นที่เขาเรียกข้าวหลาย ๆ อย่าง หลายแบบ มันย่อมต้องมีอะไรที่ต่างกับอีกอย่างหนึ่งถึงมีชื่อนี้ ฉะนั้นถ้าเราจิตละเอียดเราลองเอาข้าวที่มีอยู่ข้างล่างมาดู นี่พูดถึงเราศึกษาเรื่องข้าว ไร่ที่ข้าวแบบนี้เม็ดมันคนละอย่าง ลองหุงกินดูก็ต่างกัน เอาข้าวแบบนี้ดูลักษณะกับเม็ดที่ผ่าน ๆ มาหรือประเภทอื่น หรือชนิดอื่นที่เราเรียกกัน โอ...มันต่างกันตรงมันเล็ก สีออกเหลือง ๆ เฉพาะข้าวที่เราเรียกข้าวอยู่ข้างล่างมีมากมาย แต่ทุกวันนี้เรากิน ๆ เราก็เออ...ข้าวอันนี้เราอร่อยเรากินเรียกข้าวแบบนี้ ข้าวนี้ไม่อร่อยก็เรียกข้าวแบบนี้ แต่ในจริง ๆ แล้วในข้าวที่เราเรียกยังมีอีกหลายประเภท ถ้าลองศึกษาใช้จิตละเอียด ก็เออ...ไร่ที่ผ่าน ๆ มาที่มันมีอยู่ข้างใน แต่เราไม่รู้ เหตุที่ไม่รู้คือเรายังละเอียดไม่พอ เรายังไม่ได้ศึกษาพอ ถ้าพูดง่าย ๆ ก็คือยังไม่มี ความตั้งใจที่จะศึกษาเรื่องนี้พอ นั่นคือความศรัทธาในเรื่องนี้ยังไม่มี ทำไมอาจารย์ยกตัวอย่างข้าวเพราะก็เรากินอยู่มันสัมผัสอยู่ มันอะไรอยู่ แต่เราลองเอาข้างที่เราพูด ๆ มาเราจะโอโฮ...มันเยอะแยะ ถามว่ามีอยู่ไหม...มีอยู่ แต่ลองมาศึกษาที่เราศึกษาดูละเอียดแล้ว โอโฮ...มันเยอะแยะเลย ก็คือทุกวันนี้ที่เรากินอยู่ เหมือนจิตละเอียด

ไอ้จิตละเอียดยังมันก็อยู่ในจิตของเราตรงนี้...ใช่ไหม มันมีอยู่ข้างใน เราก็สงสัย แล้วทุกวันนี้มันไม่ละเอียดยพ...ใช่มันยังไม่ละเอียดยพ เพราะถ้าละเอียดยแล้วเรา รู้บางอย่าง เริ่มรู้บางอย่างจากจิตละเอียดย ที่อาจารย์หลัง ๆ ที่พูดว่าหายตัวมัน ทำ โน่นได้ ทำนี้ได้ก็มาจากผลจากจิตละเอียดย ถ้าว่าเราทำได้ใหม่...ทำได้ ก็ เหมือนว่าเวลาสงบแล้วรู้ความคิดคนอื่นได้ใหม่...ได้ ถ้าสงบมันยอมรู้ความคิด คนอื่น ถ้าเรายังไม่รู้ความคิดคนอื่นได้ นั่นคือเรายังไม่ได้สงบ เราแค่วางเฉย ๆ เหมือนกัน ถามว่าอาจารย์จิ้ง เจ้าแม่กวนอิมฯและอาจารย์ที่เราว่ากันอยู่ธรรม ตัวนี้รู้หมดใหม่...รู้ ถ้าไม่รู้ก็เป็นตัวแทนไม่ได้ เข้าใจหรือยัง ก็เหมือนกับสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ที่เราเรียกสิ่งศักดิ์สิทธิ์อาจารย์หลาย ๆ องค์ถามว่ารู้ใหม่...รู้ ฉะนั้นเวลา เรา ได้จิตละเอียดยกันจริง ๆแล้ว ผลจากจิตละเอียดยมันก็ต้องรู้ได้ แต่มากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนมันละเอียดยแค่ไหน มันก็ตรงกับที่อาจารย์บอกว่า ลือ รู้กางเกงสีขาว อีกคนหนึ่งรู้กางเกงสีขาวลายดอกไม้ อีกคนหนึ่งก็บอกว่าไอ้ที่ ลายดอกไม้เป็นลายดอกไม้สีชมพู รู้ละเอียดยที่ละชั้น ๆ ไอ้คนรู้กางเกงสีขาวก็จะ ฝึกรู้มันมีลายอะไร แต่ตอนนั้นไม่รู้ แต่อย่างน้อยก็ถูกว่ามีกางเกงสีขาว โดยที่มี สามหรือสี่คนวัด ไม่วัดไม่ได้ละ ถ้าลือไม่วัดนี่ลือได้คนเดียวมันหลงได้ ไม่วัด ไม่ได้ เพราะฉะนั้นที่เหมือนเขาสอนลัทธิเต๋าที่ว่า ลือต้องมาทดสอบจิต ไม่อย่างนั้นปานนี้เป็นอาจารย์กันหมดเลย นั่นก็อาจารย์ นี่ก็อาจารย์ โน่นก็ อาจารย์ อาจารย์กันมั่วไปหมดเลย เสร็จแล้วอาจารย์ไหน เห็นหรือยัง ฉะนั้นที่เรา เรียก อาจารย์ขาวอาจารย์ขาวครั้งที่แรก ๆ สอนพวกเรานี้ กันตัวเราไว้ก่อน เรา ต้องเข้าใจว่าที่อาจารย์สอน อาจารย์วางแผนให้เราทำไอ้สามหรือสี่คนนี่คือวัดว่า เราจะถูกทางหรือเปล่า แต่ถ้าเรานั่งละเอียดยคือเขากันเราหลงทาง แล้วยิ่งถ้าหลง ทางไปแล้ว...เรื่องใหญ่ ทำไมเรื่องใหญ่ความคิดเข้าข้างตัวมันจะเข้ามาเยอะเลย หนึ่งไม่ฟังคน คนที่สูงกว่าดีกว่าไม่ฟัง นอกจากคนนั้นเขานับถือถึงฟัง ถ้าอยู่ดี ๆ ไม่รู้จักแล้วลือไปสอนเขา เขาไม่ฟังเพราะคิดว่าตัวเองถูก แล้วก็ไม่มีวิธีวัด อย่าง นี้หลงใหม่...หลงทางเลยนะ หลงทางแบบตัวเองเดินเอง ยิ่งตะะไม่ได้ ยิ่งว่า

ไม่ได้ ยิ่งอะไรไม่ได้มันก็หลง ฉะนั้นที่อาจารย์ขาว อาจารย์ข้างครึ่ง อาจารย์ถือไม้เท้าดำถึงบอกว่า ลือต้องวัดคนที่รู้มากกว่าด้วย เหตุที่ต้องวัดก็คืออะไร ลือต้องแน่ใจสิ่งที่เขาพูดมันถูก เราเชื่อเพราะเขาอยู่ตรงนี้...สถานธรรม แต่แน่ใจแค่ไหนว่าสิ่งที่เขาพูดคือถูก เห็นหรือยัง ฉะนั้นอาจารย์ขาว อาจารย์ขาวครึ่ง อาจารย์ถือไม้เท้าดำถึงบอก เออ...ลองเอาอะไรทำดูซิ จะมีอารมณ์ใหม่ ไม่ใช่ครั้งเดียว นะ สองครั้ง สามครั้งดูว่าเขามีอารมณ์ใหม่ ถ้ายังมีก็แปลว่าก็ไม่ได้ต่างกับเราหรอก นั่นเขาสอนให้เราวัดว่าเขาไม่ได้ต่างจากเราหรอก มีแต่เพียงตำแหน่งแล้วเราไหว ๆ กันแล้วมีอยู่อย่างเดียวเชื่ออยู่สององค์ เจ้าแม่กวนอิมฯ ที่ลงทรงกับอาจารย์จิ้ง หรือหัวหน้าใหญ่ของเราไปสอนเตือน ฟังใหม่...ไม่หรอก ใช่ว่าหรือเปล่าไม่ฟัง อาจารย์เขาก็ถามว่าแล้วรู้ได้ยังไงที่มาหลัง ๆ เขาปัญญาน้อยกว่าเรา เพื่อบารมีเขาสูงกว่าเราจะทำยังไง นี่คือการเรียกว่าพวกเฝ้าสถานธรรม อีกอย่างไปแก้ทุกข์เขาไม่ได้ ไม่รู้ความคิดคนอื่นแก้ทุกข์ไม่ได้ อะไรก็ให้กราบไหว้ของร้องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยเหลือให้ใหม่ แล้วถามต่อจะไหว้กันตลอด ๆ เหรอ จะเฝ้าสถานธรรม เฝ้าไปทำไม หารู้ไหมว่าเขาเป็นตัวแทนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ส่วนหนึ่งนะ เพราะปัญญายังไม่มี ฉะนั้นที่นี้สอน หนึ่งแก้ตัวเองด้วย ขณะที่แก้ตัวเองรู้ความคิดคนอื่นก็สอนเข้าด้วย ไปทีเดียว ถ้าจะรอเราสำเร็จรับรองช่วยคนไม่ได้เลย เราคิดว่าเราสำเร็จก่อนไว้ก่อน...มันนานนะ แค่ว่าศรัทธาเราเริ่มรู้เราก็ช่วยเหลือคนได้แล้ว ฉะนั้นที่สอนลือเรื่องจิตละเอียดที่กินข้าวเข้าใจหรือยัง เออ...ข้างที่เรากิน ๆ ลองศึกษาดูซิ มันเยอะจริง ๆ แต่เรากินแล้วก็แล้วไป เพราะเราไม่ได้พิจารณาตัวนี้ ก็เราสงสัยว่าจิตละเอียดมันเป็นยังไง ก็อาจารย์เปรียบใจ ใจจิตละเอียดมันอยู่ในตัวเราเอง เป็นเพียงแต่เราศึกษาหาวิธี จึงยกตัวอย่างข้าวให้ดู เพราะวันใกล้ตัว ไม่เอาไกลตัวหรอกไกลตัวแล้วเดี๋ยวมันนึกไม่ออก อะไรก็ไม่ออก ฉะนั้นที่นี้เขาสอนอะไรที่มันใกล้ตัวเคยเจอ เคยสัมผัสจริงหรือเปล่า แล้วจิตละเอียดนี้ อย่าลืมนะอาจารย์ที่นี้หลายองค์ที่สอน มันต้องเย็นสบายด้วยนะ อย่าไปละเอียดนั่งนึกเอง เคาเองไม่ได้ ต้องเย็นสบาย เย็นสบายทุกสิ่งทุกอย่าง

ถามในจุดกลางระหว่างคิ้ว มันจะตอบเราหมดเอง ฉะนั้นที่หลาย ๆ องค์สำเร็จมี
บารมีมา จะเข้าใจว่าคำว่าตรัสรู้เองคืออะไร ก็เหมือนเรา แต่อาจารย์ไม่ได้พูดถึงว่า
การตรัสรู้เพื่อไปเทียบองค์ที่สำเร็จไม่ใช่ แต่การตรัสรู้ก็จากจุดกลางระหว่างคิ้ว
นี่ จะรู้เองเหตุและผลคืออะไร เหตุและผลคืออะไร เหตุและผลคืออะไรแบบ
เดียวกัน ไม่ได้สอนลือไปแข่งเป็นองค์ที่สำเร็จ ไม่ได้สอนลือไปแข่งเป็น
อรหันต์ ไม่ได้สอนลือจะแข่งเป็นพระโพธิสัตว์ไม่ได้สอน ที่นี่สอนเหรอ ไม่ได้
สอน มีอาจารย์องค์ไหนบอกสอนหรือเปล่าไม่ได้สอน สอนว่าถ้าลือจะเป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ลือต้องรู้อย่างนี้ อย่างนี้นะ แล้วลองดูแรก ๆ ต้นไม้ ลือไหวต้นไม้ ลือก็
เรียกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ข้างล่างเขาเรียกกันหรือเปล่า...เรียก เพราะฉะนั้นข้างล่างเขา
เรียกอะไรเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แค่นั้น ไม่ต้องเอาตำแหน่ง ฉะนั้น
นั่งแล้วอย่าไปสงสัยนะ ไอ้ที่นั่งจะคล้ายองค์ที่สำเร็จ จะคล้ายอรหันต์อย่าไปคิด
มาก ไอ้ที่นั่งอยู่นะ...รู้...อย่าไปคิดมากนัก สอนแต่ว่าจุดกลางระหว่างคิ้วธรรมชาติ
ของพระแม่องค์ธรรม ถูกหรือเปล่านั้นมีเหตุและผลยังไงแค่นั้นเอง ก็พวกเรามันนั่ง
มันชอบเลยเถิดเรื่อย...จริงหรือเปล่า

อาจารย์ไม้ทำมั่งกรทององค์ที่ 2

(วันจันทร์ที่ 16 พฤษภาคม 2548)

บางคนมีเงินมากมายรวยไม่รู้ตั้งเท่าไร แต่ตอนกลางคืนนอนร้องไห้เจ็บป่วยก็ร้องไห้ บอกว่าทำไมไม่มีเงินมากมายสังขารก็ยังรักษาไม่ได้ ให้ลื้อดูเป็นตัวอย่าง แล้วเอาอะไรวัด ถ้าพวกลื้อยังมองกันไม่ออก อาจารย์ที่นี้หลายองค์ก็สอนพวกลื้อ ที่ลื้ออยู่มันอยู่ข้างบน ไม่ได้อยู่ข้างล่าง ข้างล่างมันเป็นอะไรก็ปล่อยมันซะ มีแต่เรื่องวุ่นวายทำไม ก็สอนไม่รู้ตั้งเท่าไร พวกลื้อก็จะวุ่นวายข้างล่าง ถามกับตัวเองลื้อแค่นี้แล้วภัยพิบัติ ลื้อจะช่วยคนอื่นมากมายแค่ไหน แค่นี้ลื้อยังบอกไม่ไหว แล้วคนมากมายที่ลื้อต้องช่วย ลื้อจะทิงได้หรือ อาจารย์ที่นี้ก็สอนพวกลื้อ เกิดมาก็มีซัดใช้หนี้กับทวงหนี้ มีอย่างอื่นหรือเปล่า... ไม่มี ลื้อเห็นเขาดี ๆ แต่ลื้อได้ยังไงต่อไปจะดี มันก็มีดีกับไม่ดี ฉะนั้นมันถึงไม่เที่ยง ก็พวกลื้อเป็นอย่างนี้ให้นั่งจุกกลางก็ไม่นั่ง ูรูบ้างไม่รู้บ้าง ถ้าลื้อรูซึ่งลื้อรูอดีตชาติ มันคืออะไรเป็นมายังไง มันจะเบื่อหน่าย ใอันี้ก็ทุกข์วุ่นวาย ใอันั้นก็ทุกข์วุ่นวาย ใอันี้ก็ทุกข์เรื่องลูก ลูกคือมั่ง ลูกไม่เข้าใจแม่มั่ง ใอันั้นก็ทุกข์เรื่องไม่มีงานทำ ค่าใช้จ่ายไม่พอ ใอันั้นก็ทุกข์เรื่องงานเยอะแยะวุ่นวายไม่รู้จะทำยังไง อุตสาหหวังไปหางานเข้า แต่ทำไมหันทะเลาะกับลูกน้องอีก เห็นไหม ถามลื้อมันทะเลาะกับลูกน้องหรือเปล่า เออ...ทำไมทำไมไม่ได้ ทำไมไม่ทำ มันวุ่นวายอีก เขาก็ไม่เข้าใจ ลื้อดูพวกนี้มันทุกข์ทั้งนั้น มีใครสบายหรือเปล่า...ก็ไม่มี แล้วทำไมลื้อไม่เข้าใจกัน ก็บอกที่พวกลื้ออยู่มันอยู่ข้างบน หาทางกลับไปสู่เบื้องบนให้ได้ ข้างล่างมีอะไรเดียวสังขารลื้อก็เสื่อม ลื้อไม่ต้องสังขารป่วยหรืออก ถึงเวลาลื้อเจ็บไข้ได้ป่วย ถึงเวลาลื้อเจ็บไข้ไม่สบาย ลื้อก็เมื่อแล้ว สังขารไม่สบายใครก็ช่วยไม่ได้ ต้องไปกินยาหาคนช่วยอะไร ลื้อดูขนาดตัวเองบอกมันยังช่วยตัวเองไม่ได้เลย เวลาลื้อต้องแก้ตัวจะทำยังไง เออ...ลื้อก็ยังมองไม่ออก ฉะนั้นที่อาจารย์สอนให้พยายามก็เจ้าแม่กวนอิมฯที่อยู่ข้างบน อาจารย์จิ้งที่ลื้อไหวก็อยู่ข้างบน ไม่มาข้างล่างหรือ มีแต่สองแล้วก็กลับ ถ้าข้างล่างดีเขาก็อยู่ข้างล่างกันแล้ว ก็เพราะ

มันไม่ดี ไร่ร้างก็วุ่นวายมาก วุ่นวายไปกับเขาไปวุ่นวาย มันแก้ไม่ได้ ไร่ที่มีองค์
ก็วุ่นวายกับเขาอีก อดสำหรับเขาเมืองก็เขามาช่วย เขามาสั่งมาสอนทำไม ลือต้อง
เข้าใจเขามาเพื่ออะไร ไร่พวกเมืองก็เจ้าแม่ก็กลุ่มใจอีก ไร่ร้างไม่ก็กลุ่มใจอีก
เป็นไร่ร้างเจ้าแม่ก็ยังกลุ่มใจอีก ก็อดสำหรับมีเจ้าแม่คุ้มครองมีอะไร เขาเทพอยู่
ข้างบนเขายังสละเวลา เขายังอดสำหรับมา ทำไมไม่นึกเขาอยู่สบาย ๆ เขามาเขาก็นั่ง
เรียบร้อย ดูแล้ว เออ...มันไม่น่าทุกข์ ก่อนที่เขาจะเป็นเทพก็คือเป็นอย่างเรา เขา
กลับไปอยู่เบื้องบน ถามว่าต้องฝึกใหม่...ก็ต้องฝึก นั่นก็คือข้างบนมันคงมีอะไร
ดีสักอย่าง นี่แค่รู้แค่นี้ รู้ซึ่งได้หรือเปล่า...ก็ไม่ได้ ถ้ารู้ซึ่งพวกนี้ลือไม่มี
ความหมาย แล้วอย่างนี้ภาระหน้าที่ ที่เขาจะให้ลือก็ไม่ได้ เจอปัญหาที่ก็ไปละ
เจอปัญหาอีกที่ก็ไปละ เจออีกที่ก็ไปละ ไม่เอาด้วยเหมือนคนที่นั่ง ๆ สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ก็ช่วยอะไรไม่ได้ ไม่เห็นดีเลย อ้าวเดือดร้อนอยู่ไม่เห็นจะช่วยอะไรได้ เขาให้ลือ
หาจุดเพื่อกลับไปสู่เบื้องบน ไร่หรือเปล่า เขาไม่ไร่ให้ลือทำ ๆ เพื่อไปเจอข้างล่าง
ให้ลือรวยข้างล่าง ลือสบายข้างล่างแล้วลือค่อยเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือ...ไม่เอา
นั่นคือบุญกุศล และกรรมที่ลือทำ ลือแก้ไขได้ลือช่วยได้ก็ช่วยกันไป เราต้อง
ช่วยตัวเองสิ ไร่หรือเปล่า ก็ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน สามหรือสี่คนที่ช่วยกันคืออะไร
ให้ลือคนเดียวไม่ได้นะ ลือต้องช่วยเหลือกันสี่คน เพราะอะไรเออ...ก็ยังมีคน มี
กำลังใจที่ช่วยก็ไปพร้อมกัน ยิ่งมากยิ่งขึ้น ลือไปคนเดียวไม่รอดหรอก จะรอดได้
ยังไง แค่นี้ลือยังทำอะไรเองไม่ได้ รู้หรือยัง เขาไม่มองปัญหาลือหรือเขา
มองภัยพิบัติใหญ่ พวกลือเตรียมตัวไว้เลย ไม่ได้นั่งสบายแบบนี้นะ ไม่ใช่กิน
สบายแบบนี้นะ ไม่ใช่นอนสบายแบบนี้นะ เพราะลือไม่รู้ล่วงหน้า ถ้าลือลองรู้
ล่วงหน้าลือจะรู้เลย โอโฮ...มันน่าทุเรศ คำว่าทุเรศคืออะไร มันสกปรกทุกอย่าง
ไม่มีเหลือความดีอยู่เลย ทั้งเอาเปรียบ ทั้งพ่อฆ่าแม่ แม่ฆ่าพ่อ สารพัดที่เจอ เมื่อ
ลือรู้ล่วงหน้าลืออยากยุ่งไหม...ไม่อยากยุ่ง เพราะมันสภาพไม่น่าดู นี่คืออาจารย์
ที่นี้เขาสอน เออ...ไร่ที่รู้ล่วงหน้ามันเป็นสภาพแบบนี้นะ ถ้าลือเห็นสภาพลือจะ
บอกไม่เอาแล้ว ลือกำลังไปสู่รู้ล่วงหน้า หาซะ ฝึกหามันซะให้ได้ ข้างล่างมันจะ

เป็นอะไรก็ปล่อยมันสิ ถ้าลื้อยังวุ่นวาย ลื้ออะไรมามันก็ติดอยู่ข้างล่าง เรื่องของเรื่องคือมันติดอยู่ข้างล่าง ไซ้หรือเปล่า เพราะอาจารย์บอกอย่าไปติดเรื่องของข้างล่าง เดี่ยวมันก็ผ่านไป เดี่ยวมันอะไร ลื้อหาหนทางกลับไปสู่เบื้องบน มันสบายกว่าเยอะ ลื้อลองได้จุดสว่างในจุดหนึ่ง ลื้อจะรู้ความเย็นที่จิตที่อาจารย์หลายองค์สอนมันคืออะไร เรายังไม่ได้ เมื่อยังไม่ได้แล้วเราก็กินใจจุดสว่างเย็นที่จิตมันคืออะไร ก็คิดว่ามันคงทำยาก ถ้ามันทำยากเขาไม่มาเปิดจุดให้ลื้อหรือกลื้อดูสมัยก่อน อาจารย์ที่สถานธรรมก็บอกก่อนจะให้จุดลื้อทรมานจนแน่ ๆ ว่าลื้อชนะแล้ว ทรมานจนชนะนะ แรก ๆ ลื้อจะมีพ่อ มีแม่ลื้อทิ้งเลยนะ เพื่อไปหาของแท้ เพราะมันเบื่อง่าย จนลื้อไม่กลัว ลื้อไม่อะไรสักอย่าง จนข้างบนดูแล้วเออ... ใช้นี้ใช้ได้ ก็เลสไม่มีจริง ๆ ค่อยบอกว่าจุดนี้แหละคือจุดสว่าง เขาทรมานทุกอย่าง อุดทนทุกอย่าง เพราะเราไม่ได้เจอ เราไม่ได้อยู่ในสมัยนั้น เราก็ไม่รู้ว่าจะใช้ความลำบากที่เขาว่ากันในสมัยนั้นมันคืออะไร ลองคิดต่อ... ภัยพิบัติที่เขาว่ามันน่ากลัวมาก คำว่าอาจารย์ที่น่ากลัวมันคืออะไร มันพูดไม่ออก ข้างบนเขาสงสารลื้อนะ สงสารที่ลื้อต้องเกิดมาสมัยนี้ สงสารลื้อนะ ความกลัวทุกอย่างมันรวมหมด แล้วความสบายก็ไม่มีเขาสงสารลื้อนะ แล้วลื้อถามตัวเองลื้อไม่สงสารตัวเองหรือ ภัยพิบัติใกล้มาแล้วมันคงไม่รอลื้อแก่ ถ้าเกิดมันเกิดขึ้นมาจริง ๆ ในวันนี้ ลื้อต้องบอกกับตัวเองจะทำยังไง ที่ลื้อเคยโน่น เคยนี้อยู่ข้างล่างมันทั้งหมดเลยนะ เพราะรู้ว่าอะไร อะไรมันก็เอาไปไม่ได้ อาจารย์ก็บอกว่าทำไมลื้อต้องรอวันที่มันเกิด เหมือนกันถ้าลื้อรู้ว่าพรุ่งนี้ลื้อต้องตายละ พรุ่งนี้ตายแน่ ลื้อจะเอาทุกอย่างข้างล่างไหม... ลื้อก็ไม่เอา สมัยก่อนเคยโลก เคยอะไรมา ใครเอาอะไรของเราก็ไม่ได้ พอรู้ว่าตายเอาไปไม่ได้แต่กลับทิ้งได้ อาจารย์ก็เคยสอนทำไมต้องรอเวลานั้น ออ... ที่อาจารย์สอนที่ลื้อยังไม่ได้จุดกลางเพราะอะไร เพราะลื้อยังไม่เจอภัยพิบัติ เพราะลื้อยังสุขสบาย ยังคิดกันอย่างนี้ไซ้หรือเปล่า ต้องรอลื้อเจอก่อน ลื้อฝึกได้ไม่ได้ตอนนั้นลื้อก็รู้เอง เสร็จแล้วอาจารย์ก็ถามต่อถึงตอนนั้นลื้อช่วยตัวเองได้ไหม... ถึงต้องนั้นลื้อช่วยตัวเองไม่ได้ แล้วทำยังไง

ถ้าลือช่วยตัวเองไม่ได้ อาจารย์ลือไม่ทำคำก็บอกว่า ลือจะร้องให้เป็นสายเลือด
ทำไมร้องให้เป็นสายเลือด เพราะมันหมดหนทาง มันร้องให้ร้องแล้วร้องอีก ตา
มันแดงกล้าฆ่าแล้วฆ่าอีกเลือดก็ออก เขาเรียกร้องให้เป็นสายเลือด ฉะนั้นที่
อาจารย์สอนนั้นไม่ธรรมดา อาจารย์บอกแล้วข้างบนมันสบาย อยากเจอเจ้าแม่
กวนอิมก็เจอข้างบน อยากเจออาจารย์ก็เจอก็เจอข้างบน ลือเห็นจะทุกข์เลยดู
อาจารย์จิ้งกตอนที่อยู่ไม่เห็นจะทุกข์เลย กินอะไรก็ได้ เป็นยังงี้ก็ได้ ยืมไปเรื่อย
ตัวอย่างมันมี เจ้าแม่กวนอิมก็มีอะไรมากมาย แต่ไม่เอาต้องการช่วยคนอย่าง
เดียว ไม่รังเกียจคนช่วยเหลือหมด อย่างองค์ที่สำเร็จตอนเป็นมนุษย์มีอะไร
มากมายเขายังทิ้ง ต้องถามว่าทำไมทิ้งได้ เพราะว่ามันไม่ใช่ความสุขที่แท้จริง
เห็นไหมนั่นเขาสูงกว่าลือมากมายไม่รู้ก็ร้อยเท่า เขายังสละได้ เขายังทิ้งได้ เขา
แค่เห็นเกิด แก่ เจ็บ ตายทีเดียวเดียว เทียวเดียวเองนะ ต้องการแสวงหาความพ้น
ทุกข์ นี่คือปัญญาเขาพร้อมแต่ไปหาวิธี ทำไมต้องตาย ก็เพราะมันมีเกิด ถ้าไม่มี
เกิดตัวนี้ไม่มี ไม่ต้องเจ็บสังขาร ไม่ต้องอะไรมากมาย...ใช่ไหม แต่พวกลือเกิด
แล้ว อาจารย์หลายองค์ก็ถามลือแน่ใจว่าพวกลือจะไม่เกิดอีก ลือก็บอกไม่แน่ใจ
คนรวยกว่าลือก็มีเยอะเยะทำบุญเยอะ ๆ ก็รวยมาก คนรวยกว่าลือก็มีเยอะเยะ
เจ็บไข้ได้ป่วยก็มีลือก็เห็น สุดท้ายมันก็ไม่พ้นเกิดแก่เจ็บตาย...ใช่ไหม พวกลือ
ชอบไปไหว้เจ้าแม่กวนอิมกันหนักกันหนา ก็เจ้าแม่เขาอยู่ข้างบน ลือไปไหว้
องค์จริง ๆ ข้างบนไม่ดีกว่าหรือ...ใช่ไหม บางคนอายุมาก บางคนอายุน้อยมันจะ
เหลือกันสักกี่ปี ก็ตอบไม่ได้ คงจะเจ็ดสิบปีตายก็ตอบไม่ได้ เพราะลือไม่รู้
ล่วงหน้า จะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ แล้วตอนนี้เป็นหรือยัง...ก็ไม่เป็นอีก แล้วจะรอ
เมื่อไร ก็ที่ลืออยู่มันอยู่ข้างบนนะ บางคนเขาก็ตายไปแล้ว ต่อไปเราก็ต้องเป็น
แบบเขาณะ สมัยแรก ๆ อาจารย์ชาวครึ่งบอกว่าพวกลือมันชอบขึ้น ๆ ลง ๆ ทุก
วันนี้พวกลือก็ยังขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่อีก แทนที่จะก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ขึ้นไปเดียวก็ลง
แล้ว ใจที่ลงคือมันทุกข์ เมื่อไรลือทุกข์นั้นลือกำลังลง เพราะอะไรถ้านั่งจุด
กลางลือเย็นที่จิต แล้วเกิดความสบาย เมื่อเกิดความสบายลือก็นั่งไปเรื่อย ๆ ใจ

พวกนี้ลือไม่มีหอรอก ลือก็บอกไอ้พวกนี้ไม่มีความหมาย มันจะอะไรก็ไม่มี ความหมาย เห็นไหมเห็นที่จิตมันสบายแบบนี้ แล้วทำไมไม่นั่งกัน ของมันอยู่ ข้างล่าง เราก็รู้อยู่แล้วของมันอยู่ข้างล่างมันเอาไปไม่ได้ สังขารตัวเองยังเอาไป ไม่ได้ยังต้องทิ้ง อาจารย์บอกว่านอกจากสังขารมันมีความหมายอะไร ก็ลืมหอก เคยสอนอยู่ลือก็ลืมหอก เวลาสบายก็ลืมหอกหมด แต่เวลาทุกข์ เวลาकु้มใจก็มาหา อาจารย์ หาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อยากรจะหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ไปหาข้างบนสิ อาจารย์รับรอง ให้มันสบายกว่านี้เยอะเลย ก็ตรงกับที่อาจารย์เขาสอนว่า เหนื่อยหน่อยน่า ทน หน่อยนะ ไอ้ทนก็คือทนอันนี้ใครว่า ใครดำ ใครอะไรก็คือเฉย ๆ ทนหน่อย ทน ฝึกหน่อย เหนื่อยหน่อยน่า แต่สบายมาก ๆ เลยมันคุ้มนะ ตัวอย่างก็มี ไม่ใช่ไม่มี มันมีตัวอย่าง มันไม่ช้านะภัยพิบัติ เพราะมันเลื่อนมานานแล้วมันไม่ช้าแล้วนะ ตอนนี้น้ำมันวุ่นวายเยอะ อาจารย์ลือไม่เท่าก็บอกว่าปีนี้น้ำมันวุ่นวายเกือบทุกเดือน มี ใหม่วุ่นวายเกือบทุกเดือน เดียวมีเรื่องนี้โพล่ เดียวมีเรื่องนั้นโพล่ นี่คืออาจารย์ ลือไม่เท่าคำที่เคยบอก มีแบ่งพรรค แบ่งพวกก็จริงไหม นั่นคือเขาเตือนลือ ทางอ้อมนะ ลือประมาณไม่ได้นะ พวกลือจะนึกไม่ถึงว่ามันกล้ายัง ไอ้ที่นึกไม่ ถึงก็เป็นวันที่พวกลือสบาย นั่นละลือจะนึกไม่ถึง นั่นละปริศนาก็บอกว่าภัยพิบัติ จะเกิดวันที่พวกลือสบาย วันที่พวกลือนึกไม่ถึง รีบหน่อยนะจุดมันไม่ยากหอรอก อย่าไปคิดว่าจุดมันยาก จุดมันไม่ยากหอรอก ลือจำสองห้องเอาไว้ ลือนั่งเหลือแต่ จุด นอกจุดไม่มีอะไร ตัวตนไม่มีสังขารไม่มี นอกจุดไม่มีอะไร เมื่อกายสังขาร ไม่มีไอ้ความวุ่นวายมันก็ไม่เกี่ยวมันไม่มีความหมายมันนอกจากสังขาร ถ้าลือ คิดอย่างนี้ได้ลือก็สบายแล้ว กายสังขารไม่มี ตัวตนไม่มีมันเสื่อมสลายไป ไอ้ที่ วุ่นวายมันก็แค่นั้นมันไม่มีความหมาย ลือจะคิดอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จนรู้ซึ้ง เออ... จริง ๆ จะ จริง ๆ อะไร จริง ๆ ที่ลือวุ่นวายมันไม่ได้เรื่องสักอย่าง ที่วุ่นวายก็คือ คิด คิดอะไรไม่ได้เรื่อง ลือถามตัวเอง...แล้วเมื่อไร ไม่ต้องถามใคร ต้องถาม ตัวเองทุกวันนี้ว่าเมื่อไร ลือจะรออีกกี่พันปี หากจุดหรือ ลือแน่ใจว่าลือจะเจอ เสรอ สมัยก่อนลืออธิฐานให้หาหนทางดับทุกข์ได้ จะเกิดที่ชาติก็ขอให้เจอ

ขอให้เจอนทางคับทุกซ์ ตอนนั้นลื้อทุกซ์ไม่ไหวแล้ว ลื้อทุกซ์สารพัด ลื้อทุกซ์
มากมาย เกิดชาติไหนก็ทุกซ์ ทุกซ์ ทุกซ์ แต่เวลาเจอแล้วกลับไม่ทำ แล้วลื้อจะขอ
กับอะไรอีก ก็บอกลื้อเจอแล้วลื้อกลับไม่ทำ แล้วลื้อจะขอทำไม อุตุสำหมีโอกาส
เจอแต่ลื้อกลับเฉย ๆ ลื้อกลับไม่ทำ มีโอกาสแต่ลื้อกลับไม่สนใจ วันหลังลื้อไม่มี
โอกาส จริงหรือเปล่า จำอย่างเดียวข้างบนมันสบายนะ อาจารย์หลายองค์เขา
รับรองลื้อ อาจารย์ฟ้าก็บอกลื้อไปแล้ว ลื้อออกจากจุดกลางลื้อคุ้มค่านะ ออกจาก
จุดกลางได้ลื้อคุ้มค่าเลย ลื้อไม่ต้องกลัวตาย ลื้อไม่ต้องกลัวหอรอกมันไม่ใช่สิ่ง
เลวร้ายจนน่ากลัว มันไม่ใช่ มันไม่เลวร้ายอย่างที่ลื้อคิดหอรอก ใ้อ์ที่กลัวคืออะไร
กลัวไปแล้วไม่รู้ไปไหน...กลัว ไซ่หรือเปล่า ก็ไปแล้วลื้อไม่รู้อะไร ไม่รู้ตายแล้ว
ไปไหน นั่งก็ไม่ได้จุด ลื้อนั่งแล้วไม่ได้จุดก็เบื่อ...ไซ่หรือเปล่า แก่ทุกซ์ไม่ได้ก็
เบื่ออีก แล้วจะทำยังไง ก็อาจารย์สอนแนวนี้ลื้อก็ทำไม่ได้แล้วจะโทษใครละ คน
ทำได้ก็มี ทำไม่คนทำได้แล้วเราไม่ศึกษาว่าทำไมเขาถึงทำได้ ยกตัวอย่างองค์ที่
ไป ตอนที่เขาอยู่เขาก็สอนลื้อเยอะเยอะ ว่าข้างล่างมันไม่มีความหมายหอรอก อยู่
ข้างบนสบายกว่า เออ...เขาก็เหมือนพวกลื้อตอนอยู่ คุยกับปู่ก็บอกว่าข้างบน
สบายกว่า ข้างล่างไม่มีความหมาย เขาก็มีสอนลื้อไม่ใช่เขาไม่สอน ทำไมองค์นี้
เขาไม่กลัว เพราะมันรู้ว่าอยู่ข้างบนมันสบาย เขายังบ่นตอนมีชีวิตอยู่เกิดมา
วุ่นวายเขายังบ่นอยู่เลย เอาไปก็ไม่ได้ เขาก็สอนพวกลื้อ สอนคนในบ้านโลกไป
ก็เอาไปไม่ได้ อันไหนที่ช่วยเหลือเขาได้ก็ช่วยไป เราก็พอกินพอไซ่แค่นี้ก็สบาย
แล้ว...ไซ่หรือเปล่า เขาเป็นตัวอย่างให้ดู ไปสิไปกับเขาตำแหน่งอะไรลื้ออย่าไป
สนใจ ไปข้างบนก็สบายแล้วตำแหน่งไหนก็อย่าไปสนใจ ไปโน่นไปนี่สบาย
นาน ๆ ก็มาเยี่ยมที...เห็นไหม เขาหมดหน้าที่เขามีตำแหน่งแล้วเราละ ตัวอย่างเขา
มี เป็นตัวอย่างที่ลื้อเคยเจออยู่ เขากลับมาได้ มาสอน มาคุย ลื้อก็กลับมาได้ เอา
ใหม่น่า...ชนะให้ได้สิ...ที่ลื้ออยู่...อยู่ข้างบนนะ มันสบาย ข้างล่างมันจะวุ่นวาย
ทั้งอะไร อะไร มันเป็นของข้างล่างมันเอาไปไม่ได้ ลื้อก็ถามตัวลื้อ ลื้อจะวุ่นวาย
ข้างล่างแล้วข้างบนลื้อจะทิ้งหรือ เดือนสติตัวเองสิ อาจารย์บอกให้ลื้อนั่งจุด

กลาง ลื่อนั่งเย็นที่จิตไปเรื่อย ๆ ข้างล่างลือจะทิ้งเอง เพราะอะไร เพราะไอ้เย็นที่
จิตมันสบายมันหาอย่างนี้ไม่มีแล้ว โอ...เย็นที่จิตมันสบายแบบนี้อะไรก็ไม่เอา
อาจารย์ที่นี้หลัง ๆ เขาก็สอนลือ คำว่าอะไรก็ไม่เอานั่นคือสบายแล้ว เอาที่มีแต่
ความวุ่นวายไม่มีที่สิ้นสุด เหนื่อยไหม...เหนื่อยนะ ถ้าเหนื่อยแล้วเมื่อไรลือจะ
หยุดละ จะรอสังขารลือไม่ไหวแล้วจะหยุดหรือ...ไม่ทันเวลานะ ไอ้ร่างนี้เดียว
มากี่วุ่นวาย เป็นร่างอาจารย์มากี่วุ่นวาย รู้ว่ามาลงอาจารย์ก็ยังไม่รู้อะไร
ของมัน เหมือนกับพวกลืออาจารย์ลงมาสอนพวกลือก็ยังไม่รู้วุ่นวาย เสียเวลา
อาจารย์ลงมาสอน อย่าลืมนะภิกขุพิบัติมันอยู่ข้างหน้ามันร้ายแรงนะ ปีนี้มัน
วุ่นวายสารพัด วุ่นวายสิ่งที่ไม่คาดคิดก็มี เดี่ยวมีสิ่งที่ไม่คาดคิดอีกก็จะทำยังไง เพื่อน
ตัวเองสิ อย่าไปให้ข้างล่างมันทำให้ลือวุ่นวายตลอด เวลามันไม่มีนะ ลือก็รู้แล้ว
ว่าเวลามันไม่มี ถามใจลือก็รู้แล้วภิกขุพิบัติยังงี้ก็ต้องเกิด เกิดแล้วมันน่ากลัว น่า
กลัวแล้วตอนนั้นจะทำยังไง อาจารย์สอนไม่ใช่ให้พวกลือรู้สึกว่าจะต้องน่ากลัว...
ไม่ใช่ แต่มันเป็นของจริงนะ แรก ๆ กลัวตายไหมกลัว ทุกคนก็กลัวตาย เสร็จ
แล้วกลัวตายแล้วต้องตายไหม มันก็ต้องตาย...ใช่ไหม แต่นี่ตายแล้วมันไปไหน
อาจารย์บอกหนทางกลับไปสู่เบื้องบนจริง ไหม เออ...ต้องพิสูจน์ดู ถึงตอนนั้น
ลือก็ไม่เอาแล้วข้างล่างทั้งหมด เพราะข้างบนมันสบายกว่า แล้วกลัวตายไหม...
ไม่กลัว เพราะลือไปแล้วข้างบนมันสบาย แต่คนที่ไม่รู้ลือทำยังไง ลือโชคดีกว่า
นะ มีไหมไอ้คนที่กลัวตายแล้วไม่ต้องตาย มันก็ต้องตายอยู่ดี แทนที่จะศึกษาว่า
เวลาตายแล้วไปไหน อาจารย์ก็ถามว่าลือเกิดมาชาตินี้ชาติแรกเมื่อไร ลือเกิดมา
ตายไม่รู้เท่าไรแล้ว ลือเกิดชาตินี้ชาติแรกเป็นไปไม่ได้ไหม...ไม่ได้ เพราะมันไม่
เท่ากัน ฉะนั้นลือเกิดมา เกิดมาไม่รู้ตั้งเท่าไรแล้ว ชาติโน้นลือทุกข์เรื่องอะไรก็
ไม่รู้สารพัด แล้วอีกชาติโน้นลือก็ทุกข์ไม่รู้เรื่องอะไรสารพัด แล้วชาตินี้ลือก็ยัง
ทุกข์แบบนี้อีก ลือก็ต้องบอกกับตัวเอง ลือจะยอมเกิดมาทุกข์อีกหรือ ไม่คุ้มน่า
ลืออย่างน้อยถ้ารู้ว่าต้องเกิด ก็ให้เกิดที่ดี ๆ จิตใจ ๆ หน่อย นาน ๆ หน่อย...ใช่ไหม
ถ้าอาจารย์ไม่สอนก็วุ่นวายไปเรื่อง วุ่นวายไม่มีที่สิ้นสุด

อาจารย์ไม้ทำมั่งกรทององค์ที่ 2

(วันอังคารที่ 17 พฤษภาคม 2548)

เวลาวางก็วางซะ อย่างุ่นวายข้างล่าง สอนแต่เรื่องเก่า ๆ จะสอนใหม่มันก็ไม่ไปถึงไหนกัน ข้างบนในเขตสวรรค์เขาฝึกกัน มีความเรียบร้อย เขาเป็นเวลาไม่ใช่บางวันหนึ่ บางวันไม่มา แบบนี้จะให้ไปอยู่ข้างบนได้ยังไง อยู่ข้างล่างยังซีเกียจนั่ง ข้างบนเขาตั้งใจถึงเวลาเขาก็นั่ง ศาสนาอื่นเขาก็ตั้งใจ นั่งที่บ้านก็ได้ชอบซีเกียจ นั่งที่นี้มีอาจารย์สอนให้ คุณให้ อันไหนไม่เข้าใจก็มีอาจารย์ชี้แนะ มันต่างกันตรงนี้ เพราะเวลาถือไปนั่งคนเดียวมันยังไม่มั่นใจพอ เวลาตีปัญหาที่ก็กลุ้มใจน้อยใจ เวลาเจอปัญหาก็ก้อาจกลางที่นั่งแก้ไขไม่ได้ เมื่อวานไอ้ร่างกันก็แก้ไขไม่ได้มันก็วุ่นวาย เป็นร่างอาจารย์เสียเปล่า เป็นทั้งร่างโน่น ร่างนี้ อุดสำหรับเขาคุณอยู่มันก็ยังจะวุ่นวาย ยังไงอีก อุดสำหรับเป็นร่างของอาจารย์ ร่างของข้างบน เขาจะให้เขาอะไรให้ มันลำบากหน่อยเดียวก็ผ่านไป มันจะไปลำบากทุกปีทุกชาติมันเป็นไปไม่ได้หรือ มันเป็นไปไม่ได้หรือ มันจะทุกข์อะไรมากมาย ให้คิดข้อนี้ วันนี้ทุกข์หนักหนา วันต่อไปก็ทุกข์หนักหนา มันจะทุกข์อะไรมากมาย ที่นี้เขาก็ช่วยทางอ้อมอยู่ ใช้ปัญญาในจุดกลางแก้ไขด้วย มันต้องเอาความสงบ ปัญญาจากสงบมันจะคิดอย่างมีเหตุมีผล เพราะว่าสงบไม่คิดเข้าข้างตัวเอง อาจารย์ก็สอนจิตละเอียดไปบางส่วน เพื่อให้รู้ว่าจิตละเอียด เห็นที่จิตถ้าทำบ่อย ๆ บางคนยังสงสัยเห็นที่จิตมันเป็นยังไง เห็นที่จิตก็บอกแล้วเปรียบเหมือนกับวันที่ถือสบายใจ มันต้องมีทุกคน ทำไมมันถึงมีทุกคน มันต้องมีสิ อะไรมันจะเกิดมามันจะทุกข์มากมาย ไม่มีวันที่จะสบายใจหรือ เป็นไปไม่ได้มันต้องมีทุกคน ฉะนั้นอาการนี้มันเคยมี แต่มันไม่บ่อย เหตุที่ไม่บ่อยเพราะเราวุ่นวายข้างล่างไปเรื่อย ๆ เก็บความวุ่นวายข้างล่างไปเรื่อย ๆ วันที่สบายใจก็บอกไม่อยากจะไรเลย อยากนั่งทั้งวัน อยากนั่งอะไรไปสบายใจ สงบจากข้างใน นั่นคือความสุขส่วนหนึ่งนะ ทำบ่อย ๆ แต่ไม่ต้องไปเคร่งเครียดมาก พยายามพิจารณา ไอ้คำว่าวางมันคืออะไร วางจากสิ่งที่เราทำ วางเสร็จแล้วปล่อยทิ้งมันไป อัน

ไหนที่มันควั่นก็ทำซะ อันไหนที่มันยังมีเวลากว้างมันไว้พຽງนี้ค่อยว่ากันใหม่
อย่าไปวุ่นวายใจตลอด ถ้าแบ่งอันนี้ออกก็เข้าใจ ไออันนี้มันผ่านมา สมัยก่อนมัน
วุ่นวายตลอด วุ่นวายจนชีวิตทั้งชีวิตมันทำแต่งงาน จะพักผ่อนทีงานก็ติด จะ
พักผ่อนทีงานติดไม่ว่ามันต้องไปธุระอีก มันเลยว่ายแยกแยะไม่ออก แล้วก็วุ่นวาย
อีกความสงบมันไม่มีมา เมื่อความสงบมันไม่มีมันก็มองไม่ออก ความสงบไม่
มีมาก็คือมองไม่ออก เหตุและผลมันเป็นแบบนี้ ฉะนั้นที่นี้สอนอาจารย์ส่วนมาก
จะพูดคำว่าพอสมควร น้อยไปก็ไม่ได้ ถ้ามากไปก็ไม่ได้เดี๋ยวมันดึงไป ให้
พอสมควรที่สังขารเราทำได้ คำว่าพอสมควรก็คือเท่าที่สังขารเราทำได้ ถ้า
สังขารมันรับได้แค่นี้ก็คือแค่นี้ ถ้าฝืนไปอยากชนะสังขารเดี๋ยวสังขารมัน
เจ็บปวดมันต้องมาเสียเวลารักษา... ไข้หรือเปล่า แต่ไม่ใช่เมื่อยนิดเมื่อยหน่อย
ไม่ใช่พอแล้วแค่นี้ นั่นก็ชี้แจงกันไป ฉะนั้นไอ้คำว่าพอสมควรนี้ มันไม่ใช่ว่า
อ่อนไปเรื่อย ๆอะไรก็ง่าย ๆอ่อนไปเรื่อย ๆ พอใจแค่นี้ก็คือแค่นี้ เดี๋ยวจะเป็นการ
ชี้แจง ฉะนั้นไอ้คำว่าพอสมควรคือ สภาพที่เราทนได้ แต่ทนอย่างมีเหตุมีผลนะ
ต้องมียังมีเหตุมีผล เมื่อจุดสว่างและสงบขึ้นมาความสว่างก็ออก เมื่อสงบ
ขึ้นมาความสว่างก็ออกมันคืออะไร ก็เหมือนกับที่ถ้าเปรียบง่าย ๆก็คือเวลาเรา
กินข้าว ถ้าเวลากินเข้าไปเรื่อย ๆมันอึด ไอ้ตัวอึดมันจะบอกเราพอแล้ว
เพราะฉะนั้นไอ้สงบมันก็คือเย็นที่จิต เมื่อจิตสงบสว่างมันก็ออก ทำไมสว่างมัน
ออก เพราะความสงบนี้เกือบทุกสิ่งทุกอย่าง ฟังดี ๆนะเกือบทุกสิ่งทุกอย่างเราจะ
ไม่ข้องเกี่ยว เพราะเวลาเราสงบมันจะบอกว่า เออ...มันพอแค่นี้แล้ว ใจมันจะ
บอกพอแค่นี้ วางทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็นั่งตรงจุดกลางระหว่างคิ้ว นั่งเอาความ
สงบเย็นที่จิตเย็นลงไป จุดสว่างมันจะโผล่เอง บางคนยังแปลกใจอยู่เสมอว่าแล้ว
จุดกว้างมันโผล่เอง มันโผล่แบบไหน มันจะโผล่ยังไง มันขึ้นอยู่กับว่าความเย็น
ที่จิต เข้าใจคำว่าเย็นที่จิตใหม่ ถ้าเย็นที่จิตคือสบายเข้าไป มันโล่งใจมันโล่ง เคย
ได้ยินไหมใจมันโล่งไปหมดเลยไม่มีอะไรอยู่ในใจ เหมือนกับเคยได้ยินไหมใจ
มันหายไปเลย ถ้าใจมันหายก็ไม่มีใจ ใจมันโล่งไปเลยนั่นละ มันก็โล่งให้

พิจารณา ใ้จุดสว่างในจุดกลางมันก็โผล่ ทำให้มันเย็นที่จิตเกิดขึ้นให้ได้ ตัวจุดสว่างไม่ต้องไปพะวง มันเกิดขึ้นเอง อย่าไปกังวลจุด เพราะกำหนดจุดแล้วนี้ การรู้จริงรู้ซึ่งมันก็ไม่ได้ ถ้ากำหนดจุดให้เกิดขึ้นมา ก็จะเข้าใจว่ามันสว่างแล้ว ที่ไหนได้ไ้เย็นที่จิตก็ไม่มี โลก โกรธ หลงก็มีบ้าง เพราะเรากำหนดจุดขึ้นมา ใ้ โลก โกรธ หลงก็คงฝึกแล้วไม่ให้เกิด แต่ไม่ให้เกิดในขณะนั้น มันไม่วางจริง... ไซ้ใหม่ ลือยังเก็บเอาไว้แต่ยังไม่เข้าใจเหตุและผล มันจะได้เวลานั่งเข้ามาในจุดกลาง แต่มันก็ยังมีอารมณ์โกรธ ยังมีอารมณ์โลก ยังมีอารมณ์หลง คนที่ฟังมันก็คิดว่าใ้คนนี้มันได้จุดสว่าง แต่ทำไมมันยังมีอารมณ์โกรธ เพราะมันไปกำหนดให้มันเกิดขึ้นเป็นจุดสว่าง ใจมันนึกขึ้นมาให้เป็นจุดสว่าง ว่าใ้จุดสว่าง มันเป็นจุดที่มันเกิดในใจ มันเกิดในใจขึ้นมาแล้วก็คิดว่าเราได้เยอะแล้ว แต่ที่ไหนได้เวลาพิจารณาในจุดกลางก็ไม่ได้ คำสอนของพระแม่องค์ธรรมที่บอกแปดข้อมันก็ตีไม่ออก ตียาก ตีเย็น ตีไม่ออกไม่รู้ความหมาย เพราะในเย็นที่จิตนี้มันต้องละเอียดมาก ละเอียดมากในคำถามแต่ละตัว มันมีหลายความหมายอยู่ในประโยคนั้น ในสูตรที่หนึ่ง มีหนึ่งกับศูนย์ เราก็รู้ว่าศูนย์มันไม่มีค่า แต่ศูนย์ไปอยู่ข้างหลัง ยิ่งที่ศูนย์มากยิ่งมีค่ามาก เห็นไหม แต่ถ้าศูนย์ตัวเดียวกลับไม่มีค่า ก็เรียกว่ามันเป็นการจากที่กำหนดขึ้นมาจากข้างล่าง ถ้าเอาศูนย์ออก ลิบเอาศูนย์ออกมันก็คือหนึ่ง เห็นไหมในสูตรที่หนึ่ง ถ้าเอาศูนย์ออก หนึ่งกับลิบ ถ้าเอาศูนย์ออกมันก็คือหนึ่ง เราเอาของไม่มีค่าบวกเข้าไปเยอะ ๆ มันกลายเป็นมีค่า ถ้านั่งละเอียดแล้ว ใจก็ลิบมันก็มากกว่าหนึ่ง แต่ความหมายในสูตรที่หนึ่งเขาไม่พูดถึงตัวมีค่า เขาเปรียบว่าใ้ศูนย์มันไม่มีค่า ศูนย์เวลาไปต่อมันก็เยอะแยะขึ้นมา ใ้ของไม่มีค่าแต่เวลาไปอยู่หลังขึ้นมาทำไมมีค่ามหาศาลยิ่งเยอะยิ่งดี นี่คือตัวเลขเมื่อนั่งจุดกลางระหว่างคิ้ว นั่งละเอียดคืออะไร เมื่อหนึ่งกับลิบคืออะไร คือหนึ่งกับศูนย์ เอาศูนย์ไม่มีค่าออกก็เท่ากับหนึ่ง นั่งพิจารณาคืออะไร ใ้ศูนย์ก็คือการวาง ใ้หนึ่งก็คือตัวเรา เราวางยิ่งวางยิ่งมากก็คือยิ่งดี มันก็มีค่าในตัวมันเอง มีใครพิจารณาแบบนี้ไหม อาจารย์ก็บอกว่าสูตรทั้งแปด ลืออย่าตีเป็นเลขแบบ

ข้างล่าง ตีในความหมาย นี่คือสูตรที่หนึ่ง หนึ่งก็คือตัวเรา ศูนย์ก็คือการวาง ยิ่งวางมากเท่าไร ลือก็ยิ่งมีค่ามากเท่านั้น ยิ่งวางมากก็ยิ่งที่จิตมาก ก็ยิ่งละเอียดมาก นี่ก็คือสูตรที่หนึ่งนะ แต่วางบางอย่างแล้วมันจะมีค่าเป็นสิบ เดียวมันจะง่ายไป มันเป็นการวางแค่ประเดี๋ยว แล้วลือก็เอาออก เหมือนกับว่าลือตัวตนยังมีอยู่ ฉะนั้นที่อาจารย์บอกลือเอาศูนย์ออก ก็เหมือนกับลือยังมีหนึ่งอยู่ มันไม่มีค่าเพราะมันเป็นหนึ่งก็เท่ากับหนึ่ง ฉะนั้นในการวางทำอย่างไร สิบลือเต็มศูนย์อีกตัวหนึ่งก็เป็นร้อย ลือเต็มศูนย์อีกตัวหนึ่งก็เป็นพัน ลือเต็มศูนย์อีกตัวก็เป็นหมื่น ลือเต็มศูนย์อีกตัวหนึ่งก็เป็นแสน เต็มศูนย์อีกตัวก็กลายเป็นล้าน หนึ่งกับหนึ่งล้านค่าต่างกันมาก ๆ ๆ ๆ ๆ ไร่ศูนย์ก็คือมันไม่มีค่าคือวางซะ ยิ่งวางมากเท่าไรค่าของลือก็ยิ่งมากขึ้น นี่ก็คือสูตรที่หนึ่ง จากจุดกลางเย็นที่จิต หนึ่งกับสิบจะเท่ากันก็ได้ ไม่เท่ากันก็ได้ เออ...เห็นไหมสูตรที่หนึ่ง มันมีความหมายอยู่ในนั้น ถ้านั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว สูตรทั้งแปดเป็นสูตรที่องค์กลางจะสอนในยุคของเขา เอาคำสอนนี้ไม่ต้องสอนเยอะจะสอนง่าย ๆ ฉะนั้นใครตั้งใจจะเกิดในยุคขององค์กลาง อย่างน้อยต้องมีปัญญา อาจดูเป็นเรื่องธรรมดาแต่ต้องมีปัญญาไป เพราะเขาไม่สอนละเอียดมาก ๆ เหมือนของลือในยุคนี้ เขาสอนเอาจิตสอน ฉะนั้นองค์นี้ก็คือใช้ปัญญาสอน ฉะนั้นคนที่คิดว่า คาดว่าจะเจอองค์นี้หรือฐานกันเยอะแยะ อยากเจอองค์พระศรีอารยะเมตตรัย ของให้เกิดเจอในยุคนี้ อย่าลืมหาปัญญาไปด้วย เมื่อไม่ฝึกปัญญาตีไม่ออก เมื่อตีไม่ออกก็ไม่เจอ...เห็นไหม ลือจะอธิฐานแรงกล้าแค่ไหน คำอธิฐานเขาไม่ฟังลือนะ มันเป็นช่วงจังหวะ ช่วงเวลาที่เหมาะสม มันก็ได้ ฉะนั้นนี่คือสูตรที่หนึ่ง ความหมายส่วนหนึ่งนะ ไม่ใช่หมด แต่ความหมายส่วนหนึ่งก็คือวาง เราไม่ได้คิดส่วนนี้ที่อาจารย์ก็เฉลยให้บางส่วน เออ...ศูนย์ไม่มีค่า แต่มันรวมกับหนึ่งรวมกับโน้น รวมกับนี่แต่มันมีค่ามากมาย แต่ศูนย์ในตัวเดียวมันไม่มีค่า แต่รวมไปอยู่ข้างหลังแล้วมีค่ามากมาย

กลางระหว่างคิ้ว เอาละใครกลับแล้ว เริ่มรู้สึกรู้ตัว บอกกับตัวเองด้วยนะเริ่ม
รู้สึกรู้ตัว ว่ากลับถึงที่แล้วค่อย ๆ ลืมตา บอกกับตัวเองนะ เริ่มกลับถึงที่แล้วเริ่ม
รู้สึกรู้ตัว ค่อย ๆ ลืมตา แล้วก็ค่อยลืมตา ใครเริ่มรู้สึกรู้ตัวว่ากลับแล้วก็ลืมตา
(อาจารย์ก็ทนายถูกว่า มีบางคนเห็นเป็นลำแสง, บางคนที่พุ่งออกไปเห็นต้นไม้,
บางคนพุ่งออกไปเหมือนมีอะไรตามไปด้วย, บางคนพุ่งออกไปเขาให้รู้
บางอย่างของข้างบน) นี่ก็คือวิธีนั่งพุ่งออกไป ขณะที่พุ่งออกไปอย่าไปบอกว่า
ตัวเองกำลังนั่งอยู่ ปล่อยความรู้สึกพุ่งออกไป ฉะนั้นที่สอนให้พุ่งออกไปก็คือ
จุดพุ่งออกจากจุดกลาง เหมือนกับว่าตัวเราไปด้วย เข้าใจหรือยัง ฉะนั้นเวลานั่งก็
ให้พุ่งออกไป อย่าไปสนใจอะไร ไม่ต้องไปกลัว แล้วพุ่งไปเสร็จแล้ว เห็นอะไร
ก็ให้ผ่านไป แล้วก็บอกกับตัวเองพอแล้ว พอแล้ว แล้วก็ค่อยถอยกลับ อย่าพุ่ง
ออกไปแล้วหยุดทันที เรายังไม่ชำนาญแบบนั้น เรายังไม่ได้ แต่ที่จิตค่อย ๆ หยุด
นะ ไม่ใช่หยุดอยู่ตรงนี้นะ มันหยุดอยู่ที่แห่งใดแห่งหนึ่ง แล้วก็บอกกับตัวเอง
ถอยกลับ ขณะที่ถอยกลับต้องบอกกับตัวเองถอยกลับด้วยนะ มันจะดึงเข้ามาเอง
จิตมันจะถอยเข้ามาเอง เข้ามาตรงจุดกลางระหว่างคิ้ว เริ่มรู้สึกรู้ตัว ฉะนั้นที่พุ่ง
ออกแล้ว เข้ามาก็คือลักษณะแบบนี้ เข้าใจหรือยัง อย่างนี้ละที่จะรู้ล่วงหน้ามัน
เป็นอย่างนี้ให้ ไม่สงสัยหรือว่า อาจารย์รู้ได้ยังไงว่าลือเห็นลำแสง ทำไมเห็นต้นไม้
ทำไมไม่สงสัยว่าลือกำลังมีอะไรตามอยู่ ไม่อย่างนั้นจะเป็นอาจารย์ลือได้ยังไง
คิดง่าย ๆ ให้ฝึกละเอียดไว้แล้วอาจารย์จะให้ทำแบบนี้บ่อย ๆ มันมีเหตุผลน่า
เพราะให้ลือทำอย่างนี้บ่อย ๆ นี้ ให้รู้ว่าจุดนี้ไม่ธรรมดา นะ บางคนคิดว่าอาจารย์
ไม่รู้...รู้ แต่ให้เราประสบการณ์ว่าที่เราเจอมันเป็นแบบนี้ จะให้ทำแบบนี้บ่อย ๆ
ไม่เช่นนั้นไม่ได้อะไรสักอย่าง พวกลือคิดในใจนั่งจุดกลางแล้วไม่ได้อะไรสัก
อย่าง จะให้รู้บ้างแล้ว แล้วก็ไปฝึกฝนเอาเอง เข้าไม่ได้นะ จิตพุ่งง่าย ๆ เหมือนกับ
ลือกำลังเดินไป จิตมันพุ่งออกไป ถ้าจิตลือพุ่งออกไปแล้วมีความรู้สึกนี้ก็รู้แล้ว
จิตลือพุ่งออกไป เห็นอะไรอย่าไปสนใจ รู้แล้วก็ผ่านอย่าไปสนใจ เหตุที่พุ่งไป
เรื่อย ๆ ไม่ให้หยุดเพราะอะไร เพราะเราเห็นอะไรแล้วเราหยุดนี้ มันก็เกิดความ

สงสัยว่าไอ้ที่เห็นนี่มันจริงไหม มันใช่ไหม ก็มันจะสงสัย อาจารย์จึงบอกว่า
อย่างเพิ่งหยุดให้ลือพุ่งไปก่อน พุ่งเพราะว่าไอ้ที่จืดมันพุ่งมันไม่ได้เห็นอย่าง
เดียวอาจรู้หลายอย่าง แล้วทำไมไม่รู้หลายอย่าง ก็เหมือนกับข้างล่างที่บอกข้ามเวลา
จืดมันเร็วข้ามเวลา ฉะนั้นไอ้ที่สามวัน เจ็ดวัน การข้ามเวลาถ้าลือรู้ชัด ถ้าสาม
วันเจ็ดวันลือพิสูจน์แล้วว่าใช่ ไอ้ที่ลือเห็นภัยพิบัติจริง ๗ปีไหนก็คือใช่ ไม่ต้อง
สงสัยอีก อย่าไปเอะอะ...ก็จะพุ่งไปให้เห็นภัยพิบัติ มันไม่ใช่หรอก สามวันเจ็ด
วันลือก็ยังไม่ได้ มันก็จะสงสัยว่ามันจะจริงหรือ มันก็สงสัยตลอด เอาใกล้ ๆ
ก่อน ถ้าเหมือนกับแบบนั้นมันเกินไป

